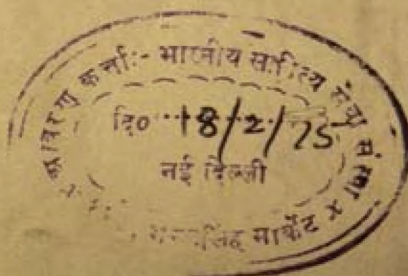
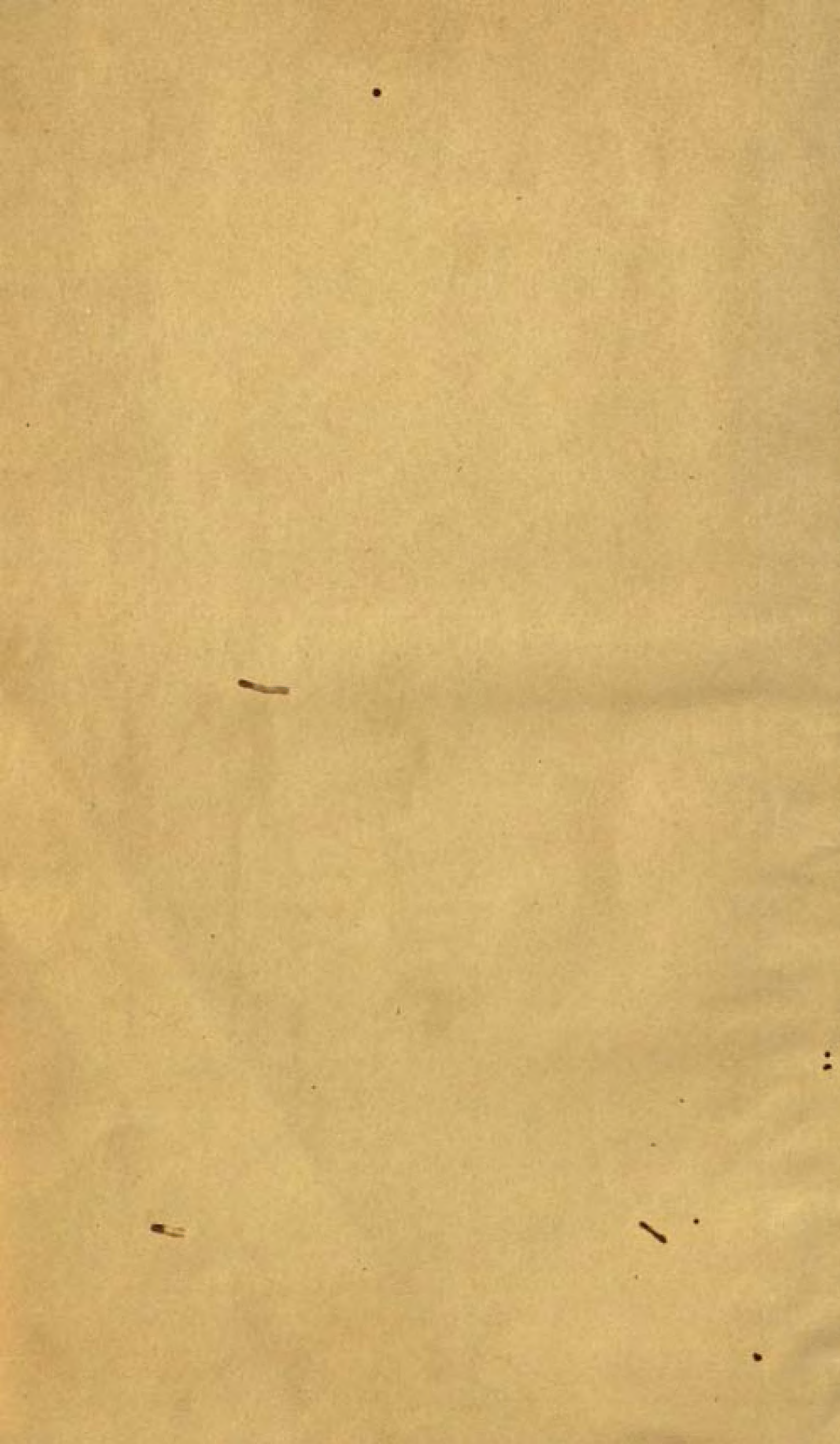

दि० 18/2/75
नई दिल्ली

(Translations of the three Inscriptions on the Cover.)

1. Arabic.

"These are our works which prove
what we have done;
Look, therefore, at our works
when we are gone."

2. Turkish.

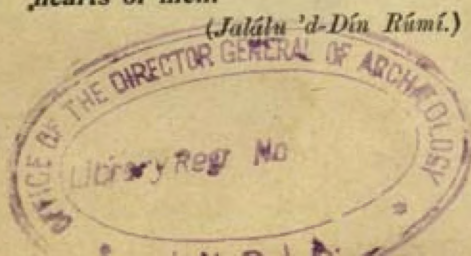
"His genius cast its shadow o'er the world,
And in brief time he much achieved and
wrought:
The Age's Sun was he, and ageing suns
Cast lengthy shadows, though their time be
short."

(*Kemál Páshá-zádé.*)

3. Persian.

*"When we are dead, seek for our
resting-place
Not in the earth, but in the
hearts of men."*

(*Jalálu 'd-Dín Rúmí.*)

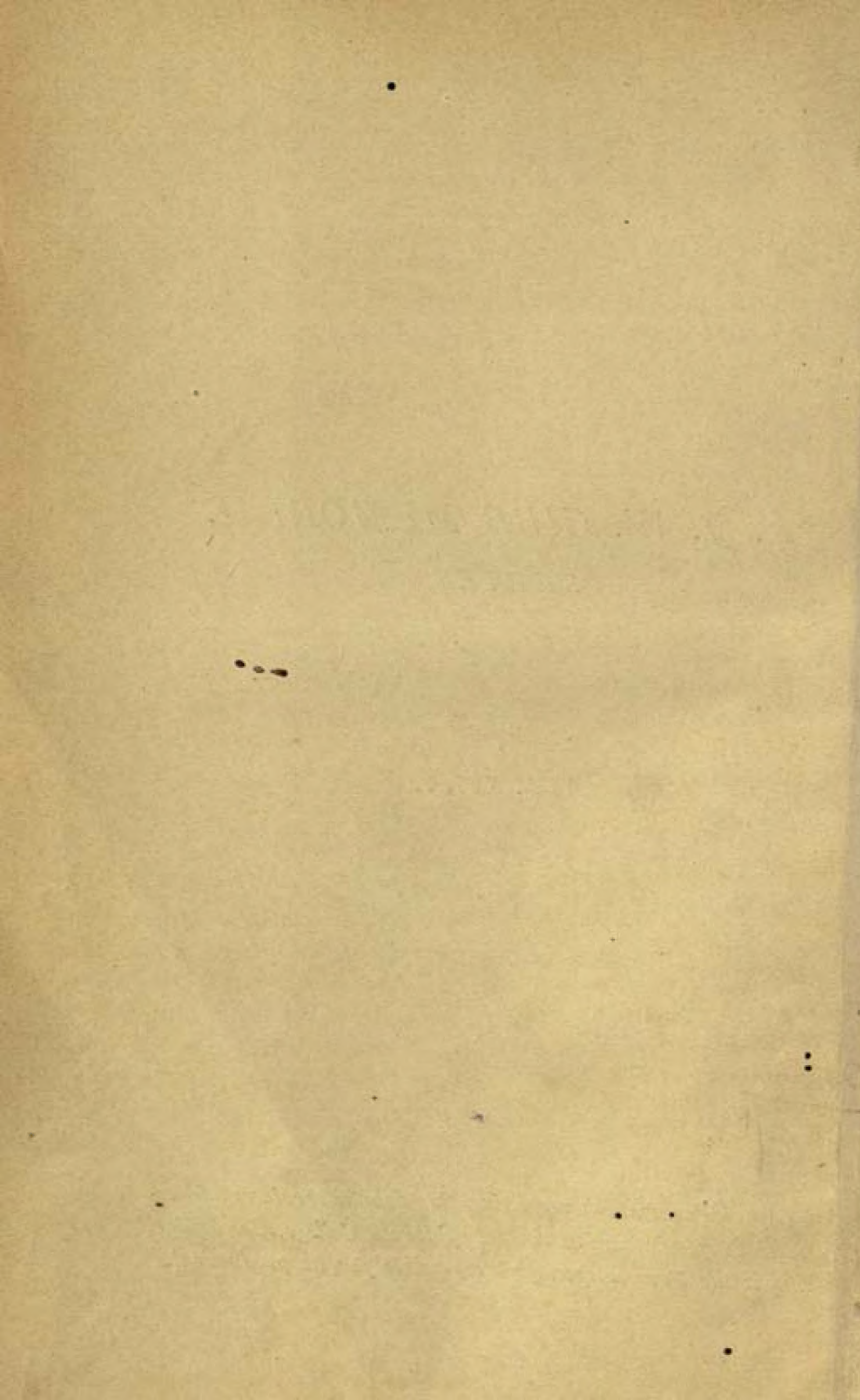

"*E. J. W. GIBB MEMORIAL*"

SERIES.

VOL. XVI, 2.

(All communications respecting this volume should be addressed to Professor E. G. Browne, Pembroke College, Cambridge, who is the Trustee specially responsible for its production).

THE

TA'RÍKH-I-JAHÁN-GUSHÁ

OF

'ALÁ'U 'D-DÍN 'AṬÁ MALIK-I-JUWAYNÍ

(COMPOSED IN A. H. 658 = A. D. 1260)

PART II,

CONTAINING THE HISTORY OF THE KHWÁRAZM-SHÁH DYNASTY,

EDITED WITH AN INTRODUCTION, NOTES AND INDICES FROM SEVERAL OLD MSS.

BY

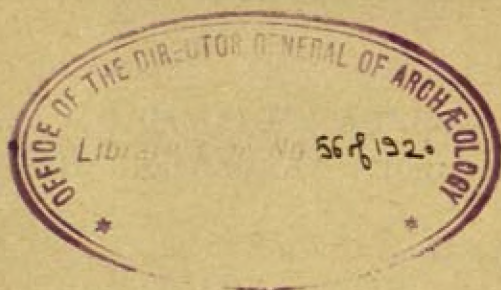
MÍRZÁ MUḤAMMAD
IBN 'ABDU'L-WAHHÁB-I-QAZWÍNÍ,

AND PRINTED FOR THE TRUSTEES OF THE "E. J. W. GIBB MEMORIAL"

VOLUME XVI, II.

LEYDEN: E. J. BRILL, IMPRIMERIE ORIENTALE.
LONDON: LUZAC & Co., 46 GREAT RUSSELL STREET.
1916.

PRINTED BY E. J. BRILL,
LEYDEN (HOLLAND).

"*E. J. W. GIBB MEMORIAL*" *SERIES.*

PUBLISHED.

1. *The* Bábar-náma, *reproduced in facsimile from a MS. belonging to the late Sir Sálár Jang of Ḥaydarábád, and edited with Preface and Indexes, by Mrs. Beveridge, 1905. Price 10s. (Out of print.)*
2. *An abridged translation of Ibn Isfandiyár's* History of Ṭabaristán, *by Edward G. Browne, 1905. Price 8s.*
3. *Al-Khazraji's* History of the Rasúlí Dynasty of Yaman, *with translation by the late Sir J. Redhouse, now edited by E. G. Browne, R. A. Nicholson, and A. Rogers. Vols. I, II (Translation), 1906, 07. Price 7s. each. Vol. III (Annotations), 1908. Price 5s. Vols. IV, V (Arabic Text), edited by Shaykh Muḥammad 'Asal, 1913, 1916. Price 8s. each.*
4. Umayyads and 'Abbásids: *being the Fourth Part of Jurji Zaydán's* History of Islamic Civilisation, *translated by Professor D. S. Margoliouth, D. Litt., 1907. Price 5s.*
5. *The Travels of* Ibn Jubayr, *the late Dr. William Wright's edition of the Arabic text, revised by the late Professor M. J. de Goeje, 1907. Price 6s.*
6. *Yáqút's Dictionary of Learned Men, entitled* Irshádu'l-aríb ilá ma'rifati'l-adíb, *or* Mu'jamu'l-Udabá: *edited from the Bodleian MS. by Professor D. S. Margoliouth, D. Litt., Vols. I, II, 1907, 09. Price 8s. each. Vol. III, part 1, 1910. Price 5s. Vol. V, 1911. Price 10s. Vol. VI, 1913. Price 10s.*
7. *The* Tajáribu 'l-Umam *of Ibn Miskawayh: reproduced in facsimile from MSS. Nos. 3116—3121 of Ayá Sofia, with Prefaces and Summary by the Principe di Teano. Vol. I (Pre-Islamic history), 1909; Vol. V,* A.H. *284—326, 1913. Price 7s. each. (Vol. VI in preparation).*
8. *The* Marzubán-náma *of Sa'du'd-Dín-i-Waráwíní, edited by Mírzá Muḥammad of Qazwín, 1909. Price 8s.*
9. *Textes persans relatifs à la* secte des Houroûfîs *publiés, traduits, et annotés par Clément Huart, suivis d'une étude sur la religion des Ḥouroûfîs par "Feylesouf Rizâ", 1909. Price 8s.*
10. *The* Mu'ajjam fí Ma'áyíri Ash'ári'l-'Ajam *of Shams-i-Qays, edited from the British Museum MS. (Or. 2814) by Mírzá Muḥammad of Qazwín, 1909. Price 8s.*
11. *The* Chahár Maqála *of Nidhámí-i 'Arúḍí-i Samarqandí, edited, with notes in Persian, by Mírzá Muḥammad of Qazwín, 1910. Price 8s.*
12. Introduction à l'Histoire des Mongols *de Fadl Allah Rashid ed-Din, par E. Blochet, 1910. Price 8s.*
13. *The* Díwán *of Hassán b. Thábit, (d.* A.H. *54) edited by Hartwig Hirschfeld, Ph. D., 1910. Price 5s.*
14. *The* Ta'ríkh-i-Guzída *of Ḥamdu'lláh Mustawfí of Qazwín. Part I, containing the Reproduction in facsimile of an old MS., with Introduction by Edward G. Browne, 1910. Price 15s. Part II, containing abridged Translation and Indices, 1913. Price 10s.*
15. *The* Earliest History of the Bábís, *composed before 1852 by Ḥájjí Mírzá Jání of Káshán, edited from the Paris MS. (Suppl. Pers., 1071) by Edward G. Browne, 1911. Price 8s.*

16. *The* Ta'ríkh-i Jahán-gushá *of ʿAlá'u 'd-Dín ʿAṭá Malik-i-Juwayní, edited from seven MSS. by Mírzá Muḥammad of Qazwín, in three volumes. Vol. I, 1912 and Vol. II, 1916. Price 8s. each. Vol. III in preparation.*

17. *An abridged translation of the* Kashfu'l-Maḥjúb *of ʿAlí b. ʿUthmán al-Jullábí al-Hujwírí, the oldest Persian manual of Ṣúfism, by R. A. Nicholson, 1911. Price 8s.*

18. Tarikh-i moubarek-i Ghazani, *histoire des Mongols de la* Djami el-Tévarikh *de Fadl Allah Rashid ed-Din, éditée par E. Blochet. Vol. II, contenant l'histoire des successeurs de Tchinkkiz Khaghan, 1911. Prix 12s. (Vol. III, contenant l'histoire des Mongols de Perse, sous presse; pour paraître ensuite, Vol. I, contenant l'histoire des tribus turkes et de Tchinkkiz Khaghan.)*

19. *The* Governors and Judges of Egypt, *or* Kitâb el 'Umarâ' (el Wulâh) wa Kitâb el-Qudâh *of El Kindí, with an Appendix derived mostly from Rafʿ el Iṣr by Ibn Ḥajar, edited from the unique MS. in the British Museum (Add. 23,324) by A. Rhuvon Guest, 1912. Price 12s.*

20. *The* Kitāb al-Ansāb *of as-Samʿānī, reproduced in facsimile from the MS. in the British Museum (Add. 23,355), with an Introduction by Professor D. S. Margoliouth, D. Litt., 1912. Price £1.*

21. *The* Dīwāns *of* ʿAbíd ibn al-Abraṣ *and* ʿÁmir ibn aṭ-Ṭufail, *edited, with a translation and notes, by Sir Charles Lyall, 1913. Price 12s.*

22. *The* Kitáb al-Lumaʿ fi 'l-Taṣawwuf *of Abú Naṣr al-Sarráj, edited from two MSS., with critical Notes and Abstract of Contents, by R. A. Nicholson, Litt. D., 1916. Price 12s.*

23. *The geographical part of the* Nuzhatu 'l-Qulúb *of Ḥamdu'lláh Mustawfí of Qazwín, with a translation, by G. le Strange. Part I. The Persian text, 1916. Price 8s.*

IN PREPARATION.

An abridged translation of the Iḥyá'u 'l-Mulúk, *a Persian History of Sístán by Sháh Ḥusayn, from the British Museum MS. (Or. 2779), by A. G. Ellis.*

The Qábús-náma, *edited in the original Persian by E. Edwards.*

The Díwáns *of aṭ-Ṭufayl b. ʿAwf and aṭ-Ṭirimmáḥ b. Ḥakím, edited and translated by F. Krenkow. (In the Press).*

The Persian text of the Fárs Námah *of Ibnu 'l-Balkhí, edited from the British Museum MS. (Or. 5983), by G. le Strange.*

Extracts relating to Southern Arabia, *from the Dictionary entitled* Shamsu 'l-ʿUlúm, *of Nashwán al-Ḥimyarí, edited, with critical notes, by ʿAẓímu 'd-Dín Aḥmad, Ph. D. (In the Press).*

Contributions to the History and Geography of Mesopotamia, *being portions of the* Ta'ríkh Mayyáfáriḳín *of Ibn al-Azraḳ al-Fáriḳí, B. M. MS. Or. 5803, and of* al-Aʿláḳ al-Khaṭíra *of ʿIzz ad-Dín Ibn Shaddád al-Ḥalabí, Bodleian MS. Marsh 333, edited by W. Sarasin, Ph. D.*

The Ráḥatu 's-Ṣudúr wa Áyatu 's-Surúr, *a history of the Seljúqs, by Najmu 'd-Dín Abú Bakr Muḥammad ar-Ráwandí, edited from the unique Paris MS. (Suppl. persan, 1314) by Edward G. Browne.*

This Volume is one
of a Series
published by the Trustees of the
"E. J. W. GIBB MEMORIAL."

The Funds of this Memorial are derived from the Interest accruing from a Sum of money given by the late MRS. GIBB of Glasgow, to perpetuate the Memory of her beloved son

ELIAS JOHN WILKINSON GIBB,

and to promote those researches into the History, Literature, Philosophy and Religion of the Turks, Persians, and Arabs to which, from his Youth upwards, until his premature and deeply lamented Death in his forty-fifth year, on December 5, 1901, his life was devoted.

تِلْكَ آثارُنا تَدُلُّ عَلَيْنا . فَانْظُرُوا بَعْدَنا إِلَى الآثارِ

"The worker pays his debt to Death;
His work lives on, nay, quickeneth."

The following memorial verse is contributed by ʿAbdu'l-Ḥaqq Ḥámid Bey of the Imperial Ottoman Embassy in London, one of the Founders of the New School of Turkish Literature, and for many years an intimate friend of the deceased.

جمله یارانی وفاسیله ایدرکن تطییب
کندی عمرنده وفا گورمدی اول ذاتِ ادیب
گنج ایکن اولمش ایدی اوجِ کماله واصل
نه اولوردی یاشامش اولسه ایدی مستر گیب

PREFACE.

The publication of this second volume of Juwayní's *Ta'rikh-i-Jahán-gushá,* which deals with the History of the Khwárazmsháhs, or Kings of Khiva, on whom fell the first fury of the Mongol Invasion of Persia, has been inevitably delayed by the European War, and the consequent dislocation of all literary pursuits and undertakings; and it is to be feared that the publication of the third volume, containing the history of the Assassins of Alamút, which is in many ways the most interesting part of the whole work, must for the present be regarded as indefinitely postponed.

The very full Introduction (of XCIII pages) prefixed to vol. I (published in 1912) discussed in so detailed a manner everything connected with the Author, his work, and the manuscripts used for this edition, including their orthographical, philological and grammatical peculiarities, that only a few words are needed to introduce this volume, of which the general features and special points of interest are summarized on pp. LXII—LXIII of the Introduction above mentioned. It is, perhaps, worth noting that, whereas the latest date mentioned in vol. I is A. H. 658 (= A. D. 1260)[1], the latest date mentioned in this volume (on p. 261) is the end of Ramaḍán, A. H. 657 (= September, 1259). Chronologically, of course, the events dealt with in this second volume are for the most part antecedent to those described in vol. I, and it is not improbable that the author worked

1) See the *Introduction* to Vol. I, p. LXV.

simultaneously on both or even all three volumes. He may even have written the first volume last, though placing it first to show respect to the Mongol conquerors; just as his successor, Rashídu'd-Dín Faḍlu'lláh, devoted the first part of his *Jámiʿu't-Tawáríkh*, or "Compendium of History", to the Mongols, and the second to their predecessors in Persia. The earliest date mentioned in this second volume [1]) is A. H. 491 (= A. D. 1098), in which Quṭbu'd-Dín Muḥammad succeeded his father Anúshtigín as Khwárazmsháh. This is the only date in the fifth century which is mentioned. Various dates in the sixth century occur on pp. 3—49, which include (pp. 6—14) a very interesting account of the poet Rashídu'l-Dín Waṭwáṭ, and in particular (pp. 6—7) an Arabic letter in which he indignantly denies the charge made against him of having plundered the library of his eminent contemporary Ḥasan Qaṭṭán. From p. 53 onwards all the events detailed belong to the seventh century of the *hijra* (thirteenth of the Christian era). The years A. H. 614—628 (A. D. 1217—1231), occupying pp. 96—184, deal with the heroic adventures of Jalálu'l-Dín Mankobirní, and may profitably be compared with the monograph on that gallant but ill-fated Prince written in Arabic by his secretary an-Nasá'í and published with a French translation by M. Houdas.

The short Persian preface of 24 pages prefixed to this volume by the learned editor Mírzá Muḥammad ibn ʿAbdu'l-Wahháb of Qazwín deals entirely with the grammatical, lexicographical and orthographical peculiarities of the manuscripts used for this edition, and does not seem to me to require translation, since it can be of interest only to those who have some considerable knowledge of the Persian language.

Of the four miniatures reproduced in this volume, two

1) On p. 3.

(representing the death of Muḥammad Khwárazmsháh and the captivity of Turkán Khátún in the hands of the Mongols) are taken from *Suppl. persan 1113*, and the two others (Jalálu'd-Dín's war with the Georgians and the Quriltáy of Mangú Qá'án) from *Suppl. persan 206*, one of the MSS. on which this text is based, both MSS. belonging to the Bibliothèque Nationale of Paris.

EDWARD G. BROWNE,
Pembroke College,
CAMBRIDGE.

May 26, 1916.

TABLE OF CONTENTS.

(Persian part).

ILLUSTRATIONS.

۱

کتاب

تاریخ جهانگشای

تألیف

علاء الدین عطاملک بن بهاء الدین محمد بن محمد الجوینی

در سنهٔ ۶۵۸ هجری

جلد ثانی

در تاریخ خوارزمشاهیان

بسعی و اهتمام و تصحیح اقل العباد

محمد بن عبد الوهاب قزوینی

بانضمام حواشی و فهارس

در مطبعهٔ بریل در لیدن از بلاد هلاند بطبع رسید

سنه ۱۳۳۴ هجری مطابق سنه ۱۹۱۶ مسیحی

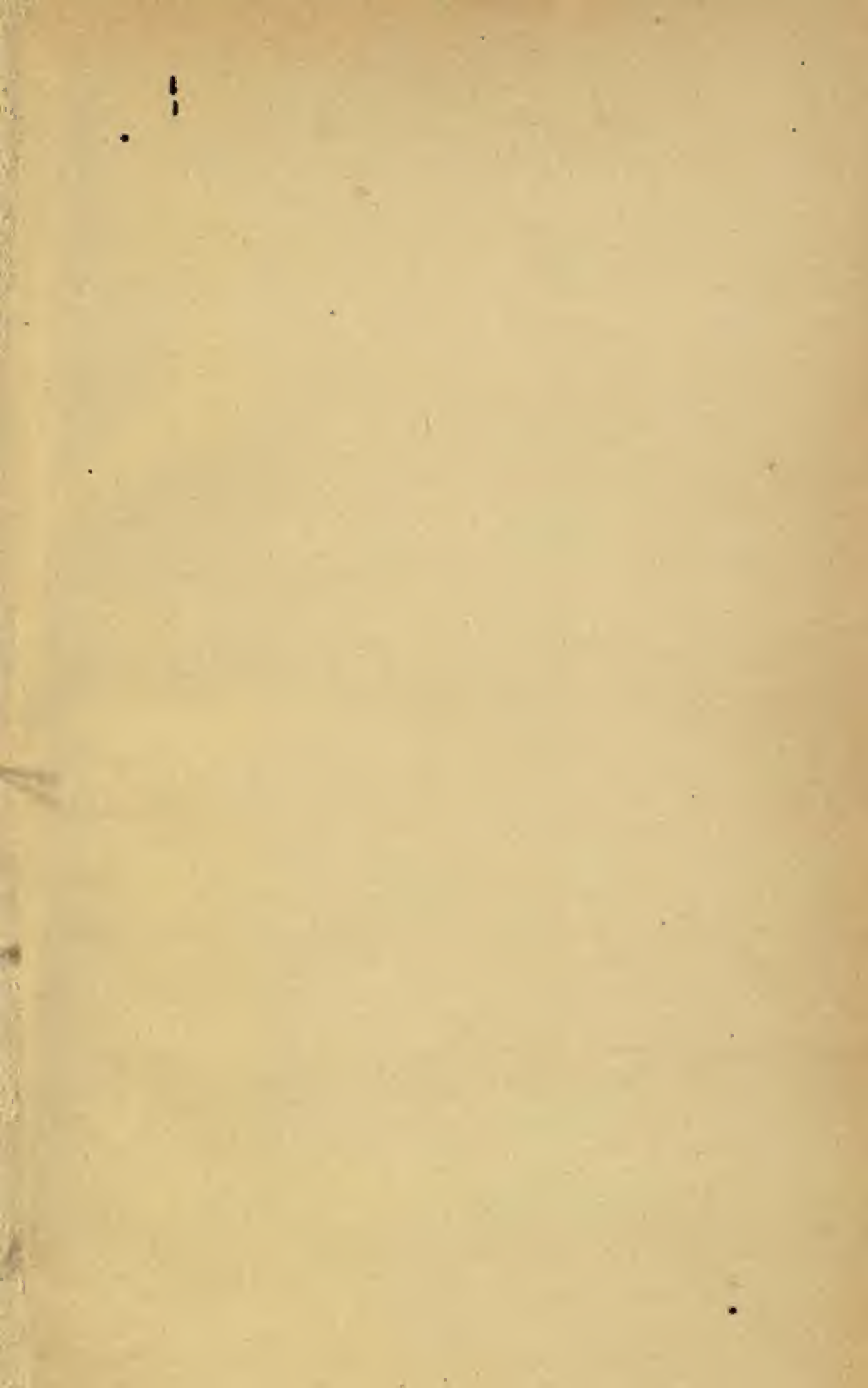

مقدّمهٔ مصحّح

برای تصحیح متن جلد دوّم علاوه بر نسخ آ ب ج د ه از ص ۹٤ س ۲۰ از متن مطبوع حاضر الی آخر کتاب نسخهٔ ز نیز بکار برده شده است، این نسخه چنانکه در مقدّمهٔ جلد اوّل شرح دادیم ناقص و مشتمل است فقط بر دو ثُلث اخیر از جلد دوّم و تمام جلد سوّم، یعنی تمام جلد اوّل و ثُلثِ اوّلِ جلد دوّم از آن ساقط است، و این نسخه هرچند سقیم و مشحون از اغلاط است ولی باز بواسطهٔ قِدَم نِسْبی خود در تصحیح جلد حاضر خالی از مساعدت نبود بل احیانًا راه تصحیح فقط انحصار بدان داشت، مثلاً در ص ۱۰۱ س ۱۷ کلمهٔ «قراقم» که صواب همان است لاغیر فقط در ز موجود است و در سایر نسخ «قراقورم» و در آ «دراقم» دارد که هردو قطعًا خطاست و بدون استعانت نسخهٔ ز تصحیح این موضع ممکن نبود، و همچنین در ص ۲٦٤ س ۱۷ کلمهٔ «داقصی» فقط در ز موجود است و از سایر نسخ مفقود و حال آنکه وجود آن قطعًا لازم است و بدون آن عبارت ناقص، وهکذا،

امّا نسخهٔ و بدلایلی که در مقدّمهٔ جلد اوّل گفته شد مطلقا در تصحیح این جلد بکار برده نشد و بکلّی از آن صرف نظر گردید و بعد از این نیز در تصحیح جلد سوّم بکار برده نخواهد شد،

چنانکه نیز در مقدّمهٔ جلد اوّل اشاره نمودیم متن جهانگشای مانند سایر مؤلّفات قدیمهٔ فارسی مشتمل است بر پارهٔ اصطلاحات مخصوصه و کلمات و ترکیبات غریبه که در آن اعصار متعارف بوده ولی کنون بکلّی مهجور یا نادر الاستعمال است، این اسالیب مخصوصه که ما از آن بخصایص

مؤذّبان صلوة‌را از خواب بیدار می‌کردند» بجای «می‌کرد» بتوهّم معنی آوازهای مؤذّنان (ص ۱۶۱ س ۶–۷)،

۵ – عکس آن یعنی ارجاع ضمیر مفرد بجمع، چون «وُعول وغُول اورا می‌دید از شرم پیاده رَوی و ترس خویش خودرا نگونسار از کمر می‌انداخت» یعنی می‌دیدند و می‌انداختند (ص ۱۶۲ س ۸–۱۰)، – «و از جوانب لشکرها در هم آمد» یعنی در هم آمدند (ص ۴۲ س ۱)، – «قبایل و شعوب مغول بسیارست» (ج۱ ص ۲۵ س ۱۷)، و دو سه سطر بعد: «و درآن وقت قبایل مغول موافق نبودند»،

۶ – حذف فعل از جملهٔ معطوفه بقرینهٔ فعل جملهٔ معطوف علیها، خواه هر دو فعل از یك جنس باشند و این طریقه اکنون نیز معمول است چون «جان بحق تسلیم کرد و از منزل فنا بمرحل بقا کوچ» یعنی کوچ کرد (ص ۲۵۸ س ۳–۴)، – «از قطب الدّین نیز ایلچی باعلام توجّه او بجانب بغداد برسید و بر عقبْ قطب الدّین» یعنی بر عقبْ قطب الدّین برسید (ص ۲۱۷ س ۱۰–۱۱)، یا از یك جنس نباشند و این استعمال اکنون مهجوراست چون «امیر ارغون... بازگشت و بعزّ و نواخت و سیورغامیشی مخصوصْ» یعنی مخصوص شد یا گشت یا گردید (ص ۲۶۰ س ۶–۷)، – «آنچ توانست از امتعه بیرون آوَرْد و حواشی که از قطب الدّین سلطان تحاشی می‌کردند در مصاحبت او بر راه لور روانْ» یعنی روان شدند یا روان گشتند و نحو آن، (ص ۲۱۶ س ۹–۱۰)، – «چون وصول او بمازندران مقارن رحیل جنتمور افتاد و نوسال قایم مقام جنتمورْ» یعنی قایم مقام جنتمور بود یا شد یا گردید و نحو آن (ص ۲۲۸ س ۱۳–۱۴)،

۷ – آوردن فعل معطوف بصورت مفرد غایب در صورتی که فعل معطوف علیه متکلّم مع الغیر است، چون «آیات وعد و وعید بر جماعت مخالفان... خواندیم و مقدّمات انذار و تحذیر... تقدیم فرمود» یعنی

نحوی و صرفی و لغوی و رسم الخطّی تعبیر میکنیم آنچه از آن راجع بجلد اوّل جهانگشای است مهمّات آنرا در مقدّمهٔ آن جلد ثبت نمودیم و وعده دادیم که آنچه راجع بجلد دوّم و سوّم بدست آید در مقدّمهٔ هر جلد درج کرده شود، اینك حسب الوعده آنچه از این قبیل خصایص در اثناء تصحیح ٥ جلد ثانی التقاط شد در این مقدّمه ثبت گردید،

خصایص نحوی و صرفی

١ – اضافهٔ نام صاحب محلّی بخود آن محلّ (رجوع بمقدّمهٔ ج ١ ص قیه)، مثال: «علاء الدّینِ آلموت» یعنی پادشاه یا صاحب یا حکمران الموت، (ص ٢٠٤ س ٢١)، – «محمود شاهِ سبزوار» (ص ٢٢٤ س ١٢، ص ٢٧٢ ١٠ س ١٧)، – «نظامِ الدّینِ اسفراین و شرف الدّینِ بسطام» (ص ٢٢٢ س ١٤–١٥)، «اختیار الدّینِ ابیورد» (ص ٢٢٢ س ١٥ و ص ٢٤٧ س ٥)، – «خواجه مجد الدّینِ تبریز» (ص ٢٥٨ س ٦)، – «امین الدّینِ دهستان» (ص ٧٤ س ٦–٧)، – «سلطان شهاب الدّینِ غور» (ص ٨٩ س ١١–١٢)، – «عماد الدّینِ بلخ» (ص ١٩٥ س ٦)،

١٥ ٢ – ادخال باء زایده بر افعال منفیّه (رجوع بمقدّمهٔ ج ١ ص قی–قیا)، چون «و الله که مثل من بنخواهـد نمود چرخ» (ص ١١ س ١٢)، – «گفتم بِمَرَوْ» یعنی مَرَوْ نهی از رفتن (ص ١٥٧ س ٢١)،

٣ – ادخال باء زائـده بر «می»، چون «بمی‌کَنَد» (ص ١٦١ س ٥)، و معروف در این استعمال عکس این است یعنی ادخال «می» ٢٠ بر باء زائده چون «می‌بسود» (ص ١٦٥ س ٤)، و «می‌بکاشت» (ج ١ ص ٢٠ س ٧)،

٤ – ارجاع ضمیر جمع باسم مفرد بتوهّم معنی جمعیّت، چون «برگ اشجار از تُرك تازی نسیم اسحار ترك علوّ سرِ دار گرفتند» بجای «گرفت» بتوهّم معنی برگهای اشجار (ص ٢٤٧ س ١١–١٢)، – «آواز مؤذّنان

خصایص لغوی

(باستثناء کلمات ترکی و مغولی که در آخر جلد سوّم درج خواهد شد)

آب، – برآب، یعنی تند و با شتاب و سریعاً: «سودای خاك شادباخ آتش طمع خام‌را در وجود او چنان تیز کرد که برآب از کرمان ۵ بازگشت» (ص ۷۱ س ۲–٤)، – «برآب سلطان نیز متوجّه ناحیت بشکین شد» (ص ۱۸۲ س ۱۹)، – «برآب از بادغیس چون آتش روان شدند» (ص ۲۲۱ س ۷)، – «ازین خبر سلطانشاه مجانیق‌را آتش درزد و خاکسار برآب چون باد روان شد» (ص ۳٦ س ۵–٦)، — چو آب، یعنی روان و بدون تردید ظاهراً: «پدرش جواب چو ۱۰ آب می‌داد که خیر و شرّ زمان‌را اندازهٔ معیّن است الخ» (ص ۱۲۷ س ۱۵)، — آبْ راه، یعنی راه آب و مجرای آب (ص ۸۵ س ٦)،

اتّشاج یا ایتشاج، یعنی اشتباك قرابت و اتّصال خویشی، در کتب لغت معتبره بنظر نرسید (ص ۲۷ س ۲، ص ۲٦۰ س ۲۱)،

احتصان، متحصّن شدن در قلعه، در کتب لغت معتبره بنظر نرسید ۱۵ (ص ۸۲ س ۵)،

اراقت، بول کردن، یعنی اراقت ماء (ص ۲۴۲ س ۷، ۱۵)،

ازناور، لغت گرجی است بمعنی شریف و بزرگ قوم (ص ۱۷۲ س ۹)،

بادبد = بدبد و پدید (بسیار مکرّر)،

باز = با: «و آبی که افتادست باز نان بر نخواهد آمد» یعنی با ۲۰ نان (ص ۸۲ س ۱۵–۱٦)،

باز آنك، یعنی با آنکه و با وجود آنکه، رجوع بمقدّمهٔ ج ۱ ص قیا، چون «باز آنك زمان زمستان بود ... بمدّت سیزده روز از آنجا برو آمد» (ص ۲۵۰ س ۱۲–۱۵)، – «باز آنك کثرت برف از حرکت مانع بود...

تقدیم فرمودیم (ص ۱۷۷ س ۱۵–۱۷)، و این طریقه و نظایر آن در عبارات قدما جدّاً معمول بوده است، رجوع کنید بمقدّمهٔ ج ا ص قید–قبه و مقدّمهٔ جلد اوّل از لباب الألباب عوفی ص یَ–یا،

۸ – همزهٔ اصلیّه که در اوایل بعضی از افعال است چون اندیشیدن و ۵ انداختن و نحوها معروف آن است که در صورت ادخال حرف نفی «نه» یا باء مطبعیّه بر آن قلب بیاء میشود چون نیندیشم و بینداخت (مگر در صورتی که بعد از همزه یائی باشد چون نایستاد و بایستاد)، ولی در نسخ قدیمهٔ جهانگشای بسیاری از اوقات دیده میشود که همزهٔ اصلیّه همچنان بر قرار اصل باقی است چون «قصد یکدیگر نه اندیشیم» (ص ۲۰۶ س ۱۵) ۱۰ – «نه انجامد» (ص ۱۲۷ س ۱۸)، – «بانداخت» (بَ ورق ۱۲۴a)، – «ناندیشیم» (ایضاً ورق ۱۵۴b)،

۹ – استعمال نام پدر یا جدّ بجای نام خود شخص، چون استعمال «بشیر» بجای محمّدِ [بن] بشیر (ص ۸۵ س ۱۵–۱۷)، و «خرمیل» بجای حسینِ [بن] خرمیل (ص ٦٦–٦٨ بسیارمکرّر)، و «خرنك» بجای ۱۵ محمّدِ [بن] خرنك (ص ۵۲ س ۱۲، ۱۴، ۱۷) و از این قبیل است اکنون استعمال «منصورِ حلّاج» بجای حسینِ [بن] منصور حلّاج،

۱۰ – ادخال ادات عموم افرادی «هر» بر جمع: «موافق شرایع و ادیان هر انبیاست» (ص ٤٤ س ۸ از ج ا)،

۱۱ – استعمال ترکیب تضمّنی یعنی ترکیباتی که حرف عطف در آن ۲۰ محذوف است مانند خمسة عشر در لغت عرب، چون «آمد شد» (ص ۲۰ س ۱۰، ص ۲۲٤ س ۱۱)، – «شد آمد» (ص ۵۸ س ۲۰، ص ۲۷۲ س ۲، ج ا ص ۷۸ س ۲۱)، – «افتان خیزان» (ص ۵٦ س ۹)، – «هایهوی» (ص ۷۹ س ۱۸)، ولی گاه «شد و آمد» (ص ۹۹ س ۲۰) ۲۵ و «آمد و شد» (ص ۲۱۰ س ۲) و «گفت و گوی» (ص ۷۹ س ۱۹)،

پای داشتن، انتظار کشیدن و درنگ کردن: «و پای آن نداشت که ایشان چه گویند بر نشست تا بخانه رسید» (ص ۲۲۲ س ۲-۳)،

پای برداشتن، فرار کردن و گریختن: «من بجا برأسه فقد ربح را کار بست و ... پای برداشت و بشب پشت فرا داد» (ج۱ ص ۶۸ س ۵-۶)،

۵ پایکاری، رعیّتی و نوکری در مقابل امیری: «آنکس که روزی امیری کرده باشد باز پایکاری چون کند» (ص ۲۲۲ س ۱)،

پسر، «پسر» مطلق در تضاعیف جهانگشای غالبًا منصود از آن شاهزاده است یعنی کسی که از اعقاب چنگیز خان باشد و «پسران» مرادف شاهزادگان است،

۱۰ پسرینه، جنس پسر در مقابل مردینه و عورتینه: «و آنچ پسرینه بودند از فرزندان سلطان هر چند خرد بودند بکشتند» (ص ۲۰۰ س ۸)، رجوع نیز بمردینه و عورتینه،

تحریص، با صاد مهمله بمعنی ترغیب و تحریك: «تحریض و تحریص از دار الخلافه بودست» (ص ۸۶ س ۵)، در کتب لغت معتبره بنظر ۱۵ نرسید،

تصنیف، اختراع: «و آن [کمربند] استعمال و تصنیف کورکوز بود» یعنی اختراع کورکوز بود (ص ۲۲۲ س ۲-۴)،

تنگ، هم تنگ، هم وزن و هم سنگ، و تحت اللّفظی بمعنی عدیل یعنی هریك از دو لنگهٔ بار: «قامّ صباحت و ملاحت حسن اورا با یوسف ۲۰ هم تنگ کرده» (ص ۱۵۲ س ۲-۳)،

تیزی، از آهنگهای موسیقی (ص ۱۱۱ س ۱۹)،

تیغ، یك تیغ، متّحد و متّفق در جنگ: «سلاطین روم و شام و ارمن ... در دفع او یك تیغ شده» (ص ۱۷۰ س ۱۵)،

جانب، از جانب، بمعنی امّا، و امّا در باب: «و از جانب ادکو

امیر ارغون بدان التفات نمی‌نمود» (ص ۲۵۱ س ۱۱–۱۲)، – «باز آنك بکرّات رسل باستلانت او می‌رفت سر در چنبر طاعت دارے نمی‌آورد» (ص ۸۰ س ۸–۹)، رجوع کنید نیز بص ۸۳ س ۴، ص ۱۰۰ س ۱، ص ۱۲٤ س ۸–۹، ص ۲۲۹ س ۱۹–۲۰، ص ۲۷۵ س ۱۲–۱۵،

۵ بازین = با این: «بازین همه سلطان دل از دست نداد» یعنی با این همه (ص ۱٤۰ س ۷)، – «بازین همه روی نگرداند» (ص ۱٦۹ س ٦–۷)،

باقی، – در باقی کردن، گویا بمعنی چشم پوشیدن و بدور افکندن و پشت سر افکندن ونحو آن باشد: «آبی سرد خواست وبر سر ریخت ۱۰ یعنی تا بعد ازین گرم سری در باقی کند» (ص ۱۸۸ س ۱۸–۱۹)، شاعر گوید

ای دل می و معشوق بکن در باقی • سالوس رها کن و مکن زرّاقی
گر پیرو احمدی خوری جام شراب • زان حوض که مرتضاش باشد ساقی

برزیدن = ورزیدن (ص ١٤ س ۴، ص ۵۲ س ۲۰، ص ۱۸٦ س ۲)،

۱۵ بعدماکه، بمعنی بعد از آنکه، بسیار مکرّر، رجوع بمقدّمهٔ ج۱ ص قیا،

بقور، جمع بقر یـا بقرة (ج۱ ص ٤۵ س ۹ و ص ۷۹ س ۷) در کتب لغت معتبره بنظر نرسید،

بنوی، – پی و اساس دیوار ظاهراً، مرادف بنوره و بُنه: «چون بنوی دین نبی قوی شد» (ص ۱۷٤ س ١٤)، – «و با بی نوائی کار ۲۰ بنوی راه نوارا آهنگ کشیدند» (ص ۱۸٦ س ۱٦–۱۷)،

بی از آنك، بمعنی بی آنکه و بدون آنکه (ص ۲۱۰ س ۱۲–۱۳)، – ابو حنیفهٔ اسکافی گوید

بی از آن کامد از او هیچ خطا از کم و بیش
سیزده سال کشیـد او ستم دهـر ذمیم

۲۵ یعنی بی آنکه آمد ازو هیچ خطا،

حَشَر، بمعنی لشکر غیر منظّم یا لشکری که از ولایتها فقط در حال جنگ جمع کنند، و در اصطلاح مورّخین عهد مغول حَشَر لشکری‌را میگفته‌اند که مغول بعد از فتح ولایتی از اهالی بومی آن ولایت جمع میکرده‌اند: «و از ممالك حَشَر خواست و متوجّه سمرقند شد» (ص ۸۲ س ۱۰–۱۱)،
۵ – «از رعایا و ارباب حرف بعضی‌را بحشر بردند و قومی‌را جهت حرفت و صناعت» (ص ٦٦ س ۱۰–۱۱ از ج۱)، – «جوانان خجندرا بحَشَر آنجا راندند و از جانب اترار و بخارا و سمرقند و قصبها و دیههای دیگر که مستخلص شده بود مدد میآوردند تا پنجاه هزار مرد حَشَری و بیست هزار مغول آنجا جمع گشت» (ج۱ ص ۷۱ س ۷–۱۰)، – «و مؤن حَشَر
۱۰ و چریك و اثقال و زواید عوارضات از آنجا مرتفع کرد» (ج۱ ص ۷۵ س ۱۵–۱٦)، – «بعد از احصای جماجم فتیان و شبّان‌را بحَشَر بخارا تعیین کردند» (ج۱ ص ۷۷ س ۲۰–۲۱)، و امثلهٔ آن در جهانگشای بسیار است، انوری در فتنهٔ غُزّ گوید:

آخر ایران که ازو بودی فردوس برشك
۱۵ وقف خواهد بُد تا حَشْر بر این شوم حَشَر

حشو و بارز، چنانکه از فقرات ذیل معلوم میشود از اصطلاحات مستوفیان است و عجالةً بواسطهٔ فقدان وسایل در پاریس تحقیق مفهوم اصطلاحی این دو کلمه میسّر نشد: «آنچ از اقاصی و ادانی مملکت میرسید بی اثبات مستوفی و مشرف میبخشید و خطّ نَسْخ در مجموع حکایات گذشته چون
۲۰ بنسبت صادرات افعال او حشو مینمود میکشید و بر بارز روایات سلف که سربسر سهو بود ترقین مینهاد» (ص ۱٦۰ س ۳–٦ از ج۱)، – «و هنگام مقابلت و مقاتلت صفوف سربسر حشو باشند و هیچ کدام بمیدان مبارزت بارز نشوند» (ج۱ ص ۳۲ س ۲۲–۲۳)،

حَضْرَة، پای تخت و دربار سلطنتی (ص ٦۵ س ۱٤، ص ۹۰ س ٤، ص ۱۹۸ س ۱۲، ج۱ ص ۲٤ س ۲، ص ۲۵ س ۱٦)، و استعمال

تیمور او خود کودك بود» (ص ۲۴٤ س ۱) یعنی و امّا ادکو تیمور، و مقصود «از قِبَل» ادکو تیمور و از طرف او نیست،

جمله، از جملهٔ کسی بودن یعنی از اتباع و از ملازمانِ او بودن: «مفردی بود از جملهٔ ملك زوزن» (ص ۲۰۲ س ۴)،

جنگی، مخفّف جنگلی؟

تو دانی که خوی بـد شهریار ٭ درختیست جنگی همیشه ببـار
(ص ۱۰۴ س ۱۲)

جیحون، بطور اسم جنس بمعنی مطلق رود خانهٔ بزرگ، و این استعمال در عرف قدما جدًّا معمول بوده است: «و بر مثال شیر عبور از جیحون عبور کرد» یعنی از رود سند (ص ۱٤۳ س ۲)، – «اهل گرج ... عنان بجانب جیحون تافتند» یعنی رود کُرّ در قفقـاز (ص ۱٦٤ س ٦)، – «و چنگز خان برلب جیحون روان شد» یعنی رود سند (ج۱ ص ۱۰۸ س ۲)، – «بقصبهٔ سقناق که بر کنار جیحون بجندست نزدیك رسید» یعنی رود سیحون (ج۱ ص ٦٧ س ٦، و نیز ص ٦٨ س ٧، ص ٧١ س ٤ و ۱۲، ص ٧۲ س ۸ که همه جا مقصود سیحون است)، برای شواهد دیگر رجوع کنید بحاشیهٔ ص ٥۹،

حالت، بمعنی وفات و موت: «چون ادمان مسیر ایشان‌را بطراز رسانید آوازهٔ وقوع حالت کیوك خان برسید» یعنی آوازهٔ وفات کیوك خان (ص ۲٤۸ س ۱٤–۱٥)، – «به زین بن نگر که اگر حالتی بود والله که مثل من بنخواهد نمود چرخ» یعنی اگر بمیرم (ص ۱۱ س ۱۲–۱۴)، – «چون در پی او حالت او واقع شد» یعنی شرف الدّین وفات کرد (ص ۲۸۱ س ۲)، و نظایر آن در این کتاب بسیار است، رجوع نیز بمقدّمهٔ ج۱ ص قیب–قیج،

حالیا، آنوقت و در آن حال یا فورًا (ص ۸٦ س ٦–٧ و ج۱ ص ٤٦ س ۱۲)، ـــــ در حال، فورًا (ص ۲۰٤ س ۴)،

نمایند» (ج۱ ص ۲۲ س ۱۵-۱٦)، - «داند که حضرت الهی‌را یکی در نباید» (لباب الألباب ج۱ ص ۲۱۲ س ۱۱-۱۲)،

دست جنبانیدن، فرار کردن: «چون پای ایشان نداشت دست بجنبانید ... و نثار بر پی او» (ص ۱۲٤ س ٦)،

دو چار زدن، دو چار شدن و بر خوردن بیکی (ص ۷۲ س ۱۱، ص ۱۲۲ س ۱۱)،

دیه، دِهْ و قریه، بسیار مکرّر،

راضعات، استعمال این کلمه بمعنی دایگان بجای مُرْضِعات: «ایشانرا (کودکانرا) براضعات تسلیم کردند» (ج۱ ص ٤۱ س ٥)، ظاهراً خطاست،

رباعی، اطلاق رباعی بر یکی از دو بیتِ رباعی یا بر یك بیت که بوزن رباعی است از خصایص این کتاب است: «در جواب این رباعی بر تیر نوشت و بینداخت

گر خصم تو ای شاه شود رستم گرد . یك خر ز هزارسب تو نتواند برد

... سلطان سبب ... این رباعی و امثال آن از وطواط عظیم در خشم بود» (ص ۸ س ۱۹-ص ۹ س ۲)، - «و این رباعی اوراست

چون دست قضا چشم مرا میل کشید . فریاد ز عالم جوانی بـر خاست» (ص ۲٦ س ۱۹-ص ۲۷ س ۱)،

رکاب گران کردن، شتابیدن و تند راندن: «عنان انصراف بر عزم توجّه بحضرت سبك کرد و رکاب عزیمت گران» (ص ۲٤۸ س ۱۲)،

رنود، جمع عربیِ رند که کلمهٔ فارسی است، بسیار مکرّر،

زَرّاد خانه، قورخانه و اسلحه‌خانه (ص ٥۷ س ۱٤ شرح در حَ، ص ۱٥۰ س ۱۸-۱۹)،

زفان، بجای زبان، غالبًا،

زندنیجی، بزاء معجمه و نون و دال مهمله و نون و یاء مثنّاة تحتانیه

حَضْرَة بمعنی پـای تخت در مصنّفات قدما از عربی و فارسی جدّاً معمول بوده است، برای بعضی شواهـد دیگر رجوع کنید بترجمهٔ حال مسعود سعد سلمان تألیف راقم سطور و ترجمهٔ پرفسور براون در روزنامهٔ انجمن همیونی آسیائی سال ۱۹۰۵ ص ۱۰۲،

خَرْجی، متعارفی و معمولی و عمومی، در مقابل «خاصّ»: «کسوتهای خاصّ وخرجی» (ص ۱۵۰ س ۱۷)، و این استعمال اکنون نیز معمول است،

خیل و خیول، مصنّف این دو کلمه‌را غالبًا در ردف یکدیگر استعمال میکند: «از انزار تحویل کند و با خیل و خیول و حمل و جمل با نسا انتقال کند» (ص ۸۱ س ۱-۲)، - «لشکر او مستظهر و خیل و خیول بیشتر شد» (ص ۸۸ س ۱۰)، و گویا مراد از خیول همـه جا اسبان و از خَیْل سواران است بقرینهٔ این عبارت در ص ۱۰۲ س ۱۴-۱۵: «از .. صهیل خیول و نعرهٔ خیلان و گُردان گوش زمانه کرشد»،

دادبك و امیرداد و میرداد، گویـا وظیفهٔ بوده است معادل بـا رئیس قضاة یا چیزی شبیه بوزیر عدلیّهٔ حالیّه، مرکّب از داد بمعنی عدل و بك یا امیر بمعنی رئیس: «دادبك (امیرداد) حبشی بن التونتاق» (ص ۲)، - «امیرداد ابو بکر بن مسعود» (چهار مقاله ص ۶۰-۶۱ مکرّر)،

دجله، بطور اسم جنس بمعنی مطلق رود خانهٔ بزرگ، «صاحب آن ملك‌را بر سبیل ارتهان بخوارزم آوردندی تمامت‌را در شب بدجله انداختی» یعنی برود جیحون (ص ۱۹۸ س ۱۷-۱۸)،

دراز دنبال، گاو و گامیش (ص ۱۴۲ س ۱۵، ص ۲۷۹ س ۲-۴)، رجوع کنید بقاموس جانسن،

در بایستن، احتیاج بچیزی داشتن وچیزی ناقص داشتن: «و [لشکر] روز عرض آلات‌را نیز بنمایند و اگر اندکی در باید بر آن مؤاخذت بلیغ

و فتك از ثمامت بی دبنان گذشته» (ص ۲۲ س ۸–۹)، و فرّخی گوید:

هر سرائی کان نکوتر بود و آن خوشتر نمود
همچو شارستان لوط از جور شد زبر و زبر

ضرب الخشب، چوب زدن بکسی (ص ۲۷۰ س آخر)، این اصطلاح گویا از اختراعات ایرانیان است و در عرب مسموع نیست و قیاسًا نیز صحیح بنظر نمیآید چه این اضافه نه لامیّه است نه بیانیّه نه ظرفیّه،

طلایه، بمعنی و محرّف «طلایع» لشکر (از جمله ص ۹۵ س ۱٤، ص ۱۸۸ س ۲)، و این استعمال در عموم مؤلّفات فارسی چه قدیم چه جدید شایع است،

عادة ترضّعت بروحها تنزّعت، گویا از امثال ملحونهٔ مخترعهٔ ایرانیان است و تقریبًا ترجمهٔ تحت اللّفظی «با شیر اندرون شد و با جان بدر شود» است، رجوع بحاشیهٔ ص ۲۷۲ س ۱۰،

عُرْض، بضمّ بمعنی جانب و طرف، عربی فصیح است: «آتش فتنه‌را بعُرْض خویش کشیده بود» (ص ۱۰٤ س ۲۱)،

علف خوار، مرتع و چراگاه: «سلطان بر عزم شکار و مطالعهٔ علف خوار بر نشست» (ص ۱٤۹ س ۱۱–۱۲)، – «رسول بدو فرستاد که مارا علفخوار معیّن کن تا با هم باشیم» (ص ۱۹۲ س ۲–۳)، – «سلطان هر قوم‌را اِقْطاع و علفخوار معیّن فرموده است» (» س ۹)،

عورتینه، جنس زن و دختر در مقابل پسرینه و مردینه: «و آنچ پسرینه بودند از فرزندان سلطان هرچند خرد بودند بکشتند و باقی آنچ عورتینه بودند چنگز خان ایشان‌را میفرمود تا روز کوچ بآواز بر ملك و سلطان نوحه کردندی» (ص ۲۰۰ س ۷–۱۰)، – "و در بلاد ما وراء النهر و ترکستان بسیار کسان بیشتر عورتینه دعوی پری داری کنند» (ج۱ ص ۸۵ س ۱۵)،

و جیم و یاء نسبت نوعی از جامهٔ سادهٔ سطبر بوده است شبیه بکرباس: «ثیاب مذهّب و کرباس و زندنیجی» (متن: مطبوع زندپیچی، ج۱ ص ۵۹ س ۵)، – «هر جامهٔ زررا یك بالش زر بداده‌اند و هر دو کرباس و زندنیجی‌را بالشی نقره» (متن مطبوع: زندپیچی، ج۱ ص ۶۰ س ۲–۴)، ۵ – «و لباس او قبای زندنیجی بود» (لباب الألباب ج۱ ص ۲۲ س ۶ و ص ۲۹۲)، – «و [سلطان سنجر] در ملبوس تکلّفی نفرموذی بیشتر اوقات قبای زندنیجی بوشیذی یا عتّابی ساذه» (راحة الصّدور نسخهٔ وحیدهٔ پاریس ورق ۷۱ᵇ)، و این کلمه منسوب است بزندنه از قرای بخارا چنانکه یاقوت گوید: «زَنْدَنَة ... قریة کبیرة من قری بخارا بما وراء النّهر بینها ۱۰ و بین بخارا اربعة فراسخ ... و الی هذه المدینة تنسب الثّیاب الزّندنیجی بزیادة الجیم و هی ثیاب مشهورة» – و ما در لباب الألباب و جهانگشای استنادًا بضبط برهان قاطع این کلمه‌را بر خلاف صریح نسخ خطّی همه جا زندپیچی چاپ کرده‌ایم وآن خطای صرف است،

سبیل، قافلهٔ از حاجّ با جمیع لوازم و ما یحتاج ایشان که فی سبیل ۱۵ الله بدیشان داده میشده است (ص ۹۶ س ۶ شرح در ح، ص ۱۲۰ س ۱۷)،

سرایا، نجبا و اشراف، ظاهرًا سهو است بجای «سراة»: «و قصد سرایا و جور بر رعایا پیش گرفت» (ص ۲۷۲ س ۹)،

شاخ، همشاخ، خواهر زن؟: «و منکوحهٔ او که همشاخ ملك اشرف ۲۰ بود آنجا بود سلطان اورا در ستر عصمت ... باز فرستاد» (ص ۱۸۲ س ۸–۱۰)،

شادروان، چیزی مانند قالی که از جائی بلند بیاویزند: «آن پوست‌را که از در بر مثال شادروانی آویخته است ببیند» (ص ۴۴ س ۱۹)،

شارستان، ظاهرًا بمعنی ناحیه و صُقع یا بلوك و قری: «و در آن وقت از شارستان طوس یکی بود که اورا تاج الدّین فریزنهٔ میگفتند بقتل

فضای حقّی‌را که او وقت محاصرهٔ اخلاط بمدد علوفه و کوشی نشانه بانواع مبرّات و کرامات مخصوص شد» (ص ۱۸۱ س ۱–۲)، معلوم نشد چه لغتی است فارسی یا ترکی یا غیر آن،

گَزد، نفع و فائده، در فرهنگها مسطور است: «عُدّت و عَتاد و بیاض و سواد گَزدی نکرد» یعنی فائدهٔ نکرد (ص ۵۹ س ۸)، – «والقصّه بطولها آن اراجیف گَزدی نکرد» (ص ۱۹۲ س ٤)،

گَزارد، گزارِدِ سنان یعنی زخم نیزه و ضربت با سر نیزه: «اسفندیار روئین تن اگر زخم تیر و گزارِدِ سنان ایشان دیدی جز عجز و امان حیلهٔ دیگر ندانستی» (ج۱ ص ۹۱ س ٦–۷)، – «ماهی‌را بگزارِدِ سنان نیزه در شبان تیره از قعر دریا بیرون اندازند» (ج۱ ص ٦۲ س ۲–٤)،

گماریدن، تبسّم نمودن و شکفتن گل: «غنچهٔ بهار دهان از زفان بگمارید» (ص ۲۹ س ۱۲–۱٤، شرح درحَ)، – «اوّل نوبهار و هنگام گماریدن ازهار» (ص ۱۲٦ س ۱)،

مادر اَندَر، یعنی زن پدر که اکنون «نامادر» گویند (ص ۲۲٦ س ۸)، فارسی فصیح و در فرهنگها در تحت «مَادَندَر» مذکور است،

ماندن، متعدّیًا بمعنی گذاردن و باقی گذاردن: «لشکر جرّار ... چون مور و مار نه قلاع خواهد ماند نه امصار» (ص ۱۸۲ س ۲–۳)، – «ارکان و سروران .. در معاطات کؤوس محامات نفوس مهمل ماندند» (ص ۱۸٦ س ۱۵–۱٦)، – «بواسطهٔ کینهٔ قدیم که با او در سینه داشت کار اورا مهمل ماند» (ص ۲۷٤ س ۲–۳)، – «و هیچ آفریده‌را از لشکر روم از خرد و بزرگ زنده نمانیم» (لباب الألباب ج۱ ص ۲۱۷ س ٤)،

مدّ، هدیّه و ارمغان و پیشکش: «و انواع تحف و طرایف که بر سبیل مدّ آورده بود با آن ضمّ کرد» (ص ۲۴۲ س ۲۰)، – «چون [ارغون] بخدمت کیوك خان رسید پیش‌کش بسیار کرد ... و چون از

عنان سبك کردن، شتابیدن و تند راندن: «عنان انصراف بر عزم توجّه بحضرت سبك کرد و رکاب عزیمت گران» (ص ۲٤۸ س ۱۲)،

عنان بر تافتن، فرار کردن: «از خبرش قاتر بوقو خان عنان بر تافت و سلطان بر عقب او میشتافت» (ص ۲٤ س ۸-۹)،

۵ غرق کردن، انداختن تیر از کمان بشدّت: «یکی از آن جماعت تیری غرق کرد اتّفاق‌را بر مقتل او آمد» (ج ۱ ص ۸۹ س ۹-۱۰)، مأخوذ است از عربی اَغْرَقَ النّازِعُ فی القوسِ ای استوفی مدّها (قاموس)،

فتّان، بصیغهٔ مبالغه بمعنی فتنه جو و مفسد و شریر، بسیارمکرر از جمله ص ٤۰ س ۵، ص ۵۸ س ۱۲، ص ۸۲ س ۷، ص ۲۱۹ س ۷،
۱۰ ص ۲٦۹ س ۱۸،

قَرْن، بمعنی سی سال ظاهراً: «بعدما که در غبطت و شادمانی سه قرن نود و پنج سال روزگار گذرانید» (ص ۹۲ س ۱۱-۱۲)،

قصد کردن، قصد جان کسی کردن یا سوء قصد و دسیسه کاری در حقّ کسی کردن: «عین الملك‌را آنجا قصد کردند تا گذشته شد»
۱۵ (ص ۱٤۵ س ۱۰): – «وزیر مذکور با .. مسعود خوارزمی و حمید الدّین عارض زوزنی عداوتی داشت و در آن روزها در پیش سلطان قصد آن هر دو بزرگ کرده بود» (ص ٤۵ س ۱۸-۲۰)، – «هر امام که ... سلطانی‌را که مدد اسلام نماید و روزگار بر جهاد صرف کرده باشد قصد کند آن سلطان‌را رسد که دفع چنین امام کند و امامی دیگر نصب
۲۰ گرداند» (ص ۱۲۲ س ۱-۲)،

کله بند، بحرکات نامعلوم و شاید «کُلَهْ بند» گویا بمعنی نوعی کلاه و پوشش سر بوده است: «و آنچ کوته نظران بی عقلان مازندرانی بودند گلّه از یشان کله بند داران کار یك کس نکند» (ص ۲۲٤ س ٤-٦)،

کوثی، بمعنی علوفه و آذوقه و سیورسات است: «سلطانِ ارز روم

مفرد، ملازم و نوکر: «سلطان غیاث الدّین ... سبب سرهنگی که از خدمت او بنزدیك پسر خرمیل ملك نصرت رفته بود با ملك نصرت می‌گوید که چرا مفرد مرا بخویشتن راه دادهٔ» (ص ۲۰۲ س ۱۰-۱۱)، – «شجاع الدّین ابو القاسم که مفردی بود از جملهٔ ملك زوزن» (ص ۲۰۲، ۵ س ۱-۲)، – «و از نسا یکی‌را از مفردان خاصّ فرمود تا گریخته‌واری برفت و سلطانشاه‌را خبر داد» (ص ۲۶ س ۲-۴)، – «مفردان ابواب‌را چشم بر اثواب ایشان افتاد دانستند که در زیر ایشان شرّست مانع دخول ایشان گشتند» (ص ۱۷۶ س ۱۲-۱۳)، — و مفرد بمعنی شجاع و دلاور یعنی کسی که در این صفات فرد و بی نظیر باشد نیز استعمال شده است:
۱۰ «پنجاه هزار تازیك از مفردانی که هریك فی نفسه رستم وقت و بر سرآمدهٔ لشکرها بودند» (ج۱ ص ۹۱ س ۷-۸)، – «و از مفردان و پهلوانان مردی هزار تمسّك بمجد جامع کردند» (ج۱ ص ۹۵ س ۲)؛

مقدّمه، بمعنی سابق و پیش ازین: «وآن حال در مقدّمهٔ مثبت است» (ص ۲۴۲ س ۱۶)، – «و ذکر کیفیّت آن حال در مقدّمه مثبت ۱۵ است» (ص ۸۶ س ۸)، – «در مقدّمه دم هوای سلطان می‌زد» (ص ۶۳ س ۹)، رجوع نیز بمقدّمهٔ ج۱ ص قید،

مَلِك، تقریبًا مرادف حاکم، یا بعبارةٍ اصحّ حکمران ولایتی که باجگذار پادشاه مستقلّ باشد ولی حکومت وی ارثی و ابًا عن جدّ بوده باشد مثل خدیو مصر و امیر بخارا و بای تونس درعهد ما، در مقابل «سلطان» ۲۰ که عبارت بوده است غالبًا از پادشاه مستقلّ: «ملك صدر الدّین‌را که تمامت ارّان و اذربیجان‌را مَلِك بود بر قرار حاکی و مَلِکی مقرّر فرمود» (ص ۲۵۵ س ۱۱-۱۲)، – «و مَلِکی هراة و بلخ ... بر ملك شمس الدّین محمّد کرت ارزانی داشت» (» س ۱۲-۱۳)، – «و اصفهبدرا مَلِکی از سر حدّ کبود جامه تا بیرون نمیشه و استراباد ارزانی داشت و مَلِکی

مصالح مدّ فراغت حاصل شد روی بعرض مهمّات و مصالح آورد» (ص ۲٤٥ س ۱۲–۱۷)،

مردینه، جنس مرد در مقابل پسرینه و عورتینه: «و از قنقلیان از مردینه ببالای تازیانهٔ زنده نگذاشتند» (ج۱ ص ۸۲ س ۷)، – «و در ۵ شهر آنچ مردینه بودند روی بدو نهادند» (ج۱ ص ۸۷ س ۲۲)، – «و در آن شب تمامت قنقلیان مردینه غریق بحار بوار و حریق نار دمار شدند» (ج۱ ص ۹۵ س ۹)،

مُسْتعِر، متعدّیًا بمعنی افروزنده: «سلطان .. مستعدّ کار شد و مُسْتعِرِ آتش جنگ و پیکار» (ص ۱٤۰ س ۹)، ظاهرًا خطاست چه اسنعر لازم ۱۰ است لاغیر،

مسمّی، ظاهرًا بمعنی سیاههایست که اسامی اشخاص یا اراضی و املاك و غیر آن منفصلاً باسم و رسم درآن ثبت شده باشد بخصوص بقصد وضع یا اخذ مالیّات: «قبول مالیرا که ملتزم شده بود .. بمصادره و مطالبه آغاز نهاد و محصّلان بتمامت ممالك مسمّی بر هر ولایتی تعیین ۱۵ کرد» (ص ۲۷٤ س ۱۸–۲۰)، – «مالی بر مسلمانان بیش از قوّت و طاقت ایشان مسمّی بر شریف و وضیع و رئیس و مرؤوس و متموّل و مفلس و مصلح و مفسد و شیخ و جوان حکم کرد» (ص ۲۷۵ س ۵–۷)، – «اکابر و معارفرا حاضر کردند و مسمّی بر هرکس مالی تعیین کرد» (ص ۲۷٦ س ۱۱–۱۲)، – «وتمامت اصحاب و ملوك و امرا و رؤسارا ۲۰ مسمّی نوشته تفصیل داد که مرا با همه کس سخن است ... و در تفصیل اسامیٔ مقرّر این کلماترا نوشته» (ص ۲۵۹ س ۱–۷)،

مطّلع، مُشْرِف: «چون بر خوارزم مطّلع شدند ...» (ص ۱۷ س ۱۲–۱۳)،

مفافصةً، فجاةً و بغتةً و ناگهان، بسیار مکرّر، عربی فصیح ولی در طیّ عبارات فارسی کنون بکلّی مهجور است،

(ج۱ ص ۲۲ س ۲۰-۲۱) - «هر امیر استکثار اطلاق مواجب‌را بنام گویند چندین مرد دارم» (ج۱ ص ۲٤ س۲)،

مُواضَعَه، باجی که ملوك زیر دست پادشاهان مستقلّ دهند: «کور خان نیز بر قرار ملك ماوراء النّهر بدو ارزانی داشت .. و باندك مواضعهٔ سنوی و شحنهٔ که در موافقت او بگذاشت رضا داد» (ص ۱۲۲ س ۱۲-۱٤)، - «اتسز ... زر مواضعه قبول کرد که سال بسال بعد از اجناس و مواشی بدو می‌رساند» (ص ۸۸ س ۱۲-۱٤)؛ - «و [محمّد خوارزمشاه] از قبول مواضعه نیز ننگ و عار می‌داشت» (ص ۸۹ س ۲۱-۲۲)، - «ترکان خاتون ... مواضعهٔ سنوی بدیشان تمام تسلیم کرد» (ص ۹۰ س ۲)، - «جماعتی از معارف حضرت خود .. بنزدیك کورخان فرستاد باعتذار تأخیری که در ادای مواضعهٔ سالیانه رفته بود» (» س ٤-٥)؛

مُوافَقَه، نزدیك بهمین معنی: «سلطان از انفت قبول موافقه با آن تخن موافقت ننمود» (ص ٥١ س ١٤)، رجوع نیز بقاموس دزی،

مَهَالِك، بیابانها جمع مَهْلَکَة، عربی فصیح است: «و مسالك و مهالكُ امن گشاده داریم تا تجّار فارغ و ایمن شد و آمدی می‌نمایند» (ص ۹۹ س ۲۰)،

مَیَلان، بمعنی میل و رغبت، بسیار مکرّر،

ناباك، بی باك و بی ترس: «و لشکر از اتراك ناباك که نه پاك دانند و نه ناپاك» (ج۱ ص ۷٦ س ۸)،

نایوس و نایوسید، ناگهان و فجاةً و بغتةً (ص ۱۹۹ س ۱۱، و ج۱ ص ٦ س ۱۷)، و باین معنی در فرهنگها «نایوسان» مسطور است،

ناگرفت، بهمین معنی: «تا وقت دخول تهییج فتنهٔ کند و سلطان‌را ناگرفتی زند» (ص ۱۷٦ س ۱۱-۱۲)، در فرهنگها مسطور است،

خراسان و اسفراین ... بر ملك بهـاء الدّین مقرّر فرمود» (ص ۲۲۲ س ۳-٤)[1]،

مِلْوَاح، بمعنی آلت کار و دام صیـد نفوس و اموال: «و شرف الدّین‌را طلب کردند و اورا مِلْواح کار ساختند» (ص ۲٤۰ س ۲)، ٥ – «مار افسای .. گفت دریغا اگر این ماررا زنده یافتی هیچ مِلْواحی دام مخاریق دنیارا به ازین ممکن نشدی و بدان کسب بسیار کردی» (مرزبان نامه ص ۲۲۲)، و مِلْواح در اصل بمعنی مرغی است که آنرا بر یك پای بندند و بواسطهٔ آن مرغان دیگررا بدام کشند و صید کنند،

مَوَاجِب، بمعنی معروف حالیّه یعنی مبلغی نقد که ماهیانه یا سالیانه ۱۰ بکسی دهند: «ترکان خاتون‌را درگاه و حضرت و ارکان دولت و مواجب و اِقْطاعات جدا بودی» (ص ۱۹۸ س ۱۲)، – «امرا و دیگر لشکرهارا مواجب و اِقْطاعات زیادت از آنچ در عهد پدرش داشتند اطلاق کرد» (ص ١٤ س ۱۰-۱۱)، – «کورخان‌را خزانها بعضی از غارت و بعضی از اطلاق جرابات و مواجب تهی گشته بود» (ص ۹۲ س ١٥-١٦)– ١٥ «و خزانهای ما لامال تا در وجه مواجب و اِقْطاعات ایشان بردارند»

(۱) رجوع کنید نیز بمقدّمهٔ چهار مقاله ص یَ، – ابن الأثیر پس از محاربهٔ سلطان سنجر (که چون برادرش سلطان محمّد در حیات بود خود وی هنوز مَلِك بود نـه سلطان) با برادر بهرامشاه غزنوی و مغلوب ساختن وی و نشانیدن بهرامشاه‌را بتخت غزنه گوید (ج ۱۰ سنهٔ ٥۰۸): «و کان قد تقرّر بین بهرامشاه و بین سنجر ان یجلس بهرام علی سریر جدّه محمود بن سبکتکین وحده و ان یکون الخطبة بغزنة للخلیفة و للسّلطان محمّد و للملك سنجر و بعدهم لبهرامشاه فلمّا دخلوا غزنـة کان سنجر راکبًا و بهرامشاه بین یدیه راجلاً حتّی جاء السّریر فصعد بهرامشاه و جلس علیه و رجع سنجر و کان یُخْطَب له بالمَلِك و لبهرامشاه بالسّلطان علی عادة آبائه فکان هذا من اعجب مایسمع»، و از سیرهٔ جلال الدّین منکبرنی للنّسوی بر میآید که مَلِك در دولت خوارزمشاهیّه درجهٔ بوده است بالاتر از «امیر» و پائین‌تر از خان: «و کان اذا الحّ بعضهم فی السّؤال و لجّ فی الطّلب یُرْضیه بزیادة فی لقبه فان کان امیرًا یلقّبه مَلِکًا و ان کان مَلِکًا یلقّبه خانًا» (طبع هوداس ص ۱۰۰)، رجوع کنید نیز بص ٤۷ از نسوی،

بعضی خصایص رسم الخطّی
(نسخهٔ آ)

از جمله اثبات الف «ام» و «اید» در کتابت در امثالِ: «من همان بندهٔ قدیم ام» (ص ۲۰۲ س ٦)، «من نیز بندهٔ قدیم ام» (۲۲:۲۱۴)، ٥ «چه بندهٔ قدیم ام» (۱۵۰ : ٥)، «بندهٔ مطواع ام» (٦٨ : ۱۲)، «شمارا که ارکان اتابك اید» (۱٥٧ : ٤)، «من سلطان جلال الدّین ام» (۱۹۲ : ۲)، و رسم الخطّ حالیّه بر اتّصال است یعنی قدیم و مطواعم الخ، – دیگر حذف هاء مخفیّه و الفِ «است» در امثالِ : بودست = بوده است (۲۱٥ : ۱٥، ٨٦ : ٥، ۲۰۲ : ٥)، افتادست = افتاده است (٨۲ : ۱۰ ۱٥)، نماندست = نمانده است (۲۲٦ : ٨) و نظائر ذلك، – دیگر حذف یاء تنکیر در امثالِ : قطعهٔاست = قطعهایست (۲۳۰ : ۱۹)، بیشهٔ است = بیشهایست (٦٧ : ۹)، قصبهٔ است = قصبه ایست (٧۹ : ۲)، مکّارهٔ است = مکّارهایست (۱۱٨ : ۱۱)، ولی ما در طبع مطابق رسم الخطّ حالیّه چاپ کردهایم، – دیگر عدم اظهار کسرهٔ اضافت نه بر یاء نــه ۱٥ بر همزه در امثالِ: «عروهٔ وثقی توکّل» (۱۱۹ : ۱۲) بجای وثقای توکّل برسم حالیّه یا وثقاء توکّل برسم قدیم، «حبالی امانی اورا عارضهٔ اسقاط» (۱٨٤ : ۲) یعنی حبالای امانی، – دیگر انفصال امثـال این کلمات : «پیش کش» (۲٤٥ : ۱٤)، «ترك تازی» (۲٤٧ : ۱۱)، «سبك بار» (ج ۱، ۱۰ : ۱۹)، و اشباه ذلك که اکنون پیشکش و ترکتازی و سبکبار ۲۰ باتّصال نویسند، – دیگر احیانًا زیر سین چه کشیده چه دندانه دار سه نقطه میگذارد : «غــــــل برآورد» (ج ۱، ٨٨ : ۱۹)، «پیر حدّ هندوستان» (٨٦ : ۹)، و در طبع این نکته رعایت نشده است، – دیگر این کلمات : سچهار = سه چهار (۲۰٥ : ٥)، کین = کاین یعنی که این

نباید، بمعنی «مبادا»: «غیبت او خواست بود نباید انتهاز فرصتی جویند و تعرّضی رسانند» (ص ۸۹ س ۲۰–۲۱)، – «محمود نای ازین ترس که نباید بمال او که مالی بود که قارون‌را نبوده باشد طمع رود رأی زد که ...» (ص ۹۲ س۱۶–۱۷)، – «اگر ایشان‌را راهی دهد نباید ۵ مادّهٔ زیادت وحشتی شود» (ص ۲۱۶ س ۱۴)،

نعل بها، مالی که پادشاه در وقت مرور از موضعی از صاحب آن محلّ میگیرد بیهای نعل اسب خود که از آنجا عبور کرده است: «مرور او بظاهر مولتان بود ایلچی بقباچه فرستاد و از مرور اعلام داد و نعل بها خواست» (ص ۱۴۷ س ۹–۱۰)،

۱۰ واقعه، بمعنی وفات و موت: «بعد از چهار روز واقعهٔ او فاش کردند» یعنی وفات انسزرا (ص ۱٤ س ۵)، – «چون خبر واقعهٔ او بسلطان غیاث الدّین رسید تنکّر و تحیّر باحوال او تهدّی کرد» یعنی خبر قتل خرنك، (ص ۵۲ س ۱۵–۱٦)، – «در میانهٔ این حالت خبر واقعهٔ برادرش غیاث الدّین در رسید طبل رحلت فرو کوفت» یعنی ۱۵ خبر وفات او (» س ۱–۲)، – «کلبلات گذشته شد روی کار و پشت استظهار آن جماعت او بود سبب واقعهٔ او دل شکسته شدند» (ص ۲۴۲ س ۱۰–۱۱)، – «تا کورکوز در ربقهٔ حیاة باقی بود بر زیادتی اقدام نمی توانست کرد چون خبر واقعهٔ او بشنید آنچ همّت پلید و طویّت پلید او اقتضای آن می‌نمود ... ابتدا کرد» (ص ۲۷٤ س ۱۵–۱۸)،

۲۰ واهی، متعدّیًا بمعنی سست کننده بجای مُوهِی: «هرچند استیصال کلّی بدست او نبود امّا واهی محکماتِ اساس و مبتدی مکاوحت او بود» (ج۱ ص ۵۲ س ۱٦–۱۷)، ظاهرًا خطاست چه وَهَی مجرّدًا لازم است لاغیر،

بسمه تعالی

جلد دوّم از تاریخ جهانگشای جوینی،

ذکر مبدأ دولت سلاطین خوارزم انار الله براهینهم،

f. 63b

در کتاب مشارب التّجارب که تتمّه[1] ذیل تجارب الأمم است[2]
٥ از تصنیف ابن فندق[3] البیهقی مسطورست و در جوامع العلوم[4] از تصنیف رازی که بنام سلطان تکش است در فصل تاریخ مذکورست که بلکاتکین[5] یکی بود از ارکان مملکت سلجوقیان، چنانك در مملکت سامانیان اَلْبتکین[6] صاحب جیش خراسانْ، از غرجستان غلامی ترك

(۱) جَ: «نسخه» (۲) از قرار تقریر خود مصنّفِ مشارب التّجارب در کتاب دیگر خود موسوم به «تاریخ بیهق» که یك نسخه از آن در موزهٔ بریطانیّه موجود است (Or. 3587, f. 12a, etc) مشارب التّجارب ظاهرًا ذیل تاریخ یمینی است نه ذیل تجارب الأمم، یاقوت در معجم الأدباء (طبع مرگلیوث ج۲ ص ۲۱٤–۲۱٥) فصلی راجع بترجمهٔ صاحب ابن عبّاد و ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ٥٦٨ فصلی راجع بتاریخ خوارزمشاهیّه از این کتاب نقل کرده اند و حمد الله مستوفی در دیباچهٔ تاریخ گزیده آنرا از مآخذ خود میشمرد، (۳) کذا فی هَ و هوالصّواب، آ: فندق، بَ در متن: صدوق، در حاشیه: فیدق، جَ: فدق، دَ: قندق، — و هو ابو الحسن علیّ بن زید بن امیرك محمّد بن الحسین بن فندق البیهقی، نسب او بدینطریق در دیباچهٔ تاریخ بیهق مذکور مسطور است، (٤) آنچه در جوامع العلوم در این خصوص دارد فقط اینست: «و در آن واقعه که برادر محمّد [بن ملکشاه] مخالفت کرده بود امیر داد حبشی بخوارزم آمد و مستولی شد پس ممالك خوارزم بخوارزمشاه کبیر قطب الدّین نوّر الله قبره تسلیم کرد و بعاقبت اورا بگرفتند و بکشتند» (جوامع العلوم نسخهٔ پاریس Suppl. pers. 1395 ورق ٦٧b)، (٥) کذا فی جَ دَ، هَ: بیلکاتکین، آ بَ: بلکاتکین، ابن الأثیر (طبع تورنبرگ) در حوادث سنهٔ ٤٩٠: بلکباك، با نسخه بدل: بلکابك، (٦) آ: السکین، هَ: الب تکین،

(۱۹۰: ۹)، زِ رکستدم = ز که ستدم (۱۱۸: ۷)، طلخ (در بَ) = تلخ (۱۱۱: ۱۸)، تپانچه = طپانچه (۸۰: ۲۰)، خوفت = خفت (ج۱، ۲۱۵: ۱٤)، اوفتد = افتد (ج۱، ۲٤: ۱٤)، اومید = امید (ج۱، ۸: ۱۷) نه بنم = نبینم (۲۱۲: ۱۲)، درختی‌ست = درختی است یا درخبست (۱۰۲: ۱۲)، ۰

تحریرًا فی پاریس ۱٤ ذی الحجّة ۱۳۳۳ هجری
مطابق ۲۲ اکتوبر ۱۹۱۵ مسیحی

محمّد بن عبد الوهّاب قزوینی

وقت خوارزمشاهی از غلام[1] سلطان سنجر النجی[2] بن قچقار[3] خوارزمشاه بقطب الدّین محمّد تحویل کرد[4] و اورا بخوارزمشاه موسوم کرد در[5] شهور سنهٔ احدی و تسعین و اربعمایه، و اورا در موافقت سلاطین سلجوق مقامات محموده بسیارست و در تواریخ ذکر آن مثبت، مدّت سی سال در رفاغ[6] حال و فراغ بال خوارزمشاهی کرد یك سال بخود بخدمت درگاه سنجری آمدی و یك سال پسر خود انسزرا[7] بفرستادی تا بوقتی که وفات یافت، پسر او انسز در شهور سنهٔ اثنتین و عشرین و خمسمایه قایم مقام او شد و انسز بفضل و دانش معروف و مشهور شد و اورا اشعار و رباعیّات پارسی[8] بسیارست و بشهامت و صرامت از

ج نیز دیده شده است از جمله اصل تاریخ سلجوقیّهٔ عماد کاتب نسخهٔ مذکورهٔ پاریس ورق ۵۷a، و جامع التّواریخ نسخهٔ موزهٔ بریطانیّه در لندن (Add. 7628, f. 244a) که «تخاسی» با خاء معجمه و یاء نسبت دارد، (۱) کذا فی بَ مصحّحا بخطّ جدید، آَ جَ دَ هَ: از بهر، (۲) کذا فی بَ جَ دَ، آَ: النجی، هَ: النجی، ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ۴۹۰ سه مرتبه: اکنجی، (۳) آَ: فحقار، بَ: فحمار، جَ: فقجار، دَ: فیحقاج، هَ: قحمار، — قُچقار بترکی بمعنی قوچ است کوهی با نیر آن (قاموس پاوه دو کورتی)، (۴) یعنی داد بك حبشی خوارزمشاهی‌را از النجی بن قچقار بقطب الدّین محمد تحویل کرد، و عین عبارت ابن الأثیر در این موضع که واضح‌تر و وافی‌تر بمراد است اینست: — «و کان من جملة امراء السّلطان [برکیارق] امیر اسمه اکنجی و قد ولّاه السّلطان خوارزم و لقّبه خوارزمشاه فجمع عساکره و سار فی عشرة آلاف لیلحق السّلطانَ فسبق العسکرَ الی مرو فی ثلثمایة فارس و تشاغل بالشّرب فاتّفق قودن و امیرٌ آخر اسمه یارُقطاش علی قتله فجمعا خمسایة فارس و کبسوه و قتلوه ... و فی هذه السّنة [۴۹۰] امّر برکیارق الأمیرَ حبشی بن التونتاق علی خراسان ... فلمّا وَلِیَ امیر داذ حبشی خراسان کان خوارزمشاه اکنجی قد قُتِل و قد تقدّم ذکره و نظر الأمیر حبشی فیمن یولّیه خوارزم فوقع اختیاره علی محمّد بن انوشتکین فولّاه خوارزم و لقّبه خوارزمشاه» (ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ۴۹۰)، (۵) آَ جَ هَ: و در، (۶) کذا فی جَ، آَ بَ دَ هَ: رفاع، — الرَّفْغ و الرَّفاغة و الرَّفاغیة سَعَة العیش و الخِصْب و السَّعَة و رَفُغَ عیشُهُ بالضّمّ رَفَاغَةً اتّسع و انّه لفی رَفَاغةٍ و رَفَاغِیَةٍ من العیش (لسان العرب)، و رفاغ بدون تاء در لغت نیامده است، (۷) هَ همه جا «آنسز» بامدّ دارد، (۸) دَ افزوده: و تازی،

خریده است[1] نام او نوشتکین غرجه[2] بود بتدریج سبب عقل و کیاست مزیّت مرتبت می یافت تا بحدّی که رکنی بزرگ گشت در دولت سلجوقیان بمثابت سبکتکین در آخر عهد ملوك سامان و اسم طشت داری داشت و خوارزم در آن روزگار در عداد وظیفهٔ طشت خانه بود چنانك ۵ خوزستان[3] در وظیفهٔ جامه خانه اورا باسم شحنگی خوارزم موسوم کردند و ازو پسران بودند پسر بزرگتر قطب الدّین محمّدرا در مرو بمکتب داد تا آداب و رسوم ریاست و امارت تعلیم کند[4]، و در آن وقت سلطان برکیارق بن ملکشاه امیر خراسان داد بك حبشی بن التونتاق[5]را در ممالك خویش نیابت مطلق فرموده بود و در مدح او اشعار شعرای آن ۱۰ عصر بسیارست و ابو المعالی نحّاس[6] رازی مادح خاصّ اوست و درین

---

(۱) فاعلِ خریده است بلکاتکین است، (۲) کذا فی دَ، هَ: نوش تکین غرجه، جَ: نوشتکین غرجهٔی، آ: نوستکین غرجه، بَ: نوشکین غرجه، (۳) آ: حوزستان، جَ: خورستان، (۴) جَ: تعلیم گرفت، دَ: تعلیم گیرد، بَ: اورا تعلیم کند، (۵) آ: داد بك بن الوساق، بَ: داد بك بن حبشی الون ناق، جَ: داد بك بن حبش التون باق، دَ: داد بك بن حبش التوساق، هَ: داد بك بن حبشی التوشاق، — در کتب تواریخ معتبره نام امیر خراسان درآن عهد داد بك (امیرداد) حبشی بن التونتاق مسطور است نه داد بك بن حبشی التونتاق چنانکه در چهار نسخهٔ جهانگشای دارد، رجوع کنید بجوامع العلوم فخر رازی نسخهٔ پاریس (Suppl. persan 1395) ورق ۶۷b، و تاریخ السّلجوقیّه طبع هوتسما ص ۲۵۹، و ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ۴۹۰ و ۴۹۲، طبع تورنبرگ Tornberg ج ۱۰ ص ۱۸۱—۱۸۲، ۲۰۱—۲۰۲،

(۶) کذا فی دَ هَ، آ بَ: نحاس، جَ: نخّاس، — معروف در تخلّص این شاعر نحّاس با حاء مهمله است و در غالب کتب تاریخ و ادب نیز بهمین طریقه مسطور است از جمله در اختصار تاریخ السّلجوقیّه للبُنْداری طبع هوتسما ص ۶۳، و اصل این تاریخ لعماد الدّین الکاتب نسخهٔ پاریس (Arabe 2145) f. 135b، و تاریخ سلجوقیّه موسوم براحة الصّدور للرّاوندی نسخهٔ وحیدهٔ پاریس (Suppl. pers. 1314, f. 58b)، و تذکرهٔ هفت اقلیم دو نسخهٔ پاریس (Suppl. pers. 356, f. 321b. Suppl. pers. 357, f. 353b) و نسخهٔ دیوان هند در لندن (فهرست ایته ستون ۴۴۱)، و تذکرة الشّعراء دولتشاه طبع ادوارد برون ص ۷۸، و مجمع الفصحاء ج ۲ ص ۷۸—۷۹، ولی نادرًا با خاء معجمه بطبق نسخهٔ

یافت سلطان گفت حقوق خدمت او بر ذمّت ما بسیارست ایذای او در مذهب کرم و مرحمت ما ممنوع و محظور است، و چون انسز بخوارزم رسید شیوهٔ تمرّد و عصیان پیش گرفت و روز بروز آن وحشت از جانبین زیادت می‌گشت و بجائی رسید که سلطان سنجر در محرّم سنهٔ ثلاث و ثلثین ٥ و خمسمایة بر قصد او بخوارزم رفت خوارزمشاه در مقابل لشکر او لشکر بداشت و صف کشید و بی ابتدای محاربتی سبب آنك دانست که پای لشکر بسیار ندارد روی بهزیمت نهاد پسر انسز آتلیغ[1]را بگرفتند و بخدمت سلطان آوردند بفرمود تا هم در حال اورا بدو نیم زدند و خوارزم ببرادر زادهٔ خود سلطان سلیمان بن[2] محمّد داد و با خراسان ١٠ مراجعت کرد خوارزمشاه انسز با خوارزم آمد سلطان سلیمان ازو منهزم شد و با نزدیك سلطان سنجر آمد و انسز بر شیوهٔ تمرّد و عصیان بود تا چون سلطان سنجر در سنهٔ ستّ و ثلثین و خمسمایة در مصافّ ختای بر درِ سمرقند شکسته شد و منهزم ببلخ آمد و آن حکایت مشهورست انسز در اثنای این حالات انتهاز فرصت جست و بمرو آمد و قتل و غارت ١٥ بسیار کرد و بخوارزم بازگشت و از مکاتباتی که[3] میان حکیم حسن قَطّان[4]

---

(١) کذا فی حاشیة بَ، متن بَ: اطمع، آ جَ هَ: اطیغ، دَ: ابلیغ، — اتلیغ بترکی بمعنی سوار و بمعنی شخص معروف و مشهور است، (قاموس پاوه دو کورتی)،

(٢) آ کلمهٔ «بن»را ندارد،

(٣) کذا فی جمیع النّسخ الی «ثبت افتاد» بدون ذکر صلهٔ برای «که» موصوله،

(٤) عین الزّمان حسن قطّان مروزی از مشاهیر علما و حکمای قرن ششم بوده ترجمهٔ حالی از او در اواخر کتاب تتمّهٔ صوان الحکمة للبیهقی مسطور است (فهرست کتابخانهٔ لیدن تألیف دزی ج٣ ص ٢٩٤)، و اوست واضع دو شجرهٔ اخرب و اخرم برای تسهیل استخراج اوزان بیست و چهارگانهٔ رباعی (المعجم فی معاییر اشعار العجم لمحمّد بن قیس الرّازی طبع ادوارد برون و راقم سطور ص ٩١)، در سنهٔ ٥٣٦ که انسز خوارزمشاه مرورا قتل و غارت نمود کتابخانهٔ حسن قطّان که مشتمل بر عدّهٔ کثیری از کتب نفیسه بوده در آن ضمن تلف گردید حسن قطّان گمان میکرد که غارت کتابخانهٔ او باشارهٔ رشید وطواط بوده و وی آن کتب‌را تصرّف کرده است،

آکفا و اقران مستثنی و ممتاز و اورا[1] در خدمت سلطان سنجر فتوح بسیار بود[2] و حقوق خدمت ثابت داشت[3] و ازآن جملت یکی آن بود که در شهور سنهٔ اربع و عشرین[4] که سلطان سنجر سبب عصیان طمغاج[5] خان عزیمت[6] ما وراء النّهر کرد چون ببخارا رسید روزی سلطان در ٥ شکارگاه بود و جماعت غلامان و حشم که بتازگی بخدمت پیوسته بودند بر اهلاك سلطان مغافصةً یك کلمه گشته بودند اتسز خوارزمشاه در آن روز بشکار نرفته بود میان روز ازخواب بیدار شد و اسب بخواست و روی بتعجیل تمام بسلطان نهاد و کار سلطان در میان آن قوم در حالتِ وصول او نیك تنگ در آمده بود و در مضیق عظیم افتاده اتسز بر آن ١٠ مخاذیل حمله کرد و سلطان‌را خلاص داد سلطان از اتسز پرسید که بر حالت ما چگونه وقوف یافتی گفت در خواب دیدم که سلطان در f. 64a شکارگاه در واقعهٔ افتاده است در حال بیامدم بوسیلت آن حقّ[7] کار او بـالا گرفت و روز بروز قوّت و شوکت او زیادت بود و نظر عنایت و تربیت سلطان در حقّ او بیشتر چنانك محسود ارکان ملوك و ١٥ امرای دیگر شد و از غیرت آن ارکان و مقرّبان مکرها و قصدهـا پیوستند تا چون سلطان در ذو القعدهٔ سنهٔ تسع و عشرین[8] سبب عصیان بهرامشاه قصد غزنین کرد تا شوّال سال دیگر که با بلخ رسید ملازم بود و درین سفر اتسز بر مکاید و احقاد امرا و حسّاد واقف شده بود و از سلطان خائف چون اجازت مراجعت یافت و روان شد سلطان با خواصّ ٢٠ گفت که پشتی است که باز روی آن نتوان دید آن جماعت گفتند چون این معنی رای عالی‌را مقرّرست بچه سبب اجازت مراجعت و نواخت

---

(1) بَ جَ دَ هَ افزوده: نیز، (2) کلمهٔ «بود» فقط در جَ،
(3) دَ کلمهٔ «داشت» راندارد، (4) جَ افزوده: و خمسائة،
(5) کذا فی جَ هَ، بَ: طمعاج، آ: طعاح، دَ: عفاخ، (6) آجَ افزوده: قصد،
(7) جَ: حق گزاری، (8) جَ افزوده: و خمسایة،

اَلْفِ مُجَلَّدَةٍ مِنَ ٱلْكُتُبِ ٱلنَّفِيسَةِ وَ الدَّفاتِرِ ٱلشَّرِيفَةِ وَ اَنَا وَقَفْتُ ٱلْكُلَّ عَلَى خَزَائِنِ ٱلْكُتُبِ ٱلْمَبْنِيَّةِ[1] فِي بِلَادِ ٱلْاِسْلَامِ عَمَّرَهَا ٱللّٰهُ تَعَالَى لِيَنْتَفِعَ ٱلْمُسْلِمُونَ بِهَا وَ مَنْ كَانَتْ عَقِيدَتُهُ هٰذَا كَيْفَ يَسْتَجِيزُ مِنْ نَفْسِهِ اَنْ يُغِيرَ عَلَى كُتُبِ اِمَامٍ مِنْ شُيُوخِ ٱلْعِلْمِ اَنْفَقَ جَمِيعَ عُمْرِهِ حَتَّى حَصَّلَ اُوَيْرَاقًا[2] يَسِيرَةً لَوْ بِيعَتْ فِي ٱلْاَسْوَاقِ [3]مَعَ اَجْلَادٍ اَدِيمٍ[3] مَا[4] اُحْضِرَتْ بِثَمَنِهَا مَائِدَةُ لَئِيمٍ [5]اَللّٰهَ اَللّٰهَ فَلْيَتَّقِ ٱللّٰهَ[5] وَ لَا يَفْتَرِفَنَّ[6] سَيِّدُنَا اَدَامَ ٱللّٰهُ فَضْلَهُ بِٱفْتِرَاءِ ٱلْكَذِبِ عَلَى مِثْلِي [7]وَ لَا يَجْتَرِحَنَّ بِهِ[7] ذَنْبًا يَتَعَلَّقُ[8] فِي اَذْيَالِهِ يَوْمَ ٱلْقِيَامَةِ فَلْيَخَافَنَّ ٱللّٰهَ ٱلَّذِي لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ وَ لْيَتَذَكَّرَنَّ يَوْمًا يُثَابُ فِيهِ ٱلصَّادِقُ عَلَى صِدْقِهِ وَ يُعَاقَبُ ٱلْكَاذِبُ عَلَى كَذِبِهِ و السّلام،

١٠ و بدين وهن كه بحال سلطان راه يافت نخوت در دماغ انسز[9] زيادت گشت و درين حالت رشيد وطواطرا قصيده‌ايست كه مطلعش اين است

ملك[10] انسز بتخت ملك برآمد ٭ دولت سلجوق و آل او بسر آمد

و امثال اين اورا قصيدهاست، سلطان سنجر بانتقام اين حركت شنيع در ١٥ شهور سنهٔ ثمان و ثلثين و خمسمايه بر قصد او عازم رزم خوارزم گشت و بر در شهر نزول كرد و مجانيق نصب فرمود و لواى محاربت رفع چون نزديك رسيد كه خوارزم مستخلص شود و عيش بر انسز منغّص گردد هدايا و تحف نزديك امراى حضرت روان كرد و از سلطان عذرها

(١) كذا فى رسائل الرّشيد، آ: المبنه، جَ: المثبتة، هَ: الميّنه، بَ دَ اين كلمه‌را ندارد، (٢) كذا فى بَ و رسائل الرّشيد، آ: اوبراقا، جَ دَ هَ: اوراقًا، (٣—٣) در رسائل رشيد ندارد، (٤) رسائل: لما (٥—٥) رسائل رشيد: الله لا اله الّا الله، (٦) كذا فى هَ، ا: ولا يغترفى، بَ: ولا يقترن، جَ: ولا يعترفن، دَ: و لاتعتر، رسائل رشيد: ولا يقترفن، (٧—٧) در رسائل رشيد ندارد، (٨) رسائل رشيد: يتعثّر، (٩) آ: اتسر (فى جميع المواضع)، هَ: آتسز (فى جميع المواضع)، (١٠) جَ: چون ملك،

و رشید الدّین وطواط سبب کتبی که از آن حسن قطّان در مرو ضایع شده بود و تصوّر آن داشت که وطواط تصرّف کرده است این مکتوب ثبت افتاد،

و الرّسالة هذه

٥ قرع سمعی من افواه الواردین و السنة الطّارقین علی خوارزم انّ سیّدنا ادام الله فضله کلّما یفرغ من مهمّات نفسه و وظائف درسه، یقبل بمجامعه علی اکل لحمی و الاطناب فی سبّی و شتمی، و ینسبنی الی الاغارة علی کتبه و یبالغ فی هتك استار الکرم و حجبه، اهذا یلیق بالفضل و المروّة او یحمد[1] بالکرم و الفتوّة، تفتری[2] علی اخیك[3] ١٠ المسلم مثل هذا الکذب المفلق[4] و البهتان المؤلم، و الله اذا نفخ فی الصّور یوم النّشور، و بعثت هذه الرّمم البالیة من الاجداث متدرّعة ملابس الحیوة الثّانیة، و جمعت عباد الله فی موقف[5] العرصات و تطایرت صحائف الاعمال الی اربابها و سئلت کلّ نفس عمّا کسبت فمن مسیء یسحب علی وجهه فی النّار و من محسن یحمل علی اعطاف الملائکة f. 64b الی الجنّة لم[6] یتعلّق فی ذلك المقام الهائل احد بذیلی طالبًا منّی ملكًا غصبته، او مالًا نهبته، او دمًا سفکته، او سترًا هتکته، او شخصًا قتلته، او حقًّا ابطلته، و ها انا آتانی الله من الوجه الحلال قریبًا من

و در این خصوص ما بین وی و وطواط مکاتبات کثیره مبادله شده است و اغلب آنها در مجموعهٔ از رسائل وطواط محفوظ در کتابخانهٔ ملّی باریس مسطوراست (Arabe 4434, ff. 33b—40b) و رسالهٔ متن در ورق ٣٣b—٣٤a از آن مجموعه است،

(١) کذا فی ج ه، آ: یحمد، د: الحمد، ب: حرّیا (کذا!)، رسائل رشید وطواط نسخهٔ باریس یجمل، — و محتمل است صواب «یَجْمُلُ» باشد،

(٢) رسائل رشید: یفتری، (٣) ایضا: اخیه،

(٤) کذا فی ج، ه: المغلق، آ ب د و رسائل رشید: المفلق،

(٥) رسائل رشید: مواقف، (٦) ج: لا،

چون سلطان بعد از مشقّت بسیار و رنج بی شمار هزارسف بگرفت وسلطان سبب آن بیت که پیشتر ثبت افتاد و این رباعی[1] و امثال آن از وطواط عظیم در خشم بود و سوگند خورده که چون اورا باز یابند هفت عضو اورا از یکدیگر جدا کنند در طلب و جستن او مبالغت کرد و منادی ۵ بر منادی فرمود وطواط هرشب بآشیانهٔ و هر روز بوادیی[2] چون دانست که از فرار قرار نخواهد یافت بارکان ملك در خفیه توسّل می‌جست هیچ کدام ازیشان سبب مشاهدهٔ غضب سلطان بتکفّل مصلحت او زبان نمی دادند بحکم جنسیّت پناه بجـال جدّ[3] پدر مقرّر این کلمات منتجب[4] الدّین بدیع الکاتب[5] سقی الله عراص رمسه بسحائب قدسه داد و منتجب ۱۰ الدّین باز آنك[6] منصب دیوان انشا با منادمت جمع داشت وقت ادای نماز بامداد پیشتر از ارکان دیوان [7]و داد[7] در رفتی و بعد از فراغ از نماز ابتدا بنصیحتی کردی و موافق و ملایم حال حکایتی مضحك در عقب جدّ بگفتی و سلطان در اسرار ملك برأی او مشورت کردے فی الجمله بتدریج سخن بذکر رشید وطواط رسید منتجب الدّین برخاست و ۱۵ سلطان‌را گفت که بنده‌را یك التماس است اگر مبذول افتد سلطان باسعاف آن وعده فرمود منتجب الدّین گفت وطواط مرغکی ضعیف باشد

میشود که رباعی بوده است، در تاریخ گزیده بیت اوّل رباعی‌را اینطور دارد:

ای شه که بجامت می صافیست نه درد * اعدای ترا ز غصّه خون باید خورد

ولی ظاهرًا این بیت مصنوعی است چه قافیهٔ آن فاسد است، (۱) بَ باصلاح جدید: واین بیت، (۲) کذا فی آ جَ، دَ: برودی (کذا)، بَ هَ بخطّ جدید افزوده: می بود، (۳) جَ کلمه «جدّ»را ندارد، دَ کلمهٔ «بجال»را ندارد و یك «پدر» دیگر افزوده یعنی اینطور دارد: بناه‌جدّ پدر پدر مقرّر آخ، (۴) هَ: منتخب، (۵) ترجمهٔ حال وی در لباب الألباب عوفی (طبع ادوارد برون ج۱ ص ۷۸—۸۰) مسطور است و در آنجا در نسبت بلد وی بجای الجوینی سهوًا «الخونی» بطبع رسیده است، رجوع کنید نیز بمقدّمهٔ مصحّح جهانگشای جلد اوّل ص یو—یز، (۶) بَ جَ: با آنك، (۷—۷) جَ ندارد،

خواست و استعطاف جانب او کرد سلطان نرم شد و بر سبیل هدنه و مصالحت[1] باز گشت و اتسز بر عادت مستمرّ سر خلاف می‌داشت سلطان ادیب صابررا برسالت نزدیك او فرستاد و او یکچندی در خوارزم بماند و اتسز از رنود خوارزم بر منوال طریقهٔ ملاحده دو شخص‌را فریفته بود
۵ و روح ایشان خریده و بها داده و ایشان‌را فرستاده تا سلطان‌را مغافصةً هلاك کنند و جیب حیاه او چاك ادیب صابررا ازین[2] حالت معلوم شد نشان آن دو شخص بنوشت و در ساق موزهٔ پیر زنی بمرو روان کرد چون مکتوب بسلطان رسید فرمود تا بحث آن کسان کردند و ایشان‌را در خرابات بـاز یافتند و بدوزخ فرستاد اتسز چون واقف شد ادیب
۱۰ صابررا بجیحون انداخت، سلطان در سنهٔ اثنتین و اربعین و خمسمایة[3] در ماه جمادی الآخرة باز قصد خوارزم کرد و اوّل قصبهٔ هزارسف[4]را که اکنون درین عهد بعد از لشکر مغول در آب غرق شدست دو ماه محاصره داد و درین سفر انوری در خدمت حضرت سنجری بود این دو بیتی بر تیری نوشت و در هزارسف انداخت

۱۵ ای شاه همـه ملك زمین حسب تراست
وز دولت و اقبال جهان کسب تراست
امـروز بیك حملـه هـزارسف بگیر
فردا خوارزم و صد هزار اسب تراسـت

f. 65a وطواط در هزارسف بود در جواب این رباعی[5] بر تیر نوشت و بینداخت
۲۰ گر خصم تو ای شـاه شود رستم گـرد
یك خر ز هزارسپ[6] تو نتوانـد برد[7]

(۱) آ ب د: مصالحی، (۲) ب د ه: این، (۳) آ: ستمایه، و آن غلط واضح است، (۴) ب د ه: هزار اسف، ج: هزار اسب (در مواضع)، (۵) کذا فی آ ب، ج د ه: بیت، (۶) ب ج د ه: هزار اسب، (۷) در جمیع نسخ همین یك بیت‌را دارد و حال آنکه از سابق و لاحق عبارت صریحا معلوم

رودبار رفت انسز بعد از وقوف بر استشعار و فرار کمال الدّین جماعتی را از آکابر و معارف بفرستاد و بمواعید و امان اورا مستظهر گردانید کمال الدّین بنزدیك او آمد فرمود تا اورا بند کردند تا در آن بند هلاك شد، و کمال الدّین را با رشید وطواط قدیمًا دوستی و مصافاتی بودست ۵ انسزرا تخیّل[1] کردند که وطواط از حال کمال الدّین واقف بودست بدین سبب وطواط را مدّتی از خدمت دور کرد و اورا در آن معنی قصاید و قطعهاست از آنجملت از یك قطعه دو سه بیت ثبت کرد

شاها چو دست حشمت تو بر سرم ندید
در زیـر پای قهـر تنم را بسود چرخ
۱۰ بی حسن اصطناع تو و بـرّ لطف تو
نازم بکاست عالم و رنجم فـزود چرخ
به زین نگر بین که اگر حالتی[2] بود
و الله که مثل من بنخواهـد نمود چرخ

و از دیگری بیتی چند نوشت

۱۵ سی سال شد که بندهٔ بصفّ نعال در
بودست مدح خوان و تو بر تخت مدح خواه
داند خدای عرش که هرگز نـه ایستاد[3]
چون بنـده مدح خوانی در هیچ بارگـاه
اکنون دلت ز بنـدهٔ سی سالـه شـد ملول
۲۰ در دل بطول مدّت یابـد ملال راه
لیکن مثل زنند چو مخدوم شـد ملول
جویـد گنـاه و بنـدهٔ بیچـاره بی گنـاه

---

(۱) کذا فی ه (انسز تخیّل کرد)، آ: تحمل، د: بحیل، ج ب اصل جملهرا ندارند، (۲) شاهدی دیگر برای استعمال «حالت» بمعنی مرگ،
(۳) ب: نایستاد،

طاقت آن نداشته[1] که اورا بهفت پاره کنند اگر فرمان شود اورا بدو پاره کنند سلطان بخندید و جان وطواط بخشید، و چون سلطان بدر خوارزم رسید زاهدی بود که اورا زاهد آهو پوش[2] گفتندے طعام و لباس او از گوشت و پوست آهو بود بخدمت سلطان آمد و بعد از ۵ موعظهٔ حسنه اهل شهررا شفاعت کرد و اتسز نیز رسل فرستاد و تحف و هدایا و تُحَف[3] معاذیر سلطان نیز از آنجا که شمول عفو و اغضاء او بود از زلّات او بار سوّم عفو کرد و قرار دادند که اتسز بکنار جیحون آید و سلطان‌را خدمت کند در روز دوشنبه دوازدهم محرّم سنهٔ ثلاث واربعین و خمسمایة[4] اتسز بیامد و هم از پشت اسب سلطان‌را خدمت کرد و پیش ۱۰ از آنک سلطان عنان برتابد اتسز بازگشت سلطان هرچند از قلّت التفات در غضب شد امّا چون در مقدّمه عفو فرموده بود آن خشم نیز از سر قدرت فرو خورد واظهار نکرد و بفضیلت این آیت که وَٱلْكَاظِمِينَ ٱلْغَيْظَ وَٱلْعَافِينَ عَنِ ٱلنَّاسِ در یك حالت مخصوص گشت وَٱللّٰهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ، و چون سلطان بخراسان رسید رسل فرستاد و اتسزرا بتشریفات وانعامات ۱۵ مشرّف گردانید و اتسز نیز رسل‌را بعد از تقدیم تعظیم مورد[5] با تحف و هدایای بسیار باز گردانید و بعد ازین اتسز بجانب کفّار بجند نوبت بغزا رفت و ظفر یافت و در آن وقت[6] والی جنّد کمال الدّین پسر ارسلان خان محمود بود و میان ایشان موافقتی تمام، چون آن حدودرا بیشتر مستخلص گردانید در محرّم سنهٔ سبع واربعین و خمسمایة عزیمت ۲۰ سقناق[7] و بلاد دیگر کرد تا بموافقت کمال الدّین آنجا رود چون بحدّ f. 65b جنّد رسید کمال الدّین مستشعر شد و با لشکر خویش بگریخت و بجانب

(۱) ج ه: ندارد، د ب: نداشته باشد، (۲) د: نوش، (۳) آ ب د: سف، ه: ثهید، (۴) آ ج ه افزوده‌اند: چون، (۵) ب ندارد، (۶) آ ج افزوده: که، (۷) کذا فی ب ه، آ: سقاق، ج: شعباب، د این جمله‌را ندارد،

f. 66a رسید که امیر عماد الدّین [۱]احمد بن ابی بکر[۱] قماج[۲] سوارے هزار بفرستادست و سلطان سنجررا در شکارگاه بـربوده و با ترمد[۳] آورده خاصّ و عامّ تبجّح و استبشار نمودند و شادیها کردند و خوارزمشاه در نسا در انتظار محمود خان و امراء دیگر توقّف نموده بود و ایشان خود ۵ از آمدن و التماس او ندامت داشتند عزیز[۴] الدّین طغرائی‌را نزدیك او فرستادند و با او میثاقی و عهدی بستند از آنجا روان شد و بخبوشانِ استوا[۵] آمد و خاقان رکن الدّین هم از نیشابور بدانجا آمد و ملاقات کردند و طریق موالات سپردند و مدّت سه ماه مصاحب یکدیگر بودند و در اصلاح فساد ملك کوشیدند روزی خوارزمشاه جشنی ساخت و ۱۰ خاقان رکن الدّین را حاضر کرد و در مدح ایشان از قصیدهٔ وطواط این بیت ایراد می‌افتد

جمعند همچنانك بیك برج در دو سعد

در یك سرای پردهٔ میمون دو شهریار

بعد از آن خوارزمشاه رنجور شد روزی در میان رنجورے آواز قرّاء[۶] ۱۵ بگوش او رسید بر سبیل تفاؤل[۷] اصغائی کرد و ندمارا خاموش گردانید[۸] بدین آیت رسیده بود که وَ مَا تَدْرِی نَفْسٌ بِأَیِّ أَرْضٍ تَمُوتُ آنرا فال بد گرفت آن رنجوری صعب‌تر شد تا شب نهم جمادی الآخرة سنهٔ احدی و خمسین و خمسمایة گذشته شد و نخوت تجبّر و تکبّر از سر او بیرون رفت

(۱–۱) دَ: ابی بکر احمد بن، (۲) کذا فی بَ جَ، آَ: قماج، دَ: قمارج، ەَ: ماج، (۳) کذا فی جمیع النّسخ بالدّال المهملة، (۴) کذا فی ەَ، آَ: عریز، بَ: عزیز، جَ دَ: عزّ، (۵) کذا فی دَ ەَ، آَ بَ: استو، جَ: آستو، (۶) کذا فی دَ ەَ و اصل بَ، آَ: قرا، بَ باصلاح جدید: قرآن، جَ: آوازی فراکوش (بجای آواز قرّاء بگوش)، — گویا صواب قَرّاء بفتح قاف باشد یعنی قاری خوش آواز (رجلٌ قَرّاءٌ حسن القراءة من قوم قَرّائین و لا یُکَسَّر، لسان العرب) نه قُرّاء بضمّ قاف جمع قاریٔ بقرینهٔ إفراد فعل «رسیده بود» در سطر بعد، (۷) بَ جَ ەَ: تفاُل، (۸) ەَ افزوده: قاری،

و چون جَند از عاصیان پاك شد ابو الفتح ایل ارسلان‌را آنجا فرستاد و
آن نواحی برو مقرّر فرمود، و درین سال بود که حشم غُزّ استیلا یافتند و
سلطان سنجررا بگرفتند و اورا بروز بر تخت پادشاهی می‌نشاندندی و شب
در قفص آهن می‌داشت انسز بطمع ملك ببهانهٔ آنك درین حالت قضای
۵ حقّ ولی نعمت خویش می‌گزارم با تمامت حشم و لشکر بر راه آمویه روان
شد و آهسته آهسته می‌رفت چون بآمویه رسید خواست که قلعهٔ آنرا
بلطائف الحیل با دست گیرد کوتوال آن ابا نمود رسولی بسلطان سنجر
فرستاد و اظهار مطاوعت و اخلاص نمود و التماس قلعهٔ آمویه کرد
سلطان جواب فرستاد که مضایقهٔ نیست امّا ابتدا ایل ارسلان‌را با
۱۰ لشکری بمدد حضرت ما فرستد بعد از آن قلعهٔ آمویه و اضعاف آن
ارزانی داریم چون[1] دو سه نوبت درین سؤال و جواب رسولان از
جانبین تردّد کردند تا عاقبت انسز بدین ابا باز گشت و بخوارزم رفت
و باز قصد غزوی کرد[2]، و درین حالت رکن الدّین محمود بن محمّدِ بغرا[3]
خان خواهر زادهٔ سلطان سنجر که لشکر با او بیعت کردند و اورا قایم مقام
۱۵ سنجر بر تخت سلطنت نشاندند از راه سابقه و مصافاتی که با خوارزمشاه
انسز داشته است از خراسان رسولی بفرستاد و در تسکین نایرهٔ غُزّ[4] ازو
استعانت خواست خوارزمشاه بر راه شهرستانه حرکت کرد و ایل ارسلان‌را
در صحبت خویش بیاورد و پسر دیگر خنای[5] خان‌را در خوارزم بنیابت
بگذاشت چون انسز بشهرستانه رسید امرای اطراف‌را از جهت ضبط
۲۰ ملك از دست شده و کار بهم بر آمده طلب کرد و در اثنای این خبر

(۱) کذا فی جمیع النّسخ، و ظاهرًا یا کلمهٔ «چون» زائد است یا کلمهٔ «تا» در «تا عاقبت» در یك سطر بعد،
(۲) کذا فی بَ جَ، آَ: غزوی کرد، دَ: غزو می کرد، هَ: غزو کرد،
(۳) بَ: بقرا، هَ کلمهٔ «محمّد»را ندارد،
(۴) کذا فی دَ، هَ: غزان، بَ: غز، جَ: غرو، آَ: غزو،
(۵) کذا فی جَ هَ، دَ: خطا، آَبَ: حتای،

ارسلان ایشان‌را استمالت داد و در جمادی الآخرهٔ این سال متوجّه ما وراء النّهر شد خان سمرقند آوازهٔ حرکت او بشنید بحصار تحصّن جست و تمامت صحرا نشینان تراکه که از قرا کول[1] تا بجنّد بود با خود در سمرقند برد و از قراختای[2] استمداد کرد ایلك ترکمان‌را باده هزار سوار f. 66b بمدد او فرستادند[3] خوارزمشاه از بخارا بعدما که اهالی آنرا بمواعید ۵ مستظهر کرده بود عازم سمرقند شد و خان سمرقند نیز لشکرها عرض داد و لشکر بر دو جانب آب سُغْد نزول کردند و جوانان لشکر بر سبیل مطارده کرّ و فرّی می‌نمودند ایلك ترکمان چون خوارزمشاه و لشکر اورا بدید در[4] تذلّل و تواضع گرفت و ائمّه و علمای سمرقند بتشفّع و تضرّع در آمدند و صلح جستند خوارزمشاه نیز سخن ایشان قبول کرد و امرای ۱۰ قرلغ[5]‌را باحترام و اکرام تمام با مقام خویش رسانید و خوارزمشاه با خوارزم مراجعت کرد، و بعد از وفاتِ[6] سلطان[7] محمود خان بر تخت نشسته بود و ازسبب غزّ[8] و استیلاء مؤیّد ایبه[9] که از غلمان دار سنجری

(۱) دَ: قراکوك، (۲) جَ: قراخان، (۳) کذا فی بَ: باصلاح جدید، آَجَ دَ ہَ: فرستاد، (٤) دَ کلمهٔ «در»را ندارد، (۵) کذا فی آَدَ، بَ: مرلغ، ہَ: قرلق، جَ ندارد، (٦) دَ افزوده: سلطان سنجر، (۷) یعنی سلطان سنجر، (۸) آَ: غز، دَ: عز، (۹) آَ: انبه، بَ: ایبه، دَ: انبه، جَ: اقه، ہَ: فلان (بجای مؤیّد ایبه)، — متن تصحیح قیاسی است، در جمیع کتب تواریخ نام این شخص آیْ آبَه یا آیْبَه مخفّفاً مسطور است از جمله اصل تاریخ السّلجوقیّة لعماد الدّین الکاتب نسخهٔ پاریس (Arabe 2145, f. 307b)، و اختصار آن للبنداری طبع هوتسما ص ۲۸٤: «ثمّ استولی الأمیر المؤیّد آی ابه بنیسابور»، و راحة الصّدور للرّاوندی نسخهٔ قدیمهٔ پاریس (Suppl. pers. 1314, f. 76a-b) سه مرتبه: «مؤیّد ای ابه»، و ابن الأثیر طبع تورنبرگ ج ۱۱ ص ۱۱۸—۲۷۱ قریب بیست مرتبه لقب ونام اورا «المؤیّد ای ابه» نوشته است از جمله ص ۱۲۱: «کان للسّلطان سنجر مملوك اسمه ای ابه و لقبه المؤیّد»، و ابن فندق البیهقی که معاصر همین پادشاه بوده و کتابی در تاریخ بیهق بزبان پارسی بنام او تألیف نموده (رجوع بسابق ص ۱ ح ۲) و یك نسخهٔ نفیسی از آن در موزهٔ بریطانیّه موجود است در اواخر کتاب ورق 166a از او اینطور تعبیر میکند: «مؤیّد الدّولة و الدّین خسرو خراسان ای ابه خلّد الله

و رشید الدّین وطواط بر سر جنازهٔ او می‌گریست و بدست اشارت بدو می‌کرد و می‌گفت

شاها فلك از سیاستت می‌لرزید ٭ پیش تو بطبع بندگی می‌برزید[۱]
صاحب نظری کجاست تا در نگرد ٭ تا آنِ همه مملکت بدین می‌ارزید

۵ بعد از چهار روز واقعهٔ او فاش کردند و ایل ارسلان با لشکر بجانب خوارزم حرکت کرد و در راه تمامت امرا و لشکر با او بیعت کردند و برادر خردتر سلیمانشاه‌را که در ناصیهٔ او اثر عصیان مشاهده می‌نمود مقیّد گردانید و اتابك او[۲] اغلبك[۳]را سیاست کرد و سیم رجب این سال بر تخت خوارزمشاهی نشست و جماعتی که سر راستی نداشتند بگرفت و ۱۰ امرا و دیگر لشکرهارا مواجب و اِقطاعات زیادت از آنچ در عهد پدرش داشتند اطلاق کرد[٤] و خیرات بسیار فرمود و رکن الدّین محمود خان بتهنیت جلوس او و تعزیت پدرش رسول فرستاد، و چون خبر سلطان سنجر که در بیست و ششم ربیع الأوّل سنهٔ اثنتین و خمسین و خمسمایة بجوار حقّ انتقال کرده بود برسید سه روز اهل خوارزم در تعزیت بنشستند، ۱۵ و در سنهٔ ثلاث و خمسین و خمسمایة جماعتی از سروران قرلغان[۵] که مقیم ماوراء النّهر بودند مقدّم ایشان لاجین بك و پسران بیغو[۶] خان و امثال ایشان از خان سمرقند جلال الدّین علیّ بن الحسین که معروف بود بکوك ساغر[۷] بگریختند و[۸] بخوارزم آمدند که بیغو[۹] خان‌را که سرور قرلغان[۱۰] بود بکشت و در قصد سروران دیگرست خوارزم شاه ایل

(۱) کذا فی آ، ب ج د ه: می ورزید، (۲) آ ج کلمهٔ «او»را ندارند،
(۳) د: اغلبك، (٤) آ ه: کردند،
(۵) کذا فی ه، ب: قرلعان، آ: قراحان، د: قراخان، ج: قراخوان،
(٦) کذا فی ب ج ه، آ: سعو، د: بیعو، (۷) کذا فی ه(؟)، آ ب: بکوك ساعر(؟)، د: بکوك شاعر، ج این دو کلمه‌را ندارد، (۷—۸) کذا فی ج، ب بخطّ الحاقی: رنجیده، آ د ه ندارد، (۹) کذا فی ه، ب ج: سغو، د بیغو، آ: نعو، (۱۰) کذا فی ه، آ: قرلعان، ب: فرلعان، د ج: قراخان،

مقدّمه لشکرکش[1] خویش عیار بك را که از قرلغان[2] ما وراء النّهر بود بآمویه فرستاد پیش از وصول او لشکرها از جانبین مصادمت کردند لشکر عیار بك منهزم شد و او گرفتار و ایل ارسلان بیمار شد چون بخوارزم رسید در نوزدهم رجب این سال[3] وفات کرد، پسر خردتر او
۵ سلطانشاه که ولی عهد او بود قایم مقام پدر بـر تخت خوارزمشاهی نشست و مدبّر ملك مادر او ملکه ترکان بود، برادر بزرگتر او تکش در جَنَد بود بطلب او رسولی فرستادند از آمدن ابا نمود بقصد او لشکر تعبیه کردند تکش خبر یافت عنان برتافت و عزیمت دختر خان خانان قراختای[4] کرد که در آن وقت اسم خانی داشت و مدبّـر کار ملكْ
۱۰ شوهر او فرما[5] بود چون تکش بدیشان رسید[6] بخزاین و اموال خوارزم مواعید داد و قرار نهاد که چون خوارزم مستخلص شود هرسال مالی بفرستد فرمارا با لشکری انبوه با تکش بهم بفرستاد[7] چون بر[8] خوارزم مطّلع[9] شدند[10] سلطانشاه با مادر پیش از محاربه و مجادله راه راست در پیش گرفتند تا بملك مؤیّد متّصل شدند و تکش روز دو شنبه بیست

---

(۱) دَ کلمهٔ «کش»را ندارد، (۲) دَ: قراخان، (۳) یعنی سنهٔ ۵۶۰ یا ۵۶۵ برحسب اختلاف نسخ در چهار پنج سطر پیش (ص ۱۶ س ۸) و فرض ثانی اقرب بواقع است، و ابن الأثیر وفات ایل ارسلانرا در سنهٔ ۵۶۸ ذکر میکند،
(٤) دَ: قراخطا، جَ: قراخان، (۵) کذا فی جمیع النّسخ ای بالفاء و الرّاء المهملة، و در ابن الأثیر طبع تورنبرگ نام او همه جا «قرما» با قاف طبع شده است،
(٦) آ بَ دَ افزوده: و، (۷) در حاشیهٔ نسخهٔ جَ در این موضع نوشته: — «حاشیهٔ محمّد منجّم، چون تکش لشکر بر سلطانشاه نامزد کرد سلطانشاه این رباعی نوشت و بتکش فرستاد

هرگه که سمند عزم من پویه کند * دشمن ز نهیب تیغ من مویه کند
اینجا برسول و نامه برناید کار * شمشیر دو رویه کار یکرویه کند»

(۸) بَ بخطّ الحاقی «اهل» بجای «بر»، (۹) یعنی مُشْرِف، یقال اَطْلَعَ رأسه اذا اَشْرَفَ علی شیء و کذلك اطَّلَعَ و قد اَطْلَعْتُ من فوق الجبل و اطَّلَعْتُ بمعنًی (لسان)، (۱۰) آ بَ جَ هـ افزوده‌اند: و،

[1]بفروسیّت و بِدار[1] از دیگر غلمان مستثنی و ممتاز بود کار خراسان در اضطراب و تشویش بود و سلطان محمودرا در رمضان سنهٔ سبع و خمسین و خمسمایة از شهرستان نشابور بیرون آورد[2] و چشم اورا میل کشید و در قلعهٔ که در آنجا محبوس[3] بود وفات یافت و[4] در شهور سنهٔ ثمان[5] و خمسین[6] و خمسمایة خوارزمشاه بالشکری جرّار و عسکری کرّار متوجّه شادیاخ شد و مدّتی اورا[7] در شادیاخ حصار داد تا سفرا از جانبین در میان آمدند و مصالحه کردند و با خوارزم مراجعت نمود، و در شهور سنهٔ ستّین و خمسمایة[8] از حشم ختاے و مـا وراء النّهر جمعیّتی شگرف ساختند بر قصد او چون آوازهٔ ایشان بشنید مستعدّ حرب گشت و در

دولته»، قاضی احمد غفّاری مؤلّف تاریخ جهان آرا بواسطهٔ تصحیف نسّاخ این کلمه‌را «آینه» خوانده و وجه تسمیهٔ غریبی برای آن اختراع کرده گوید که چون آینهٔ سلطان سنجر پیش او میبود بمؤیّد آینه اشتهار یافت، و مجعول بودن این وجه تسمیه واضح‌تر از آنست که بردّ و ابطالی احتیاج داشته باشد، — امّا کلمهٔ آیْ ابه (ایبه) از اعلام معمولهٔ ترکی است از جمله جمال الدّین ایبه با نسخه بدل آی ابه (ج ۱ ص ۱۱۶)، و مرکّب است از «آیْ» یعنی ماه که در اَعْلام آیْ دُغْدِی و آیْتُغْدی (ماه طلوع کرد) و آیْ دُغْمِش و آیْتُغْمِش (ماهِ طلوع کرده) و آیْدِمُرْ (ماه آهن) و آیْ بَرْس (ماه یوز) و آیْتِکِین (ماه امیر) و غیرها دیده میشود، و از «ابه»(؟) که در اَعْلام قتلغ ابه (فهرست تاریخ السّلجوقیه للبنداری طبع هوتسما) و ارسلان ابه (ایضاً) و بوزابه (ایضاً) و بلك ابه (ابن الأثیر ج ۱۱ ص ۱۵—۱۷ و غیره) و کُج ابه (ایضاً ج ۱۱ ص ۲۲، ۳۴) و غیرها مشاهده میشود، (۱—۱) کذا فی آ، جَ: بفروست و آرای (کذا)، دَ: بفروسیت (فقط)، هَ: بفروسیت و بداد، بَ باصلاح جدید: بدانائی و دلاوری، (۲) یعنی مؤیّد ایبه محمود خانرا از نشابور بیرون آورد، (۳) کذا فی بَ بخطّ جدید و هَ، آجَ: محاصره، دَ: محاصر، (۴) آبَ جَ واورا ندارند، (۵) کذا فی دَ، بَ: اثنی، جَ: اثنی، آ: اسی، هَ: ۲، و صواب ظاهراً نسخهٔ دَ است چه حوادث سنهٔ ۵۵۷ گذشته و حوادث سنهٔ ۵۶۰ خواهـد آمد و مابین این دو سنه مناسب ذکر سنهٔ ۵۵۸ است نه ۵۵۲ یا ۵۶۲ بطبق جَ، (۶) جَ: ستّین، (۷) بَ باصلاح جدید: مؤیّدرا، (۸) جَ: خمس و ستّین و خمسمایة، — و احتمال قوی دارد که همین صواب باشد چنانکه از ملاحظهٔ مابعد معلوم خواهد شد، و ابن الأثیر این واقعه‌را در سنهٔ ۵۶۷ ذکر میکند،

رسیدند و آن شهری[1] بودست که اکنون آب گرفته است چون لشکر مؤیّد بیك فوج از بیابان بیرون نمی توانستند شد فوج فوج میرفتند و خبر نداشتند که خوارزمشاه در سوبرلی[2] نزول کردست ملك مؤیّد در مقدّمه بود چون بسوبرلی[3] رسید تکش بر آن فوج زد و اکثر ایشانرا ۵ بکشت و ملك مؤیّدرا اسیر کرده بنزدیك او بردند بسر در بارگاه او میانش دو نیم زد[4] و این حالت در روز عرفه سنه تسع[5] و ستّین و خمسمایة بودست، و سلطانشاه و مادرش بگریختند و بدهستان رفتند و تکش بر عقب ایشان بدهستان روان شد و دهستان اورا مسلّم شد و مادر سلطانشاهرا بکشت و بازگشت و از آنجا سلطانشاه گریخته بشادیاخ آمد ۱۰ نزدیك طغانشاه پسر ملك مؤیّد که قایم مقام او نشسته بود و سلطانشاه[6] بچندی در نشابور مقام ساخت و چون طغانشاهرا مکنت آن نبود که اورا بلشکری یا بمالی مددی دادی از آنجا بسلاطین غور متّصل گشت و بذیل استمداد ایشان تمسّك نمود مورد اورا بالطاف که در حقّ اصناف چنین اضیاف کنند تلقّی کردند، و سلطان تکش‌را در خوارزم کار نظام ۱۵ تمام یافت و امور ملك قوام پذیرفت و رسل ختای بر قرار متواتر بودند و زیادت از قبول تحکّمات و ملتمسات مترادف و با این همه رعایت شرایط ادب نمی کردند و شرف نفس هرآینه از تحمّل حیف آبیّ[7] تواند بود و بقبول ضیم تن[8] در نتوان داد ع، تَجِیَّةُ نَفْسٍ حُرَّةٍ مُلِئَتْ کِبْرًا، بفرمود تا یکی‌را از معارف ختای که برسالت آمده بود سبب حرکات ۲۰ نالایق او بکشتند[9] و میان او و قوم ختای مکاوحت ظاهر شد، چون سلطانشاه خبر مکاشفت ایشان بدانست شادان شد و آنرا از امارات

(۱) جَ: شهرکی، (۲) کذا فی آ، بَ: سوبرلی، جَ: سوبزلی، دَ: سوری، ہَ: سوترلی، (۳) کذا فی آ، بَ: سوبرلی، جَ: بسوبرلی، دَ: بسوری، ہَ: بسوترلی، (۴) جَ دَ: زدند، (۵) دَ: سبع، (۶) آ: سلطان، (۷) بَ دَ ہَ: آبی، جَ: آن، (۸) آ جَ کلمهٔ «تن»را ندارند، (۹) آ بَ: بکشت،

و دویم ربیع الآخر سنهٔ ثمان و ستّین و خمسمایة[1] در خوارزم شد و بر تخت خوارزمشاهی نشست و هر کس از شعرا و بلغا در تهنیت او خطب و اشعار آوردند رشید الدّین وطواط را که در خدمت آباء او سنّ از هشتاد گذشته بود بمحفّهٔ پیش او آوردند گفت هر کس بر قدر خاطر و ۵ قریحه تلفیقِ تهنیتی کرده‌اند و [2]من بنده‌را[3] سبب ضعف بنیت و کِبَر سنّ قُوی از کار فرو مانده است بر رباعی که سبیل تبرّك نظم افتادست اختصار می رود:

جدّت ورق زمانــه از ظلم بشست
عدل پدرت شکستهــا کرد درست
۱۰ ای بر تو قبای سلطنت آمده چست
هان تا چه کنی که نوبت دولت تست

f. 67a و تکش آیین عدل و داد گستری پیش گرفت و فرما[4]را با قضای حقّ او باعزاز و اکرام باز گردانید، و والدهٔ سلطانشاه از نفایس جواهــر و اجناس ذخایر بملك مؤیّد هدیها فرستاد و مُلك خوارزم و عرصهٔ آن برو ۱۵ عرضه کرد و از میّلان اهالی و عساکر خوارزم بجانب مادر و پسر لافها می‌زد تا ملك مؤیّد نیز بقول ایشان مغرور شد و وسوسهٔ شیاطین آمال در ملك و مال اورا از منهج صواب دور انداخت و لشکرهاے پراکنده جمع کرد و با سلطانشاه و مادرش عازم خوارزم شدند چون بسوبرلی[5]

---

(۱) از اینجا معلوم میشود که در ص ۱۸ س ٦ نسخهٔ ج «خمس و ستّین و خمسمایة» اصحّ از نسخ دیگر «ستّین و خمسمایة» است، چه بنا بر نسخهٔ جَ فاصلهٔ بین وفات ایل ارسلان و جلوس پسرش تکش در خوارزم تقریباً سه سال میشود و بنا بر نسخ دیگر هشت سال و این اخیر مستبعد است بخصوص که ابن الأثیر وفات ایل ارسلان و جلوس تکش هردورا دریك سال یعنی سنهٔ ٥٦٨ ذکر میکند،

(۲—۳) هَ: این بنده‌را، بَ مرا، آدَ ندارد،

(۴) کذا فی جمیع النّسخ، (۵) کذا فی آ، جَ: بسوبرلی، بَ: بسوبرلی، هَ: بسوترلی، دَ: بسوری، — سوبرلی بلیدة علی عشرین فرسخا من خوارزم (ابن الأثیر در سنهٔ ٥٦٨)، و در معجم البلدان «سوبرلی» با نون چاپ شده است،

گشتند و چون ملك دینار در قلعه عاجز شد و اکثر حشم ازو برگشتند
و او مانند دینار ناسره در بُن صُرّه بماند ایلچی نزدیك طغانشاه فرستاد
و بسطام عوض سرخس ازو التماس کرد ملتمس اورا مبذول فرمود و امیر
عمر فیروز کوهی‌را بسرخس فرستاد تا قلعه بدو تسلیم کرد[۱] و دینار بیسطام
۵ رفت، چون سلطان تکش بر عزیمت عراق از خوارزم بجاجرم رسید مَلِك
دینار دینار و مُلْك خود بگذاشت و بطغانشاه متّصل گشت طغانشاه عمر
فیروز کوهی‌را از سرخس بازخواند و در عوض او امیر قراقوش[۲] را که
یکی بود از غلامان پدرش بسرخس فرستاد [سلطانشاه][۳] با کم از سه
هزار[۴] مرد قصد سرخس‌را محتشد شد و مخالفت و نقض میثاق و موافقت‌را
۱۰ مترصّد طغانشاه[۵] نیز از نیشابور[۶] با ده هزار مرد آراسته با دینار و
خواسته بر عزم مصافّ متوجّه سرخس شد چون در آسیای حنص. روز چهار
شنبه بیست و ششم[۷] ذی الحجّة سنهٔ ستّ و سبعین و خمسمایهٔ آسیای حرب
در دوران آمد و مبارزان از جانبین در میدانْ بعد از جدال و قتال طایفهٔ
طغانشاهی‌را از صدمت صولات لشکر سلطانشاهی کار خلل و تباهی یافت

(۱) یعنی دینار قلعهٔ سرخس‌را بامیر عمر فیروز کوهی تسلیم کرد، (۲) ب: قراغوش،
(۳) ب بخطّ جدید «او»، ه بخطّ جدید «و خود»، (۴) کذا فی ج د ه،
ب (بتصحیح جدید) آ: با سه هزار، (۵) نسخ: سلطانشاه، متن تصحیح قیاسی
است و کلمهٔ «سلطانشاه» بلا شكّ سهو از نسّاخ است بجای «طغانشاه» یکی بقرینهٔ
آنکه در آ ج و اصل ب در دو کلمهٔ بعد «نیشابور» دارد و بدیهی است که طغانشاه
بود که در نیشابور اقامت داشت و پای تخت وی آنجابود نه سلطانشاه، و دیگر آنکه
صریح ابن الأثیر است که ابتدا سلطانشاه سرخس‌را محاصره نمود سپس طغانشاه بجنگ
وی آمد و منهزم شد: «فقصد سلطانشاه سرخس و حصر قلعتها و بلغ ذلك طغانشاه
فجمع جیوشه و قصد سرخس فلمّا التقی هو و سلطانشاه فرّ طغانشاه الی نیسابور و ذلك
سنة ستّ و سبعین و خمسمایة (ج ۱۱ ص ۲۴۸)»، و چون ابن الأثیر و جوینی وقایع
اوایل خوارزمشاهیّه‌را هردو از یك مأخذ یعنی مشارب التّجارب بیهقی نقل کرده‌اند و
در کمّ و کیف و ترتیب و قایع تقریباً بعینه با یکدیگر مطابق اند میتوان یکی‌را از روی
دیگری تصحیح نمود، (۶) کذا فی آ ج، ب (بتصحیح جدید) د ه: مرو،
(۷) آ: بیست و سیم، ج: بیست و سیم،

دولت خویشتن پنداشت و ختائیان نیز بر رغم تکش استحضار او کردند و سلطان غیاث الدّین بالتماس او[1] اورا با ساز و اهبت و آلت و تجمّل وافر بجانب ختای روان کرد چون سلطانشاه از پیش غیاث الدّین روان شد غیاث الدّین روی باُمرا آورد و گفت مرا در خاطر ۵ چنان افتاد که ازین مرد در خراسان فتنها پیدا گردد و مارا ازو تحمّل زحمات و مشقّتها باید کرد و گوئی الهام ربّانی بود، چون سلطانشاه بختای رسید و میلان اهالی خوارزم و لشکرها بجانب خود با ایشان تقریر داد فرما[2]را با لشکری تمام بمدد او روان کردند چون بحدود خوارزم رسید سلطان تکش بفرمود تا آب جیحون بر ممرّ ایشان انداختند و بدان سبب ۱۰ آمد شد[3] بریشان متعذّر شد و سلطان در شهر استعداد جنگ و ترتیب آلت طعان و ضراب کرد فرما[4] چون بر در شهر نزول کرد از میلان[5] f. 67b آن قوم بجانب سلطانشاه [6]جز نزاع و جدال ندید[6] بر مبادرت پشیمان شد و عزیمت مراجعت کرد سلطانشاه چون دید که از کار خوارزم فایدهٔ روی نخواهد نمود و مخرجی دیگر ندانست التماس نمود که فوجی‌را از لشکرِ ۱۵ فرما[7] با او بهم بسرخس بفرستند[8] ملتمس او باجابت مقرون کرد و مغافصةً بسرخس بر سر ملك دینار که یکی بود از امرای غُزّ دوانید و اکثر ایشان‌را طعمهٔ شمشیر کرد و ملك دینار خویش‌را در خندق قلعه انداخت و از حصار اورا بموی از آب برکشیدند و بقایای غزّان بحصار پناهیدند و سلطانشاه[9] متوجّه مرو شد و آنجا ساکن گشت و لشکر ۲۰ ختای‌را باز گردانید و دایمًا تاختن بسرخس می‌برد تا اکثر غزّان متفرّق

---

(۱) آ ج د کلمهٔ «او» را ندارند، (۲) کذا فی جمیع النّسخ، (۳) کذا فی ب ج د ه، آ: آمد و شد، (۴) ب: فرما، (۵) کذا فی ه، آ ب ج د: میان، (۶–۶) کذا فی ب ولی کلمهٔ «نزاع» بخطّ الحاقی است، ه ج: جز جدال ندید، آ: جر و جدال ندید، د: جرّ و جدال بدید، (۷) کذا فی جمیع النّسخ، (۸) کذا فی ه، ب: بفرستند، آ: بفرستند، ج ه: فرستند، (۹) آ ب د: سلطان،

تکش زد و در مرو رفت و روز دیگر چون سلطان دانست که برادرش در شهر رفت و تمکّن یافت عنان بر تافت و بی توقّف بجانب شادیاخ شتافت در ربیع الاوّل سنهٔ اثنتین و ثمانین و خمسمایة بر ظاهر[1] آن نزول کرد و مدّت دو ماه سنجر شاه و منکلبك[2] را در شادیاخ حصار داد بعدما که صلح قرار افتاد و باز گشت حاجب[3] بزرگ شهاب الدّین مسعود و سیف الدّین مردان‌شیر[4] خوانسالار[5] و بهاء الدّین محمّد بغدادی کاتب را باتمام مصالحت و تقریر مواضعتی[6] که ملتزم گشته بود[7] نزدیك منکلبك[8] فرستاد و او[9] ایشان را سبب غیبت حشم و خدم سلطانی مقیّد بنزدیك سلطانشاه فرستاد و محبوس بودند تا بوقتی که میان اخوین موافقتی افتاد، و امام برهان الدّین ابو سعید[10] بن الامام فخر الدّین عبد العزیز الکوفی در خدمت سلطان[11] بود و او از علمای کبار بود و فحول ائمّهٔ روزگار و نزدیك سلاطین وقت عظیم موقّر و قضا و شیخ الاسلامی خراسان بدو مفوّض بود از نتایج خاطر او این دو سه بیت[12] بکوفه نوشته بود یکی از دوستان املا کرد درین وقت که حال او ثبت می‌افتاد

اَلَا هَلْ إِلَى أَكْنَافِ كُوفَةَ[13] عَوْدَةٌ . تَبُلُّ غَلِيلَ ٱلشَّوْقِ قَبْلَ مَمَاتِي
وَهَلْ أَغْتَدِي بَيْنَ ٱلْكُنَاسِ وَكِنْدَةٍ[14] . أَسُحُّ عَلَى تِلْكَ ٱلرُّبَى عَبَرَاتِي

---

(۱) دَ: و بر ظاهر، (۲) کذا فی دَ، آ: منکلبك، بَ: منکلك، جَ هَ: منکلی بك، (۳) جَ: صاحب، (٤) دَ: شیر مردان، (۵) بَ جَ: خوانسلار، هَ: خوانسلان، (٦) هذا هو الظّاهر، بَ: مواصعی، آجَ دَ هَ: مواضعی، (۷) بَ دَ: بودند، (۸) کذا فی دَ، آ: منکلك، بَ: منکلك، جَ هَ: منکلی بك، (۹) کلمهٔ «و او» فقط در بَ بخطّ الحاقی، هَ: و، دَ: و منکلبك، آجَ ندارد، (۱۰) ترجمهٔ حال وی در جلد اوّل از لباب الألباب عوفی طبع ادوارد براون ص ۲۲۸—۲۲۹ مسطور است، (۱۱) بَ بخطّ جدید افزوده: تکش، (۱۲) بَ افزوده: که، (۱۳) استعمال کوفه بدون الف و لام در غیر نداء و اضافه شاذّ است، (۱٤) الکُنَاس ظاهرًا مخفّف الکُنَاسة است که محلّهٔ بوده در کوفه (یاقوت)، ولی ضبط

و سلطانشاه بقوّت الهی کامران شد و غنایم بسیار از مال و خواسته[1] بخزانهٔ او رسید. و از جملهٔ آن غنایم سیصد تخت[2] نرد بخزانهٔ سلطانشاه رسیده بود، و سلطانشاه بر سرخس و طوس و آن حدود مستولی شد و کوکب اقبال او بعد از هبوط مستعلی و چون بر خلاف شیوهٔ طغانشاه ۵ مرد حرب و جنگ بود نه یار دفّ و چنگ پیوسته بر سر طغانشاه تاختن می‌کرد تا لشکر طغانشاه درمانده شدند و بیشتر امرا و اعیان او[3] بسلطانشاه متّصل گشتند[4] و ملك اورا رونقی نماند و بسلطان تکش و سلطان غور بکرّات بالتماس مددی التجا نمود و رسول فرستاد و یك نوبت بنفس خود بهرات رفت واستمداد لشکری کرد هم فائده نداد و درین نا مرادی[5] ۱۰ بود تا در شب دو شنبه دوازدهم محرّم سنهٔ احدی و ثمانین و خمسمایة از دنیا بعقبی رسید و همان شب پسرش سنجر شاه‌را قایم مقام پدر[6] بر تخت نشاندند منکلی بیك[7] که اتابك او بود استیلا یافت و دست بمصادره و مطالبه گشاده کرد بیشتر امرای طغانشاهی بخدمت سلطانشاه پیوستند و[8] بر اکثر ولایت طغانشاه حاکم گشت[9]، و ملك دینار بجانب کرمان رفت ۱۵ و اتراك غُزّی[10] بهرکجا مانده بودند بدو متّصل شدند، و در اوایل شهور سنهٔ اثنتین و ثمانین سلطان تکش از خوارزم بخراسان آمد سلطانشاه درین f. 68a فرصت با لشکری انبوه بخوارزم رفت و سلطان تکش بمرو آمد و بر در شهر نزول کرد سلطانشاه‌را بر خلاف اندیشهٔ او بخوارزم راه ندادند و از نزول تکش بدر مرو توقّف نتوانست کرد و چون بآمویه رسید اکثر ۲۰ لشکر آنجا بگذاشت و با پنجاه نفر مرد کارزار در شب بر میان لشکرهای

---

(۱) آ دَ: خواستار، (۲) دَ جَ: تخته، (۳) کلمهٔ «او»را فقط در جَ دارد، (٤) آ بَ دَ: گشت، (۵) بَ: تا ابدی، (٦) دَ هَ: پدرش، آ این کلمه‌را ندارد، (۷) آ: منکلی بك؛ بَ: منکلی تلك، جَ دَ هَ: منکلی بك، — نام این شخص در تاریخ ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ٥٦٨ همه جا منکلی تکین مسطور است، (۸) بَ بخطّ الحاقی افزوده: او، (۹) یعنی منکلی بیك یا سلطانشاه، هردو محتمل است و اظهر اوّل است، (۱۰) کذا فی بَ جَ، آ دَ هَ: غزی،

f. 68b رباعی اوراست

ای جان اگر از غبار تن پاك شوی ‌• تو روح مقدّسی بر افلاك شوی
عرش است نشیمن تو شرمت ناید ‌• کائی و مقیم خِطّهٔ خاك شوی

و سلطانشاه در سبزوار رفت و بقول وفا نمود و یك ساعتی مقام کرد و
٥ از آنجا متوجّه مرو شد، و سلطان تکش روز آدینه چهاردهم[1] محرّم سنهٔ
ثلاث و ثمانین و خمسمایة بود که باز بظاهر شادباخ نزول کرد و مجانیق
نصب فرمود و محاربت سخت آغاز نهاد تا منکلبك[2] مضطرّ گشت ائمّه
و سادات‌را شفیع ساخت و بخدمت تکش فرستاد و دست در دامن
استمالت[3] زد ملتمس اورا باجابت مقرون فرمود و بر آنجملت سوگند یاد
١٠ کرد چون منکلبك[4] بخدمت تکش رسید سلطان روز سه شنبه هفتم[5]
ربیع الأوّل این سال در شهر رفت و بساط عدل و رأفت گسترد و
عرصهٔ آنرا از خاشاك و خار عدوان و جور بسترد و موکّل بر سر
منکلبك[6] گماشت تا هرچه بناحق گرفته بود بحقّ باز داد و بقصاص
برهان الدّین که لُحُومُ ٱلْعُلَمَاءِ مَسْمُومَةٌ بر موجب فتاوی ائمّه اورا بامام
١٥ فخر الدّین عبد العزیز الکوفی دادند تا بقصاص پسر که ٱلنَّفْسُ بِالنَّفْسِ
وَٱلْجُرُوحُ قِصَاصٌ اورا بکشت و ارباع نشابور از جور او پاك شده
خوارزمشاه‌را مسلّم گشت و زمام مصلحت آن ملك در کفّ کفایت پسر
بزرگتر ناصر الدّین ملکشاه نهاد و در رجب سال مذکور عزیمت مراجعت
با خوارزم بامضا رسانید، سلطانشاه باز چون عرصه خالی دید حالی بر
٢٠ قصد او لشکر کشید و ساکنان شادباخ‌را کؤوس طعن و ضرب مالامال
چشانید و بیشتر باره‌را خراب کرد و از جانبین لشکرها مصادمت کردند

---

(١) جَ: چهارم، (٢) جَ هَ: منکلی بك، دَ: منکلیك، بَ: مبکلك، آ: منکالك، (٣) بَ دَ هَ: استبان، (٤) بَ: مبکلك، جَ هَ: منکلی بك، آ: مبکالك، (٥) هَ: هندم، (٦) آ بَ: مبکلك، دَ: منکلبك، جَ هَ: منکلی بك،

رَعَى ٱللهُ صَحْبِي بِٱلْعِرَاقِ وَإِنْ هُمُ ‧ رَمَوْا شَمْلَ عَهْدِي مِنْهُمُ بِشَتَاتِ

[1]بعد از مصالحت در شادیاخ آمـد و منکلبك[2] او[3]را بگرفت و بکشت[4]، و چون سلطانشاه خبر مراجعت برادر بشنید بر قرار معهود و طمع در اختیار[5] ملك نشابور دیگر بـار عازم شادیاخ شـد و بچندی حرب کرد و چون دانست کـه کاری متمشّی نخواهد شد و اهل شهر غالب بودند از آنجا عزیمت سبزوار کرد و آنرا در حصار گرفت و مجانیق نهاد و اهالی سبزوار اورا فحشها گفتند و سلطانشاه کینه گرفت و در استخلاص آن مبالغتی عظیم داشت چون کار اهل سبزوار باضطرار رسید و ملجأ و مهربی نبود بشیخ[6] وقت احمد بدیلی[7] که از ابدال زمانه بود و در علوم دینی و حقیقی یگانه توسّل جستند سبب استخلاص آن طایفه بیرون رفت و نزدیك سلطانشاه شفیع گشت سلطانشاه مورد اورا تعظیم فرمود و ملتمس اورا در صفح جمیل و اغضا بر هنوات و بادرات آن قوم مبذول داشت و شیخ احمد از سبزوار بود وقت آنك سبب شناعت از سبزوار بیرون می‌آمد اهالی آن سبب انکاری که با اهل صفّه[8] و مشایخ داشتند اورا فحش می‌گفتند و او گفتست اگر قومی منکرتر ازین طایفه بودی پیرم[9] احمد ابن[10] عاجزرا آنجا فرستادی و آن قوم تیر در عقب او انداختند چنانك بعقب او رسید و شیخ احمد بدان التفات نکرد و اورا در حقایق اشعارست از غزل و رباعیّات[11] و رسایل[11] و این

«کنة» و تعیین موضع آن معلوم نشد و بدیهی است کـه مراد گُنَد که بخلافی است در ین نیست، (۱) بَ دَ هَ افزوده‌اند: چون، (۲) آ بَ: منکلك، دَ: منکلیك، جَ هَ: منکلی بك، (۳) آ جَ دَ کلمهٔ «او»را ندارند و آن غلط واضح است، (۴—۴) فقط در بَ بخطّ جدید، و از ما بعد معلوم خواهد شد که صواب همین است و وجود آن لازم، (۵) کذا فی جَ دَ هَ، آ بَ: احتار، و لعلّه «احتیاز»، (۶) آ دَ: شیخ، (۷) آ: بدیلی، (۸) بَ: حقیقة، (۹) هذا هو الظّاهر، آ: ببرم، ب: ببرم، هَ: بهرم، جَ: بسرم، دَ: بسرم، (۱۰) هَ: بن (کذا!)، (۱۱—۱۱) هَ: و قصاید، ب ندارد، جَ اصل عبارترا اینطور دارد: و اورا در حقایق اشعار و رباعیّات و رسایل بسیارست،

f. 69a خمسمایة در مرغزار رادکان[1] طوس بر تخت سلطنت نشست و آوازهٔ او
در اطراف و آفاق شایع شد و هیبت او در ضمایر و خواطر خلایق
تمکّن یافت و شعرارا در تهنیت جلوس او اشعار و خطب بسیارست و
عمادی زوزنی‌را قصیده ایست مطلع آن

٥ بحمد الله از شرق تا غرب عالم ۔ بشمشیر شاه جهان شد مسلّم
سپهدار اعظم شهنشاه گیتی[2] ۔ نگین بخش شاهان خداوند عالم
تکش خانِ[3] ایل ارسلان بن اتسز ۔ پدر بر پدر پادشا تا بآدم
خرامید بر تخت پیروز بختی ۔ چو خرشید بر تخت فیروزه[4] طارم

و سلطان عطایا و صِلات بر شعرا خصوصًا و بر خلایق عمومًا فایض کرد
۱۰ و در خریف این سال با خوارزم معاودت نمود، و میان سلاطین غور
و سلطانشاه مدّت[5] مصالحت اخوین مکاشفت[6] قایم بود و محاربت دایم
تا بعدما که در جنگ مرو الرّود و پنجدیه[7] سلطانشاه منهزم شد[8]
و رکن قوّت و شوکت [او] منهدم از جانبین[9] صلاح در مصالحت دیدند
ظاهرًا مهادنه در هم پیوستند، و سلطانشاه بر برادر تحکّمات می‌نمود و
۱۵ ملتمسات بسیار می‌کرد و چند حرکت که بر نقض عهد و نکث میثاق
دالّ بود ازو صادر شد سلطان از خوارزم بر قصد او در شهور سنهٔ
ستّ و ثمانین[10] و خمسمایة حرکت کرد و بر ظاهر قلعهٔ سرخس که
برجال سلطانشاهی و ذخایر و آلات نا متناهی مشحون بود نزول کرد و
قهرًا و قسرًا آنرا بگرفت و خراب کرد و بجانب رادکان[11] مراجعت نمود

(۱) جَ: رارکان، (۲) بَ جَ دَ ہَ: دنیا، (۳) جَ «ابن» بجای «خان»، (۴) ہَ: پیروزه، جَ: بیروزه، (۵) آ جَ: مدّتی، (۶) آ بَ جَ دَ: در مکاشفت، (۷) هذا هو الظّاهر و المطابق لابن الأثیر فی حوادث سنة ٥٨٦، آ: نجدیه، بَ: نحدیه، جَ: نجدیّه، دَ ہَ ندارد، (۸) یعنی از غوریّه (ابن الأثیر سنهٔ ٥٦٨ و ٥٨٦)، (۹) یعنی سلطانشاه و غوریّه، (۱۰) دَ: ثلاثین، (۱۱) جَ: رارکان،

و در قتال و نزال مقاومت نمود[1] و ملکشاه بجانب پدر مجمّزان[2] متواتر می‌داشت و در استعانت و استغاثت مکتوبات می‌فرستاد بدین سبب تکش نیز توقّف ننمود و با حاضر لشکر[3] حرکت کرد و از نسا یکی‌را از مفردان خاصّ فرمود تا گریخته واری برفت و سلطانشاه‌را خبر داد که ٥ تکش با لشکری بزرگ بخراسان رسید ازین خبر سلطانشاه مجانیق‌را آتش درزد و خاکسار بر آب[4] چون باد روان شد و چون سلطان[5] بشهر رسید خرابیهارا مرمّت فرمود و زمستان‌را عزیمت مَشْتاة مازندران بتقدیم رسانید و تمامت امرای خراسان که تا این غایت بخدمت او متوسّل نبودند[6] بدو متّصل شدنـد و بشمول عواطف و عوارف او ممتاز و ١٠ متفرّد گشتند تا چون بهار از نقاب زمستان چهره گشاد و دنیارا از جمال خود بهره داد با خراسان معاودت نمود و در مرغزار رادکان[7] طوس نزول کرد و میان او و سلطانشاه سفرا در اختلاف آمدنـد و صلحی در هم بستند و خوارزمشاه جام و باخرز و زیرپل[8] از روی دوستکانی[9] بر کف سلطانشاه نهاد و سلطانشاه نیز ارکان دولت اورا که ١٥ منکلیك[10] مقیّد نزدیك او فرستاده بود با خلع و تشریفات باز گردانید و جانبین از شوایب[11] خلاف صافی و خراسان از طُغاة و عُداة پاك گشت و خوارزمشاه روز سه شنبه هجدهم جمادی الأولی سنهٔ خمس و ثمانین و

(١) ب ج د: نمودند (٢) د: محمّزان، ب ه: مخبران، (٣) د: لشکر حاضر، ه: حاضران لشکر، ج کلمهٔ «حاضر»را ندارد، (٤) ه «وبی آب» بجای «بر آب»، — ترکیب «بر آب» ظاهرًا بمعنی تند و شتابان و سریعًا و نحو ذلك استعمال میشده است، مثال دیگر: — «باز سودای خاك شادیاخ آتش طمع خام‌را در وجود او چنان تیز کرد که بر آب از کرمان باز گشت» (ورق ٧٩a)، (٥) ه: خوارزمشاه، ج افزوده: تکش، (٦) ج: بودند، د: نمودند، (٧) ج: رارکان، (٨) کذا فی ه، آ: ریرپل، د: زیرپل، ب: ریرپل، ج: ریرنك، (٩) د ه: دوستکامی، (١٠) آ ب: مکلك، ج ه: منکلی بك، (١١) ج: و از جانبین شوایب،

٥٨٨ مشحون بود مستخلص گردانید و لشکر او بغنایم بسیار مستظهر گشتند و او تابستان در حدود ریّ مقـام فرمود از عفونت هوا و ناسازگاری آب بسیاری از لشکر او هلاك گشتند و سلطان طغرل چون بر وحشت جانب سلطان و قتلغ اینانج[1] واقف شد تحف و هدایای بسیار فرستاد و باستیمان ۵ پناهید و بدان سبب مشرع مصافات از قاذورات تخلیط مصفّی و کأس موالات موفّی شد و سلطان از اعمال[2] استخراج اموال کرد و امیر تمغاج[3] را که بزرگتر امرای اتراك بود با لشکری در ریّ بنشانـد، چون مراجعت نمود در راه منهیان برسیدنـد که سلطانشاه در فرصت غیبت سلطان بمحاصرهٔ خوارزم شده است سلطان تکش باستعجال تمام متوجّه خوارزم شد ۱۰ چون بدهستان رسید مبشّران رسیدنـد که از آوازهٔ معاودت سلطان سلطانشاه بازگشت چون سلطان بخوارزم رسید آن زمستان کار بزم را بود تا هنگام آنك سبزه از شارب زمین بدمیـد و غنچهٔ بهار دهـان از زفان بگمارید[4] بر عزیمت خراسان و قصد برادر بسیجید چون بابیورد رسید میان اخوین باز سفرا در اختلاف آمدند و استیناف کار ۱۵ مصالحت و ایتلاف کردند و بمکاتبات و ارسال مراسلات از جانبین مادّهٔ نزاع انقطاع نمی‌پذیرفت و سلطانشاه از غایت شراست[5] طبیعت و شدّت شکیمت سخنهائی از سنن صواب دور و از [6]ستر و صلاح[6] مهجور می‌گفت در اثناء این کوتوال سرخس بدر الدّین جغر[7] سبب سعایت و نمیمتی که ازو در پیش سلطانشاه نقل افتاده بود خایف بود جماعتی را

(۱) آ: قلغ اناج، بَ: قتلغ اماج، جَ: قتلغ اباج، دَ: قلغ اساج، هَ: قتلغ اینانج،
(۲) بَ باصلاح جدید: عمّال، دَ: استعمال، (۳) آبَ: تمعاج، هَ: تغاج، دَ: تعاج، (۴) آ: مکمارید، هَ: بکازید، — واگاریدن بمعنی دندان نشان دادن در حال خنده و بمعنی تبسّم نمودن وخندیدن است (قاموس جانسن)، و گاریدن نیز چنانکه از سوق عبارت در اینجا واضحا معلوم میشود قریب بهمین معنی است،
(۵) بَجَ: شرارت، (۶—۶) دَ: سیر صلاح، بَهَ: سنن صلاح،
(۷) دَ: جغر، آ: حغر، بَ: حعر، جَ: جعفر، هَ ندارد،

و تابستان در آنجا مقام فرمود و بار دیگر میان اخوین اصلاحی کردند و سلطانشاه باز قلعهٔ سرخس‌را معمور کرد و بخزاین و ذخایر موفور و میان هردو برادر مرابر اخوّت و وفاق مفتول بود تا در شهور سنهٔ ثمان و ثمانین و خمسمایة[1] از عراق قتلغ اینانج[2] بن اتابك[3]محمّد بن ایلدکز[3] ۵ رسولان بجانب سلطان روان کرد مُعْلِم بحال سلطان طغرل سلجوقی و خلاص او از قلعهٔ[4] که در آنجا محبوس بود و انتزاع مملکت عراق‌را از دست او، بر وفق استمداد او سلطان از خوارزم روان شد و بهاء الدّین[5] کاتب بغدادی در آن وقت در خدمت سلطان بود چون بجوین رسید بقصبهٔ آزادوار[6] جدّ پدرم بهاء الدّین محمّد بن علی بخدمت سلطان رفت ۱۰ و بحضرت سلطانی میان هر دو مباحثات رفت و نظر سلطان بریشان افتاد در اثناء آن بحکم اشارت وزیر جدّ پدرم این رباعی بدیهه بگفت

لطفت[7] شرف گوهر مکنون ببرد ٭ جود کف تو رونق جیحون ببرد
حکم تو بیك لحظه اگر رای کنی ٭ سودای محال از سر گردون ببرد

سلطان برین ترانه تا شبانه شراب نوشید و جدّم‌را[8] بنواخت بسیار و ۱۵ تشریفات مخصوص گردانید، و در وقت تحویل آفتاب بحمل راه عراق‌را بر قصد مخالفان ساز کرد چون آوازهٔ او بقتلغ اینانج[9] و مادرش رسید از استدعای او نادم گشتند و بر تحصّن قلعه عازم چون سلطان بریّ نزول کرد بیك دو روز قلعهٔ طبرك[10]را که بمردان قتال و آلات نزال

(۱) جَ: سنهٔ تسعین و خمسمایة، دَ: سنهٔ ثمان و ثلاثین و خمسمایة،
(۲) آ: قتلغ اینانج، بَ: قتلغ اباح، جَ: قتلغ ابناج، دَ: قیلع امانج، هَ: قتلغ امانج،
(۳–۳) کذا فی بَ بتصحیح جدید و هو الصّواب، هَ: محمّد ایلدکز، آدَ: بن محمّد ایلدکز، جَ: ازبك بن محمّد بن ایلدکز، (۴) هَ افزوده: ریّ،
(۵) جَ هَ افزوده‌اند: محمّد، (۶) دَ: ازادواد، (۷) دَ هَ: نطقت،
(۸) هَ: جدّ پدرم‌را، (۹) آ: بقتلغ اینانج، بَ: سلع اساح، جَ: بقتلغ ابناج، دَ: بقتلغ اساع، (۱۰) هَ: طبران،

تقاصیر[1] تقصیرات گذشته‌را[2] در مقام خجالت و ندامت باستغفار و اعتذار اشتغال نمود سلطان ازو عفو و اقالت فرمود و در مقدّمه اورا با لشکر عراق باز گردانید سلطان طغرل نیز با لشکری جرّار و سپاهی بسیار بسه فرسنگی ریّ لشکر گاهی ساخته بود و لوای مقاومت و مصادمت
۵ افراخته چون ابنانج[3] نزدیك رسید او نیز تعبیهٔ لشکر کرد و لبوس حرب پوشید و سلطان طغرل‌را گرزی گران بودست که بدان مباهات نمودی در پیش لشکر می‌راند و بر عادت این ابیات[4] شاهنامه می‌خواند

چو زان لشکر گشن برخاست گرد • رخ نامداران ما گشت زرد
من آن گرز یك زخم برداشتم • سپه‌را همانجای بگذاشتم
۱۰ خروشی خروشیدم از پشت زین • که چون آسیا شد بریشان زمین

و در آن حالت خود آسیای افلاك دانهٔ حیاة اورا در[5] سنگ فنا آس می‌کرد و از امیدی که می‌داشت یاس عوض می‌داد از پشت اسب بر زمین افتاد و قتلغ اینانج[6] در آن حالت بدو رسید و خواست که ناشناخت اورا ضربتی زند تعریف‌را نقاب از روی برانداخت چون قتلغ
۱۵ اینانج[7] اورا بیافت گفت مطلوب توئی درین میانه و مقصود از تکاپوی خویش و بیگانه بیك ضربت نخوت جبروت و سطوت رهبوت از دماغ پر از کبر او[8] ببرد و روح او بمرکز اصلی سپرد، با سبکساری چرخ گردان گرز گران سلطان چه فایده دهد و باستیزه کاری ایّام و زمان تکاثر جنود

(۱) المِقْصار و المِقْصَارة بکسرهما القِلادة للزومها قَصَرَةَ العنق وفی الصّحاح قِلادةٌ شبیهٌ بالمِخْنَقَة وفی الأساس و تقلّدتُ بالمِقصار بالمِخْنَقَة علی قدر القَصَرَة، جَ تقاصیر (تاج العروس)، (۲) جَ: و از تقلّد تقاصیر گذشته، (۳) آ: اساج، بَ: اساج، دَ: اناج، جَ: قتلغ اینانج، (۴) آ بَ دَ ەَ: دو بیت (کذا!)، (۵) جَ افزوده: زیر، بَ دَ ەَ افزوده‌اند: دهان، (۶) آ: قلغ اباج، بَ: ملغ اباح، جَ: قتلغ اینانج، دَ: ملغ اساج، ەَ: قبلغ اینانج، (۷) آ: قلغ اساج، بَ: ملغ اساج، جَ: قتلغ اینانج، دَ: ملغ اساج ەَ: قبلغ اینانج، (۸) آ بجای «او»: آن کبر،

از محافظان که بریشان اعتماد نداشت مقیّد گردانید و باستحضار سلطان
مسرعی بابیورد دوانید سلطان[۱] در مقدّمه فوجی انبوه از سواران روان
کرد و بر عقب ایشان سلطان خود حرکت کرد چون سلطان نزدیکتر
رسید جغر[۲] استقبال و اظهار اخلاص تقدیم کرد و مفاتیح قلعه و خزاین
۵ تسلیم سلطانشاه‌را از غصّهٔ این قصّه و نکایت این حکایت روز روشن
سیاه شد و بعد از دو روز که شب چهار شنبه سلخ رمضان سنهٔ تسع و
ثمانین و خمسمایـة بود آفتاب دولت و حیاة او بزوال رسید روز دیگر
ازین خبر بر سلطان عید نوروز شد[۳] و بر ملك و ملك[۳] سلطانشاهی
فیروز گشت، و چون تخت و گاه و خزانه و سپاه اورا میراث یافت
۱۰ باستحضار ملك قطب الدّین محمّد مسرعی بخوارزم فرستاد، پسر بزرگتر او
ناصر الدّین ملکشاه والی نیشابور بود و حریص بر صیـد فهود و صقور
سبب کثرت متصیّداتِ مرو از نیشابور مرو عوض گرفت

فَبِئْسَ ٱلْبَدِيلُ ٱلشَّأْمُ عَنْكُمْ وَ أَهْلُهَا . عَلَى أَنَّهُمْ قَوْمِی وَ بَيْنَهُمْ رَبْعِی

ملتمس او باسعاف رسانید و نیشابور بر ملك قطب الدّین مقرّر گردانید
۱۵ و دست هردو پسر درین[۴] مملکت و حلّ و عقد و نقض و ابرام قویّ
کرد، و چون در اثناء اختلاف اخوین خبر نکث پیمان طغرل سلطان[۵]
و بعد از تمغاج[۶] حرکت او و غارت لشکر خوارزم و گرفتن قلعهٔ طبرك
که بحشم تمغاج[۷] مشحون بود شنیده بود بر انتقام سلطان طغرل و حلّ
آن مشکل در اوایل شهور سنهٔ تسعین و خمسمایة قاصد آن دیـار شد
f. 70a اینانج[۸] با امرای عراق تـا بسمنان بخدمت استقبال آمدنـد و از تقلّد

(۱) فقط در بَ بخطّ الحاقی، جَ هَ ندارد، آ دَ بجای سلطان: «و»،
(۲) کذا فی آ بَ دَ، هَ: جعفر، جَ: خبر، (۳–۳) کذا بعینه فی آ بَ جَ دَ،
هَ: وبر ملك، (۴) بَ بخطّ جدید افزوده: دو،
(۵) جَ: سلطان طغرل، (۶) آ بَ دَ: بمعاج، جَ: طمغاج، هَ: تمغاج،
(۷) بَ: بمغاج، دَ: تمعاج، جَ: طمغاج، هَ: تمغاج، (۸) آ: اینانغ، بَ دَ: اناىح،

آن بود که سلطان عراق با بعضی از آن بر دیوان عزیز مسلّم دارد رسل
از جانبین شد و آمد[1] می‌کردنـد چون سلطان اجابت ننمود خلیفه
وزیر خود مؤیّد الدّین ابن القصّاب[2]را با خلع و کرامات و اصناف
تشریفات نزدیك سلطان فرستاد چون باسد آبـاد رسیـد از اکراد
۵ عراق و اجناد اعراب زیادت از ده هزار مرد برو مجتمع بود کثرت
f. 70b فضول و قلّت عقل و فضل اورا بر آن داشت که بسلطان پیغام داد که
تشریف و عهد سلطنت از دیوان عزیز مبذول گشته است و کفیل
مصالح مملکت یعنی وزیر بدان کار تا بدین مقام آمده قضای حقّ آن
نعمت اقتضای آن میکند که سلطان با عددی اندك و تواضعی بسیار
۱۰ بخدمت استقبال آید و پیاده در پیش اسب وزیر برود، خیلای ملك
و سلطنت و وقوف بر مکر و خدیعت از استقبال و اقبال بر دفع مکیدت
سلطانرا باعث شد تا باستقبال او لشکری بفرستاد و پیش از آنك اهل
بغداد شام خورند وزیررا [3]چاشنی چاشنی[3] بدادند وزیر بگریخت و
آب روی دار الخلافه بریخت و بر عقب ایشان لشکر تا دینور برفت
۱۵ ناموس ایشان شکسته شد سلطان با حصول درم و دینار و خواستهٔ بی
شمار با همدان رسید و عمّال بر تحصیل اموال بممالك عراق فرستاد و
مصالح ملك عراق‌را بامرا و گماشتگان مفوّض گرداند اصفهان‌را بقتلغ
اینانج[4] ارزانی داشت و امرای عراق‌را در خیل او مرتّب گرداند و
ریّ‌را بر پسر خویش یونس خان مقرّر کرد و میانجق[5]را باتابکی او بر

(۱) کذا فی آ، بَ: شد آمد، جَ دَ: آمد شد، هَ: آمد و شد، (۲) مؤیّد الدّین ابو عبد الله محمّد بن علیّ المعروف بابن القصّاب (ابن الأثیر سنهٔ ۵۹۰)،
(۳-۳) کذا فی جَ، آ: حاشی حاشی، بَ: جاشنی حاشنی، دَ: جاشنی جاشنی، هَ: جاشنی،
(۴) آ: بقلغ اناج، بَ: بقتلع اناج، جَ: بقتلع ایانج، دَ: بقتلیع اسانج،
(۵) هَ: میانجوق، آ دَ: مبانجق، جَ: مناحق،

و اعوان عایدهٔ کجا تصوّر بندد(۱)، فی الجمله اورا بر شتری افکندند و بنزدیك سلطان آوردند چون دشمن‌را بدان حالت دید تقدیم سجدهٔ شکر ایزدرا از اسب پیاده شد و روی در زمین مالید و سر اورا که با امیر المؤمنین النّاصر لدین الله سر یکدلی نداشت ببغداد فرستاد و جثّهٔ اورا در ۵ بازار ریّ بر دار کردند(۲) و این حالت در روز پنج شنبه(۳) بیست و(۳) نهم ربیع الأوّل سنهٔ تسعین و خمسمایة واقع شد و کمال الدّین شاعررا که از ندما و مُدّاح او بود گرفته بودند اورا بخدمت وزیر نظام الملك مسعود بردند وزیر با او گفت این همه آوازهٔ قوّت و شوکت طغرلك(۴) آن بود که مقدّمهٔ بزك لشکر(۵) پادشاه اسلام‌را یك حمله پای نداشت کمال الدّین ۱۰ در حال گفت

ز یژن فزون بود هومان بزور هنر عیب گردد چو بر گشت هور

سلطان در ریّ زیادت مقامی نکرد و متوجّه همدان شد و اکثر قلاع عراق در مدّتی نزدیك مستخلص کرد، و امیر المؤمنین النّاصر لدین اللهرا طمع

---

(۱) در حاشیهٔ نسخهٔ جَ در این موضع نوشتهٔ است: — «حاشیهٔ محمّد منجّم‌راست، و سلطان طغرل بن ارسلان بن طغرل پادشاهی نیك بود الاّ دولت از خاندان ایشان رو گردانیده بود بطرف خوارزمشاهیان و این بیت از این طغرل است

دیروز چنان وصال جان افروزی * و امروز چنین فراق عالم سوزی
افسوس که بر دفتر عمرم ایّام * آنرا روزی نویسد اینرا روزی

و درآخر سلطنت شب و روز بشراب مشغول بود و همیشه این بیت [میخواند]

مائیم درین جهان خرامم (چرانیم؟) وجهان * بخشیم و خوریم و بباد ناریم غمان
نه مال بماند بتو نی خان و نه مان * چون عمر نی ماند گو هیچ ممان

و چون تمام وزرا و امرای او رو بسلطان تکش نهادند وزیر ارای(؟) او وقت رفتن این رباعی بدو نوشت

گر ملك فریدونت پس اندوز بود * روزت بخوشی چو عید نوروز بود
در کار خود ار بخواب غفلت باشی * ترسم که چو بیدار شوی روز بود»

(۲) بَ جَ دَ ہَ: کرد، (۳—۳) جَ دَ ندارد، (۴) کذا فی آ بَ دَ، جَ: طغرل، ہ: طغرل بك، (۵) ب ج ندارد،

سلطان اورانیان[۱] که هم از قبل[۲] انجهبان[۳] بودندی بعضی در رکاب
سلطان بودند بقاثر بوقو[۴] پیغام دادند که پای ثبات بیفشارد چندانک
لشکرها بهم رسند ما خود روی برتابیم و پشت بنمائیم برین اعتماد قاثر
بوقو[۵] باز گشت روز آدینه ششم ماه جمادی الآخرة این سال صف
۵ کشیدند اورانیان[۶] سلطانی از پس قلب در آمدند و بنهرا غارت دادند
لشکر اسلام در انهزام افتادند بسیاری در زیر شمشیر هلاك شدنـد و
بیشتری در بیابان از سبب گرما و تشنگی دفین خاك گشتند سلطان بعد
از هجده[۷] روز بخوارزم رسید، و در آن وقت که سلطان نیّت این غزا
داشت یونس خان باعلام توجّه لشکر بغداد بجانب عراق معتمدان ببرادر
۱۰ خویش ملکشاه فرستاد و ازو استعانت طلبید و ملکشاه بالتماس او روی
بعراق نهاد پیش از وصول مددِ برادرْ یونس خان خود لشکر بغدادرا

---

(۱) کذا فی جَ دَ، آ: اورانان، بَ: اورانیان، ہَ: اویرانیان، جامع التّواریخ نسخهٔ پاریس (Suppl. pers. 1365, f. 219b): اوروئیان، — نام این قبیله ثانیاً در ورق ۸۹a برده خواهد شد و در آنجا گوید «و اغلب لشکر او (یعنی محمّد بن تکش خوارزمشاه) جماعتی ترکان بودند از خیل مادرش که ایشانرا اورانیان خواندندی»، نسخه بدلهای آنجا از اینقرار است، جَ دَ: اورانیان، آ: اورانان، بَ: اورانیان، ہَ: اویرانیان،

(۲) کذا فی جمیع النّسخ، جامع التّواریخ نسخهٔ مذکوره ورق ۲۱۹b: قبیل، و این مناسب‌تر است و بهتر از همه «قبیله» است،

(۳) کذا فی جَ دَ ہَ، بَ: انجهمان، آ محو و پاره شده است، — این کلمه ثانیاً در ورق ۱۱۰a ذکر خواهد شد در آنجا گوید «اصل او (یعنی ترکان خاتون والدهٔ محمّد بن تکش خوارزمشاه) قبایل اتراك اند که ایشانرا قنقلی خوانند و ترکان خاتون بسبب انتمای نسبتْ جانب ترکان رعایت نمودی و در عهد او مستولی بودنـد و ایشانرا انجهبان (کذا فی بَ جَ دَ ہَ، وفی آ: انجهمان) خواندندی از دلهای ایشان رأفت و رحمت دور بودی و ممرّ ایشان بهر کجا افتادی آن ولایت خراب شدی و رعایا بحصنها تحصّن کردندی الخ»، (۴) آ: بقاثر بوقو، بَ: بقاثر بوقو، جَ: بقاثر بوقو خان، دَ: بقاثر توقو، ہَ ندارد، (۵) آ: قاثر بوقو، بَ: قایر بوقو، جَ: قایر بوقو خان، دَ: قاثر توقو، ہَ: قایر بوقو خان، (۶) کذا فی جَ دَ، آ: اورانان، بَ: اوراسان، ہَ: اویرانیان، (۷) جَ: پانزده،

سر لشکر نقیب[1] و نواحی دیگر برین سیاقت منتظم شد و سلطان کامران عزیمت معاودت با خراسان بامضا رسانید در راه خبر رنجوری ملکشاه از سبب عفونت هوای مرو بدو رسید بطلب او فرستاد چون بطوس آمد و صحّت یافت باز امارت نشابور بدو تفویض کرد وخیام رحلت‌را بجانب ٥ خوارزم تقویض و از جهت سلطان محمّد اِقطاعی در خراسان تعیین فرمود و اورا مصاحب خویش گردانید، چون زمستان سنهٔ احدی و تسعین و خمسمایة بگذشت بر نیّت غزای قاتر بوقو[2] خان عازم سقناق[3] و آن حدود شد چون سلطان با چندان جُنْد تا جَنْد برفت از خبرش قاتر بوقو[4] خان عنان[5] برتافت و سلطان بر عقب او می‌شتافت از لشکر

(١) هٓ افزوده: تعیین کرد، جٓ افزوده: کرد، دٓ کلمهٔ «نقیب»را ندارد، بٓ باصلاح جدید: (باتابکی او) و سرداری لشکر معیّن ساخت، (٢) بٓ جٓ: فاتر بوقو، دٓ: قاتر خان، هٓ: قایر بوقو، آ پاره و محو شده است، — نسخهٔ دٓ در این فصل در جمیع مواضع بدون استثنا کلمهٔ اوّل این اسم‌را «قاتر» با تاء مثنّاة فوقیّه یا قادر بادال مهمله بجای تاء نوشته است، و بعد از این در ورق ٧١٥-b—٧٢٥a قریب شش هفت مرتبه نام همین شخص‌را اغلب نسخ «قادر بوقو» با دال مهمله دارند، و این قرینهٔ واضحی است بر اینکه در این فصل حاضر نیز «قاتر» اقرب بصواب است از «قایر» چه معلوم است که در ترکی تاء وطاء و دال دائماً بیکدیگر بدل میشوند چون طاغ، داغ، تاغ، و تمور تاش، طمر طاش، دمر داش، و طُقّوز، دُقّوز، تقّوز و غیر ذلك، و قادر بوقو قیاساً بمعنی آهوی نر عظیم و قویّ میباشد چه بوقو بمعنی آهوی نراست و قادر (قاتر) چنانکه رشید الدّین گوید بمعنی عظیم وقهّار است: «دو پادشاه ایشان [قوم تبکین از شعب تایان]را نام قادر بویروق خان بوده قادر یعنی عظیم و قهّار و مغول چون این نام نمی‌دانند قاجر خان می‌گویند و بعضی از ادویهٔ مغولی هست که این زمان آنرا قاجر می‌خوانند و در قدیم نام آن قادر بوده یعنی داروی قویّ» (جامع التّواریخ طبع برزین ج ١ ص ١٤٤)،
(٣) کذا فی دٓ هٓ، آ: سقاق، بٓ: سماق، جٓ ندارد، (٤) کذا فی هٓ، دٓ: قاتر توقو، بٓ: فاتر بوقو، هٓ: قایر بوقو، آ پاره و محو شده است، جٓ ندارد،
(٥) بٓ دٓ هٓ افزوده: فرار، جٓ افزوده: فرا،

چون دست قضا چشم مرا میل کشید ٭ فریاد ز عالم جوانی برخاست
تا بعد از یکچندی امرا و ارکان دولت بوسیلت ایشاج[1] وصلت و
اشتباك قرابت شفیع شدند تا اورا مخلّی کردند و اقطاعاتی که داشت برو
مقرّر گردانید و برین جملت بود تا بوقتی که ببهانهٔ[2] ملك الموت اجل
۵ موعود[3] در رسید و ذلك فی شهور سنة خمس و تسعین و خمسمایة، و درین
مدّت که چشم اورا میل کشیده بودند کسی ندانسته بود و او نیز کسی‌را
برآن مطّلع نگردانیده تا بحدّی که خانگیان او نیز بر آن حال هم واقف
نشده اند و بر هر خیری و شرّی که می‌رفته است تعاور می‌نموده و از آن
عوار نمی‌داشته وَ ٱلْعَاقِلُ یَکْفِیهِ الْإِشَارَةُ، سلطان بعد از وفات او روی
۱۰ باستعداد کار حرب و ترتیب آلت طعن و ضرب آورد و باستحضار امرای
اطراف بجوانب رسل بفرستاد تا بار دیگر تدارك حادثه کند در اثناء آن
خبر اختلاف کلمات امرای عراق رسید، و سبب خللی که پسرش یونس
خان‌را در چشم ظاهر شد و معالجهٔ آن میسّر نه مگر مکافات بود که حقّ
تعالی فرمود که ٱلْعَیْنُ بِٱلْعَیْنِ از ریّ مراجعت کرد[4] و میاجق[5]را قایم
۱۵ مقام خود بگذاشت، و در بغداد باز لشکری بقصد عراق که سرور آن

گذشت، و بیت اوّل این رباعی‌را در تاریخ گزیده (طبع برون ص ۴۹۲) اینطور دارد:
تا چرخ مرا بد گمانی برخاست ٭ دل از سرِ کار این جهانی برخاست،
(۱) تصحیح قیاسی، آ دَ: ایشاح، ب جَ: اساح، هَ: انساج، — واضح است که اصل
متن یا اِیشاج بوده از باب اِفعال یا اِتّشاج از باب افتعال از وَشَجَتْ بك قرابة
فلان وَشْجًا اشتبکت و رَحِمٌ وَاشِجة و وَشِیجَة مشتبکة متّصلة (لسان و قاموس)، ولی
آنچه در نظر است نه اِیشاج و نه اِتّشاج هیچکدام در لغت یافته است،
(۲) دَ: بهانهٔ، هَ «ببهانهٔ ملك الموت»را ندارد، (۳) دَ: ندارد،
(۴) یعنی یونس خان که حاکم ریّ بود (ص ۳۲ س آخر)،
(۵) آ: ماجق، بَ: ماحق، ج دَ: مناجق، هَ: میانجوق، — نام این شخص سابقا
در ص ۳۲ و بعد از این در ورق ۷۲a مکرّر بهیأت «میانجق» باضافهٔ نونی قبل از جیم
مسطور است،

هزیمت داده بود و مال بسیار گرفته برادران در همدان بیکدیگر رسیدند
و بعدما که یکچندی مصاحبت نمودند و عیش و نشاط کردند ملکشاه
باز گشت چون بخراسان رسید ارسلانشاه‌را در شادیاخ باستنابت مثال
فرستاد و بر راه خوارزم روان شد و بخدمت پدر پیوست و از غیبت
۵ او در نشابور موادّ فساد تولّد کرد سبب آنك جماعتی شیاطین آسا[1]
f. 71a که در روزگار سلطان سلیمان آثار[2] دست تسلّط ایشان[3] از ظلم و جور
مغلول بود و شمشیر غَشْم و حیف از قِراب ارادت نه مسلول [با] پسر
طغانشاه سنجر شاه[4] که سلطان اورا در حِضْن عاطفت و حِضْن رأفت
تربیت می‌فرمود و بواسطهٔ دو وسیلت که ثابت داشت بمثابت فرزندان
۱۰ صلبی استمالت جانب او می‌کرد یکی آنك مادر او در حبالهٔ سلطان بود و
خواهر سلطان بعد از دختر در خانهٔ او [از] ادبار بخت و نحوست طالع
بتسویل آن جماعت بر خلافِ سلطان در پردهٔ خلاف جنگ می‌ساختند[5]
بر آنك بانگ آن بیرون نیاید و تا بوقتی که میمنه و میسره و پیش و
پس بر افرازند این اندیشه ظاهر نگردد و بر وفاقِ این خلاف مادرش
۱۵ از خوارزم بنشابور زر و جواهر می‌فرستاد تا آکابر و معارف شهررا بمال
مغرور کنند[6] و رای ایشان‌را از منهج راست دور اندازند[7] خود سرّ
ایشان فاش شد و سنجر شاه‌را بخوارزم خواندند و بعد از آنك چشمهای
جهان بینش‌را میل کشیدند موقوف کردنـد و نور بصر او بکلّی منقطع
نشده بود و او آنرا اظهار نکرده و این رباعی[8] اوراست

---

(۱) آ ج د: آسارا، ب: اساری، ه: اساری‌را، — تصحیح قیاسی،
(۲) یعنی تکش، (۳) فقط در ب بخطّ جدید، (۴) ب د: شاه‌را،
(۵) ب د ه: ساختند، — اصل مقصود از عبارت این است که جماعتی با سنجر شاه پسر طغانشاه بر خلاف سلطان تکش در پرده افساد میکردند، (۶) آ ج د ه: کند،
(۷) ج د ه: اندازد، (۸) کذا فی آ ب د، ج ه: بیت، — اطلاق «رباعی» بر یك بیت از رباعی یا بر یك بیت که بوزن رباعی است از خصایص این کتاب است و سابق نیز (ص ۸ س ۱۶ و ص ۹ س ۲) دو مرتبهٔ دیگر نظیر این فقره

بکچندی توقّف نمود و این قطعه خاقانی‌راست

مژده که خوارزمشاه ملك سپاهان[1] گرفت
ملك عراقین‌را همچو خراسان[2] گرفت
ماهچهٔ چتر او قلعهٔ گردون گشود
۵ مورچهٔ تیغ او ملك سلیمان گرفت

بعد از بکچندی بر عزم انصراف حرکت فرمود و پسر زادهٔ خود اربوز خان[3] بن تغان تغدی[4]را در شهر اصفهان بنشاند و پیغو[5] سپهسالار سامانی[6]را که از خواصّ او بود باتابکی او بگذاشت، و چون بخوارزم نزول کرد منشور تفویض امارت خراسان بناصر الدّین ملکشاه فرستاد و
۱۰ فرمود که بجانب مَرْو مَرْوْ که هوای آن نه موافق مزاج نست غلبهٔ حرصِ صید عقل اورا صید کرد تا بار دیگر عزم مرو کرد و آنجا رنجور شد روی بنشابور نهاد عارضه زیادت شد و علّت غالب گشت و از آن عارضه از دار فنا بمحلّ بقا کوچ کرد و کان ذلك فی لیلة الخمیس التّاسع[7] من ربیع الآخر سنة ثلاث و تسعین و خمسمایة، چون این واقعه گوش
۱۵ سلطانرا بکوفت جزع و فزع بسیار که فایدهٔ نمی‌داد می‌کرد و عزیمت غزوی‌را که در پیش داشت مهمل گذاشت و چون پسران ملکشاه‌را در اندیشهٔ وفاقِ عصیان و خلافِ سلطان بود نظام الملك صدر الدّین مسعود هروی[8]را بضبط مهمّات و تدارك مختلّات بشادیاخ فرستاد تا

---

(۱) بَ (باصلاح جدید) و جَ: خراسان، (۲) بَ (باصلاح جدید) و جَ: عور آسان، (۳) بَ: اربور خان، آ (بعداز این اواخر ورق ۷۲a): ارنز خان، (واینجا): بور خان هَ: ارقو خان، دَ: (خود)را ترخان، جَ: بور خان (مثل آ)، — متن تصحیح قیاسی است بقرینهٔ بَ و آ بعد ازین، (۴) کذا فی جَ دَ، آ: تعان بغدی، بَ: تعان تعدی، هَ: تعان توغدی، (۵) کذا فی هَ، جَ: بیغو، آ: سقو، بَ: سعو، دَ: سقو، (۶) کذا فی جمیع النّسخ، (۷) جَ: الثّامن، بَ دَ هَ این کلمه‌را ندارند، (۸) بَ باصلاح جدید: ابهری،

وزیر بود مرتّب کردند قتلغ اینانج[1] بمـدد میاجق[2] برئ آمد و روزی چند مصاحب یکدیگر بودنـد ناگاه میاجق[3] مغافصةً قتلغ اینانج[4]را بکشت و سر اورا بخوارزم فرستاد ببهانهٔ آنك در خیال او خلاف بود سلطان از آن عُذْر شنیع و غَدْر ظاهر متأثّر شد و دانست که امارات ۵ عصیانست امّا اظهار آن صلاح ندید تا چون نوبت سیمّ در سنهٔ [اثنتین و تسعین و خمسمایة[5]] عازم عراق گشت و وزیر خلیفه بـا لشکری در همدان چون بمزدقان رسید نزول کرد و بعد از روزی چند مصاف دادند لشکر بغداد جز استیمان پناهی ندیدند سلطان بر عادت مستمرّ جان ایشان f. 71b ببخشید و باعزاز و اکرام تمامت ایشان‌را باز گردانید و پیش از مصاف ۱۰ بچند روز وزیر که بر سر لشکر بود گذشته بود امّا حالت اورا چنان مخفی داشتند که تا بوقتی که منهزم شدند بر حالت او واقف نگشتند سر آن مرده ببریدند و بخوارزم فرستادند و این حرکت نـه لایق مروّت بودست و نه درِ خور سلطنت، و آوازهٔ غلبهٔ سلطان در عراقین شایع گشت و بدین آوازه کار سلطان عالی‌تر شد و امیر اذربیجان اتابك ۱۵ اوزبك[6] از برادر خود گریخته بود نزدیك سلطان آمد مورد اورا عزیز داشت و همدان بدو ارزانی، و سلطان از آنجا باصفهان حرکت فرمود و

(۱) آ: قلع اسانج، بَ: قتلع اساخ، جَ: قتلع اینانج، دَ: قلع اسانج،
(۲) آ: میاحق، بَ: مساحق، جَ: مناحق، دَ: مساحق، هَ: ماتحوق،
(۳) آبَ: مساحق، جَ: مناحق، دَ: مساحق، هَ: میانجوق، (۴) آ: قلع اسانج، بَ: قلع اسانج، جَ: قتلع اینانج دَ: قیلع اسانج، هَ: قتلغ اینانج،
(۵) آبَ دَ بجای این کلمات بیاض است، جَ هَ ندارند بدون بیاض، — تعیین این تاریخ از روی ابن الأثیر در ذیل حوادث سنهٔ ۵۹۱ (طبع تورنبرگ ج ۱۲ ص ۷۴) گردید، و نیز از سابقه و لاحقهٔ کلام تقریباً یقین میشود که مقصود سنهٔ ۵۹۲ است چه وصول تکش بعراق بعد از غزوهٔ جَنْد است در سنهٔ ۵۹۱ (ص ۳٤) و قبل از وفات پسر تکش ناصر الدّین ملکشاه در سنهٔ ۵۹۳ (ص ۳۹)، (۶) کذا فی آ دَ هَ، جَ: ازبك، بَ: اوربك،

f. 72a ملك قطب الدّین بر عقب او تا اورا با اعیان و اجناد مُقَرَّنِینَ فِی الْاَصْفَادِ بحضرت سلطان آورد و قادر بوقو[1]را در سلاسل و اغلال در ماه ربیع الآخر این سال بخوارزم فرستاد و بر عقبْ سلاطین کامگار با مقرّ سریر ملك رسیدند، بقایای قوم قادر بوقو[2] چون ازو مأیوس ٥ گشتند بر کنار درك[3] مجتمع شدند و بر تشویش و التهاب نایرهٔ فساد مجتهد گشتند سلطان بحکم آنك اَلْحَدِیدُ بِالْحَدِیدِ یُفْلَحُ[4] قادر بوقو[5]را از ذلّ اسارت بعزّ امارت رسانید و بعد از مؤکّدات مواثیق با لشکری بزرگ بدرك کار الب درك[6] فرستاد، و سلطان بنفس خویش عازم خراسان شد و در سه شنبه دوّم ذو الحجّة سنهٔ اربع و تسعین و خمسمایة ١٠ بشادیاخ نزول کرد و بعد از سه ماه از آنجا بر عزیمت تدارك کار میانجق[7] که سبب امتداد مدّت او در امارت عراق و اشتغال از ملاحظت احوال او سودای استبداد و استقلال در دماغ او راسخ گشته بود و شیطان ضلال در خیال محال او آشیانه ساخته و بأُهْبَت و عُدّتِ

(١) آ: قادر بوقو، بَ: قادر برعو، جَ: قایر بوقو خان، دَ: قادر برغو، هَ: قایر بوقو، (٢) آ: قادر بوقو، بَ: قادر بوعو، جَ: قادر بوقو خان، دَ: قادر (فقط)، هَ: قایر بوقو، (٣) کذا فی هَ، آ: کنار درك، جَ: کنار دول، بَ باصلاح جدید: الب درك، دَ اصل جملهرا ندارد، — از سابقه و لاحقهٔ کلام واضح است که مراد از «کنار درك» همان «الب درك» است که در این فصل مکرّر نام او برده شده است و هر دو اسم یك مسمّی اند، و نباید توهّم کرد که مراد از «کنار» در اینجا کلمهٔ فارسی است یعنی بکنارِ درك (یعنی بکنار الب درك) مجتمع شدند چه بعد از این در ص ٤٢ مجدّدًا نام این شخص بهمین هیأت یعنی «کنار درك» مذکور است و سوقِ عبارت در آنجا طوری است که احتمال فارسی بودن «کنار» در آنجا بهیچ وجه متصوّر نیست: «مقارن این فتح خبر بشارت ظفرِ قاتر بوقو بر سر کنار درك در رسید»، (٤) رجوع کنید بمجمع الأمثال در باب همزه: «إِنَّ اَلْحَدِیدَ بِالْحَدِیدِ یُفْلَحُ»، (٥) آ: قادر بوقو، ب: قادر برعو، جَ: قادر بوقو خان، دَ: قادر برغو، هَ: قایر بوقو، (٦) کذا فی آ جَ، بَ: الب درك، دَ: آلب درك، هَ: البدرك، (٧) هَ: میانجوق، آ: میاجق، بَ: ماجق، جَ: مناجق، دَ: مناجق،

پسران ملکشاه‌را بزرگتر ایشان هندو خان[1] بخوارزم فرستاد و
بتدابیر صایب هایجات فتن و حادثات زمن بدان ضبط تسکین پذیرفت،
و سلطان پسر دیگر قطب الدّین محمّد[2]را بتکفّل و تدبّر مصالح خراسان
بر عقب وزیر مذکور بفرستاد چون برسید وزیر فراغتی از کار حاصل
٥ کرده بود و فتّانان‌را دفع بعد از دو روز در دوّم ذو الحجّة با خدمت
سلطان مراجعت نمود و ملك قطب الدّین بکار کفایت امور خراسان
اشتغال نمود تا هنگام آنك میان قادر بوقو[3] و برادر زادهٔ او الب
درك[4] وحشتی افتاد الب درك[4] بجند آمد و بخدمت سلطان رسولان
فرستاد مُعْلِم بحال آنك اگر از جانب سلطان مددی یابد قادر بوقورا[5]
١٠ از میان بردارد و ملك او سلطان‌را مسلّم باشد انتقام خشم از چشم زخم
گذشته بر اجابت قوم اجانب باعث آمد باحتشاد جنود [و] عقد بنود
بجوانب رسولان فرستاد و ملك قطب الدّین‌را از شادیاخ باز خواند
چون بخوارزم رسید در ربیع الأوّل سنهٔ اربع و تسعین و خمسمایة از
خوارزم باتّفاق روان گشتند و قادر بوقو[6] بر قصد الب درك[7] تا
١٥ بجند تاختن آورد وصول او بجند و ملك قطب الدّین که بر سبیل یزك
در مقدّمه بود مقارن و موافق افتاد و تقدیر آسمانی با بخت سلطانی مطابقْ
از جانبین مصاف دادند و مصادمت نمود و قادر بوقو[8] منهزم شد و

(١) ب د ه افزوده‌اند: را، د اصل عبارت‌را اینطور دارد: پسر ملکشاه بزرگتر هندو خان‌را الخ، (٢) این همان خوارزمشاه معروف است که بعد از پدر ملقّب بعلاء الدّین شد چنانکه خواهد آمد، (٣) کذا فی آ واضحاً، ب: قادر برعو، ج: قایر بوقو خان، د: قادر برغو، ه: قایر بوقو، (٤) کذا فی آ ج، د: آلب درك، ه: البدرك، ب: الب درك، (فی الموضعین فی النّسخ الخمس)،
(٥) آ: قادر بوقو، ب: قادر برعو، ج: قایر بوقو خان، د: قادر برغو، ه: قایر بوقو، (٦) آ: قادر بوقو، ب: قادر برعو، ج: قایر بوقو خان، ه: قایر بوقو، د اصل جمله‌را ندارد، (٧) کذا فی آ ج، ه: البدرك، ب: الت درك، د اصل جمله‌را ندارد، (٨) آ: قادر بوقو، ب: قادر برعو، ج: قایر بوقو خان، د: قادر برغو، ه: قایر بوقو،

از دیوان برو شمرد و فرمود هر چند که استحقاق جزاء او جز از نکال و القاء درجات وبال نیست امّا قضای حقّ برادرش اقجه[1] که بهیچ وقت ازو بادرهٔ بد خدمتی صادر نشدست جان او ببخشیدم بقرار f. 72b آنك مکافات بعضی عصیان خویش‌را یك سال مقیّد و محبوس باشد و ۵ بعد از آن بر ثغری از ثغور دار الحرب بکنار جنّد باقی عمر بگذراند، مقارن این فتح خبر بشارت[2] ظفر قاتر بوقو بر سر کنار درك[2] در رسید و الثّالث[3] خبر ورود رسل دار الخلافه با تشریفات فاخر و صِلات وافر بود و منشور سلطنت ممالك عراق و خراسان و ترکستان، و چون اندیشهٔ اموری که بدان ملتفت بود از پیش برخاست و از دیوان ۱۰ عزیز فراغ دل حاصل گشت بقطع و حَسْم ملاحده مایل شد و پای قلعهٔ قاهره که سلطان ارسلان بن طغرل آنرا گشاده و بدان سبب بقلعهٔ ارسلان گشای معروف شده لشکر کشید و مدّت چهار ماه بمحاصرهٔ آن اشتغال نمود تا عاقبة الأمر بعد از اضطرار بمصالحه فوج فوج بشیب

(۱) کذا فی ه، جَ: اقجه، دَ: آقجه، آ: اقجه، بَ: اقجه، — آقچه بمعنی سفید رنگ است یعنی مایل بسفیدی چون قراچه و کوکچه و غیرها در الوان (هوتسما، ترجمان ترکی وعربی ص ۲۱)، (۲–۲) تصحیح قیاسی است، و اصل عبارت متن در غالب نسخ مغشوش است، آ: ظفر کنار درك بر سر قابر بوتو، بَ: ظفر کنار درك بر سر قابر بوعو، جَ: ظفر الب درك بر سر قابر بوقو خان، دَ: ظفر کنار درك بر سر قادر برغو، هَ: بظفر بر البدرك قابر بوقو، و اقرب بصواب نسخهٔ هَ است با تقدیم وتأخیری که در آن است یعنی باید «قابر بوقو» مقدّم بر «بر البدرك» باشد، و عبارت نسخ اربعهٔ دیگر که موهم ظفر کنار درك بر قاتر بوقو است بکلّی ضدّ مقصود و بلاشكّ سهو نسّاخ است چه مصنّف سابق در ص ۴۱ گفت که سلطان قادر بوقورا اسیر کرد و با سلاسل و اغلال بخوارزم فرستاد پس ازآن اورا از ذلّ اسارت بعزّ امارت رسانید و ویرا بدفع کنار الب درك فرستاد، و این صریح است که بشارت مقصود در اینجا خبر ظفر قادر بوقو است بر الب درك نه بر عکس چه در اینصورت این بشارت سلطانرا نیست بل دشمنان ویراست، — برای قاتر بوقو رجوع کنید بص ۲۴ ح ۲ و برای کنار درك بص ۴۱ ح ۲،
(۳) کذا فی ب د ه، آ ج: و اشارت،

مستفاد از دولت سلطان مغرور و فریفته گشته متوجّه عراق شد و زمستان
آن سال در مازندران توقّف نمود و اوّل بهار عزیمت مبادرت بامضا
پیوست و میانجق[1] با لشکر بسیار که جمع کرده بود چون آوازهٔ دریای
در موج یعنی حرکت عساکر سلطان بشنید با دل خویش ثبت‌را در
٥ تصوّر نتوانست آورد و بغایت هراسان و مستشعر گشت و در مصلحت
کار خویش پریشان و متحیّر ماند و سر افرازی و پایداری محال عقل بود
با اندك قومی که با او مانده بود دو نوبت سلطان اورا گرد عراق
بردوانید و او در میان این باعتذار و استغفار رسل می‌فرستاد و از خوفْ
التماسِ ترك اختضار می‌کرد چون سلطان‌را محقّق شد که او دل راستی
۱۰ ندارد فوجی‌را بر عقب او چون باد روان کرد تا مغافصةً بسرش فرو
آمدند و اکثر اعوان اورا بشمشیر در آورد با چند معدود تا فیروز راه
قلعهٔ فیروز کوه[2] گرفت و پیشتر ازین آن قلعه‌را از قُوّاد سلطان بخدیعت
و مکیدت در تصرّف خود آورده بود و آن جماعت‌را که از قِبَل
سلطان بودند [3]قتل کرده[3] و خواصّ خویش‌را با ذخایر و اموال
۱٥ بسیار در آنجا متمکّن گردانیده چون لشکر سلطان بر عقب او آنجا رسیدند
بمحاصرهٔ آن مشغول شدند و بزخم منجنیق بقهر و قسر اورا بیرون کشیدند
و بر شتری بستند و بقزوین بنزدیك سلطان آوردند سلطان بر زفان
حجّاب انواع صنایع و اصناف ایادی که دولت سلطانی‌را بر ذمّت او بود
و کفران نعم و تربیتهارا از وضع خیانات[4] او و رفع جنایات[5] و
۲۰ ابطال اموال و ازعاج اربز[6] خان از اصفهان و اخراج عُمّال خراج او

(۱) آ: مانجی، هَ: میانجوق، بَ: ماحق، جَ: مناحق، دَ: مناجق،
(۲) هَ کلمهٔ «کوه»را ندارد، (۳—۳) کذا فی ب د ه، آ: بیرون آوردند، جَ اصل جمله‌را ندارد، (٤) آ: خانات، هَ: خیانات، — دَ کلمهٔ «او»را ندارد،
(٥) کذا فی ج د، آ: جبانات، بَ: حبایات، هَ: خامات، — و احتمال میرود که صواب «جبایات» باشد، (٦) آ: اربز، بَ: اربر، دَ: اوبر (خان)، هَ: ازبر، نسوی ص ۲۱ س آخر: اربز خان (مثل متن)، متن تصحیح قیاسی است رجوع

می‌گوید که از آن پوست جزحکایتی نماندست برخیزد از طرف غربی[1] از
طارم تا سرحدّ سیستان که قرب سیصد فرسنگ راه است تمامت جبال
و قلاع‌را که تا بوقت آنك حکم وَ تَکُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ٱلْمَنْفُوشِ گیرد
قائم و ثابت خواهد بود مشاهده نماید و با عقل خود آن یك حصن بی
٥ حصانت‌را با صد و اند با رکانت[2] که هریك از آن صد بار بإحکام
چون ارسلان گشای است که درین روزگار بفضل خدای قهّار و دولت
شهریار کامگار هولاکو مفتوح شد موازنه نماید و از آنجا قیاس صولت و
عظمت هر لشکر و صفدر گیرد، فی الجمله سلطان بعد از استخلاص آن
f. 73a قلعه و تسکین نایرهٔ فتنه در عراق پسر خود تاج الدّین علیشاه‌را ممکّن
١٠ کرد و اقامت او در اصفهان تعیین و خود بر عزیمت انصراف عنان
بر صوب خوارزم تافت و در دهم جمادی الآخرة سنهٔ ستّ و تسعین و
خمسمایة در خوارزم رفت، و چون ملاحده مناقشت و مخاصمت سلطان از
سعی نظام الملك که وزیر مملکت بود می‌دیدنــد هم در هفته فدائیان بر
ممرّ سرائی کـه وزیر می‌رفت بنشستند چون از سرای بیرون آمــد از
١٥ ملاعین یکی بر پشت وزیر زخمی زد و دیگری از جانب دیگر کاردی بر
سرش زد چنانك در حال جان بداد، و از عجایب احوال عالم یکی آن
بود که وزیر مذکور با حاجب کبیر شهاب الدّین مسعود خوارزمی و
حمید الدّین عارض زوزنی[3] عداوتی داشت و در آن روزها در پیش
سلطان قصد آن هردو بزرگ کرده بود و پیش از واقعهٔ او عارض‌را بر
٢٠ در سرای گردن زده و قصد آن پیوسته که شهاب الدّین مسعودرا هم
بر عقب عارض روان کند خود کینه خواه روزگار بلك سابقهٔ حکم
کردگار چنان اقتضا کرد که پیش از اتمام این اندیشه خون وزیر بر
زبر خون عارض ریخته شود، و فدائیان‌را[4] هم بر آن جایگاه پاره[5]

---

(1) ج ه: غزنین، د: غزنی، ب: غرنی یا غربی، (2) ج: حصن بارکانت،
(3) تصحیح قیاسی، آ: روزنی، ب ج د ه آ این کلمه‌را ندارند، (4) آ ج د:

می‌آمدند و بالَموت می‌رفت تا تمامت ایشان با آنچ داشتند بسلامت برفتند و آن قلعه‌ایست نزدیك قزوین بر سرحدّ رودبار آلَموت بزمین نزدیك و از آسمان دور و از حصانت مهجور و بُرد و ذخیره نامعمور، سیّد صدر الدّین در زبدة التّواریخ[1] تعظیم کار سلطان‌را[2] در وصف آن میگوید وَ
٥ هِیَ قَلْعَةٌ حَصِینَةٌ بُنِیَتْ مِنْ صَخْرَةٍ صَمَّاءَ عَلَی قُلَّةٍ شَمَّاءَ تُنَاصِی ٱلسَّمَاءَ وَ تُنَاطِحُ ٱلْجَوْزَاءَ مَشْحُونَةٌ بِرِجَالٍ یَغْتَنِمُونَ بَذْلَ ٱلْأَرْوَاحِ مُسْتَظْهِرِینَ بِأَنْوَاعِ ٱلسِّلَاحِ، و سیّد صدر الدّین اگر فتح قلاع حصین ایشان که درین روزگار بر دست لشکر پادشاه نامدار مستخلص شد با زمانی نزدیك چنانك ذکر آن در موضع خویش آید مشاهده کردی از ذکر فتح تا بوصف قلعه
١٠ چه رسیدی شرم داشتی و بیت عنصری‌را حسب حال دانستی

چنین کنند بزرگان چو کرد باید کار ٭ چنین نماید شمشیر خسروان آثار

و اگر مشاهدهٔ این قلاع نبوده[3] باشد و در خیال او[4] آید که سخن آرائی است که سِمَت تصلّف دارد بر منوال سخن واصف قلعهٔ ارسلان گشای جواب او بذلهٔ ابو الفضل بیهقی است[5] در تاریخ ناصری آورده
١٥ است که بوقت مراجعت سلطان از سومنات یکی از شِکَره داران او اژدهائی بزرگ‌را بکشت پوست آن بیرون کشیدند طول آن سی گز بود و عرض آن چهار[6] گز و غرض ازین ایراد آنست که ابو الفضل می‌گوید اگر کسی‌را این سخن قبول نیفتد بقلعهٔ غزنین رود و آن پوست‌را که از در بر مثال شادروانی آویخته است ببیند جامع این حکایات نیز

(۱) یك نسخه ازین کتاب که ظاهرًا مختصر بُنْدَری است در لندن در موزهٔ بریطانیّه موجود است (رجوع کنید بذیل فهرست عربی کتابخانهٔ مذکوره تألیف ریو ص ۲۴۲–۲۴۴)، (۲) یعنی سلطان ارسلان بن طغرل سلجوقی‌را ظاهرًا نه تکش‌را چه زبدة التّواریخ در تاریخ سلجوقیّه است، (۳) ب: نَنموده، (٤) مرجع ضمیر «او» ظاهرًا «کسی» متوهّم در عبارت سابق است یعنی اگر کسی مشاهدهٔ این قلاع ننموده باشد اِلَخ، (٥) بَ (بخطّ جدید) جَ دَ افزوده‌اند: که، (٦) هَ: هفت،

عزم مراجعت کرد و سترا در میان شدند و سخن مصالحت آغاز کردند
چون ارباب ترشیز[1] بر سرّ حالت وقوف نیافتند بسیار خدمتها کردند
و بر صد هزار دینار دیگر مواضعه نهادند و ملك قطب الدّین از آنجا
باز گشت و چون سیل منحدر و قَطْر منهمر روز در شب می‌پیوست و
٥ شب در روز تا بدر شهرستانه رسید و مراسم تعزیت باقامت رسانید و
f. 73b بتعجیل بخوارزم روان شد،

ذکر جلوس سلطان علاء الدّین[2] محمّد خوارزمشاه

چون بمرکز دولت نزول کرد امرا و ارکان ملك جمع شدند و
مجلس بزم آراستند[3] و در روز پنج شنبه بیستم[4] شوّال سنهٔ ستّ و تسعین
١٠ و خمسمایة بیمن تأیید الٓهی بر سریر پادشاهی نشاندند اغصان پژمردهٔ ملك
با طراوت و نضارت شد و جان مردهٔ عدل زنده و با غضارت و
مبشّران باطراف مملکت روان گشتند، و چون خبر واقعهٔ پدرش بسلاطین
غور شهاب الدّین و غیاث الدّین رسید نقش بندان وساوس شیاطین
امانی نقوش تخیّلات بی طایل شیطانی و تصاویر محالات بی حاصل
١٥ نفسانی بر صحیفهٔ دماغ هریك نیرنگ زد و مشاطگان غرور انسانی

(١) آ: ترشیر، بَ: برشیر، جَ: برشیر، (٢) کذا فی آ دَ و اصل بَ،
بَ باصلاح جدید و جَ: قطب الدّین، هَ ندارد، — لقب سلطان محمّد خوارزمشاه
قبل از سلطنت قطب الدّین بود و بعد از جلوس بعلاء الدّین که لقب پدرش تکش
بود ملقّب گردید: «ولمّا اشتدّ مرضه [ای مرض تکش] ارسلوا الی ابنه قطب الدّین
محمّد یستدعونه و یعرّفونه شدّة مرض ابیه فسار الیهم و قد مات ابوه فولی الملك بعده
و لُقِّب علاء الدّین لقب ابیه و کان لقبه قطب الدّین» (ابن الأثیر در حوادث
سنهٔ ٥٩٦)، و این است منشأ آنکه لقب ویرا در کتب تواریخ باختلاف گاه قطب
الدّین وگاه علاء الدّین نوشته اند، (٣) دَ افزوده: و رخسارهٔ ملك و
روزگار بمکان او بیاراستند، (٤) بَ: هشتم،

کردند و صدق رسول الله صلّی الله علیه و آله قَتَلْتَ فَقُتِلْتَ وَ سَيُقْتَلُ فَاتِلُكَ، سلطان تکش ازین سبب متأثّر شد و بر مکافات و انتقام عازم گشت و قطب الدّین ملك[1]را نامزد کرد و رسول فرستاد تـا بابتدا لشکرها گزین کند و ابتدا از قهستان آغاز نهـد بر حکم فرمانْ ملك
٥ قطب الدّین بر فرموده مستعدّ شد و ابتدا از ترشیز[2] کرد و با لشکری که کوه پای وطأت آن ندارد بمحاصرهٔ آن حصار مشغول شد و مدّت چهار مـاه محاربت کرد و خندق ترشیز[3]را کـه چون غاری عمیق بود انباشته و نزدیك رسید که در هفتهٔ مستخلص شود و در خوارزم نیز سلطان لشکرها جمع می‌کرد از اطراف و مستعدّ کار می‌شد در اثنای آن عارضهٔ
١٠ دموی روی نمود و بخناق نعوذ بالله منها[4] سرایت کرد اطبّا معالجهٔ آن کردند چون روی بصحّت آورد عزیمت حرکت بامضا پیوست هرچند اطبّا از سفر و حرکت منع می‌کردنـد سلطان از سَوْرت آتش غضب سُورت قبول نصیحت برنخواند و روان گشت تا بمنزل چاه عرب[5] رسید و چون دلو عمر با بُن[6] چاه افتاده بود علّتی که داشت نکس کرد و
١٥ از دار فنا بقرارگاه بقا رفت وكان ذلك فی التّاسع عشر من رمضان سنة ستّ و تسعین و خمسماية، ارکان در حال مُنْهیان بنزدیك قطب الدّین ملك فرستادند و عجب حالی افتاد که علم ملك قطب الدّین بی موجبی بشکست و نگونسار شد ملك قطب الدّین از آن تطیّر گرفت در عقب آن خبر پدرش بدادند آن حالت از لشکر پنهان داشت و بعلّت مرض

---

(٥) بَ (با صلاح جدید) دَ: باره باره، و فدائیان اورا،

(١) جَ: ملك قطب الدّین‌را، بَ با صلاح جدید: ملك قطب الدّین سلطان محمّد ولد خودرا، (٢) آ: ترشیر، بَ: برشیر، جَ: برشیر،

(٣) آ: ترشیر، بَ: برشیر، جَ: برشیر، هَ: ترشیر، (٤) کذا فی جمیع النّسخ، و گویا تأنیث ضمیر بتوهّم «عارضه» یا «علّت» است،

(٥) کذا فی جَ دَ، آبَ: چاه عرب، هَ: بمنزلگاه عزّت،

(٦) آبَ: با بن، دَ: در بن، جَ: باین، هَ: بابن،

از غارت باز کشید و ضبط لشکر بغایتی بود که هرکس در آن حالت آنچ
داشت بینداخت و بعد از آن که غارتها جمع کردند هرکس که قماش
خود میشناخت باز میدادند و غرض از آن غارت سیاست بود، و لشکر
خوارزم‌را[1] با تاج الدّین علیشاه و اعیان مملکتِ سلطان و ارکان‌را از
۵ شادیاخ بیرون آوردند و بسیار نکال و عقوبت کردند و با دار الملك
غور فرستادند و هرکس که در کار دیوانی شروع داشته بود مصادره
میکردند و تا جرجان و بسطام شحنگان فرستادند و در ضبط خویش
آوردند، و از آنجا مراجعت کردند و ملك ضیاء الدّین‌را در نشابور با
لشکری تمام بنشاندند و باز دیوار باره‌را معمور کردند و غیاث الدّین با
۱۰ هراة شد و شهاب الدّین بقصد تخریب رباع و اقتلاع قلاع ملاحده بجانب
قهستان رفت و بعد از محاربت بر سبیل مصالحت ارباب جنّابِد[2] ایل
شدند قاضی تولك[3]را بمحافظت در آنجا نشاند[4] و از آنجا با هراة
رفت، سلطان محمّد چون خبر تشویش و اضطراب اهالی خراسان بشنید
از خوارزم چون شیر خشمناك و برق سهمناك با لشکری جرّار و حشی
۱۵ بسیار روان شد و در هندهم ذی الحجّة من السّنة المذکورة[5] بظاهر
شادیاخ نزول کرد و بر مدار شهر لشکر بداشت و غوریان از شهر بیرون
میآمدند و مجادلت میکردند و با قوّت و شوکت خویش در پنداشتی
بودند چون از جلادت لشکر خوارزم چاشنی بدیدند دانستند که رنج
f. 74a ایشان ضایع است و محاربه و کوشش نه دافع مانند موش در سوراخ
۲۰ خزیدند و از بیرون مجانیق برکار کردند تا باره چون خاك سر افکنده
شد و خندق آگنه گشت چون دانستند که در ذلّ اسار خواهند افتاد
سفرا در میان واسطه کردند و مشایخ و علمارا شفیع ساختند و از سلطان

---

(۱) آ بَ: خوارزم، (۲) تصحیح قیاسی، آ هَ: حنابد، بَ: جنابد، جَ: حابر، دَ ندارد، (۳) بَ: بولك، دَ: تولی، (۴) کذا فی بَ باصلاح جدید، آ جَ دَ هَ: نشاندند، (۵) یعنی سنهٔ ۵۹۷ که در ص ۴۸ س ۵ گذشت،

عروسان حرص و شَرَه‌را بوی و رنگ داد تا لشکری در مقدّمه بِرو
روان کردند و محمّد خرنك[1]را آنجا بنشاندنـد و ایشان با لشکری
انبوه و نود سر فیل هریك مانند کوه بیامدند و ابتدا بطوس رسیدند
و نهب و غارت بسیار کردند و از آنجا بشادباخ رفتند در رجب سنه
۵ سبع و تسعین، و در شادباخ برادرِ سلطان محمّد علیشاه بود که از
عراق باز گشته بود و ارکانِ دیگر، برادران سلاطین[2] بر رسم نظاره
بر مدار باره طوفی می‌کردنـد و در پیش شهر بایستادنـد خلایق بسیار
بمطالعهٔ لشکر بر برجی که در مقابل ایشان بود بایستادند برج بیفتاد آنرا
بفال داشتند و هم در روز شهـررا بگرفتند و غارت آغاز نهـادند و
۱۰ شحنگان بسرایهای زهّاد و عبّاد فرستادند تا کسی بدانجا زحمتی نرساند
و تا نیم روز بنهب مشغول بودند بعد از ان منادی کردند تا لشکر دست

(۱) کذا فی هـَ، آ: حرنك، بَ: حرنك، جَ: بن جربك، دَ: خونك، — ضبط این کلمه بطور تحقیق معلوم نیست ولی باقرب احتمالات خرنك با خاء معجمه و راء مهمله و نون و حرکات غیر معلوم و در آخر کاف است مطابق نسخهٔ هـَ، این کلمه در اینجا و در سه صفحهٔ بعد پنج مرتبه در این کتاب ذکر شده است و نسخهٔ آ که اصحّ و اقدم نسخ است دو مرتبه آنرا حرنك و دو مرتبه خرنك و یك مرتبه حرنك بدون نقطه نوشته است و از مقایسهٔ این مواضع مختلفه با یکدیگر معلوم میشود که نسخهٔ آ قطعاً این کلمه‌را خرنك میخوانده است بضبط مذکور، و این کلمه از اعلام معمولهٔ غوریّه بوده است و در نسخ خطّی طبقات ناصری در نام همین شخص و غیر او مکرّر دیده میشود بهیأت خرنك و حرنك بـا نسخه بدلهای بسیار ولی در متن مطبوع کلکتّه همه جا این کلمه حرنك با حاء مهمله چاپ شده است از جمله در ص ۳۴، ۳۵، ٤٦، ۷۵، ۹۵، ۳۳۹، و در تاریخ ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ۵۹٤، ۵۹٦، ۵۹۸، (طبع تورنبرگ ج ۱۲ ص ۸۹، ۱۰٤، ۱۱۵، ۱۱۸) قریب ده مرتبه نام این شخص محمّد بن جربك با جیم و باء موحّده چاپ شده است با نسخه بدلهای حزنك، حرنك، جرنك، خزبك، حَربك، جردبك، (۲) «برادران سلاطین» ترکیب وصفی است نه ترکیب اضافی یعنی برادران که هردو سلطان بودند و مقصود سلطان غیاث الدّین و سلطان شهاب الدّین غوری است که چنانکه ازما بعد صریحاً معلوم میشود هردو در این حرب حاضر بوده‌اند،

و مالی عظیم قبول و بوثیقه پسررا بخدمت سلطان فرستاد تا شِرّهْ[1] سَوْرت غضب تسکین پذیرفت و قبول ملتمس رعایا از عفو و اغضا بر اعناق ایشان طوق منّتی شد، و سلاطین غور بیشتر بر عزم مراجعت با خراسان محتشد و مستعدّ می‌شدند چون سلطان بمحاصرهْ شهر هـراة اشتغال نمود ۵ ایشان خواستند تا در نهزتِ خلوّ دیـار و رباع مملکت[2] از سلطان و انصار لشکر بدان جانب کشند[3] سلطان چون آوازه بشنید بر راه مرو الرّود مراجعت نمود و سلطان شهاب الدّین نیز از جانب طالقان در رسید سلطان محمّد صلاح در آن دید که از آب عبور نکند تا آب میان هر دو لشکر آتش‌وش حاجبی باشد لشکر در عبور و مقام مختلف رأی گشتند ۱۰ و بعضی عبور کردند سلطان چون روی مقابلت[4] ندید[5] رای توجّه بجانب مرو بامضا رسانید مردان غور بر اعقاب لشکر سلطان روان شدند چون بسرخس رسید آنجا توقّف نمود و رسل از جانبین در آمد و شد[6] آمدند و از سلطان تسلیم بعضی از ولایات خراسان التماس می‌نمودند سلطان از آنفت قبول مواقفه[7] با آن سخن موافقت ننمود و از سرخس ۱۵ عازم خوارزم شد و سلطان شهاب الدّین لشکر بطوس کشید و بال و پر سکّان طوس بمصادره و شکنجه برکشید و چون علوفه بلشکر او وافی نبود f. 74b بر رعایا تکلیف کرد تا غلّه بفروشند و فرمود تا مشهد طوس‌را که غلّها بجایت تربت مشهد بدان موضع نقل کرده بودنـد کس فرستاد تا غلّها برداشتند و بدین اسباب صعب که علاوهْ نوبت اوّل بود ضمایر شریف ۲۰ و وضیع از حکومت ایشان متنفّر گشت و رعیّت‌را رغبت بمتابعت

(۱) تصحیح قیاسی، دَ: تا سِرهْ، آ: تا شر، بَ (باصلاح جدید) هَ: تا شدّت، جَ: تا، (۲) بَ بخطّ جدید افزوده: خراسان، (۳) کذا فی جَ، آ ب د ه: کشیدند، (۴) ب جَ: مقاتلت، (۵) آ: بدید، (۶) د ه: آمد شد، جَ این دو کلمه‌را ندارد، (۷) کذا فی آ، ب دَ: موافقه، هَ هردو ممکن است خوانده شود، جَ ندارد، — مواقفه بمعنی تحمیل کردن مبلغی است از مال بر کسی ومنه مال المُوَاقَفَة (ذیل قوامیس عرب از دزی)،

بضراعت و امتهان امان خواستند سلطان طرف[1] اِذَا مَلَکْتَ فَأَسْجِحْ[2] را
در باب ایشان تقدیم فرمود و بر عثرات و زلّات آن قوم اغضا و
ایشان‌را با خلعتهای بسیار و مالهای بی شمار موقّر و مکرّم با ایادی و نعم
با خدمت سلطان غور فرستاد تا بیاموزند شیوهٔ عفو هنگام قدرت و طریقهٔ
۵ حلم و اغماض با کثرت ضغاین و اِحَن، و سلطان فرمود تا بارهٔ شهررا
بکلّی خراب کردند و از آنجا متوجّه مرو و سرخس شد که هندو خان
برادر زادهٔ او داشت از قِبَل سلاطین غور چون خبر عمّ بدو رسید
باران غم برو بارید و متوجّه غور شد، سلطان چون بسرخس رسید
کوتوال آن پیش نیامد سلطان قومی‌را بمحاصرهٔ آن بگذاشت تا آنرا مستخلص
۱۰ کردند و کوتوال‌را بگرفتند، و سلطان بر راه مرو متوجّه خوارزم شد و
دیگر باره کار رزم‌را آماده گشت و برقصد هراة و استیصال سَرَاة[3] در
ذو القعدهٔ این سال[4] باز در جنبش آمد و بمرغزار رادکان[5] نزول کرد
چندانك اصحاب اطراف مجتمع شدند از آنجا با لشکری بزرگ از تازیك
و ترك در حرکت آمد تا بظاهر هراة سراپردهٔ او باز کشیدند و لشکرها
۱۵ بر گرد شهر چون سِوار بر ساعد خیمه در خیمه زدند و از جانبین مجانیق
بر کار شد[6] و خرکها چون اسبان رهوار[7] بروج فروج و باره پاره
شد[8] و چون کوتوال عزّ الدّین مرغزی[9] مردی بود بتجارب ایّام مهذّب
و مشذّب جز استیمان و تضرّع حیلتی دیگر ندید سفرارا در پیش کرد

(۱) کذا فی جمیع النّسخ، (۲) اصل مثل «مَلَکْتَ فَأَسْجِحْ» است بدون اِذَا، رجوع کنید بمجمع الأمثال در باب میم، (۳) یعنی اشراف و اعیان جمع سَرِیّ است، (۴) کدام سال؟، محال است که مقصود ذی القعدهٔ سنهٔ ۵۹۷ باشد که در صفحهٔ سابق گذشت چه خوارزمشاه در ۱۷ ذی الحجّهٔ ۵۹۷ شادیاخ‌را محاصره نمود و بعد از آن بخوارزم رفت و بالأخره از آنجا بقصد هرات حرکت کرد، پس باقلّ تقدیرات باید مقصود ذی القعدهٔ سال ۵۹۸ باشد که سال بعد است، (۵) ج: رارکان، (۶–۸) ج: وخرکهاء بروج باره باره شد، (۷) ب بخطّ جدید افزوده: در حرکت آمد، (۷–۸) د: بروجِ فروجِ و باره پارهِ شد، ه: فروج بروج باره پاره شد (کذا!!)، (۹) کذا فی ب ه، آ: مرغری، د: مغیثی، ج این کلمه‌را ندارد،

پشت رَزم ایشان[1] بود و قوّت بازو و شجاعت او تا بحدّی بود که سلاطین غور بکرّات اورا بـا شیر و فیل مواجهه جنگ فرمودند و بر هر دو غالب شد و چون بهر چند روز سلاطین اورا با این دو حیوان جنگ می‌انداختند هردورا بکشت و گفت تا چند با سگی و خوکی در ۵ جنگ شوم و ساق اسب سه ساله می‌شکست، فی الجمله چون این فتح بدست حشم سلطانی میسّر شد ارکان دولت سلطانرا بر قصد ملك هراة تحریض می‌نمودند و آن ملك در دل و چشم او تزیین می‌داد و می‌گفتند چون برادر بزرگتر غیاث الدّین از پیش برخاست و پسران او سبب ملك و میراث در منازعت انـد و از امرا بیشتر آن باشـد که بجانب ۱۰ سلطان مایل باشند و[2] چون رایات عالیه سایه بر آن دیار افکند اکثر ایشان بعروهٔ دولت تمسّك نمایند خوش خوش در دل سلطان این سخنها اثر کرد و خیال ملك و آمال مال در ضمیر او مصوّر گشت در جمادی الأولی سنهٔ ستّمایـة با لشکری آراسته و مردانی بشجاعت و دل آوری پیراسته عازم هراة شد و الب غازی کـه سرور امرای غور بود بایالت ۱۵ هراة موسوم بود چون مواکب سلطان بهراة رسید و[2] سراپرده بر افراشتند و مجانیق بر بروج شهر راست کردند و از جوانب شهر سنگ چون تگرگ ریزان در بازارهـا و محلّها روان شد و اختلاف مردمـان در محلّات و اسواق متعذّر شد اهالی هراة استغاثت و تضرّع آغاز نهادند و الب غازی سفرا در میان کرد و گفت مرا خود از سلطان اجازت مصالحت کلّی است f. 75a که طریق اتّحاد مسلوك داشته آید و سلوك شیوهٔ رشاد برزیده[3] و بعد ازین بجانب خراسان کس تعرّض نرساند و حشم سلطان نیز بدین نواحی تعرّض و آسیبی نرسانند و با این قبولات و مواثیق مالی شگرف‌را متقبّل شد و بصفای غوریان متکفّل سلطان نیز بسبب حسم مادّهٔ نزاع و کین

---

(۱) آ ب د: او، (۲) کذا فی جمیع النّسخ، و بهتر نبودن این واو است، (۳) ج ه: ورزیده، د: نورزیده،

خوارزمشاهیان بیشتر شد، در میانهٔ این حالت خبر واقعهٔ برادرش غیاث الدّین دررسید طبل رحلت فرو کوفت و چون بمرو رسید محمّد خرنك[1]را که از سرور امرا و پهلوانان غور بود و بشجاعت رستم وقت در مرو بگذاشت بابیورد[2] تاختن آورد و بعضی امرای سلطانی‌را در آنجا دستگیر ٥ کرد[3] و قومی‌را بکشت[4] و از آنجا بر قصد تاج الدّین خلج[5] بطرق[6] رفت[7] پسر خودرا بنوای بنزدیك او فرستاد و در وقت مراجعت امیر مرغه[8] هم پسر خودرا پیش او فرستاد چون بدین استیلا مغرور شد روی با مرو نهاد خبر رسید که از خوارزم لشکری از راه بیابان بقرب مرو رسیدست از راه روی بریشان نهاد چون عسکرین بهم پیوستند ریاح ١٠ اقبال سلطانی از مهبّ تأیید یزدانی در وزیدن آمد و دل مخالفان در طپیدن و باز آنك[9] لشکر خوارزم نصف لشکر غور نبود بر لشکر غور حمله کردند و ایشان‌را منهزم[10] خرنك[11] بهزار حیله خودرا در شهر انداخت و لشکر بدر شهر رسید و فصیل‌را سوراخ کردند و خرنك[12]را بگرفتند و از خوف صولت او هم در حال اورا یکی از امرا ضربهٔ زد و ١٥ سر اورا بخوارزم فرستادند سلطان بر قتل او انکار نمود و چون خبر واقعهٔ او بسلطان غیاث الدّین رسید تنکّر و تحیّر باحوال او تهدّی کرد و عجز و ضعف تصدّی نمود چه خرنك[13] روی رزمهٔ سلاطین غور و

(١) آ بَ: حرنك، دَ: خونك، جَ: جربك، هَ: خزبك، — رجوع کنید بص ٤٨ ح ١، (٢) کذا فی آ دَ، جَ: تا بابیورد، هَ: و بابیورد، بَ باصلاح جدید: و خود بابیورد، و این غلط است ظاهرًا، (٣) کذا فی بَ باصلاح جدید، آ ج د ه: کردند، (٤) هَ: بکشتند، (٥) آ: خلج، (٦) کذا فی جمیع النّسخ، (٧) بَ بخطّ جدید افزوده: او، جَ افزوده: و، (٨) آ جَ: مرعه، — مرغه ظاهرًا قلعهٔ مرو بوده است، رجوع کنید بجلد اوّل ص ١٢٠، ١٢٩، (٩) بَ باصلاح جدید: با آنك، هَ: با آنکه، (١٠) بَ بخطّ جدید افزوده: ساختند، جَ هَ افزوده: گردانیدند، دَ افزوده: کردند، (١١) آ: خرلك، بَ: جرلك، جَ: جربك، دَ: خونك، هَ: خزبك، رجوع کنید بص ٤٨ ح ١، (١٢) آ: خرلك، بَ: حربك، دَ: خونك، هَ: خزبك، (١٣) آ: حرنك، بَ: حرنك، جَ: جربك، دَ: خونك، هَ: خزبك،

ایشان بترتیب سلاح و آلت کفاح از سیوف و رماح مشغول شدند و
امام معظّم شهاب الدّین خیوقی که دین‌را رکنی و ملک‌را حصنی بود در
تدارک کار دشمن و دفع ایشان از حریم خانه و وطن مبالغتها نمود و بر
منابر خطب گفت و بحکم حدیث صحیح که[1] مَنْ قُتِلَ دُونَ نَفْسِهِ وَ مَالِهِ
۵ فَهُوَ شَهِيدٌ رخصت محاربت فرمود ازین سبب رغبت رعیّت و صدق نیّت
متضاعف شد تا یکسر روی بکار آوردند و سلطان باحضار مردان پیاده
و سوار باطراف خراسان رسولان متواتر کرد و از کورخان مدد خواست
و بر شطّ نوراور[2] لشکرگاه ساخت و در چند روز معدود هفتاد هزار
مرد کار و جلد جمع آمدند و لشکر غور با چندان لشکر و فیل و کثرت
۱۰ قال و قیل که اگر خواستندی جیحون‌را هامون کردندی و هامون‌را از
خون جیحون ساختندی بر مقابله بر جانب شرقی شطّ لشکرگاه ساختند و
سلطان غور فرمود تا معبری جویند تا روز دیگر گذر کنند و مشرب
عیش سلطان مکدّر سلطان غور باستعداد قتال بترتیب[3] افیال و تربیت[4]
رجال مشغول بود تا بامداد علی الصّباح کاس کفاح از کاسهٔ سران
۱۵ سازند ناگاه خبر رسید که طاینکو طراز[5] سپهدار لشکر قراختای با
لشکری آتش آسای نزدیک رسید و سلطان سلاطین سمرقند با او
بهم، اصحاب فیل چون دانستند که ربّ الأرباب کید ایشان در تضلیل
انداخت و از حرب و بأس یأس حاصل خواهد بود حسام مصاف با
میان[6] انصراف کردند[7] و فرار بر قرار اختیار نمود[8] و با حصول

f. 75b

(۱) ه ندارد، (۲) کذا فی آ، ب: نوراور، د: نورانور، ه: آفه (کذا!)، ج اصل این جمله‌را ندارد، (۳) آ: ترسب، ج: و ترتیب، ب باصلاح جدید: بتزیین، (۴) کذا فی د، آج: تربیت، ب: تربیب، ه این کلمه‌را ندارد، — آب: «رحال» بجای «رجال»، (۵) کذا فی ب ه، د محتملاً: طاینکو طراز، آ: طانکو طرار، ج اصل جمله‌را ندارد، — چون این طاینکو در شهر طراز اقامت داشت اورا طاینکو طراز می‌گفته‌اند: (رجوع کنید بورق ۸۰b)،
(۶) د ه: نیام، (۷) آ ب ج ه: کرد، (۸) د: نمودند،

و ابقا بر دما و فروج اهل اسلام و دین مفترحات الب غازی و رعایای هراة‌را باهتزاز تلقّی نمود و بریشان از اتلاف اموال و ارواح توقّی کرد و الب غازی بخدمت سلطان آمـد و خاك بارگاه بتقبیل[1] شفاه مُجَدَّر[2] شد و پیشانی او بسجدهٔ شکر معفّر سلطان بر وفاق میثاق اورا باعزاز و ٥ اکرام با شهر فرستاد و الب غازی بتحصیل مال که متقبّل شده بود دست تطاول و مطالبت بر رعایا گشوده کرد و از رعایا استخراج آن آغاز نهاد چون خبر ستم و زور او بشنیـد جانب تَصَنّت[3] در کار رعیّت مهمل نگذاشت[4] ترك[5] آن مقرّرا ذخیرهٔ باقی‌تر و حصنی واقی‌تر دانست و بر تصدیق پیمان خویش مراجعت نمود و لشکر او حدود بادغیس‌را غارت ١٠ کردند و باحتیاز اموال و مواشی مستظهر گشتند هرچنـد از آن نهب و تاراج از سلطان متحاشی و مستشعر بودنـد و سلطان بمرو آمـد و الب غازی که بتکفّل اصلاح ذات البین از خدمت سلطان شهاب الدّین مرخّص بود بعد از مراجعت سلطان بدو سه روز معدود باجل موعود رسیده بود، سلطان شهاب الدّین بر انتقام باز عزم خروج‌را ساز می‌کرد و این ١٥ نوبت رزم خوارزم‌را آغاز می‌نهاد و چون خبر عزیمت او بسلطان رسیـد رعایت جانب حزم‌را عزیمت جزم کرد و براه بیابان بخوارزم رسید و بر لشکر غور که[6] بعدد از ملخ و مور[6] افزون بودند مسابقت نمود تا بمرکز دولت رسید و اهالی خوارزم‌را از قصد آن جماعت اعلام داد و از وقوع بلاء ناگاه آگاه کرد تمامت اهالی آن یکدل و یك زفان با ٢٠ اندرونی از حمیّت در جوش و ظاهری از ترس اهـانت و استذلال در خروش بر مقابله و مقاتله اتّفاق کردند و بر منع و دفع اِطْباق و تمامت

---

(١) آ: ستبل، بَ: متقبل، دَ: بتقبل، جَ: متصل، (٢) آ بَ دَ: مخدر، هَ: مخدّر، (٣) تصحیح قیاسی، — جَ: تصیب، هَ: تعصّب، بَ بقیت، آ: بقست، دَ: بقست، (٤) آ: بگذاشت، (٥) کذا فی بَ دَ هَ، آ: بلك، جَ: بل کی، (٦—٦) آ جَ: بعدد مور، هَ: بعدد از مور، دَ: بعدد مور (بودند و افزون‌تر)،

رسیدند و بر مدار ایشان بایستادند و از صباح تا رواح بسیوف و رماح
از جانبین مکاوحت کردند لشکر بسیار هلاك شد تا روز دیگر که علم
آفتاب بر بارهٔ افق بردند و پیش‌روان خرشید از ورای تتق مشرق
بدمیدند لشکر ختای ثبات قدم نمودند و بیك نوبت حمله کردند گردن
۵ مقاومت ایشان شکسته شد و دست مصادمت بسته گشت و بقیّهٔ لشکر
پنجاه هزار مرد بود در موقف هیجا کشته شد[1] و سلطان شهاب الدّین
در قلب با مردی صد بماند بحیله خودرا در حصار اندخود انداخت و
لشکر ختای دیواررا سوراخ می‌کردند و نزدیك رسید که سلطان شهاب
الدّین دستگیر شود سلطان سمرقند بنزدیك او پیغامی فرستاد که از راه
۱۰ حمیّت اسلام نمی‌پسندم که سلطان اسلام در دام بیگانگان آید و در دست
ایشان کشته شود صلاح در آنست که آنچ موجودست از فیول وخیول و
صامت و ناطق بمنّت[2] فدای نفس خود سازد [3] تا من بدان توسّل
توسّطی جویم و استرضا. آن قوم کنم سلطان شهاب الدّین تمامت آنچ داشت
فدای خویش کرد[3] و بیکبارگی خزانها و زرّاد خانها[4] ایثار و بهزار
۱۵ حیله بواسطهٔ شفاعت سلطان سمرقند خلاص یافت و هنگام وَلَاتَ حِينَ
مَنَاصٍ جان بسلامت برد

إِذَا نَحْنُ أُبْنَا سَالِمِينَ بِأَنْفُسٍ ❋ كِرَامٍ رَجَتْ أَمْرًا فَخَابَ رَجَاؤُهَا
فَأَنْفُسُنَا خَيْرُ ٱلْغَنَائِمِ إِنَّهَا ❋ تَعُودُ وَفِيهَا مَاؤُهَا وَحَيَاؤُهَا[5]

f. 76a

(۱) ب دَ: کشته گشتند، جَ: کشته (فقط)، هَ: بسته گشته،
(۲) بَ: بمنت، آ: عمنت، جَ: بمنیت، (۲-۳) این جمله بکلّی از آ ساقط
است، (۴) یعنی اسلحه خانه و قورخانه، و باین معنی در عربی قرون متأخّره
بخصوص دورهٔ ممالیك مصر زَرْد خانه و زَرْد خاناه استعمال می‌کرده‌اند و اصل معنی
این کلمه زره خانه است از زَرْد بمعنی زره در عربی و زَرّاد بمعنی زره‌گر ولی پس
از آن بکثرت استعمال بمعنی مطلق قورخانه و اسلحه خانه استعمال شده است (رجوع کنید
نیز بذیل قوامیس عرب از دزی)، (۵) من ابیات لعبد الله بن محمّد بن عیینة من
رؤساء البصرة و تمثّل بهما العتبی فی التّأریخ الیمینی (انظر شرح الیمینی للشّیخ احمد المنینی
طبع مصر ج ۲ ص ۴۱۷)،

ناکامی و بی آبی مَثَل[1]

مَاذَا بِعُشِّكِ فَادْرُجِی • عَنْ مَنْزِلٍ بِكِ نَابِ

را کار بست و اثقال حشم‌را فرمود تا در شب بسوختند و چشم خواب بردوختند و از غایت ضلال و غیّ خیول و جمال‌را پی کردند، چون ٥ باز گشتند سلطان چون شیر هَصُور و فحل غیور بر عقب ایشان تا بحدّ هزارسف[2] رسید لشکر غور باز گشتند و مصاف برکشید لشکر سلطان بر میمنهٔ ایشان حمله برد رایات غوریان معکوس شد و دولت منکوس گشت و از امرا و اصحاب او بسیار در قید اسار افتادند و دیگران در مهامه و فیافی افتان[3] خیزان كَالَّذِے ٱسْتَهْوَتْهُ ٱلشَّيَاطِينُ فِی ٱلْأَرْضِ ١٠ حَيْرَانَ و همچنان[4] لشکر خوارزم بر پی ایشان خشمناك چون فحول از عقب رِماك تا از سیفاباد[5] با فنون فضیحت درگذشتند و سلطان مشمول صنایع لطایف و[6] مغمور لطایف صنایع[7] باز گشت با اموال و فیول و جمال و خیول و بخت مسعود بزفان اقبالِ موعودْ الهام آیت وَعَدَكُمُ ٱللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هٰذِهِ بدلها می‌رسانید و سلطان در ١٥ خوارزم بزمی ساخت یکی از ندمای سلطان از فردوس سمرقندی[8] که مطربهٔ بود بر حسب حال بزم رباعی[9] در خواست بر بدیهه بگفت:

شاها ز تو غوری بلباسات بجست • مانندْ جوزه[10] از کف خات بجست

از اسب پیاده گشت و رخ پنهان کرد • پیلان بتو شاه داد وز مات بجست

چون لشکر غور باندخود رسید خود دید آنچ دید لشکر ختای بدیشان

---

(۱) اصل مثل لَيْسَ هٰذَا بِعُشِّكِ فَادْرُجِی است، رجوع کنید بمجمع الأمثال در باب لام و لسان العرب در درج و عشش، (۲) د: هزار اسف، ج ه: هزار اسب، (۳) د افزوده: و، (۴) آ: همحانك، ب: همچنانك، د: همچنانکه، (۵) کذا فی ب، آ: سفاباد، ج: سقاباد، ه: اسفاباد، د: اسفاباد، (۶) واو فقط در ب بخط جدید، (۷) ب باصلاح جدید: صانع، ه افزوده: ربّانی، (۸) کذا فی ه، د: سمرقندیّه، آ ب ج: سمرقند، (۹) آ د: این رباعی، ج: رباعیْ، (۱۰) کذا فی ب ج، د ه: جوزه، آ: حوره،

و بر شطّ[1] جیحون بارگاه برآوردند چنانك یك نیمه از بارگاه در آب بود و در محافظت آن جانب از فدائیان احتیاط ترك گرفته ناگاه هندوئی دو سه میان روز بوقت قیلولهٔ سلطان چون آتش از آب برآمدند و در بارگاه افتادند و او از ترقّب و ترصّد حسّاد مکّار غافل و از عناد ۵ روزگار ذاهل[1]، روزِ سپیدِ[2] سپاه اورا با فناء شاه شب[2] سیاه نمودند و مذاق طعم حیاةرا برو تباه کردند، با ترصّد آجال صولت رجال چه سود، و با ادبارِ اقبال استکثار افیال چه فریاد رس، عُدّت و عتاد و بیاض و سواد [4]گَرْدی نکرد[4]،

كُلُّ ذِى دَوْلَةٍ وَ آمْرٍ مُطَاعٍ ۔ وَ مَتَاعٍ[5] وَ عَسْكَرٍ جَرَّارِ
۱۰ مَلَكُوا بُرْهَةً فَسَادُوا وَ قَادُوا ۔ ثُمَّ صَارُوا أُحْدُوثَةَ ٱلسُّمَّارِ[6]

آن رود عظیم معروفی است در پنجاب که در رود سند میریزد و نام شهری است نیز بر لب همین رود مابین لاهور و پشاور بر بیست و پنج فرسنگی در شمال غربی لاهور، و مؤیّد این احتمال آنست که از ابن الأثیر صریحاً برمیآید که قتل سلطان شهاب الدّین مابین لاهور و غزنین واقع شد و همچنین طبقات ناصری گوید که قتل وی در مراجعت وی از هندوستان بغزنین بود بنا برین مراد از کلمهٔ «جیحون» در متن نیز بایـد همین رود جیلم باشد چه اصلا ربطی مابین جیحون معروف و محلّ وقوع این واقعه نیست و استعمال جیحون بطور اسم جنس بمعنی مطلق رود بزرگ در مصنّفات فارسی شایع بوده است اینك دو سه مثال: — «شهر سیستان‌را زرنج گویند و بنزدیکی شهر بحیره‌ایست که اورا زره خوانند و جیحونِ هیرمند در وی میریزد» (جهان نامه، مؤلّف در سنهٔ ٦٦٥ نسخهٔ پاریس Ancien fonds pers. 384 ورق ۱۸۵a)، «از دریا هیچ جیحون بیرون نیاید بلکه همه جیحونهـا بسوی دریا شود» (ایضاً، ورق ۱۸۱a)، «هژده جیحون یعنی رود بزرگ در وی [بحر خزر] میریزد» (ایضاً، ورق ۱۸۲a)، «جوی بزرگ‌را رود خوانند و عوامّ رود بزرگ‌را جیحون خوانند ... و از جیحونهائی که در عالم است هیچ بزرگتر از نیل مصر نیست» (ایضاً، ورق ۱۸۹b)،

(۱) یعنی بر ساحل، (۱—۱) آ: در رسید، (۲—۲) ج ندارد،
(۴—۴) د: گردی سودی نکرد، — گَرْد [بضبط گَرْد بمعنی غبار] نفع و فایده و منفعت‌را گویند (برهان)، (۵) کذا فی ب ج د ه، آ ندارد، تتمّة الیتیمة: وَ آمْتِنَاعٍ، (٦) من ابیات لأبی الفرج احمد بن علیّ بن خلف الهمذانی من

چون سلطان غور از مال و لشکر غور با صد هزار عوار با ملك خود رسید سلطان یکی از حجّاب باب بنزدیك سلطان غور فرستاد مذکّر بدانك ابتدای این وحشت از حاشیهٔ آن جانب برخاسته است وَ ٱلْبَادِئُ أَظْلَمُ اکنون طریق موافقت مسلوك خواهد بود و راه مناقشت مسدود سلطان ۵ شهاب الدّین نیز بأیمان غِلاظ قرار مصالحت مؤکّد گردانید و مدد و معاونت سلطان‌را هرگاه اشارتی رسد ملتزم شد و برین جملت میان هر دو سلطان وثایق مبرم گشت تا بعد از دو ماه جمعی از لشکر غور در حدود طالقان جمع آمدند و تاج الدّین زنگی والی بلخ که ضرام آن فتنه بود بمرو الرّود تاخت و بدان سبب سر در آن کار باخت و عامل مرو الرّودرا ۱۰ مغافصةً در دام هلاکت انداخت و خواست که اثارت ضیم و تهییج ظلم کند و استخراج اموال، آن خبر بسلطان رسید بدر الدّین جغر[1]را از مرو و تاج الدّین علی‌را از ابیورد بدفع آن فتّانان نامزد فرمود بعد از مصاف زنگی‌را با ده کس از امرا مقیّد بخوارزم فرستادند[2] و جزای حرکات سر ایشان حَاثِي السَّامِعِين از تن جدا کردند هیجان تشویشات ۱۵ تسکین گرفت و ملك آرام یافت، و هرچند میان هر دو سلطان مرابر آیمان بر قرار مفتول بود امّا سلطان [3]شهاب الدّین[3] از غبن واقعهٔ ماضیه پشت دست بدندان می‌خائید و در تدارك حادثه بیهانهٔ غزا عساکر ترتیب می‌کرد و اسلحه می‌ساخت تا در شهور سنهٔ اثنتین و ستّمایـة بابتدا بغزای هند مایل شد تا مرمّت احوال خدم وحشم کند که درین چند ۲۰ سال از شد آمد[4] خراسان بی عُدّت و عَتاد گشته بودند چون بدر هند رسیدند بیك فتح که حقّ میسّر گردانید اصلاح امور خزاین و جنود کرد چون عنان انصراف معطوف گردانید و از معبر حیلی[5] عبور کرد

(۱) کذا فی آ، ج د ه: خضر، ب ندارد، (۲) آ ب ه: فرستاد،
(۳–۳) فقط در ج، (۴) ج د: آمد شد، (۵) کذا فی آ (؟)، ج: حیل، ه: جیلی، ب د: حلی، — احتمال قوی میرود که صواب جَیْلَم باشد و

ذکر مسلّم شدن ملك سلاطین غور سلطان محمّدرا

چون سلطان شهاب الدّین از دار دنیا بمنزل عقبی رسید غلامان او
که هرکس صاحب طرفی شده بودند آن مملکت‌را که در حَوْزِ[1] هریك
بود باستقلال حاکم شدند، دیلی[2] و حدود هندوستان‌را قطب الدّین
٥ ایبك بچندی حاکم بود و چند غزو بزرگ در هند بر دست او برآمد
و چون او گذشته شد و خلفی پسرینه[3] نداشت غلامی داشت بعقل و
کیاست مشهور التتمش[4] نام قایم مقام ایبك اورا بر تخت نشاندند و بسلطان
شمس الدّین[5] ملقّب شد و در اکثر[5] هندوستان و اطراف و اقطار
ذکر او شایع شد و اورا در غزوات و فتوحات آثار و اخبارست، و بر
١٠ طرف سند چون اوجا[6] و مولتان و لوهاوور[7] و برشاور[8] قباجه[9]

---

(١) تصحیح قیاسی یعنی در تصرّف و در حیازت، — ج د ه: در خور، ب بتصحیح جدید: در حوزهٔ، آ: در حواره، (٢) کذا فی آ د ه یعنی دهلی، ب ج: دلی، (٣) ج ه: نرینه، (٤) تصحیح قیاسی، آ: التتمش، ج ه: التمش، ب باصلاح جدید: ایلتمش، د: شمس، — شکّی نیست که صواب التتمش با دو تاء است نه التمش با یك تاء چنانکه در بعضی نسخ جهانگشای و طبقات ناصری دیده میشود، صاحب طبقات ناصری در مدح پسر التتمش مذکور بهرامشاه گوید از قصیدهٔ:

اگر سلطانی هند است ارث دودهٔ شمسی * بحمد الله ز فرزندان توئی التتمش ثانی

و نیز در مدح پسر دیگرش ناصر الدّین محمود گوید از مطلع قصیدهٔ:

آن شهنشاهی که حاتم بذل و رستم کوشش است * ناصر الدّنیا و دین محمود بن التتمش است

و بدیهی است که اقتضای وزن عروضی این دو بیت التتمش با دو تاء است بلاشكّ نه التمش با یك تاء، وابن الأثیر ویرا الترمش (= التدمش ظ؟) مینامد و در بسیاری از نسخ قدیمهٔ طبقات ناصری و غیره نیز این کلمه التتمش با دو تاء مسطور است، واینجا نیز هیأت نسخهٔ آ «التتمش» مؤیّد صریح این فقره است، (٥—٥) فقط در ب بخطّ جدید، (٦) ب: اوجا، آ: اورا اوجا (کذا)، ج: اوما، (٧) ب د ه: لهاور، ج: لوهاوُر، (٨) ه: پشاور، د: برساور، ب: برشاور، ج: برسناور، (٩) آ: قباجه، ب: قباجه، ج: قناجه، د: قناحه، ه: قناجه،

چندین نوبت رنجها کشید تابی رنجْ سلطان رنج آن برداشت، و عجب‌تر حال ملك بامیان[1] بود از اقربای نزدیك او و صاحب علّت استرخا و منتظر حلول فناء او چون بأُمْنِیّت چندین گاهه از مَنِیّتِ او برسید پنداشت که اغصان مرادش بارور و بستار دولت او تازه و ترگشت بی مکثی ٥ و درنگی دو منزل در یکی می‌کرد و سه فرسنگ در تکی می‌رفت و چون f.76b نزدیك رسید که بر آرزوی خویش قادر گردد خود از مکامِنْ آجال بتقدیر ذو الجلال بیرون دوانید و کاروان عمر اورا که بامانی روزگار پربار بود قطع کرد و از تختْ نعش بدل شد و از بخت شقاوت روی نمود،

١٠ مَنْ نَالَ مِنْ دُنْیَاهُ أُمْنِیَّةً • أسْقَطَتِ الأیّامُ مِنْهَا الأَلِفْ
لِأَنَّ مِنْهَا أَصْلَ تَرْکِیبِهِ • حَتَّی کِلاَ حَاشِیَتَیْهِ حُذِفْ[2]

و این احوال سبب اقبال سلطان شد چنانك در ذکر دیگر آن حال متصّل شود،

شعراء عصر الثّعالبی ذکرها الثّعالبی فی تتمّة الیتیمة (نسخهٔ پاریس ورق ۵۸۳–۵۸۴)، و اوّلها:

فِی ظَلَامِ الدُّجَی وَ ضَوْءِ النَّهَار • آیَـةٌ لِلْمُهْتَدِیـنَ الْجَبَّـارِ

و قبل البیتین

إنَّ هٰذِی الدِّیَارَ قَدْ نَزَلَتْ قَبْـلُ وَ حَلَّتْ فَأَیْنَ أَهْلُ الدِّیَارِ
أَیْنَ أَیْنَ الْمُلُوكُ فِی سَالِفِ الدَّهْـرِ وَ مَا أَثَرُوا مِنَ الآثَـارِ

کُلُّ ذِی نَخْوَةٍ وَ أَمْرٍ مُطَاعٍ، البیتین، و بعدها

لَمْ تُخَلِّدْهُمُ الْکُنُوزُ الَّتِی قَـدْ • کَنَزُوهَـا مِنْ فِضَّةٍ وَ نُضَارِ
لَمْ تُغْنِهِمْ یَوْمَ الْحِسَابِ وَلٰکِنْ • حَمَلُـوا وِزْرَهَـا مَـعَ الأَوْزَارِ

(۱) آ: نامیان، ب ج: مامیان، (۲) مقصود اشاره بالفاظ أُمْنِیَّة (آرزو) و مَنِیَّة (مرگ) و مَنِیّ (نطفه) است ولی عبارت قاصر و معنی بارد است بخصوص مصراع چهارم که علاوه بر رکاکت لفظ ملحون است چه صواب «کلتا» است بجای کلا و «حاشیتیها» بجای ضمیر راجع بأُمْنِیَّة،

و بر تقریر آن ملك هم برو منشور با طغرا یافت و امرای دیگر که بر موافقت امیر محمود بودند بر قصد لشکر سلطانی متّفق گشتند لشکر سلطان پیش از آنك ایشان بر خود بجنبند چون شیر که در سر شکار نشیند و باز که بر کبك دری حمله کند بریشان دوانیدند و جمعیّت ایشان‌را ۵ پراکنده و آواره کردند و مبشّران بخدمت سلطان فرستادند و استدعای حضور او کردند و بر انتظار وصول رایات سلطانی هم در راه توقّف نمودند و سلطان چون بحدّ بلخ رسید اصحاب قلاع بخدمت او آمدند و در تسلیم کلید حصون مبادرت می‌نمود و والی بلخ عماد الدّین که سرور امرای بامیان[1] بود در مقدّمه دم هوای سلطان گرم می‌زد و دعوی ۱۰ مشایعت و متابعت آن حضرت دم بدم اظهار می‌نمود چون رایات عالیه از افق بادیه برآمد چون آفتاب روشن شد که دعوی او سرسری بودست و سخن او هر دری و باعتماد حصار هندوان که حصنی حصین و رکنی رکین بود خلاف وعده کرد و نفایس ذخایر از جواهر و خزاین در آنجا گرد آورد و لشکر منصور پیاده و سوار چون سوار بر مدار سور حصار ۱۵ نزول کردند و تیر و سنگ ریزان تا ارکان آن روی با نهدام و سکّان پشت بانهزام دادند و چون درد عماد الدّین‌را جز انقیاد و اذعان درمانی دیگر نبود از غایت اضطرار نه رعایت جانب اختیار‌را در استیمان[2] کوفتن[3] گرفت سلطان ملتمس اورا تا خایف نشود باجابت مقرون گردانید و عنایت و عاطفت از آنچ متوقّع او بود افزون و بر تقریر نواحی ۲۰ که والی آن بود موعود شد چون از حصار بیرون آمد و صحن بارگاه بوسه داد بمزیّت عواطف شاهانه و مزید عوارف خسروانه ممتاز گشت و طایر سلامتی او در افق امان[4] در پرواز آمد و باختصاص در مجلس انس محسود جنّ و انس شد وَ رَبُّكَ[5] يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ ناگاه

---

(۱) آ: نامیان ، (۲) آ ج: استمالت ، (۳) آ ب: کرفتن ، د ه این کلمه‌را ندارند ، (۴) آ ج: افاق ، (۵) در جمیع نسخ: و الله ،

مستولی بود و سلطان جلال الدّین آن حدودرا بگرفت چنانك در موضع
خود ذکر آن خواهد آمد، و زاولستان و غزنین‌را تاج الدّین ایلدوز[1]
بعد از فتن و آشوبها بگرفت و حکم کرد، و در دار الملك پدر هراة و
فیروز کوه امیر محمود پسر سلطان غیاث الدّین مستولی شد و چون امیر
٥ محمود بشرب و عیش و اتلاف و طیش چنانك شیوهٔ میرائیان باشد
مشغول شد و از طرب چنگ بـا تعب جنگ نمی‌پرداخت و امرا از
صادرات افعال او چون[2] لین[3] و خَوَر[4] و ضعف و سَدَر[5] مشاهده
می‌کردند اختلاف در میان وجوه و اعیان ظاهر شد و عزّ الدّین حسین
خرمیل[6] که والی هراة بود و روی بازار و پشت کار ملك سلاطین
١٠ بمتابعت سلطان محمّد انار الله برهانه بر امرای دیگر مسابقت نمود و نزدیك
سلطان پیغام و رسول متواتر کرد تا سلطان پیشتر بهراة گراید و ملك
آنرا با ملك دیگر[7] مضاف گرداند و در آن وقت سلطان از جانب
خان[8] ختای مستشعر بود که نبایـد پیش دستی کند و بلخ و آن
حدودرا که در تصرّف سلاطین غور بود و بملك ختای نزدیك با حَوْز[9]
١٥ خود گیرد بابتـدا سبب دفع تُرْك ختای تَرْك توجّه آن جانب کرد و
بشادیاخ رسول فرستاد تا لشکر خراسان متوجّه هراة شدند عزّ الدّین
حسین خرمیل[10] باستقبال بیرون آمد و شهر بدیشان سپرد و راه خلاف
f. 77a نسپرد و از جانب سلطان بانواع مبارّ و انعامات بسیار اختصاص یافت

---

(١) بَ: یلدوز، جَ: ایلدکز، (٢) جَ ندارد، آ افزوده: حور،
(٣) آ بَ جَ هَ: کین، (٤) بَ: حور، جَ: جور (وکین)، هَ: خون، دَ
ندارد، — خَوَر بتحریك بمعنی ضعف و سستی است، (٥) آ جَ: شدّت، دَ
ندارد، — سَدَر بتحریك بمعنی حیرت و عدم ثبات است، (٦) بَ: حرمل، هَ:
حرمیل، (٧) بَ بتصحیح جدید: با ملکهاء دیگر، دَ: با دیگر ممالك،
(٨) آ جَ ندارد، (٩) کذا فی هَ و هو الظّاهر، آ: جوز، دَ ندارد، بَ بتصحیح
جدید: تصرّف، جَ اصل جمله‌را ندارد، (١٠) بَ دَ هَ کلمهٔ «خرمیل»را ندارند،
جَ «حسین خرمیل»را ندارد،

اُدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ و خلایق با تحمید اَلْحَمْدُ لِلّهِ رَبِّ اَلْعَالَمِینَ و
سلطان اساس عدل مؤکّد گردانیـد و کافّهٔ جمهوررا در ظلّ مرحمت و
نَصَفت مرفّه و آسوده و اصحاب اطراف بخدمت توسّل نمودند ، و ملك
سبستان بحضرت او مبادرت نمود و در زمرهٔ ارکان دولت منخرط شد و
بحسن اصطناع و تربیت از اقران مستثنی گشت ، و سلطان باستمالت
جانب امیر محمود علّامهٔ کرمان‌را بفرستاد و اورا بمواعید بسیار مستظهر
گردانید و علّامه کرمان‌راست در حقّ امیر محمود از قصیدهٔ وقتی که
اورا برسالت آنجا فرستادند

سلطان مشرقین و شهنشاه مغربین ٭ محمود بن محمّد بن سام بن حسین

و محمود باستنابت فیروزکوه و تقریر آن هم برو رسولی در مصاحبت
علّامهٔ کرمان بحضرت سلطان روان کرد با تحفهائی که ذخیرهٔ آبا و اجداد
او بود و پیلی سپید با آن اضافت کرد و علّامهٔ کرمان‌راست از قصیدهٔ
در ذکر فیل که در مصاحبت او آوردند

اِلَی حَضْرَةِ اَلْمُلْكِ فِیلاً جَلَبْتُ ٭ وَلَسْتُ بِأَبْرَهَةِ بْنِ اَلصَّبَاحِ(۱)

سلطان حاجت اورا باسعاف مقرون کرد و نیابت بر امیر محمود مقرر
داشت و او سکّه و خطبه بالقاب سلطان مشرّف گردانید و اسماع و
آذان‌را باستماع آن مشنّف ، و چون از امور آن طرف فارغ شد بر عزم
انصراف مصمّم گشت و بنیابت آن ممالك عزّ الدّین حسین خرمیل(۲)را
بانواع اصطناع و اسالیب مبـارّ قضای حقّ اورا مخصوص گردانید و
بمبلغ (۳)دویست و پنجاه هزار دینار(۳) زر رکنی اِقطاع معیّن و در جمادی

(۱) مراد از حضرة مُلْك پای تخت خوارزم است چه حَضْرة در عرف متقدّمین بمعنی
پای تخت استعمال میشده است و الصّبّاح مخفّفِ الصَّبّاح است بتشدید باء بجهت ضرورت
شعر ، (۲) ه: حرمیل ، (۳-۳) کذا فی بَ جَ دَ هَ ، در آ این کلمات‌را
بخطّ سیاق نوشته اینطور: بعنی «مائتین [و] خمسین الف
دینار» و چون آ نسخهٔ بسیار قدیمی است (سنهٔ ۶۸۹) معلوم میشود که خطّ سیاق در

محافظان طرق از دست قاصدان نامهٔ گرفتند و بخدمت سلطان آوردند مضمون آن مکتوب که بوالی بامیان[1] مسطور بود سراسر آن نامه مشتمل بر تحقیر کار سلطان و تحذیر ایشان از انقیاد و مطاوعت او، سلطان چون آن صحیفه‌را در دست او نهاد که اِقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَى بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ ٥ حَسِيبًا از پای در افتاد چون از آن غَدْر زفان عُذْر نداشت سلطان فرمود که اقتضای نقض میثاق سبب انسلال اوست از ربقهٔ حیاة امّا چون شمول کرم پادشاهانه اورا زفان امان مبذول داشته است از حسن مکارم اخلاق تبدیل و تغییر آن در مذهب کرم جایز نتوان داشت اورا بخوارزم فرستاد با آنچ مطلوبات او بود از ذخایر نفایس و عشایر اوانس، و پسر ١٠ او در قلعهٔ ترمد بود چون آوازهٔ پدر بشنید خواست تا از خروج ابا نماید پدرش معتمدی‌را بر توبیخ و تحذیر او بفرستاد تا بشبب آمد و ترمدرا بحکم سلطان بسلطان سمرقند تسلیم کرد، و سلطان نواحی بلخ‌را ببدر الدّین جغر[2] مفوّض کرد و دست اورا بلشکر بسیار قویّ، چون آن نواحی‌را از شوایب مشوّشات اندرون پاك گردانید عزیمت توجّه بجانب ١٥ هراة مصمّم کرد و مظفّر و کامران از راه جُرْزُوَان[3] روان شد ایّام فرمان f. 77b اورا رام شده و دوران افلاك موافق مرام او گشته مبشّران بجانب هراة روان شدند و ساکنان آنجا دل شاد و خرّم گشتند و اشراف خلایق بخدمتِ استقبال مسارعت نمود و اصناف دیگر بشهر آرائی مشغول گشتند ممرّ اسواق و کوچهارا بانواع ثیاب مذهّب مزیّن گردانیدند و تماثیل و ٢٠ نقوش در آویختند و سلطان در منتصف جمادی الأولی من السّنة[4] با اهبتی و هیبتی که چشم کس مشاهده نکرده بود و زینتی و ترتیبی که گوش کس نشنیده بود در شهر آمد ملائکهٔ کرّوبی در پیش او با ندای

(١) آ ب: نامیان، د: بامان، (٢) کذا فی آ، ج: جاعر، ب: جاعس، ه: خاعین، د: جاغبق، رجوع کنید بص ٥٨ س ١١، (٣) ب: حرروان، ه: خرروان، د: حروان، ج: جز، (٤) کدام سنه؟ در این فصل هیچ ذکر سنهٔ قبل از این نشده است، ابن الأثیر این واقعه‌را در حوادث سنهٔ ٦٠٢ ذکر میکند،

مدد خواست اکثر سران سَرَاة[1] متوجّه هراة شدند و بظاهر آن نزول
کردند خرمیل بعد از اختلاف ایشان و استبان از قِبَل سلطان بیرون
آمد و جمله بر قمع و استیصال لشکر غور مطابق شدند و بدان سبب
سرچشمهٔ دولت غوریان حکم أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا گرفت و جمعیّتی که
٥ داشتند پراکنده شد، چون اختلاف حالات خرمیل[2] پیدا گشت و از
قول و فعل او اعتماد برخاست چه نوبت اوّل بی موجبی در ربقهٔ طاعت
آمد و بی هیچ واسطهٔ خوف و هراسی خلع لباس انقیاد کرد بدین
تخیّلات اورا در خدمت سلطان متّهم کردند و پیغام فرستادند که هراة
بیشه‌ایست[3] که او شیر آنست و دریائی که اوست نهنگ آن اگر
١٠ در تدارك او اهمال رود توزّع خاطر[4] و ضمایر حاصل آید سلطان بامرا
پیغام فرستاد تا اورا دفع کنند و اصل مادّهٔ اورا قطع امرا بر عادت
مستمرّ ملاطفت او واجب می‌داشتند و طریق انبساط و ملاطفت برقرار
مسلوك می‌داشت تا روزی اورا باستشارتی طلب کردند و خلوتی ساختند
و از هر نوع حدیث پرداختند چون فارغ شدند ملك زوزن[5] قوام
١٥ الدّین استحضار او بمنزل خود ببهانهٔ طعام و شراب التماس می‌کرد و او
در ابا ببهانهٔ تخفیف الحاح می‌نمود ملك زوزن[6] عنان او عیان بگرفت
و باعیان ارکان اشارت کرد تا سیوف حتوف از نیام برکشیدند و اصحاب
اورا پراکنده کردند و اورا پیاده بخیمهٔ کشیدند و از آنجا اورا بقلعهٔ
سلومدِ[7] خواف[8] فرستادند و صامت و ناطق اورا غارت دادند و بعد
٢٠ از چند روز سر او بخوارزم فرستادند، و پیشوای کار و روی بازار او

(١) جمع سَرِیّ یعنی رؤسا و اشراف، (٢) بَ: حرمیل، (٣) آ: بیشهٔ
است (کذا)، (٤) بَ باصلاح جدید: خواطر، (٥) آ بَ دَ هَ: روزن،
(٦) آ دَ هَ: روزن، بَ: رورن، (٧) کذا فی آ بَ دَ هَ، جَ: سلومند، —
در کتب مسالك و ممالك ابن حوقل و اصطخری و مقدّسی (طبع دخویه) این کلمه باسم
سلومك یا نسخه بدلهای سلومد و سلومل و سلونك و غیرها مسطور است و آن شهر
مرکزی ولایت خواف بوده است، (٨) کذا فی آ جَ، بَ دَ: زوزن، هَ: روزن،

الآخرهٔ آن سال[1] عنان حرکت بجانب خوارزم بجنبانید محظوظ بوفودِ نصرت و اقبال، ملحوظ از جدِّ مسعود و دولت موعود بنجاحِ آمال،

ذکر احوال[2] خرمیل بعد از مراجعت سلطان،

چون سلطان حکم ممالك هراة در قبضهٔ خرمیل[3] نهاد و عنان مراجعت معطوف کرد و بکلّیّات امور دیگر از غزو وجهاد اشتغال نمود سبب اراجیفی که افتاد که سلطان در غزای لشکر ختای معدوم شدست شیطانِ تسویل دماغ خرمیل[4]را بسودای محال آگنه کرد و اباطیل غرور در نهادِ او مجال گرفت بنزدیك سلطان محمود رسولی فرستاد و چون مخالفت سلطان موافقت ایشان بود خرمیل‌را بانواع مبرّات موعود گردانیدند و باز سکّه و خطبه بنام غوریان کرد و جماعتی‌را که بحضرت سلطانی انتما و اعتزا داشتند بگرفت چون آوازهٔ مراجعت سلطان و نزول او بخوارزم کامران شایع شد خرمیل از خر میلی خود هراسان گشت و از بطش و صولت غضب او ترسان بمعاذیر دل ناپذیر تمسّك کرد و بتمویه و تلبیس خواست تا بر رأی سلطان صادرات زلّات خود پوشیده کند و از تکلیف بِدار او بحضرت اورا معاف دارند سلطان عفو و اغضا کرد و از عثرات او تجاوز و اغماض واجب داشت، اهل غور چون حال رَوَغان و مداهنت او بدانستند و باز میل او بحضرت خوارزم در یافتند بر قصد او منشمّر شدند خرمیل[5] چون بر سرّ ارباب غور واقف شد بارکان حضرت سلطان که در خراسان بودند توسّل کرد و ازیشان

آن عصر تقریبًا بهمین هیأت حالیّه معمول بوده است،

(۱) کدام سال؟ ذکر سنه در این فصل نگذشته است؛ در هر صورت مقصود ظاهرًا سنه ٦٠٣ است چنانکه از ابن الأثیر و از سابق و لاحق همین کتاب معلوم میشود، رجوع کنید بص ٦٤ ح ٤،

(۲) جَ افزوده: عزّ الدّین؛

(۳) بَ: حرمیل، جَ: عزّ الدّین خرمیل، هَ: حسین خرمیل،

(٤) هَ: حرمیل،

(٥) هَ: حرمیل،

از جوانب راه گشاده شد روزی رندی[1] باطعام طَغَام[2] و اوباش مشغول بود بهادران علمها بر سر دیوار کشیدند و تا آن جماعت از چاشت فارغ شدند ازیشان شام انتقام خوردند رندی[3] فضولی چون دید که کار از دست تدبیر بیرون شده لباس تعسّف بخرقهٔ تصوّف بدل کرد و خواست
٥ تا در آن شیوه متواری شود حبایل جست و جوی بر محلّات و اسواق انداختند تا اورا در دام انداختند[4] و موی کشان بحضرت سلطان آورد سلطان فرمود تا منادی کردند تا لشکر دست از غارت کشیده داشتند و دکّانهای شهر هم در روز گشاده کردند و رندی[5]را بمطالبت اموال خزاین و آنچ او بناحقّ از ارباب شهر گرفته بود مؤاخذت نمودند تا آنچ داشت
١٠ و دانست بداد و بآخر جزای فعلات خود بدید و هراة از شوایب نزاع و ظلم متعدّیان خالی شد و بعدل وافر سلطانی حالی گشت و از آنجا سلطان متوجّه خوارزم شد،

ذکر کزلی[6] و عاقبت کار او،

کزلی[7] ترکی بود از خویشان مادر سلطان امارت نشابور بدو مفوّض
١٥ و حلّ و عقد مصالح آن بدو منوط بسبب تخیّلاتی که از سلطان بدو نقل کرده بودند خایف شد پیش از حرکت سلطان بعزم هراة بوقت محاصرهٔ هراة ناگاه باز گشت و بشادیاخ آمد و آوازه در انداخت که لشکر ختای بخوارزم رفت و سلطان از[8] هراة گریخته باز گشت و مرا بدین سبب نامزد فرمودست تا باروی شادیاخ محکم کنم بدین بهانه شادیاخ با

(١) ج ه: زیدی، ب: رندی، (٢) ب د: طعام، ج ه ندارند،
(٣) آ: ریدی، ج ه: زیدی، ب: زندی، (٤) د: گرفتند، ج اصل جملهرا ندارد، (٥) ج ه: زیدی، ب: رندی، (٦) ب: کزلی، ه: کربی،
(٧) ب: کزکی، ه: کربی (فی اغلب المواضع)، — نام این شخص در تاریخ ابن الأثیر در حوادث سنهٔ ٦٠٤ همه جا کزلك خان مسطوراست، (٨) ب د ه: در،

سعد[1] الدّین رندی[2] نام شخصی بود صاحب ذکا و فِطْنت نه با جهالت و بِطْنَت در آن حالت چون روباه از شکاری بجست و بحصار هراة تحصّن کرد بر موافقت او مردان خرمیل[3] جز میل مدافعت نکردند اوباش و رندی که در هراة بودند بر موافقت رندی[4] آهنگ ممانعت نمودند و
٥ رندی[4] خزاین خرمیل[5] و آنچ اورا بود بر عوامّ ایثار می‌کرد هرکس ازیشان که حامل چوبی بود صاحب ثروت و یسار می‌شد و بدان سبب چون فدائیان جان برکف دست نهاده بودند و بر محاربت و مجالدت آماده شده، و در اثنای این حالات کزلی[6] در شادیاخ دست از آستین عصیان بیرون کرد چنانك در عقب ذکر آن خواهد آمد سلطان از
١٠ خوارزم بشادیاخ آمد و از آنجا بسرخس، و چون در اثنای مقاومتِ رندی[7] نزدیك او می‌فرستادند و از کاری که نه ملایم حال او بود زجر و منع
f. 78b می‌کردند او بهانه می‌آورد که من سلطان‌را بندهٔ مطواع ام[8] و منتظر وصول رایات سلطانی تا شهر تسلیم کنم و مراسم عبودیّت تقدیم نمایم چه بر امرا اعتماد امان[9] ندارم این احادیث بخدمت سلطان انها کردند امرا
١٥ اورا بر توجّه هراة حثّ و تحریض[10] نمودند و در مبادرت حریص چون سلطان بهراة رسید رندی[11] از کردهٔ خود پشیمان شد و بر قرار ممانعت کرد نایرهٔ غضب سلطانی ملتهب‌تر شد و فرمود تا آب بر باره بستند و کنار خندق‌را بدرخت و خاشاك می‌انباشتند تا بلندی بر آن برآمد و آب فصیل‌را بیاغشت بندی بگشادند تا آب باز گشت و مانند باد روان
٢٠ شد و برج معروف ببرج خاکستر در آمد و بعد از آن خندق‌را از جوانب دروازها انباشته کردند و بخاك و خاشاك افراشته و مبارزان‌را

---

(١) ه: سعید، (٢) کذا فی آ دَ، جَ هَ: زیدی، بَ: رندی، (٣) بَ: حرمل، (٤) جَ هَ: زیدی، (٥) آ: حرمیل، بَ هَ: خرمل، (٦) هَ: کزلی، (٧) ب (بتصحیح الحاق) جَ هَ: زیدی، (٨) کذا هو مکتوب بعینه فی آ بَ، (٩) آ: ان، (١٠) دَ هَ: تحریص، (١١) جَ هَ: زیدی، بَ: رندی،

طوس رفت و بر عزیمت هراة بسرخس رفت، و چون کزلی‌را ملك کرمان
میسّر نشد و خبر حرکت سلطان از خراسان بشنید باز سودای خاك
شادیاخ آتش طمع خام‌را در وجود او چنان تیز[1] کرد که بر آب[2] از
کرمان[3] باز گشت از طبس منیهان رسیدند که او مراجعت کردست و
٥ مقصد او معلوم نـه و بر عقب آن خبر وصول او بترشیز برسیـد روز
سیم‌را شبهنگام که مرغان سحری فغان برداشتند پسر او با جمعی از یاران
خود درتاخت و آشوب و فتنه در شهـر انداخت اهل شهر بر فور
دروازها بربستند و سپاهیـان بر دیوار نشستند آن جماعت بعد از لحظهٔ
طواف در نزدیکی شهر نزول کردند متردّد حال میان اقامت و ترحال
١٠ ناگاه از اتّفاقات حسن و لطف ذی المنن خبر وصول اصفهبد[4] بطوس
در رسید شرف الملك حالی مسرعی‌را باعلام فتنهٔ کزلی و التماس دفع شرّ
او بفرستاد اصفهبد[4] یکهزار سوار‌را نامزد کرد تا بی تأنّی روان شدند
و بر سر او تاختند و اورا منهزم کردند و بنهب و غارت مشغول گشتند
کزلی و اصحاب او باز گشتند و بریشان دوانیدند هریك‌را ازیشان در
١٥ وادیئی دوان کردند، و چون کزلی‌را محقّق شد که اورا در شهر راه نخواهد
بود و اصفهبد[5] بشادیاخ رسید و سلطان بر در هراة است مانند مرغ
حلق بریده طپیدن گرفت و چون آهو از جوارح و صیّادان رمیدن و
از فعلات خود پشیمان شد و از ارتکـاب عصیان که دردی بی درمان
بود انگشت بدندان می خائید و با اصحاب خویش در کار حرکت و مقام
٢٠ و مقصد و مرام مشورت می‌کرد، بعضی می‌گفتند رای استیمان است بوالهٔ
سلطان و برین نیّت توجّه بجانب خوارزم، ترکانی از یازر[6] در میان ایشان
بود و گفت صلاح در آنست که بجانب یازر[7] رویم و حصون آنرا

---

(١) تصحیح قیاسی، — آ: ناثر، جَ هَ: تأثیر، بَ: ناشر، دَ: ناسر، (٢) یعنی
فورًا و بشتاب، رجوع کنید بص ٢٦ ح ٤، (٣) هَ افزوده: مانند باد،
(٤) جَ هَ: اسپهبد، (٥) جَ: اسپهبد، هَ: سپهبد، (٦) کذا فی بَ هَ، آ:
یارر، جَ: مارر، دَ ندارد، (٧) کذا فی بَ هَ، آ: یارر، جَ: مارر، دَ: بارز،

تصرّف گرفت و دست مصادره و تحکّم بر اصحاب دیوان و متموّلان گشاده کرد و باستحکام فصیل و باره و حفر خندق[1] مشغول شد و بحضرت خوارزم رسولی فرستاد و میخواست تا بتمویهات و تلبیسات حالیا سلطان‌را مشغول کند چندانك شهر مستحکم شود و در خیال آن داشت ۵ که چون فصیل و شهر مستحکم شود و او صاحب دینار و درم و کار ملك پریشان و در هم سلطان از اندیشهٔ وخامت عاقبت لذّت عافیت f. 79a از دست ندهد و بـا او رأسًا برأس کند و آسیبی بدو نرساند چون رسول او بخوارزم رسید و از پیغام او اجتناب او از منهج صواب معلوم شد رایات همایون خدایگان سلاطین روزگار در حرکت آمد با لشکری از ۱۰ از شمار افزون بمردانگی[2] هریك چون کوه بیستون تند باد حمیّت آتش غضب در نهاد ایشان زده[3] شمشیر آبدارشان مخالفان‌را در خاك خسته رسول کزلی بگریخت و بشادیاخ آمد و از صورت حال اعلام داد چون سامان قرار نداشت آهنگ فرار کرد و با اولاد و انصار از شهر بصحرا آمد و اعیان اصحاب دیوان‌را چون شرف الملك که وزیر بود و سیّد علاء ۱۵ الدّین علوی و اصحاب دیگر و قاضی القضاة رکن الدّین مغیثی[4] و وجوه و اکابر دیگررا تکلیف استصحاب کرد و هم در آن شب تاریك با ترك و تازیك بر راه ترشیز زد چون بدانجا رسید محتشم آن از کزلی التماس استرداد آن جماعت کرد که بتکلیف بـا خود آورده بود از معارف و اکابر، رهبةً لا رغبةً آن جماعت‌را در ترشیز بگذاشت و هرچه مصاحب ۲۰ ایشان بود برداشت و از راه کرمان برفت، و سلطان یازدهم ماه رمضان سنهٔ [5]اربع و ستّمایه[5] بشادیاخ رسید و از آنجـا بر عزم زیارت بمشهد

(۱) آ: و حفر و مناره (کذا)، (۲) ب ج د ه: مردانی، (۳) ب (بخطّ جدید) ه افزوده‌اند: و، (۴) کذا فی د، آ: معیثی، ب ج ه: معینی، (۵—۵) کذا فی ج و آن مطابق ابن الأثیر است، در آ ب ه بیاض است بجای این کلمات، د: هذه السنة،

انداختند و آنچ داشتند در شهر[1] بگذاشتند تمامت محلّات و سرایها چون سجده کنان سر بر زمین می‌نهادند و از عمارتهای شهر زیادت جایگاهی پایداری نکرد مگر مساجد منیعی[2] و میدان و امثال آن و برین نسق تا مدّتی تمامت مردم بر صحرا بودند و مع هذا دو هزار[3] مرد و زن
٥ در شهر در زیر دیوار آمد و در دیهها خود چندان هلاك شد که در شرح نیاید و دو دیه دانه[4] و بنسك[5] خود بیکبار در افتاد و خلقی که بود هیچ آفریده جان نبرد عافانا الله تعالی عن امثالها و عن عذاب الدّنیا و الآخرة،

ذکر استخلاص مازندران و کرمان،

١٠ چون دولت بجناب سلطان مقبل بود با عدم جدّ و اجتهاد ساعت بساعت از پردهٔ غیب امور خطیر چهره می‌گشاد و یکی کار مازندران بود، بوقت عزیمت سلطان بجانب ماوراء النّهر در شهور سنهٔ ستّ و ستّمایه شاه غازی که از اولاد یزدجرد شهریار بود و از ملکهای آبا و اجداد داخل مازندران بیش در دست او نمانده شخصی‌را در زیّ سرهنگان
f. 80a بورضا[6] نام برکشید و تربیت کرد تا درجهٔ او عالی کرد و در ملك شریك او شد و همشیرهٔ خودرا بحکم او کرد و نفاذ حکمش از فرمان منوب نافذتر شد طمع در اصالت پادشاهی کرد و مغافصةً شاه غازی‌را در شکارگاه بکشت همشیرهٔ شاه غازی که در حکم او بود بقصاص برادر شوهررا بنکال عنیف چون مردان بکشت، بوقت آنك منکلی[7] از خدمت
٢٠ سلطان بازگشته بود و بجرجان رسیده این خبر بشنید و در ملك مازندران

(۱) کدام شهر؟، شاید مقصود خوارزم باشد، (۲) بَ: منعی، جَ: منیقی، دَ: میغی، (۳) دَ: ده هزار، (۴) کذا فی جَ(؟)، آ بَ دَ: دابه، هَ: دابه، (۵) کذا واضحًا فی آ، بَ: نسك، دَ: بنسل، ج: مسك، هَ: تنسك، (۶) هَ: رضا، (۷) کذا فی جمیع النّسخ،

معقل خویش سازیم من در مقدّمه بروم و حیلتی سازم باشد که بآسانی
f. 79b در حال یك حصن‌را بدست توانم آورد سخن او موافق مطلوب او افتاد
اورا با جمعی در مقدّمه بفرستاد چون بیازر[1] رسید ارباب بازر[2] خیال او
بدانستند و بر مکیدت او مطّلع گشتند اورا بند کردند و مقیّد بخدمت
۵ سلطان فرستادند و چون آن اندیشه نیز در کام ایشان شکست سرگردانی
زیادت شد و میان کزلی و پسر و اصحاب اختلاف آراء پدید آمد
پسرش میگفت بما وراء النّهر می‌باید رفت و بخان ختای تمسّك نمود پدرش
میگفت بخوارزم رویم و بحمایت ترکان خاتون تمسّك جوئیم و هیچ کدام از
هردو رأی دیگررا قبول نکرد پسرش خزانهٔ اورا غارت کرد و بر راه
۱۰ ما وراء النّهر روان شد چون بمعبر جیحون رسید جمعی از خواصّ سلطان
از خوارزم می‌آمدند با او دو چار[3] زدند[4] و بعد از مقاومت و
مطاردت بسیار اورا با اصحاب بگرفتند و سرهای ایشان‌را بخدمت سلطان
فرستادند، و کزلی چون بخوارزم رسید ترکان خاتون اورا بمواعید مستظهر
گردانید و گفت درمان آنست که در لباس خرقه بر تربت سلطان تکش
۱۵ مجاور گردد مگر بدین حیلت سلطان از عثرات و زلّات او صفح کند بر
آنجملت شیوهٔ تصوّف بر سر خاك تکش پیش گرفت تا ناگاه که ترکان
خاتون خبردار شد سرش‌را از تن جدا کردند و بنزدیك سلطان بردند
و باد فتنهٔ ایشان نشسته شد و عدل سلطان بر شریف و وضیع
گسترده گشت،

۲۰ گنبد گردنده ز روی قیاس ٭ هست ز نیکیّ و بدی حق شناس

و هم درین سال سنهٔ خمس و ستّمایه بود که حقّ تعالی نموداری از
هول اِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ببندگان خود نمود و هم فضل او بود
که ابتدای آن حالت در روز روشن بود تا تمامت خلایق خودرا بصحرا

---

[1] کذا فی ب ه، آ: سازر، ج: سارز، د: بیازر،
[2] فقط در ه،
[3] ج ه: دو چهار،
[4] د: شدند،

اَلْمُلْكُ عِلْقٌ بِعِزٍّ ذُو ثَمَنٍ • وَ اِبْنُ[1] مدّی[2] بغاه[3] مجّانا
لَا يَصْلُحُ اَلْمُلْكُ وَ اَلسَّرِيرُ لِمَنْ • كَانَ اَبُوهُ يَبِيعُ مجانا[4]

و سلطان نیز فی نفس الأمر از تحکّمات ختای و استخفاف ایلچیان و رسل ایشان سیر آمده بود و از قبول ادای مالی که پدرش تکش بوقت استمداد ٥ ایشان بر برادر خویش سلطانشاه قرار نهاده بود متبرّم شده و سال بسال که رسولان ختای می‌آمدند آن مال ادا می‌کرد و از آن غصّه بر خود می‌پیچید و نقض میثاق‌را بهانهٔ میطلبید تا در سنهٔ [5] که رسولان ختای مقدّم ایشان بوسی[6] بر عادت مستمرّ بطلب مال آمد[7] بر قرار معهود با سلطان بر تخت می‌نشست و بواجبی حرمت حشمت رعایت نمی‌کرد ١٠ و نفس شریف از تحمّل استخفاف هر ناکسی ابیّ باشد فرمود تا آن بی خردرا خرد کردند و در آب انداخت و بحکم آنک

f. 80b عَلَيْكَ بِهٰذَا اَلسَّيْفِ فَاقْضِ دُيُونَهُ • فَلِلسَّيْفِ حَقٌّ عِنْدَ كَفِّكَ وَاجِبُ[8]

مخالفت اظهار کرد و مکاشفت پیدا و در سنهٔ [9] متوجّه آن طرف

(١) تصحیح قیاسی، وقطع همزهٔ وصل ابن بجهت ضرورت شعر است، — د: و ابن، ا ب ج ه: و ابن، (٢) کذا فی آ (؟)، ج: مدّی، ه: مدّی، ب د: مدی، (٣) تصحیح قیاسی، د ه: نعاه، آ: ثعاه، ج: نقاه، ب: هاه، — تصحیح این مصراع مشکوك است و ظاهرًا «مدّی»(؟) نام یا لقب پدر این شخص بوده است، یعنی سلطنت چیزی نفیس است و نایاب و گران بها و پسر مدّی(؟) آنرا رایگان طلب کرده و بدست آورده است، (٤) کذا فی آ ب د (؟)، ه: معّانا، ج: معّانا (کذا)، — ضبط این کلمه و اطّلاع بر معنی آن میسّر نشد، (٥) بیاض در آ ب، ه بدون بیاض، ج: سبع و ستمایة، د: ثمان (فقط)، — نسخهٔ ج د ظاهرًا غلط است چه خود عزیمت سلطان بجانب ماوراء النّهر بجنگ قراختای در سنهٔ ٦٠٦ بود (رجوع کنید بص ٧٤ س ١٢) پس قتل رسول ختای که سبب اصلی این خصومت بوده است بالضّرورة باید قبل از این تاریخ یعنی ٦٠٦ واقع شده باشد، (٦) کذا فی آ (؟)، ب: بوشی، ج ه: توشی، د ندارد، (٧) د: آمدند، (٨) لأبی بکر الخوارزمی من قصیدة یمدح بها شمس المعالی قابوس بن وشمکیر ذکرها العتبی فی التّاریخ الیمینی، (٩) بیاض در آ ب، ه بدون بیاض، ج: المذکور، د: وهم درین سال، — شکّی نیست که مقصود سنهٔ ٦٠٦ یا ٦٠٧ است چه سابق

طمع کرد و آنجارفت و در خزاین شاه غازی که از شاهان قدیم و ملوك کریم بارث رسیده بود تصرّف نمود و خطبهٔ همشیرهٔ شاه کرد بدان رضا نداد و بخدمت سلطان رسولی فرستاد و خودرا با جهاز ملك بر سلطان عرضه کرد سلطان نایبی‌را بفرستاد تا مازندران با تصرّف گیرد و آن ۵ عورت‌را بخواند بر طمع زوجیّت سلطان بخوارزم رفت اورا نامزد امیری از امرای خویش کرد و بعد از یك سال آن ملك‌را بامین الدّین دهستان[1] مفوّض کرد و آن ملك که با آلت و لشکر تحصیل آن میسّر نبود مهیّا شد، و در سال دیگر که شهور سنهٔ سبع[2] بود کرمان مسلّم شد،

ذکر استخلاص ماوراء النّهر، ۱۰

چون سلطانرا ارباع خراسان از شوایب مخالفان پاك شد و بکرات ارباب ماوراء النّهر از اعیان و مشاهیر مکتوبات و مراسلات بخدمت او متواتر داشتند تا عزیمت بدان طرف مستخلص گرداند و دیار آنرا از جور و ظلم ظلمهٔ ختائی مصفّی چه از طَوَاعِیتِ طواغیتْ پرستان ملول گشته ۱۵ بودند و در دست فرمان آن جماعت ذلول شده و بتخصیص اهالی بخارا که ازیشان بریشان یکی از آحاد النّاس که پسر مجان[3] فروشی بودست سنجر نام مستولی گشته و اهانت و استذلال اصحاب حرمت‌را از لوازم کار می‌دانسته و نام او سنجر مَلِك شده و از فضلای بخارا یکی‌راست این دو بیت

(۱) کذا فی آ بَ دَ، جَ هَ: دهستانی، — متن از قبیل اضافهٔ صاحب محلّ است بمحلّ چون علاء الدّین آلَموت و نحو آن، رجوع کنید بمقدّمهٔ مصحّح ج ۱ ص فَه،
(۲) کذا فی بَ دَ، آ: بسع، هَ: این کلمه‌را ندارد بدون بیاض، جَ اصل جملهٔ «که شهور سنهٔ سبع بود»را ندارد،
(۳) کذا فی جَ دَ هَ (؟)، آ بَ: محان،

و مور عرض داد چون سلطان از جیحون فناکت عبره کرد پلی‌را که
جهت عبور لشکر بر آب بسته بودند فرمود تا فرا آب دادند تا لشکر
دل در آب گذارند و تر دامنی نکنند و آب از کار نبرند و آب اسلام‌را
که از مدّتی باز از جویبار آن دیار انداخته بودند باز آرند و آبی از
۵ هدایت بر آتش ضلالت ایشان زنند بلك آتشی که وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَ
ٱلْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ در آن آتش پرستان زنند مگر راکدات ریاح
اسلام باز در وزیدن آید و عاصفات ادبارْ دیار ایشان‌را نیست کند و
نکبای نکبت خرمن مراد آن باد پیمایان‌را بر باد دهد و خاك مذهب[1]
در چشم آن خاکساران زند و دست آن خاك پایان از ملك کشیده کند
۱۰ تا بصحرای ایلامش[2] رسید و تاینکو[3] با لشکر جرّار در پنداشت و
اغترار و قدرت خود فریفته و بمردان و سلاح شیفته و مستظهر بعبر
جیحون و فارغ از مغبّر کن فیکون

بر آب تکیه مکن ور نه بیهده چو حباب ٭ بر آب نقش نگاریّ و باد پیمائی

و اتّفاق ملاقات و موازات صفوف جمعهٔ بود در ربیع الأوّل سنهٔ سبع
۱۵ و ستّمایهٔ سلطان فرمود که تهاون و تعلّل می‌آرند و قدم اقدام در ننهند
چندانك خطبای اسلام بر منابر پای نهند و دعای اَللّٰهُمَّ اُنْصُرْ جُيُوشَ
ٱلْمُسْلِمِينَ وَ سَرَايَاهُمْ بگویند آنگاه از جوانب جمله حمله کنند مگر بدعوات
خطبای اسلام و آمین مسلمانان یزدان نصرت دهد بر فرمودهٔ سلطان
ترصّد آن وقت کردند و جوانان از جانبین چالش و سواران بر رقعهٔ
f. 31a حرب پیاده فرو می‌کردند تا تنور حرب تفسیده گشت

خروش کوس و بانگ نای برخاست ٭ زمین چون آسمان از جای برخاست
سپهداران علم بالا کشیدند ٭ دلیران رخت بر صحرا کشیدند

(٦) کذا فی ب ج، آ: تانکو، د: سانیکو، ه جمله‌را ندارد،
(۱) کذا فی آ ج د ه، (؟)، ب بتصحیح جدید: مذلّت، (۲) کذا فی آ ج د،
ب ه: ایلامیش، (۳) کذا فی ه، آ: تانکو، ب: بانکو، ج مشکوك بین
«تاینکو» و «تانیکو»، د: سانیکو،

شد چون از معبر بگذشت و ببخارا رسید ارباب آن بآثار عدل شامل
و جود فایض او مغمور شدند و عِراض آن بآوازهٔ انصاف وافر او معمور
و پسر مجانی[1] سزای عمل خود بیافت جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ، و از
بخارا بجانب سمرقند روان شد و در مقدّمه رسولان بنزدیك سلطان سمرقند
٥ سلطان عثمان فرستاد و اورا با خان ختای کور خان سبب خِطبهٔ دختری
که خان ختای ابا کرده بود وحشتی واقع شده بین مقدم مواکب سلطانیرا
بهزّتی و اَرْیَحِیّتی که آثار آن بر جبین احوال او مشاهده می‌توانست نمود
استقبال کرد و بر امتثال و انقیاد اوامر و نواهی سلطانی شهنشاهی اقبال
نمود و خطبه و سکّه بر نـام او فرمود و سکّان سمرقند بمکان سلطان
١٠ مستظهر گشتند و سلاطین در کار دفع خان ختای مشاورت کردند و بر
جهاد و قتال او متّفق و منطبق گشتند و التزام طریقهٔ حزم و احتیاطرا
اشارت فرمود تـا درِ شهررا مستحکم کنند و ترتیه[2] که امیری بود از
اقربای مادر سلطان بنیابت خود با سلطان سمرقند نامزد کرد و روی
باستعداد کار و احتشاد کارزار آوردند و از آنجا بر نیّت ترتیب جهاد
١٥ با مردان جلّاد ابنای طِعان و طِراد روان شد چون خبر بکور خان ختای
رسید او نیز بتاینکو[3] که لباس ملك اورا طراز بود و مقامگاه او طراز[4]
اشارت کرد تا وشکرده[5] شد تاینکو[6] با خیلای غرور لشکری چون مار

(ص ٧۴ س ١٢) گفت که «بوقت عزیمت سلطان بماوراء النّهر در شهور سنهٔ ستّ
و ستّمایه الخ» و بعدازین نیز گوید (ص ٧٧ س ١٤–١٥) که جنگ بین سلطان
و قراختای در ربیع الأوّل سنهٔ ٦٠٧ واقع شد، پس واضح است که توجّه سلطان
بماوراء النّهر یا در همان سنهٔ ٦٠٦ بوده است یا در اوایل سنهٔ ٦٠٧ علی الأكثر،
(۱) کذا فی ج دَ (؟)، آ بَ: محانی، دَ اصل جملهرا ندارد، (۲) کذا فی بَ،
آ در اینجا: ترسه، در ورق 82a: ترنه، ورق 82b سه مرتبه: ترنه، مرتبه،
ترته، پس از مقابلهٔ این مواضع مختلفه محقّق میشود که آ نیز این کلمه‌را ترتیه میخوانده
است، — هَ: ترتبه، دَ: ترتبه، جَ: برتیه، (۳) کذا فی بَ، آ: تاینکو،
جَ: با تاینکو، هَ: مشکوك بین «بتاینکو» و «بتانیکو»، دَ: بتانیکو، (۴) کذا فی
ب ج د، آ بَ: طرار، هَ اصل جملهرا ندارد، (۵) بَ بتصحیح جدید: شکرده،

بودست تفاؤل‌را اگر نویسند سلطان سنجر نویسند در القـاب سلطان سنجر زیادت کردنــد و درین فتح و اشتهار او بسلطان سنجر امـام ضیاء الدّین فارسی‌را قصیده‌ایست (۱) از آنچ بر خاطر مانده بود چند بیت ثبت شد مطلع آن:

٥ روبت بحسن عالم جانرا کمال داد . عشقت بلطف چهره (۲) دل‌را جمال داد
گه چهرهٔ تو شعلهٔ ماه تمام داد (۳) . گه طرّهٔ تو نفحهٔ بـاد شمال داد
بنگر بدین طلسم که شب‌را بمشك ناب . آمیختند و زلف ترا مشك و (٤) خال داد
خرسندیئی که داد مرا از وصال او . فرّ قدوم خسرو نیکو خصال داد
سلطان علاء دنیا سنجر که ذو الجلال . از خلق برگزیدش و جاه و جلال داد
١٠ شاه عجم سکندر ثانی که رای او . بر فتح ملكِ تُرْك حشم‌را مثال داد
از کفر اگر گرفت عفونت هوای دهر . تیغت بنفحهٔ ظفرش اعتدال داد
f. 81b خرشیدوار تیغ تو از مشرق صواب . آمد پدید و ملك خطا (٥) را زوال داد

از ابن خالم صدر امام مرحوم افضل المتأخّرین شمس الدّین علیّ بن محمّد تغمّده الله بغفرانه شنیدم گفت چون منهیان بشادباخ رسیدند که بر دست ١٥ سلطان فتح خطای میسّر شد و جمهور خلایق شادباخ هرکس بر حسب هوی و حال خود تهادی و تهانی می‌کردند طبقهٔ زهّاد بتقدیم شکر الٰهی مشغول و اکابر و معارف با معازف و مزامیر بجشن و سور و اوساط النّاس با فرح و سرور و جوانان در بساتین در هایهوی (٦) و پیران با یکدیگر در گفت و گوی با جمعی بنزدیك استادم سیّد مرتضی بن (٧) سیّد صدر الدّین ٢٠ کساها الله لباس غفرانه رفتم اورا دیدم در کنج خانهٔ غمناك و زفان از گفت و شنید بربسته از صاحب حزن درین روز شادی افروز استکشافی رفت فرمود که ای غافلان ورای این ترکان قوی اند در انتقام و افخام

(۱) آ: قصیدهٔ است (کذا)، رجوع کنید نیز بص ٦٧ س ۹، (۲) ب د ه: جمرهٔ، (۳) ج: گشت، (٤) ب د ه واورا ندارند (٥) کذا فی آ، رجوع کنید بص ٧٨ س ٦، (٦) کذا فی آ، ب د ه: های و هوی، ج: هایاهوی، (٧) آ کلمهٔ «بن»را ندارد، ج ه بجای آن «و» دارد،

و از جانبین کمان و تیر معزول شد و کارد و شمشیر مسلول، آواز تکبیر
از صفّ سلطان و عزیف مزمار و صفیر از قِبَل آن شیطان، قتام چون
غمام انگیخته شد و سیوف چون برق آمخته[1]، سلطان صاحب رایات إِنَّا
فَتَحْنَا شده و دشمنان نشانهٔ آیت إِنَّا مِنَ ٱلْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ گشته، نسیم
۵ لطف ربّانی در وزیدن آمد و مرغ دل مخالفان در طپیدن، تا وقت نماز[2]
لشکر جمله آواز بر کشیدند و بر آن مدابیر حمله کردند یکبار قوم خطا[3]
أَيْدِي سَبَا گشتند یکی از لشکر منصور و هزار از دشمن مقهور شیری و
هزار آهو بازی و هزار تیهو اکثر آن فرقهٔ ضلال در زیر شمشیرها ناچیز
گشتند و تاینکو[4] در معرکه زخم خورده و چون اصحاب خان ختای بر
۱۰ روی افتاده و کنیزکی بر سر او ایستاده یکی خواست تا سر او جدا کند
کنیزك فریاد برآورد که تاینکوست[5] حالی اورا بربست و بخدمت
سلطان آورد اورا با فتح نامها بحضرت خوارزم روان کردند و بدین
ظفر لشکر توانگر گشت و برین نعمت صاحب دولت شدند هرکس‌را بر
حسب هوی مقصود حاصل شد و هر قومی‌را فراخور تمنّی معشوقه در
۱۵ کنار آمد و بدین فتح که حکم ع، لَهَا مُحِبَّانِ لُوطِيٌّ وَ زَنَّاءٌ[6]، داشت مجنون
بلیلی رسید و وامق بعذرا طایفهٔ ارباب ملاهی بماه پیکران تمتّع گرفتند و
منتظران آمال باحراز مال و جمع خیول وجمال رفع یافتند و بهر جانبی
از ممالك سلطان مبشّر بفتحی که میسّر شده بود روان شد و در هر نفسی
ازین بشارت أُنْسی و در هر رُوحی ازین فتوح رَوْحی بود و هیبت سلطان
۲۰ در دلها یکی هزار شد و سلطان محمّدرا بر سبیل معهود در القاب اسکندر
الثّانی نوشتند سلطان فرمود که امتداد مدّت سنجری در ملك زیادت

(۱) هَ: آمیخته، (۲) هَ افزوده: دیگر، (۳) کذا فی آ، و نوشتن «خطا» با طاء مثاله در نسخهٔ آ در نهایت ندرت است، (۴) کذا فی بَ، آ: تانکو، جَ مشکوك بین «تاینکو» و «تانیکو»، دَ: سانیکو، هَ جملهرا ندارد،
(۵) کذا فی بَ جَ، آ: تادکو، دَ: سانیکو، هَ مشکوك بین «تاینکو» و «تانیکو»،
(۶) من قصیدة مشهورة لأبي نواس وصدره «من كفّ ذات حر فی زیّ ذی ذکر»،

مغفرت عوض داد و اورا بجان و مال امان فرمود بقرار آنك از انزار[1] نحوبل کند و با خیل و خبول[2] و حمل و جمل با نسا انتقال کند و با نسا و رجال خود [آنجا] اقامت نماید خون خلایق بدین سبب نا ریخته بماند و چون ملك‌را متوجّه نسا فرمود سلطان عنان انصراف با سمرقند معطوف ۵ کرد و سلطان عثمان از صدف خاندان سلطنت درّی التماس و از نجوم آسمان معالی بدری‌را خِطبه کرد سلطان باجابت آن ملتمس اورا مشرّف f. 82a گردانید و آن حال در ذکری دیگر مسطور خواهد شد و ترتیه[3]‌را که امیری بود از جملهٔ اقارب ترکان خاتون بشحنگی سمرقند نامزد فرمود و سلطان متوجّه خوارزم گشت وفود سعود بر یسار و یمین و انوار اقبال ۱۰ بر قفا و جبین

نهاده غاشیه خرشیـد بر دوش • رکابش کرده مه‌را حلقه در گوش
درفش کاویانی بـر سر شـاه • چو لختی ابر گیتی بـر سر مـاه
دهان دور باش از خنده می‌سفت • فلك‌را دور باش از دور می‌گفت

چون سلطان بخوارزم رسید کار بزم‌را بسیچید و تاینکو[4]‌را بفرمود تـا ۱۵ بکشتند و بآب انداختند و ازین فتح هیبت سلطان در دلها یکی هزار شد و ملوك اطراف بحضرت او رسل و هدایا متواتر کردنـد و در طغرای مبارك اورا[5] ظلّ الله فی الأرض نوشتند و منشیِ مُلْك فخر الملك نظام الدّین فرید جای‌راست

شهنشاها جهان بخشا توئی آنك • توان از همّت خواهد فلك قرض
۲۰ بچشـم همّـت کمتـر نمـایـد • زیك ذرّه جهان در طول و در عرض
همـه پاکان کرّوبی بعهـدت • پس از تقدیم شرط سنّت و فرض

(۱) بَ: انرار، جَ: انزار، (۲) کذا فی جمیع النّسخ اعنی «خیل و خبول»،
(۳) آَ: ترتیه، هَ: ترتبه، دَ: تربته، جَ: برثه، بَ: برسه، (رجوع بص ۷۶ ح ۲)، (۴) کذا فی آَبَجَ، هَ: تاینکو، دَ: سانیکو،
(۵) هَ بجای «مبارك اورا»: او تکش (کذا)،

لجوج و در کثرت عدد فزون بر یأجوج و مأجوج و قوم ختای در مابین بحقیقت سدّ ذی القرنین بودند و نه همانا که چون آن سدّ مبدّل شود در بیضهٔ این ملك سکونی باشد و هیچ کس‌را بتمتّع و تنعّم رکونی امروز تعزیت اسلام می‌دارم

۵ هرچه[1] در آینه جوان بیند • پیر در خشت پخته آن بیند

فی الجمله سلطان چون از آن جهاد بر وفق مراد باز گشت و مَلِك اترار[2] برخلاف ابرار بود و بر قاعدهٔ مستمرّ بصولت و شوکت مستظهر و باز آنك[3] بکرّات رسل باستلانت او می‌رفت سر در چنبر طاعت داری نمی‌آورد و خیلای تکبّر و خیال تکثّر از دماغ بیرون نمی‌کرد و ۱۰ بزواجر نصیحت از مهالك فضیحت خلاص نمی‌جست و از موافقت ختای با صراط مستقیم نمی‌گرائید قال الله تعالی وَ مَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ اَنْ يُؤْمِنُوا اِذْ جَاءَهُمُ ٱلْهُدَى وَ يَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ اِلَّا اَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْاَوَّلِينَ اَوْ يَأْتِيَهُمُ ٱلْعَذَابُ قُبُلًا چون سلطان بر اصرار و استکبار او واقف گشت بر قصد او عازم شد چون بنزدیك آن قوم رسید و ارباب اترار[4] چون تلاطم ۱۵ سیل زخّار از لشکر بسیار او بدیدند و دانستند که منع آن بمجادلت میسّر نشود باتّفاق نزدیك ملك رفتند و گفتند که از تندی شیر هصوررا که مغالبت او در تصوّر نیاید بر سر ما گماشتی و خودرا و مارا در کام نهنگ با زور و نهنگ انداختی این کاررا بمجاملت دریاب و عنان درشت خوئی[5] برتاب، صاحب اترار[6] چون دید و دانست که بغاث ۲۰ الطّیوررا با مخالب صقور تپانچه[7] زدن محالست چارهٔ کار در بیچارگی دید با شمشیر و کرباسی میان امل و یاسی بیرون آمد و روی بر زمین بارگاه نهاد و از جرایم و آثام استغفار کرد سلطان از زلّت و عثرت او عفو و

(۱) کذا فی آ یعنی «هرچه» نه «هرچ» برسم معهود خود، (۲) بَ جَ: انزار،
(۳) بَ (باصلاح جدید) جَ: با آنك، هَ: با آنکه، (۴) بَ: ابرار،
(۵) بَ دَ هَ افزوده: و جنگ جوئی، (۶) بَ: ابرار، جَ: انزار،
(۷) دَ: طپانچه، هَ: پنجه،

f. 82a سلطان بسمرقند رسید و از جوانب لشکرها در هم آمد از سمرقند روان
شد و شهر اغناق[1] را که والی آن هرچند مسلمانی بود نه مسلمان اخلاق
سبب میلان و وفاق او بجانب اهل نفاق و شقاق بـاز آنك[2] بچند
کرّت سلطان اورا باطاعت داری خوانده بود و بمواعید نیکو اورا مستظهر
۵ گردانیده از اجابت حقّ امتناع نموده بود و باحتصان[3] قلعهٔ که داشت
شیطان باد غرور در دماغ او دمیده سلطان از لشکر بسیار فوجی بلك
از دریای زخّار موجیرا بفرستاد تا چون آنجا رسیدند در زمانی اورا از
قلعه بشیب آوردند و در سلاسل و اغلال بحضرت سلطان رسانید، و
سلطان آوازهٔ تسلّط کوچلك[4] بریشان بشنید حریص‌تر شد و رسولان
۱۰ کوچلك در خفیه بیامدند و میان سلطان و کوچلك مواضعه رفت که
پیشتر کورخان‌را بردارنـد اگر سلطان‌را میسّر شود تـا ختن و کاشغر
سلطان‌را باشد و اگر کوچلك‌را تا آب فناکت کوچلك‌را برین جملت
قرار نهادند و کوچلك یك نوبت غالب شد و دیگر بار مغلوب[5] و آن
حال در ذکر قرا ختای مثبت است[6] چون سلطان روان شد و از
۱۵ سمرقند بگذشت و کور خان نیز خبر یافت مستعدّ شد و لشکرها بیکدیگر
نزدیك رسیدند اصنهبد[7] کبود جامـه و ترتیه[8] باسقاق[9] سمرقنـد با

---

(۱) ج د ه: اعناق، آ: اصاق، ب: اعاى، — اغناق که یغناق نیز گویند شهری است از نواحی ترکستان ازاعمال بناکت (یاقوت)، (۲) یعنی با آنکه،
(۳) احتصان افتعال از حصن در کتب لغت معتبره بنظر نرسیده است،
(۴) آ ب: کوجلك (فی المواضع)، (۵) این کلمه فقط در د دارد و هو الصّواب، رجوع کنید بج ۱ ص ۴۸ که تصریح میکند که کوچلك مرتبهٔ اوّل بر کور خان غلبه کرد و مرتبهٔ دوّم مغلوب شد و اکثر لشکر او اسیر گشت، (۶) در فصل آتی قراختای هیچ ذکری از جنگ اوّل و دوّم کوچلك با کور خان نیست فقط در جلـد اوّل اسـت که متعرّض این فقره شده است (ص ۴۷—۴۸)، (۷) ه: سپهبد (فی المواضع)، (۸) آ: ترتیه، ه: ترتبه، د: ترتیه، ج: برتبه، ب: برسه، (رجوع بص ۷۶ ح ۲، (۹) آ: باسقاق، د: باشقاق، — باسقاق بترکی بمعنی شحنه و داروغه است (قاموس عدن)،

همی‌گویند[1] بهر حرز در ورد ٭ که السّلطان ظلّ اللّه فی الأرض

ذکر مراجعت سلطان بار دوّم بجنگ کور خان،

در غیبت از خوارزم جماعتی از بقایای اصحاب قادر[2] خان در حدود جنّد دم عصیان زده بودند بدان سبب سلطان در خوارزم ۵ زیادت مقامی نفرمود و بحسم مادّهٔ[3] ایشان بجانب جنّد روان شد و سلطان عثمان باتمام مواصلت در خوارزم توقّف نمود، چون سلطان آن جماعت فتّانان‌را مستأصل گردانید در اثنای آن خبر رسید که لشکر ختای بدر سمرقند آمدست و سمرقندرا حصار داده‌اند سلطان هم از جنّد بدان طرف متوجّه شد و بجوانب ملك رسولان فرستاد و تمامت ۱۰ لشکرهارا که در اطراف داشت باز خواند و از ممالك حشر خواست و متوجّه سمرقند شد و لشکر ختای مدّتها بر در سمرقند بر آب[4] رودخانه لشکرگاه ساخته بودند و هفتاد نوبت جنگ کرده بیرون یك نوبت که غالب گشته بودند و لشکر سمرقندرا در شهر راندهٔ مقهور بوده‌اند و لشکر اسلام منصور چون لشکر ختای دیده‌اند که از محاربت ایشان جز باد ۱۵ بدست ندارند و بر خاك سیاه خواهند نشست و آبی که افتادست باز نان[5] بر نخواهد آمد و از جانب سلطان آوازهٔ توجّه و از جانب دیگر استیلای کوچلك خان رسید بر اسم مهادنه مراجعت کردند، و چون

(۱) آ: همی‌گوید ز، (۲) کذا فی دَ، آ بَ جَ: قادر، هَ: قایر،
(۳) بَ جَ دَ هَ افزوده‌اند: فساد، (۴) جَ: برآن سوه، دَ: بر لب،
(۵) آ: بازبان، بَ جَ: باربان، هَ: باز بآن، دَ اصل جمله‌را ندارد، — متن تصحیح قیاسی است و «باز» گویا بمعنی «با» است برسم معهود جهانگشای چون بـاز آنکه بمعنی با آنکه و بازین بمعنی با این (رجوع کنید بمقدّمهٔ مصحّح ج ۱ ص فیا) و بنا بر این مقصود از جمله این است که آبی یعنی آبروئی که ریخته است با نان معادله نمیکند یعنی از رنجهائی که میبرند نتیجهٔ مطلوبه حاصل نخواهد شد،

فرمود و بــدان تعرّضی نرسانید و او خطبه و سکّه بنام او کرد، و در اثنای غزوات سلطان برادر او تاج الدّین علیشاه سبب دل ماندگی که اورا از برادر خود سلطان محمّد در میان آمده بود نزدیك سلطان محمود رفت مقدم اورا بر تمامت بزرگان مقدّم داشت و مورد اورا مکرّم و ۵ اصناف هدایا و تحف بنزدیك او فرستاد چون بکچندی بر آن گذشت سلطان محمودرا از آب‌راه[1] سرای حرم او نیم روزی در رفتند و اورا بر تخت یافتند بکشتند کس ندانست که آن ضربت که فرمود در افواه مردم افتاد که علیشاه بطمع ملك قصد او کرد فی الجمله چون او گذشته شد در شهور سنهٔ تسع و ستّمایة و از اولاد سلاطین غور دیگری که عماد ۱۰ سلطنت‌را مؤکّد تواند داشت و اساس مملکت ممهّد نبود اعیان فیروزکوه بر تاج الدّین علیشاه اتّفاق کردند و اورا بر تخت سلطنت نشاندند التزام جانب احترام‌را رسولی باعلام حالت و استجازت او در کار سلطنت بر سبیل استنابت بحضرت سلطان فرستاد سلطان بر سبیل تقریـر سلطنت محمّدِ بشیررا با خلع و تشریفات بفرستاد و توقیع و منشور مبذول داشت ۱۵ چون بشیر از مراسم تهنیت بپرداختِ لبس خلعت‌را علیشاه بجامه‌خانه در آمد بشیر جامها برداشت و دررفت و شمشیر برکشید و بیك ضربه سر او بینداخت بشیر نذیر گشت و تهنیت با تعزیت مبدّل شد چون آن حالت حادث شد دیگری در پیش آن کار ایستادگی نتوانست نمود مناشیر دیگر که بر ارکان بمعنی استمالت نوشته بود برخواندند و ملك فیروزکوه ۲۰ و غور و آن حدود سلطان‌را مسلّم شد، بعد از آن در شهور سنهٔ احدی عشر[ة] و ستّمایه خبر رسید که تاج الدّین ایلدوز در غزنین انتقال کرد و اورا وارثی که قایم مقام او تواند بود نبود از غلامان یکی بر جای او نشست سلطان حرکت بجانب آن ملك که ملکی نفیس بود معطوف گردانید و همّت بر استخلاص آن اقالیم مصروف آن نیز با دیگر ملکها مضاف

(۱) بَ (باصلاح جدید) دَ، راه آب،

یکدیگر بر خلاف سلطان هم عهد شدند و نزدیك کور خان در خفیه رسولی فرستادند که ما با لشکر روز مصاف از سلطان برگردیم بقرار آنك چون غالب شود خوارزم ترنبه[1]را مسلّم باشد و خراسان اصفهبدرا کور خان نیز باضعاف آن ایشان‌را موعود گردانید چون صفوف در محاذاة ٥ آمدند و حملها متواتر شد میسرهٔ ختای بر میمنهٔ سلطان حمله کرد بر قرار موعود ترنبه[2] و اصفهبد برگشتند و لشکر همچنان از پس پشت قلب برگشتند[3] و میسرهٔ سلطان هم بر میمنهٔ او غلبه کرد چنانك روی بانهزام نهادند و قلب هر دو در هم افتادند و هیچ کدام از لشکرها غالب از مغلوب باز نمی‌شناخت و از هر دو جانب غارت و تاراج می‌کردند و ١٠ می‌گریختند و سلطان‌را عادت بود که بوقت مصاف بلباس و لَبوس خصمان متلبّس شدی و بعضی از خواصّ مقرّبان او هم در تشویشِ لشکرها در میان لشکر ختای افتادند و سلطان ناشناخت روزها در میان قوم بیگانه بود تا ناگاه که فرصت یافت عنان بر تافت و بآب فناکت رسید و لشکر از قدوم او حیاتی تازه یافتند و چون آوازهٔ سلطان باطراف ١٥ رفته بود و هر کس در خیالی افتاده بعضی میگفتند[4] که سلطان در میان لشکر بیگانه گرفتارست و بعضی میگفتند[4] که بکشته اند و هیچ خبر حقیقت نداشتند بدین سبب مبشّران روان شدند و منشورها بهر طرفی فرستاد و سلطان عالم با شهر خوارزم آمد و باز مصلحت حرب و جنگ‌را آماده می‌شد،

٢٠ ذکر استخلاص فیروزکوه و غزنین،

f. 83a چون سلطان‌را هراة میسّر شد فیروزکوه‌را بر سلطان محمود مقرّر

(١) آ: مریبه، ه: ترنبه، د: ترینه، ج: برتنه، ب: مرسه، (رجوع بص ٧٦ ح ٢)، (٢) آ: برنه، ه: ترنبه، د: ترینه، ج: برتنه، ب: برسه، (٣) ب: برکشید، ج د: برکشیده، (٤) کذا فی آ باتّصال «می» بفعل بر خلاف معهود (رجوع بمقدّمهٔ مصحّح ج ١ ص صب)،

آمد هشتاد کس از قوم و اهل او با او بیرون آمدند و بروایت دیگر آنك با جمعی انبوه و گروهی بسیار بودند چون بحدّ قرقیز[1] رسیدند بقبایلی که در آن حدود بودند تاختن می‌کردند و آن قوم نیز تعرّض ایشان می‌رسانیدند از آنجا نیز در حرکت آمدند تا بایمیل[2] رسیدند و ۵ آنجا شهری بنا نهادند که اکنون هنوز رسم و اثر آن ماندست و در آن حدود اتراك بسیار و افواج اقوام برو جمع شدند چنانك در حدّ چهل هزار[3] خانه بودند و در آن موضع اقامت میسّر نشد رحلت کردند بحدود بلاساقون[4] آمدند و اکنون مغولان آنرا غربالیغ[5] می‌خوانند و امیر آن حدود یکی بودست که نسبت خود بافراسیاب می‌کردست و قوّت ۱۰ و شوکتی نداشته قبایل ترکان قرلیغ[6] و قنقلی[7] که در آن حدود بوده‌اند از طاعت و انقیاد او منخلع شده و تعرّض می‌رسانیده و بر حواشی و مواشی او می‌زده و گرگ ربائی می‌کرده و آن شخص که امیر بودست از منع و دفع آن جماعت عاجز بوده چون خبر اقامت و کثرت غلبهٔ کور خان و اتباع او شنیده است ایلچیان نزدیك کور خان فرستاده مذکّر ۱۵ عجز و قصور خویش و استیلا و فساد قنقلیان[8] و قارلقان[9] و التماس حرکت او بدار الملك تا نواحی مملکت خود بدست تصرّف او باز دهد و خودرا از غصّهٔ زمانه باز رهاند کور خان ببلاساقون رفت و بر تخت

(۱) کذا فی هَ، آجَ: قرقیر، بَ: مرقیر، دَ: قوقیر، (۲) کذا فی جَ، آهَ: بایمیل، دَ: بایمل، بَ: مامیل، (۳) هَ: صد و چهل هزار، (۴) بَ: بلاساقون، دَ: بلاساقون، (۵) دَهَ: غربالیق، آ: غربالیغ، بَ: عربالیق، جَ: عوبالیغ، — این کلمه در ج ۱ ص ۴۴ نیز گذشت بصورِ غربالیق، غزبالیق، مربالیغ و غیرها، در حبیب السّیر در اوایل همین فصل قراختائیان گوید: «بلدهٔ بلاساغون که مغولان آنرا غوبالیغ گویند یعنی شهر خوب الخ»، مرکوارت (Marquart) از مستشرقین آلمان گوید که صواب در این کلمه غز بالیغ است یعنی شهر غُزان یعنی اتراك غُز، (۶) کذا فی جَ دَ هَ، آبَ: قرلیغ، (۷) آ: قنقلی، بَ: قنقلی، جَ هَ: قنقلی، دَ: مىلى، (۸) آ: معلیان، دَ: قىلقان، (۹) کذا فی جَ، هَ: قرلقان، آ: قارلغان، بَ: قارلعان، دَ: قان‌لقان،

شد، و در خزانهٔ غزنین که سلطان شهاب الدّین نهاده بود مناشیر دار الخلافة المقدّسة بیرون آمد مشتمل بر تحریض غوریان بر قصد سلطان خوارزم و تهجین و تقبیح حرکات و افعال ایشان وحشت سلطان با دیوان عزیز زیادت شد و دانست که قصد غوریان بیشتر موجب آن ٥ تحریض و تحریص[1] از دار الخلافه بودست چون ممالك سلطان غور از طرف هند[2] مسلّم شد با سمرقند مراجعت فرمود سلطان حالیا آنرا اظهار نکرد و میخواست[3] تا بابتدا ولایات شرقیرا مستخلص گرداند و ذکر کیفیّت آن حال در مقدّمه مثبت است[4]، و چون ممالك هراة و غور و غرجستان و سجستان تا سرحدّ هندوستان با مملکت او مضاف شد و آن ۱۰ ملکی بود که هرکسرا مسلّم نبودست و آن بلاد مقرّ سریر ملك سلطان محمود سبکتکین بود و اولاد او هلمّ جرّا و تا هنگام سلاطین غور آن ممالك مفروز بوده است آن تختگاه نامزد سلطان جلال الدّین کرد،

ذکر خانان قرا ختای و احوال خروج و استیصال ایشان، f. 83b

اصل ایشان از ختای است از جملهٔ معتبران و مشاهیر آن[5] بودند ۱٥ سببی ضروری اتّفاق افتادست که انزعاج ایشان لازم شدست و اغتراب و تصدّی اخطار بمکابدت اسفار واجب شده و مقدّم و امیر ایشانرا کورخان خوانند یعنی خان خانان چنین میگویند بوقت آنك از ختای بیرون

---

(۱) کذا فی آ بَ جَ، دَ «و تحریص»را ندارند، — تحریص با صاد مهمله در کتب لغت معتبره بنظر نرسیده است، (۲) آ بَ جَ: هندی، (۳) کذا فی آ باتّصال «می» بفعل، (٤) این فقره یعنی یافتن مناشیر دار الخلافه در خزانهٔ غزنین نه در مقدّمهٔ کتاب مذکور است و نه هیچ جای دیگر سابق براین ابرمِ مصنّف که کلمهٔ «مقدّمه»را بمعنی «سابق» و «قبل از این» استعمال میکند — مقدّمهٔ مصحّح ج ۱ ص فید) بل فقط بعد از این در ورق «۹۲» مذکور خواهد شد، وگویا مصنّفرا در ترتیب مسوّدات کتاب در حین نقل بیباض تقدیم و تأخیری روی داده است،

(٥) بَ بخطّ جدید افزوده: ممالك،

حشم مطاوعت او می‌کردند چندانك[1] هوای نفسانی برو غلبه کرده بود[2] چون اورا با کسی که بدو مضاف و منسوب بود بکشتند از دو برادر کور خان که در ربقهٔ حیاة بودند یکی‌را اختیار کردند تا قایم مقام برادر بنشست برادر دیگررا که مجاذبت ملك می‌نمود از دست برداشتند و این ۵ برادر تمکّن یافت و هرکس‌را بمصلحتی موسوم کرد و شحنگان‌را بجوانب فرستاد، و چون نوبت اتسز خوارزمشاه پسر او تکش رسید تکش بر قرار مال قراری ادا می‌کرد و تحرّی رضای او بهمه وجوه رعایت می‌نمود و در مرض موت پسران‌را وصیّت کرد که با کور خان مکاوحت نکنند و سر از قراری که مقرّرست نتابند چه او سدّی بزرگست که ما ورای او خصمان ۱۰ درشت اند، چون نوبت ملك بسلطان محمّد رسید برقرار یکچندی مال می‌گزارد و میان ایشان مورد مصافات روشن بود و چون سلطان شهاب الدّین غور[3] قصد سلطان محمّد کرد کور خان اورا ده هزار مرد مدد فرستاد و بر در أَنْدَخُود مصاف دادند غوریان منهزم رفتند و چون سلطان‌را همّتی بود که شاه انجم‌را از روی مرتبت در زیر چتر خود ۱۵ می‌دید از تحمّل قبول جزیت و اداء خراج کور خان أَنَفَت می‌داشت دو سه سال در ادای آن تعویقی انداخت و در گزاردن آن آهستگی کرد عاقبت کور خان وزیر ملك خود محمود تای[4]را باستیفای واجبات اموال قراری بفرستاد با الوکهای درشت‌تر چون بخوارزم رسید و سلطان مستعدّ محاربهٔ قبچاق گشته بود سلطان نخواست که ایشان‌را جوابی درشت بعنف ۲۰ گوید تا وصیّت پدررا خلاف نکرده باشد و دیگر آنك غیبت او خواست بود نباید انتهاز فرصتی جویند و تعرّضی رسانند و از قبول مواضعه نیز ننگ و عار می‌داشت در آن جواب بخیر و شرّ لب نگشاد و مصلحت

---

(۱) دَ: چنانکه، (۲) هٓ کلمهٔ «بود»را ندارد، (۳) جَ: غوری، — شاهدی دیگر برای اضافهٔ نام صاحب محلّ بمحلّ، (٤) کذا فی آ جَ هٓ، دَ: محمود بای، بَ: محمود سای،

ملك رایگانی بنشست و نـام خانی از نبیرهٔ افراسیاب برداشت و اورا بایلك ترکان موسوم گردانید و شحنگان بنواحی و اطراف روان کرد از قم کیچك[1] تا بارسرجان[2] و از طراز[3] تا بامبح[4] چون بکچندی از آن بگذشت و حواشی او مرفّه و مواشی او فربه گشتند قنقلیان[5]را در ضبط ۵ آورد و لشکر بکاشغر و ختن روان کرد و آنرا مستخلص گردانید و بعد از آن بجدّ قرقیز[6] بانتقام حرکاتی که ازیشان مشاهده کرده بود لشکر فرستاد و بیش بالیغ[7] مسلّم کرد و از آنجا بجدّ فرغانه و ماوراء النّهر لشکر فرستاد و آن موضع نیز ایل شدند و سلطانان ماوراء النّهر که پدر و جدّ سلطان عثمان بودند سر بر خطّ فرمان او نهادند و بعدما که اورا ۱۰ این فتحها میسّر گشت و لشکر او مستظهر و خبل و خبول[8] بیشتر شد اربوز[9]را که صاحب جیش او بود بجانب خوارزم فرستاد تا رساتیق آنرا نهب و تاراج کرد و کشش بسیار اتسز خوارزمشاه بنزدیك اربوز[10] فرستاد و قبول طاعت او کرد و سی هزار دینار زر مواضعه قبول کرد که سال بسال بعد از اجناس و مواشی بدو میرساند اربوز[11] بدین مصالحت باز گشت و در مدّتی نزدیك کور خان نماند کوبونك[12] که f. 84a خاتون او بود قایم مقام او بنشست و آغاز تنفیذ احکام کرد و تمامت

---

(۱) آ بَ: قم کمك، دَ: قم کیحك، هَ: قم کیجك، جَ: قم کنجیل، — متن تصحیح قیاسی است رجوع کنید بج ۱ ص ۵۱ ح ٤، (۲) کذا فی آ بَ (؟)، جَ هَ: تا تارسرخان، دَ: تا باسرجان، (۳) آ: طرار، (٤) کذا فی آ (؟)، بَ: تا بافنج، جَ: تا نامنج، هَ: تا بافسح، دَ: تا منج، (۵) آ: فنطان، بَ: قنقلیان، هَ: قنعلیان، دَ: قلقان، (٦) کذا فی هَ، آ بَ جَ دَ: قرقیر، (۷) دَ: بیش بالیق، آ: منش بالیغ، جَ: بش بالیغ، بَ: بش بالیق، هَ اصل جملهرا ندارد، (۸) کذا فی جمیع النّسخ اعنی: خبل و خبول، (رجوع بص ۸۱ س ۲)، (۹) کذا فی بَ، آ: اربوز، دَ: ارنوز، هَ: اربور، جَ: ازیراکه...، (۱۰) کذا فی آ بَ هَ، دَ: ارنوز، جَ: او، (۱۱) کذا فی بَ هَ، آ: اربوز، دَ: ارنوز، جَ: او نیز، (۱۲) کذا واضحاً فی آ، بَ: کوبونك، هَ: کوبوك، جَ: کوتونك، دَ: کرنوك،

ملازم کور خان بود بارادت خود اختلافی نمی‌توانست کرد چون تغییر احوال و تزلزل ملك کور خان بشنید التماس اجازت مراجعت کرد تا بقایا و متفرّقان لشکرهارا که در زوایا مانده باشند جمع کند و اورا مدد نماید کور خان‌را این دمدمه موافق طبع افتاد و بر سخن او که از منبع ۵ زور و مجمع فجور ترشّح کرده بود اعتماد نمود و اورا بخلعتهای گرانمایه مخصوص کرد و بلقب کوچلك[1] خانی موسوم چون کوچلك باز گشت کور خان‌را از فرستادن او ندامت روی نمود ع، وَ يَنْدَمُ حِينَ لَا تُغْنِي ٱلنَّدَامَةُ، و باستحضار طرف نشینان هر موضعی که امرا و گماشتگان او بودند چون سلطان عثمان و غیره کس فرستاد چون سلطان عثمان از کور ۱۰ خان دختری خواسته بود و او بدان اجابت نکرده از آن سبب کوفته خاطر بود اجابت او نکرد و بسلطان محمّد رسول فرستاد و موافقت او اظهار کرد و خطبه و سکّه در سمرقند بنام او کرد و مخالفت و معادات کور خان ظاهر گردانید کور خان چون ازین حال خبر یافت سی هزار مردرا عرض داد و بمحاربهٔ او فرستاد و بـاز سمرقندرا مستخلص کرد و ۱۵ بزیادت تعرّضی اجازت نداد سبب آنك سمرقندرا خزانهٔ خود می‌دانست و چون از طرف بالا نیز کوچلك[1] قوّت گرفته بود و بنواحی او تاختن می‌کرد و زحمت می‌رسانید لشکررا از سمرقند بدفع او باز خواند و بجانب او روان کرد چون سلطان از تشویشی که اورا از جانب کوچلك بود و فرستادن لشکر باستیصال و قمع او خبر یافت انتهاز این فرصت گوش ۲۰ داشت و متوجّه سمرقند شد و سلطان سلاطین بخدمت استقبال او بیرون آمد و ملك سمرقند بدو تسلیم کرد و از آنجا باتّفاق متوجّه کور خان شدند و چون بطراز رسید تاینکو[2] با لشکری شگرف آنجا بود او نیز لشکرها عرض داد و بمحاربت بیرون آمد چون بمحاذات یکدیگر بایستادند از هر دو جانب حملها کردند و دست چپ هر قوم مقابل خود دست

---

(۱) بَ: کوچلك، (۲) کذا فی بَ جَ هَ، آ: تاینکو، بَ: تانکو،

آنرا برأی مادر خود ترکان خاتون منوّض گرداند و خود روان شد ترکان خاتون فرمود تا رسل کور خان‌را تبجیل و احترام کردند و جانب ایشان مرعیّ فرموده مواضعهٔ سنوی بدیشان تمام تسلیم کرد و جماعتی‌را از معارف حضرت خود در مصاحبت محمود تای[1] بنزدیك کور خان
۵ فرستاد باعتذار تأخیری که در ادای مواضعهٔ سالیانه رفته بود و التزام ایلی و انقیاد بر قرار سابق تقریر نمود و چون محمود تای[2] بزرگ منشی و سرکشی سلطان دیده بود و مزاج او بشناخته که مقدار مرتبت خود از آن عالیتر می‌داند که هیچ مخلوقی‌را تواضع و تملّق نماید و بتواضع تلقّی کند ملوك آفاق‌را خادم خود می‌شناخت بلك روزگاررا چاکری می‌پنداشت

۱۰ اِنِّی اَنَا ٱلْاَسَدُ ٱلْهَصُورُ لَدَی ٱلْوَغَی ٭ بِخِیسِ ٱلْقَنَا وَ مَخَالِبِی اَسْیَافِی
وَ ٱلدَّهْرُ عَبْدِی وَ ٱلسَّمَاحَةُ خَادِمِی ٭ وَ ٱلْاَرْضُ دَارِی وَ ٱلْوَرَی اَضْیَافِی

با کور خان احوال او تقریر کرد و گفت سلطان دل بنکوئی ندارد و بعد ازین مالی ادا نکند کور خان نیز رسل اورا زیادت اعزازی نکرد و التفاتی ننمود، و چون سلطان کامیاب از غزای قنچاق با مستقرّ مملکت
۱۵ خوارزم رسید عزیمت استخلاص بلاد ماوراء النّهر آغاز نهاد و لشکر
f. 84b بنجارا کشید و در خفیه باطراف و هر ناحیتی پیغامها داد و بمواعید مستظهر گردانید و بتخصیص سلطان عثمان‌را ترحیب[3] بسیار کرد و چون ایشان نیز سبب امتداد مدّت کور خان ملول گشته بودند و از منصوبان عمّال و مقلّدان اعمال کور خان که بر خلاف ایّام ماضیه بی رسمی و عدوان
۲۰ آغاز نهاده بودند تنفّر حاصل داشتند دعوت سلطان اجابت کردند و بدان استظهار یافتند و تبجّح و استبشار نمودند و سلطان بر قرار آنك در سال آینده بر قصد او باز آید از بخارا باز گشت، و امراء کور خان در جانب شرقی نیز دم عصیان آغاز نهاده بودند و درین وقت کوچلك[4]

(۱) کذا فی آ ب ج ه، د: محمود بای، (۲) کذا فی آ ج ه، ب د: محمود بای، (۳) ب د ه: ترغیب، (۴) آ ب: کوجلك،

باز پس آمدست و با مواضع[1] و رعایا چه بی رسمی کرده و اکثر لشکر
ازو اجتناب می‌جویند درین وقت فرصت‌را غنیمت دانست و بار دیگر
چون برق از میغ متوجّه او شد و اورا مغافصةً فرو گرفت قال الله
تعالی أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤُزُّهُمْ أَزًّا در وقتی که
۵ تمامت لشکر ازو پراگنده بود و چون هیچ چارهٔ دیگر نماند کور خان
خواست که اورا خدمتی کند و تواضعی نماید کوچلك بدان رضا نداد
و اورا اعزاز کرد و بمحلّ پدری می‌نگریست و حرمت او رعایت می‌کرد
و کور خان دختر امیری بزرگ‌را که غیرت زهره و مشتری بود نامزد
خود کرده بود چون محکوم حکم کوچلك[2] گشت آن دختررا کوچلك[3]
۱۰ در تصرّف آورد و کور خان بعد از یك دو سال گذشته شد و باد
دولت خاندان ایشان نشسته بعدما که در غبطت و شادمانی[4] سه قرن
نود و پنج سال[4] روزگار گذرانید[5] چنانك آسیبی بدامن اقبال ایشان
نرسید و چون هنگام زوال کار و تراجع روزگار آن طایفه آمد آنکس
که اسیر زندان بود امیر خان آن قوم گشت و گور خان‌را گور خانمان[6]
۱۵ شد و تمامت قوم او سرگشته و پریشان شدند،

چو وقت آمد نماند آن پادشائی • بکاری نامد آن کار و کیائی
چو آید ریح باشد چون شود رنج • تهی دستی شرف دارد برین گنج

قال الله سبحانه و تعالی كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا
بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلٌّ كَانُوا
۲۰ ظَالِمِينَ،

---

(۱) آ ج: لشکر، (۲) ب: کوحلك، (۳) آ: کوحلك، (۴–۴) کذا واضحًا فی آ، ب ج: سه قرن بود و پنج سال، د: سه قرن و پنج سال، ه: سه قران و پنج سال، (۵) د: گذرانیدند، (۶) ب ج د ه: خان و مان، — از جناس در این عبارت معلوم میشود که گور خان با گاف فارسی است،

راست‌را از جای برداشتند و هر دو لشکر باز پس نشستند و لشکر کور خان باز گشت[۱] و تاینکو[۲] در دست افتاد و سلطان نیز باز گشت[۳] و لشکر ختای در مراجعت نهب و غارت و قتل و فساد در اماکن و بقاع و رعایای خود آغاز نهادند چون ببلاساقون رسیدند اهالی آن دل ۵ بر آن نهاده بودند که سلطان‌را این نواحی مستخلص خواهد شد دروازها در بستند چون لشکر قراختای بدانجا رسید راه ندادند و جنگ در پیوستند شانزده روز محاربت سخت کردند بگمان آنك سلطان از عقب f.85a ایشانست و چندانك محمود تای[۴] و امرای کور خان با ایشان مواثیق می‌بستند و نصیحت می‌گفت اعتماد نمی‌کردند تـا عاقبت لشکر ختای که ۱۰ بهر جانبی بود تمامت جمع گشتند و پیلانی‌را که از لشکر سلطان[۵] باز ستده بودند بدروازها راندند و آنرا خراب کردند و ازجوانب لشکرها قوّت نمودند و در شهر آمدند و دست بشمشیر بردنـد و بر هیچ کس ابقائی ننمودند و سه شبانروز کشش کردنـد و چهل و هفت هزار از معتبران نامور در شمار کشتگان آمد و لشکر کور خان از کثرت غنایم با ۱۵ استظهار بسیار شدند و چون کور خان‌را خزانها بعضی از غارت و بعضی از اطلاق جرایات و مواجب تهی گشته بود محمود تای[۶] ازین ترس که نباید بمال او که مالی بود که قارون‌را نبوده باشد طمع رود رای زد که آنچ از خزاین خاصّه لشکر از کوچلك[۷] استرداد کرده‌اند[۸] جمع می‌باید کرد امرا چون این اندیشه بشنیدند هرکس تقاعد نمودند و مستوحش[۹] ۲۰ گشتند و دم استغنا و طغیان زدن آغاز نهادند و کوچلك دیگر باره کاررا وشکرده گشته بود ومستعدّ شده چون بشنید که کور خان از لشکر

(۱–۳) این جمله از آ ساقط است و در باقی نسخ یعنی ب ج د ه مذکور، (۲) کذا فی ج د ه، ب: تانکو، (۴) کذا فی آ ج ه، ب د: محمود مای، (۵) آ ج این کلمه‌را ندارند، ه: «غور» بجای سلطان، (۶) کذا فی آ ج د ه، ب: محمود مای، (۷) آ: کوچلك، (۸) رجوع کنید نیز بج ۱ ص ۴۷ س ۱۸–ص ۴۸ س ۸، (۹) آ ب د: موحش، ه: متوحّش،

ربیتی و حکایات متقدّمان مصدّق نی‌شمری ع، گر نیست باورت ز من
اینك بیار دست، و عنان این تمثیل عیان بستان و بچشم حقیقت این
حالت مشاهده فرمای و بگوش هوش این حکایت استماع نمای و بذوق
تجربه ازین دیگ پر از عجایب چاشنی بردار و بمشامّ قبول از رایحهٔ این
۵ نصیحت استنشاقی بجای آر، و تصریح این تلویحات و تفتیش این اسرار و
رموزات نقش و صورت حالت سلطان سعید محمّد انـار الله برهانـه و
اسکنه جنانه است مادام که چرخ گوژ[1] پشت و فلك کور دل و گردون
دون و عالم بوقلمون و روزگار ناسازگار موافق فرمان و مراد او بود بی
واسطهٔ زیادت جدّ و اجتهاد روایع[2] اقبال طلایع عزایم اورا استقبال
۱۰ می‌نمود و وفود نجاحْ قلب و جناح اورا تلقّی واجب می‌داشت عنان عزیمتی
بهیچ طرف مصلحتی معطوف نگردانیده بود الاّ و شکوه دولت روز افزونش
شبیخون خوف و هراس از مَعَرَّتِ سطوتِ[3] باسِ او بر سر دل دشمنان
و معاندان او می‌برد، قاید و صاحب جیش او بخت بیدار و حارس و
طلایه دار حفظ و وقایت پروردگار بود، قلب و میمنه از کرّوبیانِ مَلَك
۱۵ و میسره از تواتر آمْدادِ سعاداتِ فلك، چتر از موافقت قضا و قدر ساخته
و الویه از مساعدت نصرت و ظفر افراخته شده و قلم توفیق بر عَذَبَاتِ[4]
آن بمدادِ اِمدادِ حقّ نَصرٌ مِنَ ٱللّٰهِ وَ فَتْحٌ قَرِیبٌ نوشته

سعود سوی یمین و فتوح سوی شمال • سپهر پیش رکاب و زمانه زیر عنان

f. 86a چون بخت بر باد شد و نکبای نکبت آتش اقبال‌را بکشت آب کامرانی
۲۰ بخاك نا مرادی مکدّر گشت و ادلّهٔ آراء و تدابیر از جادّهٔ هدی اجتناب

(Suppl. persan 206) شروع میشود واز اینجا ببعد تـا آخر کتاب این نسخه نیز در
تصحیح متن بکار برده شده است، (۱) آ: کوز، (۲) ج د ه ز: از روایع،
ب: روایع، آ: اروایع، (۳) ب (بخطّ جدید) ج ز: افزوده‌اند: و،
(۴) عَذَبَةُ کلِّ شیء طَرَفُهُ و عَذَبَةُ الرُّمح خِرْقةٌ تُشَدُّ علی رأسه یقال خفقت علی
رأسه العَذَبُ ای خِرَقُ الألویة (لسان و تاج و اساس)،

ذکر بقیّهٔ احوال سلطان سعید محمّد و اختلال کار او،

هرکرا تسییر درجهٔ طالع دولت بجرم[1] قاطع محنت رسید خرشید
اقبالش که از جیب افق مشرق[2] سعادت سر برزدی بزوال نامرادی
f.85b و مغرب ادبار کشید و عقدهٔ ذنبِ نحوستْ رأس شقاوت او گشت و اگرچه
٥ بمزیّت رای ثاقب و فضیلت عزم صایب آراسته باشد و بممارست روزگار
مرد آزمائی پیراسته گشته هر اندیشهٔ که کند و مهمّی‌را که پیش گیرد
مادّهٔ وبال و موجب تشویش خاطر و بال او شود و هر کمال‌را که توقّع
دارد سبب نقصان و حرمان او آید بحدّی که از نظر سعادت سعدین
اثر نحوست تحسین یابد و نور رای روشن او که در دریای ظلماتِ
١٠ واقعاتْ ماهی کردی در شستِ کسوف حجاب حیرت و ضَباب دهشت
متواری ماند و زِنادِ مراد و مُزناد او غیر واری گردد و وجه سَدَاد ازو
مسدود ماند و مقصد رَشَادرا مفقود یابد و غطای غفلت دل و بصیرت
اورا پوشیده کند تا هرچه از افعال او صادر بود عینِ غبنِ کار او آید
قال الله تعالی إِذَا أَرَادَ ٱللهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ
١٥ مِنْ وَالٍ،

إِذَا أَرَادَ ٱللهُ أَمْـرًا بِٱمْرِئٍ ٭ وَكَانَ ذَا رَأْيٍ وَعَقْلٍ وَبَصَرْ
وَحِيلَةٍ يَعْمَلُهَا فِي كُلِّ مَا ٭ يَأْتِي بِهِ مَكْرُوهُ أَسْبَابِ ٱلْقَدَرْ
أَغْرَاهُ بِٱلْجَهْلِ وَأَعْمَى عَيْنَهُ ٭ وَسَلَّهُ مِنْ رَأْيِهِ سَلَّ ٱلشَّعَرْ
حَتَّى إِذَا أَنْفَذَ فِيهِ حُكْمَهُ ٭ رَدَّ إِلَيْهِ عَقْلَهُ لِيَعْتَبِرْ[3]

٢٠ [4]پس ای یار موافق و دوست مشفق درین معانی اگر شبههٔ داری و

(۱) آ ب: بجرم، د: نجوم، (۲) د ه ندارد،
(۳) هذه الأبيات لأبى جعفر محمّد بن عبد الله بن اسمعيل الميكالى رئيس نيسابور ذكرها الثّعالبى فى يتيمة الدّهر ج ٤ ص ۲۹۹، و تمثّل بها العتبى فى التّاريخ اليمينى (انظر شرح اليمينى للشّيخ احمد المنينى طبع مصر ج ۱ ص ۲۲۰) (٤) از اینجا نسخهٔ ز

کنار با دینِ حقّ که بر اولو الأمر واجبست بلك عین فرض تغافل نموده و آن رکن‌را که بزرگتر رکن اسلام آنست مهمل گذاشته این موجبات‌را بهانه ساخت و از سادات بزرگ علاء الملك‌را از ترمد نامزد کرد تا اورا بخلافت بنشاند و برین اندیشه روان شد، چون بدامغان رسید
٥ خبر یافت که اتابك سعد بهوسِ استخلاص ملك عراق بقرب ری رسیدست سلطان با مردان کار یزك‌وار بتعجیل مانند برق براند بجبل بزرك[1] باتابك سعد رسید که با لشکر عراق بهم بود مصاف کشیدن همان بود و انهزام لشکر عراق همان و اتابك سعدرا دستگیر کردند سلطان خواست تا اورا بکشد اتابك بملك زوزن التجا جست و اورا وسیلت
١٠ ساخت تا بالتماس او سلطان بر اتابك سعد ابقا نمود و او پسر بزرگتر خود اتابك زنگی‌را بنوا بسلطان داد و دو قلعهٔ اصطرخ[2] و اسکان[3]را با چهار دانگ محصول فارس سلطانرا مقرّر داشت تا اجازت مراجعت یافت چون بزیر قلعهٔ اصطرخ[4] رسید و اتابك ابو بکررا حالت مصلحت و قرار معلوم گشت بمحاربت پیش آمد پدر و پسر یکدیگررا کارد[5]
١٥ زدند و اتابك سعد پسررا بگرفت و بقراری که داده بود و شرطی که کرده وفا نمود، و هم در آن وقت اتابك اوزبك[6] نیز هم سودای ملك عراق پخته بود و از اذربیجان بهمدان آمد مواکب سلطان چون بهمدان

---

(١) کذا فی ب ج د ه ز، آ: بجل بزرك، نسوی نسخهٔ وحیدهٔ باریس ص ١٩: جبل بزرك، (طبع هوداس ص ١٤: جبل بزرك)، و گوید «هی کورة من کُوَر الرّیّ محدثة»، و یاقوت گوید «خَبَّل بلفظ الخیل الّتی تُرکب کورة و بلدة بین الرّیّ وقزوین محسوبة من اعمال الرّیّ و هی الی قزوین اقرب الخ»، (٢) کذا فی آ د ب، ج ه ز: اصطخر، (٣) کذا فی ج، آ ب د: اسکان، ز: اشکان، ه: اشکوان، نسوی نسخهٔ باریس ص ٢٦: «و تسلّم منه قلعتی اصطخر و اسکاباد (طبع هوداس ص ١٩: اسکاباد)»، و معلوم نشد که مقصود در متن همان قلعهٔ اشکنوان معروف است یا مراد قلعهٔ دیگر است، (٤) کذا فی آ د ب، ج ه ز: اصطخر، (٥) ب ج د ه ز: زخم، (٦) ج ز: ازبك (فی المواضع)،

نمود و از منزل صواب اغتراب جست و یکی از اوایل علامات واقعات و مقدّمات حادثات آن بود که در شهور سنهٔ [1] عزیمت قصد دار السّلام[2] لازالت معمورةً کرد و در آن وقت ثوب خلافت بامیر المؤمنین النّاصر لدین الله مطرّز بود و میان ایشان وحشتها نشسته و موجبات اسباب[3] یکی آن بود که جلال الدّین حسن چون تقلّد اسلام کرده بود و سبیل فرستاده علم و[4] سبیل اورا بر سبیل[5] سلطان مقدّم داشته بود و باصحاب او اهانت کرده و اسباب دیگر واقع گشته بود که سلطان محمّد بدان سبب عظیم کوفته خاطر بود و از ائمّهٔ مملکت فتاوی گرفت که آل عبّاس در تقلّد خلافت محقّ[6] نیستند و استحقاق خلافت بسادات حسینی میرسد و آنکس که قادر باشد اورا رسد که حقّ در نصاب خود قرار دهد و نیز خلفای عبّاسی از قیام باجتهاد در راه خدای تعالی و غزوات تقاعد نموده‌اند و با حصول استطاعت از محافظت ثغور و قمع ارباب بدعت و ضلالت و دعوت

---

(۱) بیاض در آ ب ز، د ه بدون بیاض، ج: ثلث و عشرة و ستّمایه، — صواب سنهٔ اربع عشرة و ستّمایه است کما فی تاریخ ابن الأثیر و سیرة جلال الدّین منکبرنی للنّسوی، (۲) ب (با صلاح جدید) ز افزوده‌اند: بغداد، (۳) ب باصلاح جدید: و اسباب، (۴) این واورا در آ ندارد، (۵) سبیل گویا بمعنی قافلهٔ از حاجّ مصحوب عَلَمی و امیر حاجّی با جمیع لوازم وما یحتاج حجّاج بوده‌است که بلا عوض و فی سبیل الله بدیشان داده میشده است از قبیل مرکوب و طعام و شراب، نسوی در سیرهٔ جلال الدّین منکبرنی در همین مورد گوید (ص ۱۶): «و انضاف الی ذلك استهانتهم [ای اهل بغداد] بالسّبیل الّذی کان للسّلطان فی طریق مکّة حرسها الله تعالی حتّی بلغه تقدیمهم سبیل صاحب الأسماعیلیّة جلال الدّین الحسن علی سبیله»، ابن الأثیر گوید نیز در همین مورد در حوادث سنهٔ ٦١٤: «وکان سبیله اذا ورد بغداد یقدّم غیره علیه و لعلّ فی عسکره مایة مثل الّذی یقدّم سبیله علیه»، در قاموس دزی این کلمه‌را بمعنی خود آذوقه و ما یحتاج حجّاج فرض کرده است و این عبارت ابن خلکان‌را شاهد آورده «وکان یقیم فی کلّ سنة سبیلاً للحاجّ و یسیّر معه جمیع ما تدعو حاجة المسافر الیه فی الطّریق»، و شاهد اعمّ از مدّعی است و مراد از سبیل در این عبارت نیز ظاهراً همان معنی سابق الذّکر است، (۶) آ: مستحقّ،

کدورات صافی گرداند، بوقت مراجعت از نزدیك قایر[1] خان امیر اترار، باعلام وصول و احوال تجّار که تعلّق بتتار داشتند رسولی رسید سلطان پیش از آنك درین باب تفکّری و تدبّری نماید و نفع و ضرّ و خیر و شرّ آن با عقل خود موازنه کند بر فور مثال داد تا آن جماعت مسلمانان‌را ۵ که بحرم امن او پناه جسته بودند بقتل آرند و مال ایشان‌را که غنیمتی شگرف می‌پنداشتند بردارند،

وَ رُبَّتَ آکِلَةٍ مَنَعَتْ اَخَاهَا ۔ بِلَـذَّةِ سَاعَةٍ آکِلَاتِ دَهْرٍ[2]

چو تیره شود مردرا روزگار ۔ همه آن کند کش نیاید بکار

قایر[3] خان بر موجب فرمان چهار صد و پنجاه مسلمان‌را بی جان کرد و ۱۰ سر امن و فراغت پیچان و هر آینه هر کار که عواقب آن در اوایل نا اندیشیده ماند فتنهائی که در ابتدا پیدا نیاید نابیوسیده توقّع باید کرد،

تَوَقَّ مُعَادَاةَ ٱلرِّجَالِ فَإِنَّهَا ۔ مُکَدِّرَةٌ لِلصَّفْوِ مِنْ کُلِّ مَشْرَبِ

وَ لَا تَسْتَثِرْ حَرْبًا وَإِنْ کُنْتَ وَاثِقًا ۔ بِشِدَّةِ رُکْنٍ أَوْ بِقُوَّةِ مَنْکِبِ

فَلَنْ یَشْرَبَ ٱلسَّمَّ ٱلذُّعَافَ أَخُو حِجًی ۔ مُدِلًّا بِتِرْیَاقٍ لَدَیْهِ مُجَرَّبِ

۱۵ و چنگز خان در مصاحبت این تجّار بنزدیك سلطان پیغام داده بود که حدودی که بما نزدیکست از دشمنان پاك شد و مارا تمامت مسلّم و مستخلص گشت و حقّ مجاورت ثابت عقل انسانی چنین اقتضا می‌کند که از جانبین طریق موافقت سپرده آید و مراعاتِ طرفِ مصادقت کرده شود و در حدوث واقعـات و وقوع حادثات مدد و معـاونت یکدیگررا التزام ۲۰ نمائیم و مسالك و مهالك[4] امن گشاده داریم تا تجّار فارغ و ایمن شد

---

(۱) کذا فی ه، ج: غایر، آز: قایر، د: قانر، ب: غاير،

(۲) مأخوذ است از مَثَل «رُبَّ آکِلَةٍ تَمْنَعُ آکِلَاتٍ»، رجوع کنید بمجمع الأمثال در باب راء، (۳) کذا فی د ه، ج: غایر، ز: قایر، آ: قاير، ب: غاير،

(۴) ج: ممالك، — مهالك یعنی بیابانها، «المَهْلِکَة و المَهْلُکَة المفازة لأنّه یهلك فیها کثیراً و جمعها مهالك و تفتح لامها و تکسر ایضا (لسان باختصار)،

رسیدند اتابك اوزبك منهزم شد و خواستند تا بر عقب او بروند سلطان فرمود در یك سال دو پادشاه‌را گرفتن فال نباشد اورا راه دهند تا برود اتابك اوزبك بسلامت باذربیجان رسید [۱] و سکّه و خطبه بنام سلطان کرد و رسولان با تحف و هدایا بخدمت سلطان فرستاد، و سلطان
۵ از همدان متوجّه بغداد شد چون باسد آباد رسید[۱] هنگام فصل خریف بود یزك دی ترك تازی کرد و از تیر باران برف شمشیر بازی در آن شب روز فزع [۲] اکبر مشاهده نمودند و از اسنّهٔ سرما و باد که هیچ جوشن f. 86b دافع آن نتوانست بود اهوال زمهریر معاینه دیدند مردم بسیار در زیر آن سپری شدند و از چهارپای خود اثری نماند و در دست عزیمت
۱۰ حسرت و ندامت باقی ماند وَ لِلّٰهِ جُنُودُ ٱلسَّمٰوَاتِ وَ ٱلْأَرْضِ وَ كَانَ ٱللّٰهُ عَلِيمًا حَكِيمًا،

حَذَارِ لَهُمْ مِنْ سَخْطَةِ ٱللّٰهِ إِنَّهَا • يُشَاهُ بِهَا حُرُّ ٱلْوُجُوهِ وَ يُمْسَخُ [۳]

و این چشم زخمی بود بر چهرهٔ اقبال و خدشهٔ بر صفحات احوال او و از آن وقت باز دواعی ادبار تجاوب نمود و قوافل حرمان و خذلان
۱۵ تناوب کرد،

نه مرد عشق تو بودم من اینقدر دانم • ولی بدیدهٔ فرو می‌هلد قضا پرده

و چون این ضعف و وهن بحال او راه یافت و معجزهٔ دین محمّدی دست او بر تافت

برنافتست بخت مرا روزگار دست • زانم نمی‌رسد بسر زلف یار دست

۲۰ بضرورت پای از آن اندیشه باز کشید و روزی چند در عراق توقّف نمود چندانك مرمّت احوال حشم و خدم کرد و کار آن ملك‌را از شوایب

(۱—۱) این جمله بتمامها از آ ساقط است،

(۲) ب باصلاح جدید: فزع روز،

(۳) استعمال کلمهٔ «یُشَاهُ» قدری محلّ اشکال است چه این مادّه نه از مجرّد و نه از باب إفعال بمعنی تقبیح بطور متعدّی چنانکه مناسب مقام است نیامده است،

آنجا مقام فرمود و چون روزگار بهار بود و جهان چون نو عروسان پر نگار و او ذاهل از ستیز چرخ دوّار بحکم آنك

اکنون که ترّ و تازه بخندید نو بهار ٭ ما و سماع و بادهٔ رنگین و زلف یار

از بقیهٔ زندگانی برفرار از مصاحبت غوانی و مداومت شراب ارغوانی
۵ استیفای مرادات می‌نمود و تتبّع لذّات و شهوات می‌کرد و بطنز سپهر بی مهر می‌گفت

ایّام گلست بس نمانــد می‌خور ٭ گل خود چه که تا نفس نماند می‌خور
با دور فلك درین رباط ویران ٭ بس زود نه دیر کس نماند می‌خور

و از آنجا بر عزیمت کوچلك متوجّه سمرقند شد و لشکرهای آن حدودرا
۱۰ جمع کرد و بکچندی نیز در سمرقند از سر نخوت بل از روی غفلت و تقلّب بخت و دولت چون زهره بساط نشاط گسترده بود و ملازمت می دَرْغَمی[1] کرده و خیمهٔ مراد در صحرای بی غمی زده و از نوبر[2] و[3] زیر و بم چنگ از زفان سلطان این معنی بگوش جان عقل می‌رسید که

صحرای دلم گرفت خون ای ساقی ٭ وآورد دل ازجهان جنون ای ساقی
۱۵ بی‌پرده شراب ده که کس آگه نیست ٭ کز پرده چه آیدش برون ای ساقی

و در اثنای این آوازهٔ [گریختن] توق تغان[4] از لشکر مغول[5] بجانب فراقم[6] که موضع اقامت قنقلیان[7] بود بشنید از سمرقند بر عزیمت تتبّع

---

(۱) دَرْغَم بروزن شلغم نام موضعی است [از محالّ سمرقند — با قوت] که آنجا شراب خوب میشود و شراب دَرْغَمی منسوب بدانجاست (برهان)، (۲) کذا فی آ (؟)، بَ زَ: زبر، هَ: زبر، جَ: زفیر، دَ ندارد، (۳) این واورا فقط در آ دارد، (۴) کذا فی بَ دَ زَ، آ: بوق تعان، جَ: بوق تغان، هَ: توق طغان، (۵) دَ: موغال، (۶) کذا فی زَ، ب: فراقرم، جَ: فورافورم، دَ هَ: فرافورم، آ: فرافیر، — شك نیست که فرافورم بلا شبهه در اینجا غلط و سهو نسّاخ است و صواب (بقرینهٔ عبارت آتیهٔ مصنّف که از آن استنباط میشود که این موضع در حوالی جَنْد بوده است و بقرینهٔ نسخهٔ زَ) «فراقوم» است که مفازه‌ایست مشهور در ترکستان روس و اکنون نیز گویا بهمین اسم معروف است و واقع است در ایالت «طورغای»

و آمدی[1] می‌نمایند، باز آنك این نصایح‌را بگوش خرد استماع ننمود رسول‌را نیز بکشت و این حرکات نالایق موجبات موادّ تولّد فاسدات اخلاط و انتقام غضب شد و سبب مکافات و اقتحام، و چون این خبر f. 87a و حالات بسمع چنگز خان رسید آتش غضب اورا چنان بر تند باد قهر ۵ نشاند که بآب قهر و دمار خاك دیار ملك سلطان‌را ناچیز کرد و چون کوچلك پسر نایمان[2] ازو گریخته و خان قراختای‌را منهزم گردانیده بود و در ملك او نشسته و از جانبین لشکر او بیش[3] حایل نبود ابتدا لشکرها بجانب او روان کرد چنانك شرح آن داده آمدست، و چون سلطان از عراق بر عزیمت ماوراء النّهر روان شد و سلطان رکن الدّین‌را نامزد ۱۰ عراق کرد و ذکر او علی حدة آمدست بوقت وصول بخراسان بنشابور آمد و یکماه آنجا توقّف نمود و از روی غفلت بر خلاف عادت بر وفق هوی از جادّهٔ جدّ منحرف شد و در مهلکهٔ هزل گام نهاد و از لذّت عیش روزی چند کام برداشت،

می خور که سمن سما بسی[4] خواهد دید ٭ خوش زی که سهی سها بسی خواهد دید
۱۵ زین یك دم عاریت که داری برخور ٭ میدان که چمن چو ما بسی خواهد دید

و از آنجا بجانب بخارا روان شد از هشتم شعبان تا دهم شوّال سنهٔ (۵)

---

(۱) بَ: شد آمد، جَ دَ زَ: آمد شد، هَ: آمد و شد، (۲) کذا فی دَ هَ زَ، آ: نایمان، بَ: نایمان، جَ: بایمان، — عبارت متن «پسر نایمان» که در جمیع نسخ همین طوراست مراد از آن ظاهرًا «قبیلهٔ نایمان» باید باشد یا آنکه کلمهٔ «پادشاه» از بین افتاده یعنی پسر پادشاه نایمان چه نایمان نام قبیلهٔ کوچلك است نه نام پدر او و نام پدر او که پادشاه نایمان بوده است اونك خان یا تایانك خان است (رجوع کنید بج ۱ ص ٤٦)، (۳) کذا فی آ بَ زَ، جَ دَ هَ: لشکر پیش او (یا پیش او)،

(٤) زَ: سمن بسی سما، (و همچنین در سایر مواضع: سهی بسی سها، چمن بسی چو ما)،

(۵) بیاض در بَ هَ زَ، آ بدون بیاض، جَ دَ کلمهٔ سنه‌را نیز ندارند بدون بیاض، — باقرب احتمالات و بمقایسهٔ فصول سابق و لاحق با یکدیگر مراد در اینجا سنهٔ ٦١٥ یا ٦١٦ است و اظهر اوّل است،

مکن شهریارا جوانی مکن ۰ چنین بر بلا کامرانی مکن
مکن شهریارا دل ما نژند ۰ میاور بجان من و خود گزند

امّا اگر سلطان ابتدا کند و دست بمحاربت یازد ناچار روی نتوان تافت و پای درباید نهاد و اگر ترك این گیرد و خیر خیر بخود آتش بلا نکشد و از وخامتِ عاقبتِ فتنهٔ که مفضی بندامت خواهد بود اندیشد و این نصیحت‌را بگوش عقل بنیوشد و دُم افعی نمالد و نفس[1] فراغ‌را بسنان بد خوئی مجروح نکند و عراضهٔ غنیمت بستاند و برین کار اصرار ننماید بصلاح ملك او نزدیکتر باشد و از معرّت فساد و غایلت عناد دورتر ماند امّا

هر آنگه که خشم آورد بختِ شوم ۰ شود سنگ خارا بکردار موم

و سلطانرا[2] که مرآة بخت او تیره شده بود و دیدهٔ بصیرت او خیره گشته بدین مواعظ منزجر نشد و بدین تنبیهات مرتدع نگشت

تو دانی که خوی بد شهریار ۰ درختیست[3] جنگی[4] همیشه ببار

و محاربت آغاز نهاد چنانك از صلیل سیوف و صهیل خیول و نعرهٔ خیلان[5] و گُردان گوش زمانه کر شد و از گَردِ آن چهرهٔ آفتاب پوشیده و ستارهٔ درفشان ظاهر گشت و دست راست هر جانبی بر دست چپ مقابل حمله کرد و از جای برداشت و لشکر مغول بر قلب که موقف سلطان بود جمله حمله کردند و از جای بجنبانیدند و نزدیك بود که منهزم شوند سلطان جلال الدّین از دست راست که موقف او بود با سواری چند بمدد آمد و پای بیفشارد و آن حمله‌را ردّ کرد و تا بین العشائین کارزار کردند و از جانبین جدّ و اجتهاد و هیچ کدام روی

(۱) کذا فی جَ زَ(؟)، آ: نفس، بَ: نفس، دَ: نفش، (۲) کذا فی آ بَ جَ دَ، زَ: و سلطان، — جَ «که»را ندارد، (۳) کذا بعینه فی آ، (۴) کذا فی بَ زَ، آ: جنکی، جَ: جنلی، دَ: حنظل، ۰ اصل جمله‌را ندارد — جنگی در اینجا بقرینهٔ سیاق عبارت (برفرض صحّت نسخه) باید بمعنی جنگلی یا مخفّف آن باشد و در فرهنگها بنظر نرسید، (۵) کذا فی بَ دَ، آ: حیلان، جَ: خیل (گردان)، زَ: مردان،

ایشان بر راه بخارا بجانب جنْد رفت و خبر یافت که امرا و لشکر بزرگ
از جملهٔ چنگز خان بر عقب ایشانند احتیاط‌را باز بسمرقند آمد و لشکری
که باقی مانده بود برداشت و با گروهی انبوه با فر و شکوه بجنْد آمد و
می‌پنداشت که بیك تیر دو نخچیر خواهد انداخت و ندانست که مَنْ
۵ طَلَبَ ٱلْكُلَّ فَاتَهُ ٱلْكُلُّ و پی ایشان گرفت در میان دو رود خانه قیلی[1]
f. 87b و قیمج[2] بمعرکه رسید کشتگان بی اندازه و خونهای تازه دید در میان
افکندگان مجروحی یافتند و ازو استکشاف حال کردند چون بدانستند که
لشکر مغول[3] غالب بوده است و همین روز ازین مقام روان شده سلطان
۱۰ بی رویّتی روی در راه نهاد و بر پی ایشان پویان شد تا روز دیگر که
طلایع صباح تیغهای درفشانرا از بام افق شرقی طلوع داد و سودای سیاه
از دماغ سیاه شب بیرون برد سلطان بدیشان رسید و کار حرب‌را بسیجید
لشکر مغول در دامن جنگ چنگ نمی‌زدند و آهنگ کشیده می‌داشتند و
می‌گفتند مارا از چنگز خان اجازت محاربت تو نیست ما بمصلحتی دیگر آمده‌ایم
۱۵ و کاری دیگررا آماده گشته و شکاری که از دام[4] ما جَسته می‌جُسته

در شمال ایالت «سیر دریا» در ساحل شرقی سیحون در حوالی بحیرهٔ خوارزم (بحیرهٔ آرال حالیّه)، و شهر قدیم جنْد که بعد از خروج مغول خراب گردید نیز ظاهرًا در همین قراقوم در حوالی بحیرهٔ خوارزم واقع بوده است و آنرا بهمین مناسبت بحیرهٔ جنْد نیز میگفته اند، و نباید این قراقوم‌را بقراقوم دیگر که مفازه‌ایست معروف بین خوارزم و مرو اشتباه نمود (رجوع کنید بج ۱ ص ۶۹ س ۱ و ص ۷۰ س ۲ که آنجا نیز کلمهٔ «قراقورم» بلا شبهه سهو نسّاخ و صواب «قراقوم» است یعنی همین قراقوم مانحن فیه نه قراقوم بین خوارزم و مرو چنانکه در حاشیهٔ آنجا سهوًا ذکر شده است)،

(۷) کذا فی جَ، هَ: قتغلیان، آبَ: قنقلبان، زَ: قیغلبان، دَ: قنطان،

(۱) کذا فی آجَ هَ زَ، بَ: قتلی، دَ قتلی، (۲) کذا فی هَ، آ: قیمح، بَ: سمج، جَ: قمیج، زَ: سمح، دَ ندارد، (۳) دَ: موغال،

(۴) از اینجا تا ورق ۸۸a سطر اوّل قریب دو سه صفحه از نسخهٔ هَ ساقط است و بجای آن فقط دو سه سطر بیاض است، و ابتدای جملهٔ بعد از بیاض این کلمات است: «اخبار موحش می‌رسید الخ»،

بِالْحِرْصِ فَوَّتَنِي دَهْرِي فَوَائِدَهُ ۔ فَكُلَّمَا زِدْتُ حِرْصًا زَادَ تَفْوِيتَا
حَبْلُ ٱلْمُنَى مِثْلُ حَبْلِ ٱلشَّمْسِ مُتَّصِلاً ۔ يُرَى وَإِنْ كَانَ عِنْدَ ٱللَّمْسِ[1] مَبْتُوتَا[2]
جاسوس نام و ننگ ملّت و ملك رسوا شد و ناموس بأس و سیاست پیدا تا کابوس عجز و ضعف مستولی و طاووس ملك شکارِ جغدان بلا ۵ گشت و شاه کاووس در دست سپاه دیوان محنت و غم مقیّد ماند دل‌را بر قضای مبرم خوش کرد و بعجز و قصور تن در داد و سر ببخت بد باز نهاد و رَضِينَا بِقَضَاءِ ٱللّٰهِ‌را کار بست،

هَلاَّ سَعَوْا سَعْيَ ٱلْكِرَامِ فَأَدْرَكُوا ۔ أَوْ سَلَّمُوا لِمَوَاقِعِ ٱلْأَقْدَارِ[3]

و منجّمان نیز گفتند که سعود از اوتاد درجات طالع و عاشر ساقط و ۱۰ نحوس ناظرست چندانك این تسییر درجات مظلمه بگذرد احتیاط‌را بر هیچ کاری که مقابلهٔ خصمان باشد اقدام نتوان نمود، این علّت اضافت خلل کار او شد و عزم آن کرد که عنان برتابد و بجانب دیگر شتابد بیشتر لشکرها در بلاد ما وراء النّهر و ترکستان بگذاشت و از آنجملت صد و ده هزار در سمرقند و فرمود تا دِزِ آنرا عمارت کنند از خندق ۱۵ گوشهٔ بآب رسانیدند سلطان روز حرکت بر آن بگذشت فرمود لشکری که قصد ما دارد اگر هر کسی تازیانهٔ خویش دریجا اندازد انباشته شود لشکر و رعیّت‌را ازین سخن دل شکسته شد و سلطان از آنجا بر راه نخشب روان شد و بهر کجا میرسید وصیّت میکرد که چارهٔ کار خود سازید و

---

(۱) کذا فی دیوان الغزّی نسخة باریس ورق ۴۲ و هو الصّواب، و فی جمیع نسخ جهانگشای: الشّمس، (۲) من قصیدة لأبی اسحق ابراهیم بن عثمان الغَزّی الشّاعر المشهور یمدح فیها التّرك و قد مرّ مطلع هذه القصیدة و جملة من ابیاتها فی ج ۱ ص ۶۳، ۱۵۲، ۱۵۴، (۳) من قصیدة مشهورة لأبی الحسن التّهامی و قد مرّ مطلع هذه القصیدة و جملة من ابیاتها فی ج ۱ ص ۲۴۰، و قبل البیت یذکر حاسدیه

عمری لقد اوطأتُهُمْ طُرُقَ العلی ۔ فَعَمُوا و لم یطأوا علی آثاری
لو أَبْصَرُوا بعیونهم لاستبصروا ۔ و عَمَی البصائر من عَمَی الأبصار
هَلاَّ سَعَوْا البیت،

پشتِ انهزام ننمودند تا

چون سر زلف شب بشانه زدند ٭ رقم کفر بر زمانه زدند
دامن از جنگ در چیدند و در مقابلهٔ یکدیگر نزول کردند

فَآبُوا بِالرِّمَاحِ مُكَسَّرَاتٍ ٭ وَ أُبْنَا بِالسُّيُوفِ قَدِ انْحَنَيْنَا[1]

٥ و لشکر مغول بعدد هر مردی آتشی افروختند و در حال بر باد پایان روان شدند و خاك در چشم روزگار کردند و سلطان هم آنجا که نزول کرده بود چندان توقّف نمود که

صبح صادق چو در جهان بدمید ٭ گل صد برگ آسمان بدمید
زنگی شب بجادوئی گوئی ٭ شعلهٔ آتش از دهان بدمید f. 88a

۱۰ منزل آن جماعت‌را خالی یافت حالی بر فور بی فوز با سمرقند مراجعت کرد و تردّد و تحیّر باحوال او راه یافته بود و انفصام باطن او ظاهر اورا مشوّش کرده و چون قوّت و شوکت آن جماعت‌را با خویش می‌اندیشید و استثارت فتنی که پیش ازین صادر شدست و می‌دانست که بزور این بلارا بخود کشیده است پریشانی و ضجرت بر احوال او استیلا می‌یافت و ۱٥ پشیمانی در اقوال او پیدا می‌شد چه آن جماعت از دریا نهری و از اقلیمی شهری و از سری شَعْری بودند و دست بردی تمام بدید و چاشنی بچشید هرگاه بحار فتن در موج آید و بادهای مختلف محن حرکت کند کشتی امان بساحل نجات نتواند رسید و طوفان بلا عامّ شود، بغلبهٔ ظنّ و وهم ابواب رای راست برو بسته شد و دلش از جفای گنبد گردان ۲۰ خسته و قَتَل و رُعب غالب و خواب و قرار ذاهب گشت ع، وَ اَلنُّجْحُ يَتْلَفُ بَيْنَ اَلْعَجْزِ وَ الضَّجَرِ، و چون بطمع خام آتش فتنه‌را بعُرْضِ[2] خویش کشیده بود و دیگ بلارا در جوش آورده

(۱) من ابیات لعبد الشّارق الجُهَنی من شعراء الحماسة (انظر شرح الحماسة للتّبریزی طبع بولاق ج ۱ ص ۳۲۹–۳۲٤)، (۲) یعنی بجانب، عُرْض بمعنی جانب است (لسان)،

داشت برین عزیمت تا ببلخ بیامد و عماد الملك‌را در آن وقت با تحف و
هدایا پسرش رکن الدّین بخدمت سلطان فرستاده بود نیك ممکّن و محترم
بود و حلّ و عقد کارها در دست او هوای خانه و حبّ وطن و
آشیانه اورا بر آن داشت که سلطان‌را رأی زد که نزدیك من آن
۵ اولیترست که چون این جماعت مستولی شدند خویشتن‌را ازیشان دورتر
افکنیم و بجانب عراق رویم و لشکر عراق‌را جمع کنیم و از سر بصیرت
وکثرت اُهْبت و عُدّت روی بکار آوریم، و پسر او سلطان جلال الدّین
بدین رایها انکار می‌نمود و می‌گفت رای آنست که چندانك ممکنست
لشکرها در هم آریم و پیش ایشان باز رویم و اگر سلطان‌را دل برین قرار
۱۰ نمی‌گیرد عزیمت عراق‌را بامضا رساند و لشکرها بمن دهد تا من بسر حدّ
روم و با آن جماعت دستی بر هم اندازم[1] و سنگی و سبوئی بر هم زنیم[2]

فَیَا لِرِزَامٍ رَشِّحُوا بِي مُقَدَّمًا . إِلَی الْمَوْتِ خَوَّاضًا إِلَیْهِ الْکَتَائِبَا
إِذَا هَمَّ أَلْقَی بَیْنَ عَیْنَیْهِ عَزْمَهُ . وَ نَکَّبَ عَنْ ذِکْرِ الْعَوَاقِبِ جَانِبَا
وَ لَمْ یَسْتَشِرْ فِي أَمْرِهِ غَیْرَ نَفْسِهِ . وَ لَمْ یَرْضَ إِلَّا قَائِمَ السَّیْفِ صَاحِبَا[3]

۱۵ تا خویش‌را بنزدیك خدا و خلق معذور کنیم

لِیَبْلُغَ عُذْرًا أَوْ یَنَالَ غَنِیمَةً . وَ مُبْلِغُ نَفْسٍ عُذْرَهَا مِثْلُ مُنْجِحِ[4]

اگر دولت یار باشد خود بچوگان توفیق گوی مراد ربودیم و اگر
سعادت مساعدت نناید نشانهٔ ملامت مردمان و بندگان باری نگردیم و
زفان طعن در ما نکشند و نگویند که چندین گاهست تا مال و خراج f. 89a
۲۰ از ما می‌ستانند و در وقت کار مارا در کام ناکامی می‌نهند و بچند نوبت
این معنی تکرار می‌نمود و اجازت پدررا انتظار واجب می‌شناخت و از

(۱) ب ج ہ: اندازیم، (۲) د: زنم، (۳) من ابیات لسعدین ناشب من شعراء الحماسة، انظر شرح الحماسة للتّبریزی طبع بولاق ج ۱ ص ۴۵–۴۷،
(۴) من ابیات لعُرْوَة بن الوَرْد العَبْسیّ و هی مذکورة فی الحماسة (ایضاً، ج ۲ ص ۷–۱۰)،

مهرب و ملجأ بدست آرید که مقاومت با لشکر مغول بدست[1] این قوم
ممکن نیست و کس فرستاد تا حرمهای او از خوارزم بر راه مازندران
روان شود و هر روز تشویش و بشولیدگی و توزّع ضمیر و دل تنگی زیادت
می‌شد و با هرکس از ارکان حضرت مشاورت می‌کرد که درمان این درد
۵ بچه ممکن شود و چارهٔ این کار بچه نوع میسّر گردد ع، وَ هَلْ یُصْلِحُ
f.88b اَلْعَطَّارُ مَا اَفْسَدَ اَلدَّهْرُ[2]، و چون بر تواتر[3] اخبار موحش می‌رسید و
اختلال احوال زیادت می‌شد

هر روز فلك حادثهٔ نو زایــد ۰ کاندیشه بجهد مثل آن ننماید
روشن‌تر از آفتاب رایی بایــد ۰ تا مشکل این زمانه‌را بگشاید

۱۰ تمامت عقلا و بزرگان سرگردان و از گردش روزگار پریشان بودند و
هرکس بر اندازهٔ عقل و خرد خود سخنی می‌گفتند و مصلحتی می‌دیدند،

فَوْقَ اَلْعُقُولِ تَصَرُّفُ اَلْاَزْمَانِ ۰ مَا اَلْمَرْءُ اِلاَّ نُهْزَةُ اَلْحَدَثَانِ

جماعتی که بممارست ایّام مجرّب شده بودند و نیك و بد دیده و در تدبیر
امور زیادت غوری و فکری داشتند می‌گفتند که کار ما وراء النّهر از آن
۱۵ گذشت که درین حالت ضبط آن ممکن شود و حفظ آن بجای توان آورد
امّا جُهْد المُقِلّ بجای باید آورد تا ملك ممالك عراق و خراسان از دست
نشود تمامت لشکرهارا که در هر شهری و طرفی نشانده آمدست باز می‌باید
خواند و خروجی عامّ کرد و جیحون‌را خندقی ساخت و ایشان‌را نگذاشت
که پای از آن سوی آب فراتر نهند عَسَى اَللّٰهُ اَنْ یَأْتِیَ بِالْفَتْحِ اَوْ اَمْرٍ مِنْ
۲۰ عِنْدِهِ، و جمعی نیز می‌گفتند که بطرف غزنین می‌باید رفت و آنجا مرد و
لشکر جمع کرد اگر میسّر شود جواب خصمان توان گفت و الاّ بلاد
هندوستان‌را سدّ خود توان ساخت سلطان محمّد این رأی پسندیده‌تر

(۱) بَ باصلاح جدید: و خلاصی از، (۲) صدره تَدُسُّ اِلَی اَلْعَطَّارِ سِلْعَةَ بَیْتِهَا، انظر کامل المبرّد طبع لیبزیك ص ۱۷٦، (۳) تا اینجاست جملهٔ ساقطه از نسخهٔ ﺓ و ابتدای آن از ص ۱۰۲ س ۱۵ است،

که بخارارا بگرفتند و در عقب خبر استخلاص سمرقند بشنید در حال چهار
تکبیر بر ملك خواند و عروس پادشاهی‌را سه طلاق بر گوشهٔ چادر بست
که رجعت در آن صورت نمی‌بست و روی در راه نهاد ع، ز نیك و
بد اندیشه کوتاه کرد، لِيَقْضِيَ ٱللّٰهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا، و اغلب لشکر او
۵ جماعتی ترکان بودند از خیل خویشان مادرش که ایشانرا اورانیان[1]
خواندندی در تضاعیف این پریشانیها و اثنای این پراگندگیها قصد
پیوستند تا سلطانرا بکشند ازین حال سلطانرا یکی اعلام کرد آن شب
خوابگاه بدل فرمود و خرگاه بگذاشت نیم شبی دست بتیر بگشادند
بامدادرا از زخم تیر خرگاه‌را چون سوراخهای غربال دیدند بدین سبب
۱۰ استشعار سلطان زیادت شد و فزع و بیم متضاعف

هر تیر که از چرخ فلك می‌آید . بر خستهٔ دل ریش نمك می‌آید

و در مسارعت بجانب نشابور تعجیل نمود و بهر کجا می‌رسید اهالی آنرا
بعد از تهدید و وعید در تحصین قلاع و استحکام رباع وصیّت می‌کرد
تا هراس و ترس در دل مردم یکی هزار می‌شد و کار آسان دشوار و
۱۵ چون بحدّ کلات[2] رسیدند که در خابران[3] طوس است جمعی اورا بر
آن داشتند که قلعهٔ کلات[4]را که دور بالای آن هفت فرسنگ باشد و
دو سه مزرعه است در اندرون آن عمارت می‌باید فرمود و ذخایر و
خزاین در آنجا جمع کرد و عساکر و عشایررا با آنجا نقل ع، تا خود
بکجا رسد سر انجام فلك، بر آن نیز دل قرار نگرفت و بر عزیمت متقدم
۲۰ در ثانی عشر[5] صفر سنهٔ سبع عشرة و ستّمائة بنشابور آمد و مصالح ملك‌را
در پس پشت کرد و روی بنشاط و عشرت آورد و بغوانی و اغانی

(۱) کذا فی جَ دَ زَ، آ: اورانان، بَ: اوراتیان، هَ: اوبرانیان، — نام این
قبیله سابقا در ص ۳۵ مذکور شد، (۲) کذا فی جمیع النسخ،
(۳) کذا فی آ هَ، دَ: خاوران، جَ: حاتران، بَ: جابران، زَ: خابران،
(۴) کذا فی جمیع النسخ، (۵) هَ: ثانی، زَ: دوم،

خدمت او تخلّف و تقاعد نمی‌نمود و سلطان محمّد از استیلای خوف و هراس [(1)] پاس باس [(1)] سخن او نمی‌کرد و می‌گفت

مه از پی تاج سررا بباد ٭ که با تاج شاهی ز مادر نزاد

و چنانك رسم بی دولتان باشد رای پیرانهٔ پسررا بازیچهٔ کودکانه می شمرد ۵ و بدان التفات نمی‌نمود بعلّت آنك هنوز کوکب اقبال در برج هبوط و [(2)] وبالست و نمی‌دانست که

اَلسَّیْفُ اَصْدَقُ اِنْبَاءً مِنَ ٱلْکُتُبِ ٭ فِی حَدِّهِ ٱلْحَدُّ بَیْنَ ٱلْجِدِّ وَ ٱللَّعِبِ
بِیضُ ٱلصَّفَائِحِ لَا سُودُ ٱلصَّحَائِفِ فِی ٭ مُتُونِهِنَّ جَلَاءُ ٱلشَّكِّ وَ ٱلرِّیَبِ [(3)]

تا عاقبت کار رای عماد الملك‌را در مسارعت بجانب عراق اختیار کرد و ۱۰ با عیشی تلخ از بلخ روان شد و از آنجا یزکی بپنجاب [(4)] فرستاد تا از حوادث احوال با خبر می‌باشند و سلطان بلب آب ترمذ آمد یزك دررسید

(۱–۱) کذا فی ب، آ: باس باس، ه‌ز: پاس، ج: پاس التفات، د: گوش (بسخن)، (۲) آ واو راندارد، (۳) مطلع قصیدة مشهورة لأبی تمّام یمدح بها المعتصم بالله ویذکر فتحه عمّوریّة من بلاد الرّوم، (۴) کذا فی ه: آ: بنجاب، ب: بپنحاب، ج: بپنجاب، ز: بحاب، د اصل جمله‌را ندارد، — این پنجاب چنانکه از مواضع مختلفهٔ این کتاب معلوم میشود معبری بوده است از جیحون در حدود بلخ و ترمذ و نام این موضع مکرّر در تضاعیف این کتاب برده شده است از جمله در ج ۱ ص ۱۱۴ و ج ۲ ص ۱۱۱، و ورق ۹۲۵، و ابن الأثیر گوید ج ۱۲ ص ۲٤۱: «ولمّا ملك الکفّار سمرقند عمد جنکزخان لعنه الله و سیّر عشرین الف فارس و قال لهم اطلبوا خوارزم شاه این کان و لو تعلّق بالسّماء ... فلمّا امرهم جنکزخان بالمسیر ساروا و قصدوا موضعاً [من جیحون] یسمّی فنج آب و معناه خمس میاه فوصلوا الیه فلم یجدوا هناك سفینةً الخ»، و در جهان نامه که کتابیست در معرفت بلدان مؤلّف در سنهٔ ٦٦٥ هجری و نام مصنّف آن درست معلوم نیست گوید (نسخهٔ پاریس Ancien Fonds pers. 348, f. 191): «جیحون خوارزم ... منبع این جیحون از بلاد وخان (ن — وجان) باشد از کوههای تبت و بر حدود بدخشان بگذرد پس بحدود ختلان و وخش پنج آب دیگر بزرگ بدو پیوندد و آن موضع‌را پنج آب خوانند و از سوی قبادیان همچنین آبها بدو پیوندد و بحدود بلخ بگذرد و بترمد آید آنگاه بکالف آنگاه بزم آنگاه باموی تا بخوارزم رسد آنگاه ببحیرهٔ جَنَد و خوارزم ریزد»،

ترتیب ارزاق خراید با تهذیب اوراق جراید نمی‌رسیم چند روزست تا سلطان اشارت فرمودست که چندین پیرایه از جهت مطاربه معدّ کنیم و بهیچ کاری دیگر مشغول نباشیم امتثال امر سلطان واجب است و اسعاف ملتمسات ارباب حوایج لازم، درین گفت و شنید بودند که مبشّر احزان یعنی بزك پنجاب[1] دررسید مخبر بدانك لشکر مغول مقدّم ایشان یه[2] نوین و سبتای[3] بهادر از آب گذشتند خاك غم بر سر سلطان ریخته شد و آتش اندیشه در سینهٔ او افروخته و باد دولت فرو نشسته،

فَبِتُّ كَأَنِّي سَاوَرَتْنِي ضَئِيلَـةٌ ٭ مِنَ ٱلرُّقْشِ فِي أَنْيَابِهَا ٱلسُّمُّ نَاقِعُ[4]

چون هر جرعهٔ که در جام خوشدلی بود نوش کرده بود نیش خماررا در عقب آن توقّع باید داشت ع، تا درد همان خورد که صافی خوردست،

مَا كَانَ ذَاكَ ٱلْعَيْشُ إِلَّا سَكْرَةً ٭ رَحَلَتْ لَذَاذَتُهَا وَ حَلَّ خُمَارُهَا[5]

برفت از سرم اندیشهٔ می و معشوق ٭ بشد ز خاطرم آواز بربط و طنبور
و هر لذّتی‌را بدل اندوهی پیش آمد و هر گلی‌را خاری عوض گشت
غم یار و ندیم درد و مطرب ناله ٭ می خون جگر مردم چشم ساقیست

و سبب آنك هیچ چاره نبود سنّت فرار انبیا بر فریضهٔ خدا وَ جَاهِدُوا فِي سَبِيلِ ٱللهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَ أَنْفُسِكُمْ تقدیم کرد و چون ساقی قضا کاسات صبْرِ طعمِ مُرِّ المذاقِ غُموم بر عموم مالامال متواتر و متوالی گردانیده بود و[6] بناکامی آن حبّ تلخ[7]را از سر حُبّی صادق تجرّع می‌بایست نمود و مغنّیان هموم این قول‌را در پردهٔ احزان حسینی بر آهنگ تیزی[8] مخالف

---

(۱) کذا فی ه، دَ: بنجاب، آ: سحاب، بَ: سحاب، زَ: سنجاب، جَ: سجان، — رجوع کنید بص ۱۰۸ ح ٤، (۲) دَ: یهه، زَ: سمه، (۳) ب ج ه ز: سنتای، دَ: سینای، (٤) للنّابغة الذُّبیانی من قصیدة مشهورة یعتذر بها الی النّعمان بن المنذر ممّا وشت به اعداؤه الیه، (۵) للسّریّ الرّفّاء الموصلی (یتیمة الدّهر ج ۱ ص ٤۸۸)، (٦) کذا فی جمیع النّسخ، و ظاهر آنست که این واو زائد است، (۷) بَ: طلخ، (۸) کذا فی دَ، آ: تنزی، جَ: تیز، ه زَ: تبری، بَ: بیری،

اشتغال نمود و چون یقین می‌شناخت که افتعال زمان غشوم و روزگار ظلوم اورا با آن نخواهد گذاشت که قدمی بمراد بردارد یا دمی بخوشدلی برآرد کم غم جهان گرفته بود و می‌گفت

امروز جهانرا چو شکر باید خورد ❊ فردا بینی خون جگر باید خورد

f. 89b گوئی این رباعی از زفان او گفته‌اند

چون گل بشکفت ساعتی برخیزیم ❊ وز شادی می زدست غم بگریزیم

باشد که بهار دیگر ای هم نفسان ❊ گل می‌ریزد بخاك و ما می‌ریزیم

برین موجبات بر مداومت اقداحِ مُدام توفّر می‌نمود و از قِداحِ ملام توقّی نمی‌کرد و اصحاب لهو و طرب و ارباب نشاط و عشرت در خدمت او ۱۰ جمع شدند و ندیم و مشیر او گشتند و جز از معاشرت کاری نمی‌شناخت و از ترتیب زبور زنان با تربیت مردان نمی‌پرداخت و از وضع حُلَلِ حَلَایل با رفع خَلَلِ جَلایل نمی‌رسید، و در آن وقت وزیر نیشابور بعد از خواجه شرف الملك مجیر[1] الملك کافی الدّین عمر رخّی بود رحمهما الله تعالی نفسی شریف و طبعی لطیف داشت سیّد سراج الدّین‌راست وقتی ۱۵ که اورا در مسند وزارت نشاندند

قَالُوا وَزِیرُکُمُ فَاسْتَبْشِرُوا عُمَرُ اَلْكَافِی مِنَ اَلرُّخِّ قُلْتُ اَلْفَوْزُ بِالظَّفَرِ

فَالرُّخُّ مَا اِنْ تَرَی فِی سَیْرِهِ عِوَجًا ❊ وَ اَلْعَدْلُ مَا زَالَ مَنْسُوبًا اِلَی عُمَرِ

و چون سلطان در نشابور حاضر بود و از اطراف اصناف خلایق از قوّاد و اصحاب حاجات روی بخدمت او نهادنـد و مهمّات و مصالح ۲۰ ایشان‌را کسی کفایت نمی‌کرد و متحیّر و پریشان می‌گشتند روزی بجمعیّت بر در سرای مجیر[2] الملك جمع شدند و غلبه و آواز برداشتند و تشنیع آغاز نهادند بیرون آمد و روی بدیشان آورد که سخن شما عین صدقست و شکایت بر حقّ امّا من نیز بنزدیك خداوندان حصافت معذورم از کار مصلحت قوّادگی با مصلحت قوّاد که روی کار انـد نمی‌پردازم و از

(۱) د ه ز: مجد، (۲) د ه: مجد،

هزار حشم عراق در پای آن نشسته بود چون آوازهٔ وصول سلطان
شنیدند بخدمت سلطان مبادرت نمودند و غبار مواکب اورا ذَرُورِ
دیدهای خود ساختند و همان روز سلطانْ غیاث الدّین و مادرش‌را با
حرمهای دیگر بقلعهٔ قارون[1] نزدیك تاج الدّین طغان[2] روان کرد و
۵ رسولی باستحضار ملك هزارسف[3] که از ملوك قدیم لور[4] بود فرستاد و
با امرای عراق در تلقّی و دفع خصمان قوی حال مشاورت نمود امرای
عراق صواب در آن دانستند که پناه با شیران‌کوه[5] دهند و آنرا پشت
و پناه خود سازند و روی بدفع اعادی آرنـد سلطان بمطالعهٔ کوه رفت
و فرمود که این جایگاه پناه‌گاه ما نتوانـد بود و با لشکر مغول بدین
۱۰ مأمن مقاومت نتوان کرد حشم ازین سخن دل شکسته شدند، و چون از
آنجا بشیب آمد ملك نصرة الدّین هزارسفَ[6] در رسید و هم از راه ببارگاه
آمد و بهفت موضع زمین بوسه داد اورا تشریف اجلاس ارزانی فرمود
و چون بوثاق باز گشت عماد الملك و دوخان[7]را باستشارت تدارك کار
f. 90b مشکل و واقعهٔ هایل نزدیك ملك نصرة الدّین فرستاد جواب داد که
۱۵ صلاح آنست که هم درین ساعت بی تفکّر و رویّتی کوچ کنیم و کوهی
هست میان فارس و لور که آنرا تنگ تکو[8] گویند از معاقل آن چون

(۱) کذا فی آ ج ه ز، د: مارون، ب باصلاح جدید: قارن، قلعهٔ قارون بقرینهٔ نام آن ظاهرًا واقع بوده است در جبال قارون و «جبال قارون کوهی بزرگ است میان طبرستان و میان ریّ و بسطام و دامغان و این کوه‌را نیز جبال رونج (ن — روئج) نویسند یعنی رونه و معنی آن معلوم نیست و دنباوند ازین کوه شدست» (جهان نامه نسخهٔ پاریس ورق ۹۷a ۱)،
(۲) آ: طعان، د: لمعان، (۳) د ه: هزار اسف، ج ز: هزار اسب،
(۴) د: لوز، ج: کور خان (کذا!)، (۵) کذا فی آ ج، د: باسیران کوه، ه: باشتران کوه، ز: باشیران کوه، ب: با سر آن کوه، (۶) د ه: هزار اسف، ج ز: هزار اسب، (۷) کذا فی ه (؟)، آ ب: دوحان، ج: ورحان (یا) ورهان، ز: ورحان، د: اردوخان، — ز د واو عاطفه‌را ندارند،
(۸) کذا فی ج ه ز، آ: تنك تکو، ب: بنك تکو، د: سك تکو،

راست کرده که

يَا سَاقِيَ ٱلْهَمِّ إِنْ دَارَتْ عَلَيَّ فَلَا . تَمْزُجْ فَإِنِّي بِدَمْعِي مَازِجٌ كَاسِي
وَ يَا فَتَى ٱلْحَيِّ إِنْ غَنَّيْتَ لِي طَرَبًا . فَغَنِّ وَا حَزَنَا مِنْ حَرِّ أَنْفَاسِي

بدین موحشات و مشوّشات بر صوب اسفراین بافنون بی نوائی در سه
۵ شنبه هفتم[1] ربیع الاوّل سنهٔ سبع عشرة و ستّمایة پای در راه عراق نهاد
و از درد دل و سوز سینه این غزل می‌ساخت

چو زهره وقت صبوح از افق بسازد چنگ
زمانه تیز کند نالهٔ مرا آهنگ
برد زمانهٔ ناساز از سرم بیرون
۱۰ هوای نالهٔ نای و نشاط زخمهٔ چنگ

و ترانه در ویرانهٔ درون دل پر درد آنك

هم لذّت وصل یار هم یار نماند . حاصل ز همه جز غم و تیمار نماند
وز قاعدهای وصل در کوی مراد . تا چشم زدیم بر هم آثار نماند

چون بریّ رسید ناگاه از دیگر جانب یزك خراسان که بحقیقت یزك رنج
۱۵ دل بودند در رسید و خبر داد که لشکر بیگانه نزدیك آمد بر رای
مبادرت بجانب عراق ندامت و پشیمانی حاصل شد و بیقین شناخت که
تَرَكْتَ ٱلرَّأْيَ بِٱلرَّيِّ

إِذَا كَانَ ٱلْغُرَابُ دَلِيلَ قَوْمٍ . فَنَاوُوسُ ٱلْمَجُوسِ لَهُمْ مَقِيلُ

و از آنجا متوجّه قلعهٔ قَرَّزِین[2] شد و پسر او سلطان رکن الدّین با سی

---

(۱) ج: هفدم، (۲) کذا فی ب ه و هو الصّواب، آ: فروین (کذا)، ج د: قزوین، ز: فوزین، — قَرَّزِین قلعهٔ بوده است بر دَرِ کَرَج و کَرَج شهری بوده است بر سی فرسخی همدان در طرف جنوب مایل بشرق بر سر راه همدان و اصفهان در نزدیکی سلطان آباد حالیّه (یاقوت و غیره)، و این کلمه در سیرة جلال الدّین منکبرنی للنّسوی طبع هوداس چهار مرتبه ذکر شده است ص ۱۵، ۱۷، ۶۹، ۷۳ و باستثنای موضع اخیر همه جا در طبع سهواً «قزوین» چاپ شده است و در اصل نسخهٔ وحیدهٔ پاریس نیز در موضع اوّل سهواً «قزوین» نوشته شده است،

دانستند که سلطان رفته است بر عقب او برفتند در راه بر قلاوزان که
سلطان باز گردانیده بود افتادند عزیمت سلطان‌را بجانب بغداد و توجّه
بدانجا تقریر کردند بر پی او روان شدند سلطان خود از راه باز گشته
بود و عنان بجانب قلعهٔ سرجاهان[1] تافته مغولان چون پی او ندیدند[2]
۵ دانستند که[3] گم کرده است قلاوزان‌را بکشتند و باز گشت و سلطان
هفت روز در قلعهٔ سرجاهان[4] بود و از آنجا بر راه گیلان زد صعلوك
امیری بود از امرای گیلان بخدمت استقبال کرد و تقبّلها نمود و بر
اقامت او ترغیب کرد و سلطان بعد از هفت روز روان شد و بولایت
اسپیدار[5] رسید خزانهٔ که با او مانده بود آنجا تلف شد از آنجا بناحیت
۱۰ دابویی[6] آمد از اعمال آمل و امرای مازندران خدمات تقدیم کردند هر
کجا یك روز مقام کردی مغول بسر او رسیدی و حرم او نیز از خوارزم
رسیده بودند و بقلاع رفته سلطان جمعی‌را از امرای مازندران که محلّ
اعتماد و محرم اسرار بودند طلب فرمود و با ایشان در استیمان بحصنی که
f.91a روزی چند از آن جماعت ایمن تواند بود مشورت کرد مصلحت وقت
۱۵ در آن شناختند که با یکی از جزایر بحر ابسکون[7] پناهد با جزیرهٔ رفت

---

(۱) کذا فی ج ز، آ ب: سرحاهان، ه: سرجهان، د: سرخاهان، — سَرْجَهان یا سرجاهان قلعهٔ محکمی بوده بر کوهی که محاذی طارمین است بر پنج فرسنگی سلطانیّه بجانب شرق مشرف بر جلگهٔ قزوین و زنجان و ابهر وکابیش پنجاه پاره دیه از توابع آن بوده و امّ القرای آنجارا مغول صاین قلعه میخوانند (یاقوت و نزهة القلوب)، (۲) کذا فی آ، ب د ه ز: دیدند، ج: بدیدند، (۳) کذا فی آ ب، ج د ز افزوده: راه، ه افزوده: پی، (۴) آ ب د: سرحاهان، ز: سرجاهان، ه: سرجهان، (۵) آ ج: اسپیدار، ه: اسبدار، ز: استبدار، د: اسفندار، ب: اسدار، — أَسْبِیذَار اسم ولایة علی طرف بحر الدّیلم تشتمل علی قری واسعة و اعمال (یاقوت)، و هی امنع ناحیة من نواحی مازندران ذات دربندات و مضایق (نسوی ص ٤٦، و آنجا سهوًا بجای این کلمه «استنداد» چاپ شده است)، (۶) کذا فی ب(؟)، ه: دابوئی، د: دابوی، ج: داوئی، ز: داوی، آ: داوبی، (۷) ج: بسکون، ب ز: اسکون،

بگذرند ولایت پر نعمت و خصب باشد آنجا رویم و آنرا پناه جای سازیم
از لور و شول و فارس صد هزار مرد پیاده جمع کنیم و بر تمامت مداخل
کوه مرد معیّن چون لشکر مغول[1] برسد بدلی قویّ پیش ایشان رویم و
کارزاری نیکو بجای آریم و لشکر سلطان نیز که یکبارگی رعب و خوف
۵ بریشان غالب شدست اگر دربن نوبت و وهلت ظفری یابیم غلبه و
قوّت خویش و عجز و ضعف خصمان مشاهده نمایند دل‌آورتر شوند
سلطان فرمود که غرض او ازین رأی مکاشفت اتابك فارس است و
دفع استیلای او چون مارا از کفایت خصمان که در پیش اند فراغ
اندرون حاصل آید تدارك کار اتابك‌را اندیشه توان کرد اندیشهٔ ما
۱۰ آنست که هم دربن حدّ اقامت فرمائیم و باطراف فرستیم تا لشکرها جمع
شوند، دربن اندیشه بود که یزك سلطان از ریّ برسید باعلام وصول
لشکر مغول[1] و قتل و تاراج ریّ و بر عقب آن لشکر مغول[1] دررسید
و جز اجتماع احزان و کروب و تفرّق اهوای قلوب لشکری مرتّب نشد
و بعد خراب البصرة بدانست که

۱۵ کارهارا بوقت باید جست ٭ کار بی وقت سست باشد سست

ملك نصرة الدّین[2] راه خود برگرفت و باز گشت و هر کس از لشکر
بجائی دیگر رفتند و سلطان با پسران متوجّه قلعهٔ قارون[3] شد در راه
لشکر مغول بدو رسید اورا نشناختند و بی معرفتی دست بتیر بگشادند
بارگیر اورا چند زخم سخت زدند از پای نیفتاد و سلطان‌را بتك پای از
۲۰ غرقاب هلاکت بیرون برد تا بقارون[4] رسید یك روز آنجا مقام کرد و
اسبی چند از امرا بستد و از آنجا بشیب آمد و قلاوز با خود ببرد و
بتوجّه بجانب بغداد توریه کرد و همان ساعت لشکر مغول برسیدند بر
ظنّ آنك سلطان در قلعه است جنگی عظیم کردند تا چندانك یقین

(۱) دَ: موغال، (۲) جَ افزوده: هزار اسب، (۳) کذا فی آَجَ ہَ زَ، بَ بتصحیح جدید: قارن، دَ: فارون، (٤) کذا فی آَبَ جَ دَ ہَ، زَ: بقاروت،

وفات سلطان محمّد خوارزمشاه در جزیرهٔ آبسکون

(نقل از یک نسخه بسیار قدیمی از جامع التواریخ در کتابخانهٔ ملّی پاریس)

(Suppl. pers. 1113, f. 60[b])

(To face p. 116)

بکچندی آنجا مقام ساخت چون خبر اقامت او در آن جزیره فایض و
شایع گشت احتیاطرا بجزیرهٔ دیگر تحویل فرمود و انتقال کرد حرکت او
مقارن وصول جماعتی افتاد از جملهٔ مغولان که به نوین ایشان‌را از ریّ
بر عقب سلطان فرستاده بود چون سلطان‌را نیافتند بازگشتند و بمحاصرهٔ
۵ قلاع که حرم و خزاین او در آنجا بود مشغول گشتند و آنرا در مدّت
چند روز مستخلص کردند چون آوازهٔ هایل آن بسلطان رسید و بدانست
که حرم او بی حرمت شده اند و حشم بی حشمت گشته و پسران خُرد
معرض سیوف شدند و مخدّرات در قبضهٔ استیلای بیگانگان اسیر گشتند
و هر کس از ربّات حِجال در دست رجال آمدند و در پنجهٔ هر گدائی
۱۰ پای مال گشتند

فَالْآنَ أَبْرَزْنَ خَدًّا طَالَمَا ضَرَبَتْ ۔ عَلَى كَلَاكِلِهَا أَيْدِي التُّقَى كِلَلَا[1]

و تمامت متعلّقان که در آن حدود بودند گردن بجبر تقدیر بیرون کردند
و پای بروزن بلا فرو شد[2] و در دام عنا وکام فنا افتادند و در زمانه
افسانه گشتند و از میان آشنایان بیگانه،

۱۵ چو بشنید سلطان سرش خیره گشت ۔ جهان پیش چشم اندرش تیره گشت

كَذَاكَ اللَّيَالِي وَ أَحْدَاثُهَا ۔ يُجَدِّدْنَ لِلْمَرْءِ حَالاً فَحَالاَ

درد از دست درمان بشد و آهنگ جان کرد مماترا بر حیاة اختیار
کرد و فنارا بر بقا گزین،

فَيَا مَوْتُ زُرْ إِنَّ الْحَيَوةَ ذَمِيمَةٌ ۔ وَ يَا نَفْسُ جِدِّي إِنَّ دَهْرَكِ هَازِلُ[3]

۲۰ درین قلق و اضطراب می‌پیچید و ازین واقعه و مصیبت می‌نالید تا جان
بحق تسلیم کرد و از غصّهٔ روزگار و شَعْوَذه[4] فلك دوّار باز رست،،

(۱) وجه إفراد کلمهٔ خدًّا (بر فرض صحّت نسخه) معلوم نشد و مناسب «خدودًا» بصیغهٔ جمع است و همچنین وجه تأنیث ضمیر کلاکلها که راجع بخدّ است و مناسب تذکیر ضمیر است، (۲) کذا فی آ ب ز، ج د: فروشدند، ه: فرو کرده، (۳) لأبي العَلَاء المعرّي من قصیدة مشهورة جدًّا، انظر دیوانه الموسوم بسقط الزَّند، (۴) آ د: شعوده، ه: شعبده، ج: شعبذه، ز: جور،

سَلَامٌ عَلَى ٱلدُّنْيَا وَ طِيبِ نَعِيمِهَا ۔ كَأَنْ لَمْ يَكُنْ يَعْقُوبُ فِيهَا بِجَالِسِ[1]

و وقت وفات او یکی در نظم آوردست

ای در طلب گره گشائی مرده ۔ در وصل بزاده در جدائی مرده
ای بر لب بحر تشنه با خاك شده ۔ وی بر سر گنج از گدائی مرده

۵ و اورا در آن وقت هم در آن جزیره دفن کردند و بعد از آن سلطان جلال الدّین فرمود تا عظام رفات اورا با قلعهٔ اردهن[2] آوردند و از فضلا یکیراست در آن حالت

ای شاه ترا ز چشم بد این افتاد ۔ رفتیّ و بسی شکست در دین افتاد
ای بر کُلَه سلطنت[3] گردون تَرْك ۔ تنگیّ قبای ملکت از چین افتاد

۱۰ ازین واقعه اسلام دل شکسته و دست بسته شد و ازین حادثه که از دیدهٔ سنگ خاره خون میچکانید دلهای مؤمنان پریشان و خسته

f. 91b

از سنگ گریه بین و مگو کان ترشّح است
وز کوه ناله خواه و مپندار کان صداست

در هر کلبهٔ گریهٔ[4] و در هر کنجی ازین حالت بر دل خلقان رنجی نوحه
۱۵ کُنان و موی کَنان بزفیر و عویل و ناله میگنند و میسرائید

---

(۱) «قال ابو الوفاء [الفارسی رأیت علی قبر یعقوب بن اللّیث [الصّفّار] صحیفة و قد کتبوا علیها:

ملکت خراسانا و اکناف فارس ٭ و ما کنت عن ملك العراق بآیس
سلام علی الدّنیا و طیب نعیمها ٭ اذا لم یکن یعقوب فیها بجالس»

(ابن خلّکان فی ترجمة یعقوب بن اللّیث)، (۲) کذا فی بَ دَ زَ، آ: اردهن، هَ: اردهن، جَ: اردمین، آرْدَهْن قلعهٔ محکمی بوده از اعمال ریّ از ناحیهٔ دماوند بین دماوند و مازندران بمسافت سه روز از ریّ (یاقوت)، نسوی که خود شخصاً نویسندهٔ فرمانی بود که سلطان جلال الدّین در باب نقل عظام خوارزمشاه بملوك مازندران فرستاد گوید (ص ۱۹۲–۱۹۳) که بعداز کشته شدن سلطان جلال الدّین مغول عظام رفات محمّد خوارزمشاهرا از قلعهٔ اردهن بدر آورده بنزد خاقان (اوکتای قاآن) فرستادند و او آنهارا بسوخت، (۳) کذا فی زَ، آ بَ جَ دَ هَ: سلطنت، (۴) هَ: کربهٔ (= کُرْبهٔ)، و شاید همین صواب باشد بقرینهٔ جناس با کُلْبهٔ،

پای لاَ مِسَاسَ زده اند و پهلو از اِبناس و اِبْساس[1] او تهی کرده و سود و زیان او متساوی دانسته و دست حرص ازین بنیادِ ناپایدار مشحون از سگ و مردار بآب قناعت شسته،

فَمَا هِیَ اِلاَّ جِیفَةٌ مُسْتَحِیلَـةٌ . عَلَیْهَا کِلاَبٌ هَمُّهُنَّ اجْتِذَابُهَا

۵ امر و نهی زمانه خوابی دان . تو شرابش همـه سرابی دان
بسگان مان[2] برای[3] مرداری . سایه و[4] فرّ استخوان خواری

f.92a و دل از زخارف و امتعهٔ او برگرفته اند

کی کند جلوهٔ عِزّ اللّهی . قدس لاهوت بر دل لاهی

و روی طلب سوی ملکوت نهاده تا قدس لاهوت در مرآة صحیفهٔ سینهٔ ۱۰ نورانی ایشان تجلّی کرده است و بجناح[5] همّت و رهبر[6] عقل در آفاق روح و کرامات جولان نموده و با روحانیان در صفّ صفا هم عنانی کرده و بر موافقت کروبیان باعتصام عروهٔ وثقی[7] توکّل هم تکی نموده و بیقین بشناخته که این خاکدان آبْ رَوی است[8] که ببادی معلّق است جای آن ندارد که برآن بنائی توان نهاد یا ازو حسابی برداشت و دل در نعیم ۱۵ و ناز آن بست،

حلقـهٔ زلف یـار دام بلاسـت . دل درو بستهام عین خطاست[9]

و[10] نه از فرقت او دژم و نا توان بودن، نه[11] دل بر آن شادی[12]

---

(۱) اشاره است بمثل «الإِیْنَاسُ قَبْلَ الإِبْسَاسِ»، رجوع کنید بمجمع الأمثال درباب همزه، (۲) هٓ: بسگانی (۳) جٓ: زیهر، (۴) آجٓ واورا ندارند، (۵) آبٓجٓدٓ: نجاح، (۶) زٓ: شهیر، (۷) کذا هو مکتوب فی جمیع النّسخ، یعنی عروهٔ وثقایِ، (۸) کذا فی بٓزٓ هٓ: آبرویست، دٓ: آب رویست، آجٓ: آب روانست، (۹) از اینجا از نسخهٔ آ جملهٔ طویلی بمقدار نه صفحه از صفحات آ ساقط شده است بدون بیاض بجای آن و آخر جملهٔ ساقطه در اواخر ورق ٩٦a از آ است، (۱۰) بٓ این واورا تراشیده است، (۱۱) بٓ (باصلاح جدید) دٓ: و نه، (۱۲) بٓ (باصلاح جدید): بر شادی او، دٓ: بر شادی،

أَيْنَ سُلْطَانُ بِلَادِ ٱلْمُسْلِمِينَا . أَيْنَ بُرْهَانُ أَمِيرِ ٱلْمُؤْمِنِينَا
أَيْنَ مَنْ كَانَ كَحَدِّ ٱلسَّيْفِ بَأْسًا . أَيْنَ مَنْ كَانَ كَقَدِّ ٱلرُّمْحِ لِينَا
إِنَّ ذَاكَ ٱلْخَطْبَ قَدْ أَوْرَدَنَا . غَمَرَاتٍ مَا نَرَاهَا مُنْجِلِينَا

ترك التزام شیوهٔ ارباب تعسّف و اجتناب از سلوك جادّهٔ تکلّف واجبست
۵ ع، یعنی گرا تا کی از بوی و رنگ، ازین نمط برین قدر اقتصار کرد،

چه کنی سر گذشت طرّاری . سر گذشت از اجل شنو باری
تا بگوید بعاقل و کر و کور . بکه دادم زکستدم[1] زر و زور
خسروانرا چگونه بستم دست . قصرهارا چگونه کردم پست
تا بگوید که گردنان‌را من . چون شکستم بسروری گردن
۱۰ تا چو بشنیدی از غرور مهی . دل برین عمر بی وفا ننهی

ازین حکایت مرد بینا بداند که عاقبت و فرجام دنیا اینست مکّاره‌ایست[2] اندر خشم سیاه کارهٔ سپید چشم، مواصلت او سر رشتهٔ مناصلت و معاشرت او سرشته با معاسرت، گندم نمای جو فروش است زهری عسل نوش[3] عجوزهٔ در جلوهٔ حسنائی پرنیان پوش طالبان در عقب او
۱۵ مدهوش قرین صد هزار ناله و خروش،

مشعبد جهانیست فرتوت سر . کند کار دیگر نماید دگر
بخواند بمهر و براند بکین . همه کار او جاودان همچنین
ندانی که خواند کجا خواندت . ندانی که راند کجا راندت
نه اوّل بکام تو بود آمدن . نه آخر بکام تو باشد شدن
۲۰ میان دو ناکامی اندر جهان . بکام دلی زیستن چون توان

تیز نظر باید بود تا بداند که لذّت قصوی و انس اعلی آنهاراست که
[4] بروی استدلال افعال[4] و حرکات نامتناسب او می‌کنند و اورا پشت

(۱) كذا هو مكتوب بعينه فى آ، یعنی ز که ستدم، (۲) آ ب: مکارهٔ است (کذا)، (۳) یعنی با نوشِ عسل، (۴—۴) ب باصلاح جدید: برای استدلال استدلال از افعال، هٓ: بروی استدلال استدلال افعال،

کرد خلیفه بفرمود تا عَلَم اورا در پیش عَلَم سلطان محمّد بردند آن خبر
چون بسلطان رسید سخت متأثّر شد و کوفته خاطر گشت، و خلیفه ازو
التماس جمعی فدائیان کرده بود جلال الدّین جمعیرا بخدمت او فرستاده
و فرموده بود که هرچه او گوید از آن عدول ننمایند خلیفه‌را با امیر مکّه
۵ وحشتی افتاده بود جماعتی‌را ازیشان بفرستاد تا اورا کارد زنند فدائیان
غلط کردند و بعوض امیر مکّه برادر اورا کارد زدند و بکشتند و آن
حرکت منکر در روز عرفه[1] در دشت عرفات بود و هم از آن فدائیان
f.92b جمعی‌را بفرستاد تا اغلمش[2]را در عراق کارد زدند و بکشتند و اغلمش‌را
سلطان نزدیك اتابك اوزبك[3] فرستاده بود و اغلمش خویش‌را بندهٔ و
۱۰ برکشیدهٔ سلطان می‌دانست، این اسباب ظاهر با اسباب دیگر اضافت شد
و سلطان مرتبت و درجت خودرا از مرتبه و درجهٔ آل بویه و سلاطین
سلجوقی کمتر نمی‌دانست بلك امیری از امرای خود در موازات آل بویه
می‌داشت و مقدار و منزلت خودرا از سلاطین سلجوقی برتر می‌پنداشت و
ملك بغداد چندانك در تصرّف خلیفه بود در حکم ایشان بودست و
۱۵ خلفای آن زمان چون طایع و مسترشد و غیر ایشان محکوم حکم و متابع
امر و نهی ایشان بودند و کیفیّت این حال در ذکر هریك در تواریخ
مسطورست چون مطالعه رود از آنجا معلوم گردد می‌خواست تا بهانهٔ سازد
که بدان از وقیعت بنی آدم و ملوك اطراف خویش‌را معذور کند تا
نگویند سلطانی که متقلّد اسلام باشد بر هوس ملك قصد امام که رکن
۲۰ اسلام بیبعت[4] او تمام شود ایمان خودرا بر باد داد قال رسول الله صلّی
الله علیه و سلّم مَنْ مَاتَ وَ لَمْ يُبَايِعْ إِمَامًا مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً و قال الشّاعر

تُصَلِّي وَ إِتْمَامُ ٱلصَّلوٰةِ ٱعْتِقَادُنَا . بِأَنَّكَ عِنْدَ ٱللهِ خَيْرُ إِمَامِ

از ائمّهٔ ممالك خویش استفتا کرد که هر امام که بر امثال این حرکات

---

(۱) آ ب ج: عرفات، (۲) آ: اعلمش (در بسیاری از مواضع)،
(۳) ج: ازبك، (۴) کذا فی ج ز، آ ب: بتبعت، د: بتبعیت،

توان نهادن[1] و نه ازین اندوه رنجور و غمناك شدن، سرّا و ضرّاء او نزدیك مرد دانا متوازی و متساوی است، ع سَوَاءٌ عَلَيْنَا بُخْلُ لَيْلَى وَ جُودُها، [2]

چه باید نازش و نالش ز اقبالیّ و ادباری
که تا بر هم زنی دیده نه این بینی نه آن بینی [3]

ذکر موجبات وحشتی که سلطان محمّدرا با امیر المؤمنین النّاصر لدین الله ابو العبّاس احمد[4] افتاده بود،

چون در ایّام سلطان تکش[5] سبب ملك عراق منازعتی افتاده بود و تکش لشکر بغدادرا منهزم کرده و وزیررا کشته چنانك ذکر آن در مقدّمه[6] نوشته آمده است بهر وقت خلیفه در خفیه بخانان قرا ختای بدفع سلطان محمّد پیغامها می‌داد و بسلاطین غور بکرات مراسلات و مکاتبات می‌فرستاد و آن اسرار در آن وقت ظاهر گشت که سلطان بغزنین رفت و خزاین ایشان‌را تفتیش می‌کردنـد مکاتبات خلیفه مشتمل بر إِغرا و تحریض او بر سلطان و استمداد بلشکر ختای از خزانهٔ او بیرون می‌آمد و سلطان آن سرّ اظهار نکرد و آن مناشیررا بحجّت نگاه می‌داشت، و جلال الدّین حسن که از راه مصلحت اسلام‌را شعار خود ساخته بود و خلیفه آنرا قبول کرده می‌خواست تا اشاعت اسلام خود کند سبیل[7] حجّ روان

(۱) کذا فی بَ (باصلاح جدید)، آ جَ دَ زَ: نهاد، (۲) اوّله: فَأَعْرَضْتُ عَنْ سَلْمَى وَقُلْتُ لِصَاحِبِي، من ابیات لمدرك بن حصن الفقعسی مذکورة فی الحماسة ج ٤ ص ٤٦، و فیها «سَلْمَى» بدل لَيْلَى فی المصراع الثّانی، (۳) دَ اینجا افزوده:

منه دل بر اقبال کاقبال‌را * چو مقلوب خوانی بود لابقا،

(٤) جَ افزوده: بن المستضئ، (٥) زَ مشکلاً: تَِکِشْ، (٦) یعنی سابق و پیش از این و مقصود مقدّمهٔ کتاب نیست، رجوع کنید بص ۳۲، ۳۸ و بمقدّمهٔ مصحّح ج ۱ ص قیَد، (۷) رجوع کنید بص ۹٦ ح ٥،

f. 90a و در هوای او پیراهن صبرش چاك شده بود مانند گل شکفته چون یوسف و زلیخا بعشق مشهور شدند سلطان سلاطین خطبهٔ او کرد کور خان سبب تباین ملك تن در نداد و ابا نمود،

أَيُّهَا ٱلْمُنْكِحُ ٱلثُّرَيَّا سُهَيْلاً ۔ عَمْرَكَ ٱللهَ كَيْفَ يَلْتَقِيَانِ[1]

۵ سلطان عثمان متأثّر و رنجیده گشت و اسباب وحشت از فظاظت[2] محصّلان مال و شحنگان کور خانی بود[3] با این علّت اضافت گشته، و در آن روزگار از عزّت اسلام ملوك اطراف و اصناف اشراف سلطان عثمان‌را منکر بودندی که سلطان بلاد اسلام مشرکی‌را منقادست و اورا جزیت می‌دهد اگر قوّت مقاومت ندارد چرا بسلاطین اسلام تمسّك نمی‌جوید و ۱۰ ازیشان التماس معاونت و مظاهرت نمی‌کند قال الله تعالی اَلَّذِينَ يَتَّخِذُونَ ٱلْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ أَيَبْتَغُونَ عِنْدَهُمُ ٱلْعِزَّةَ فَإِنَّ ٱلْعِزَّةَ لِلّٰهِ جَمِيعًا، و در آن روزگار شوکت و حشمت و هیبت سلطان در دلها متمکّن گشته بود و عرصهٔ مملکت او بسطت گرفته و هر کس که اعتزا نه بولای او داشت و انتما نه بحبل هوای او مترقّب جواذب حوادث زمانه ۱۵ بود و مترصّد صروف روزگار پر بهانه و مخالفت کور خان بقوّت موافقت سلطان میسّر می‌گشت بنزدیك سلطان رسولان فرستاد و در بلاد ما وراء النّهر اعواد منابر بذکر او معطّر گردانید و سکّهارا بالقاب او روان کرد

ور لطف تو در زمین یابد راهی ٭ صد یوسف سر برآرد از هر چاهی»

دَ افزوده: «و این بیت سزای او گفته اند

ای یك شبه وصل تو از ملك جهان خوشتر

جان برده رخ خوبت ای م تو ز جان خوشتر»

(۱) زَ افزوده:

«هی شامیّة اذا ما استقلّت ٭ و سُهَیْلٌ اذا استقلّ یمانِ»

این دو بیت از عمر بن ابی ربیعهٔ قرشی شاعر مشهور است، رجوع کنید بخزانة الأدب للأمام عبد القاهر البغدادی ج ۱ ص ۲۳۸—۲۴۰، (۲) آ: مطالبت، (۳) کذا فی جمیع النّسخ و ظاهر زیادتی کلمهٔ «بود» است، زَ افزوده: و،

که ذکر رفت اقدام نماید امامت او حقّ نباشد و چون سلطانی‌را که مدد اسلام نماید و روزگار بر جهاد صرف کرده باشد قصد کند[1] آن سلطان‌را رسد که دفع چنین امام کند و امامی دیگر نصب گردانـد و وجه دیگر آنك خلافت‌را سادات حسینی مستحقّ اند و در خاندان آل عبّاس غصب ۵ است بر جواز این جواب[2] فتاوی بستد و نام خلیفه‌را در تمامت ممالك از خطبه بینداخت و قصد خاندان عبّاس بر سلطان مبارك نیامد،

ذکر استیصال سلطان سلاطین و سبب آن،

نسبت او بایلك و بغرا خان می‌کنند که خانان ما وراء النّهر بوده‌اند و ذکر خروج و استیلای ایشان در یمینی عتبی مثبت است و اورا در ۱۰ ماوراء النّهر سلطان سلاطین گفتندی، چون خانان قرا ختای بر بلاد ماوراء النّهر مستولی گشتند سلطان عثمان نیز در تحت حکم کور خان داخل شد و اوامر و نواهی اورا منقاد و کور خان نیز بر قرار ملك ما وراء النّهر بدو ارزانی داشت و اورا ازعاج نکرد و باندك مواضعهٔ سنوی و شحنهٔ که در موافقت او بگذاشت رضا داد و او در رفاهیت و لذّت ۱۵ روزگار می‌گذرانید و بهر وقت[3] بنزدیك کور خان می‌آمـد مورد اورا مکرّم و عزیز می‌داشت کور خان‌را دختری بود که صورت ماه عکس رخ او بود و سورت حسن در شأن او منزل گشته،

ای طرّهای خوبان از نافهٔ تو بوئی ٭ هژده هزار عالم در عرصهٔ تو کوئی

و در عصر خود یوسف مصر بود[4] سلطان سلاطین بجمال او شیفته شد

---

(۱) یعنی سوء قصد کند، استعمال «قصد کسی کردن» بمعنی سوء قصد در بارهٔ او کردن در این کتاب شایع است، — دَ افزوده: که اورا بد رسد، (۲) کلمهٔ «جواب»را در دَ ندارد و شاید همین بهتر باشد، (۳) بَ جَ (هر دو بخطّ جدید) زَ افزوده‌اند: که، (٤) بَ زَ اینجا افزوده‌اند: «و این رباعی در حقّ او گفته اند

گر حسن تو بر فلك زند خرگاهی ٭ از هر برجی جدا بتابد ماهی

اونکین‌را[1] که در باب او نظر عنایت داشت و بر آنك اقلیمی‌را در کف او نهد در خوارزم محبوس کردند و سلطان بسمرقند رفت دروازها در بستند چون دانستند که مقاومت ظِباء با شیران شکاری میسّر نباشد سلطان عثمان شمشیر و کرباسی برگرفت و بخدمت سلطان آمد و سلطان فرمود تا کُشش عامّ کردند قرب ده هزار مسلمان‌را بکشتند سادات و صلحا و ائمّه و علما مصاحف بر دست برداشتند و شفاعت کردند فرمان شد تا شمشیرها در نیام کردند و چون سلطان عثمان حاضر آمد روی برو آورد و فرمود ای بی حمیّت اگر استهزا با منکوحهٔ خود سبب من بود آخر نه جفت تو بود در مذهب رجولیّت چگونه رخصت یافتی که بر امثال حرکات دور از غیرت و حمیّت اقدام نمودی سلطان عثمان از خجالت سر در پیش افکند و سلطان‌را هم رأی آن بود که اورا بجان الی نرساند دختر سلطان که خان سلطان نام او بود بابقا بر جان شوهر رضا نداد بدان سبب فرمود تا در شب سلطان عثمان‌را از دست برگرفتند وکان ذلك فی شهور سنة تسع و ستّمایة، و سلطان اهالی سمرقندرا استمالت فرمود و بامرای فرغانه و ترکستان رسولان فرستاد و ایشان‌را بطاوعت و متابعت خود خواند و لشکری‌را پنجاب[2] فرستاد تا محافظت آن کنند و بجانب بقایای لشکر کور خان تاختن میکنند و نگذارند که باز فوّتی گیرد و عُدّتی سازد، چون کوچلك از حال سلطان و قوّت و غلبهٔ لشکر وقوف یافت ایلچیان بخدمت سلطان فرستاد و مواضعه نهادند که از

(۱) کذا فی دَ، آ: برادر او سکین‌را، جَ: برادر اورا تکین، زَ: برادر اورا ارمکین، بَ: برادر او ... تکین‌را (بیاض بین «او» و «تکین»)،

(۲) آ: بنحاب، بَ: بسینجاب، جَ دَ زَ: بسنجاب، — متن تصحیح قیاسی است بقرینهٔ آ و برای پنجاب رجوع کنید بص ۱۰۸ ح ٤، و محتمل است بقرینهٔ نسخ دیگر که صواب «بسبیجاب» باشد یعنی باسفیجاب شهر معروف ماوراء نهر سیحون، با «بسنجاب» با نون بجای باء که ظاهرًا تصحیف سپیجاب و در شاهنامه و فرهنگهای فارسی همه جا بدین هیئت مسطور است،

و سلطان محمّد چون متوجّه مصافّ فراختای گشت سلطان عثمان اورا
بمطاوعت و معاونت ملتزم بود تا بوقت آنك مراجعت نمود دُرّی‌را از
صدف سلطنت و بدری‌را از فلك سعادت نامزد او کرد و باتمام عُرْس
و سور و استحکام غَرْس نهال مواصلت اورا در مصاحبت خود بخوارزم
۵ آورد و انواع تَنَوُّقاتی که میان دو سلطان تواند بود بتقدیم رسانید و
سلطان عثمان چون کار زفاف تمام کرد و بانصراف با مقرّ عزّ خود مایل
شد ترکان خاتون بر رسم ترکان که بر سبیل اعزاز و اکرام تا مدّت یك
سال تمام دامادرا با خانهٔ او نگذارند بمراجعت سلطان عثمان رضا نداد،
تا چون سلطان[1] بر عزم ختای بـار دیگر روان شد و بسمرقند رسید
۱۰ اهالی و اعیان آن سبب تخلّف و تقاعد سلطان عثمان[2] متردّد گشته بودند
و هر کس از آن تخلّف تصوّری دیگر می‌کرد سلطان از خواصّ خود
جماعتی‌را باز گردانید تا سلطان عثمان‌را بـا کریمهٔ او اجازت انصراف
دادند و با ترتیبی که لایق چنان سلطانی باشد روان گردانید و حشم و
خدم در صحبت او بفرستاد، چون سلطان با خوارزم رسید بر آنك روز
۱۵ بروز مرتبت دامادرا بلندتر گرداند مُنْهِیان از نزدیك دختر سلطان رسیدند
معلم از خلاف سلطان عثمان و موافقت او بـار دیگر با کور خان و
استهزائی که با او رفته است از استحضار او در مجلس انس و باستخدام
دختری که از کور خان درین نوبت در عقد آورده بود، سلطان محمّد
تحمّلی[3] می‌کرد و اظهار آن جایز نمی‌فرمود تا دیگر باره کس رسید که
f. 93b ارباب سمرقند باشارت سلطان عثمان جماعتی‌را کـه در مصاحبت مهد
عالیه[4] رفته و آنچ از لشکر آنجا مانده بود قتل کردند مخالفت و مباینت
آشکارا شد سلطانرا حمیّت از اغضا مانع آمـد و فرمود تـا برادر او

---

(۱) آ افزوده «عثمان» و آن غلط است،
(۲) فقط در جَ، (۳) آ ممکن است که «تجمّلی» نیز خوانده شود،
(٤) بَ: عالی،

شاهی و سراج وهّاج دین الهٰی
سُلَالَةُ ظِلِّ ٱللّٰهِ فِی ٱلْأَرْضِ إِنْ جَرَتْ . لَهُ ذُکْرَةٌ بَیْنَ ٱلسَّلَاطِینِ بَخْبَخُوا
وَ یَعْنُو لَهُ صِیدُ ٱلْمَمَالِكِ خُضَّعًا . إِذَا ٱصْطَفَّ حَوْلَیْهِ کُهُولٌ وَ شُرَّخُ
یعنی سلطان جلال الدّین ملازم پدر بود و بس[1] و پسران دیگر زینت
۵ حیاة دنیا بودند و هوس، بر اندیشهٔ دور از هدف رشاد و منهج سداد انکار
می‌نمود[2] و می‌گفت لشکرهارا در اقطار تفرقه کردن و از خصم در مقابل
نا آمده بلك از جای خود تجنیه روی گردانیدن دلیل هر ذلیل است
نه سبیل هر صاحب دولتی نبیل و اگر سلطان‌را بر اقدام و مبارزت و
اقتحام و مناجزت رای قرار نمی‌گیرد و بر عزیمت فرار اصرار دارد کار
۱۰ لشکرهای جرّار بمن باز گذارد تا پیش از آنك فرصت از دست بشود و
پای در خلاب حیرت و دهشت بماند و در میان خلایق چون عِلْكْ
خاییدهٔ دهان ملامت شویم و غرقهٔ غرقاب ندامت گردیم روی بدفع حوادث
و تدارك خطوب روزگارِ عابث آریم،
مگر بخت رخشنده بیدار نیست . وگر نه چنین کار دشوار نیست
۱۵ پدرش جواب چو آب[3] می‌داد که خیر و شرّ زمان‌را اندازهٔ معیّن است[4]
و نظام و قوام کارها و خلل و زلل اموررا مقداری مبیّن[5] تا چنانك
در ازل الآزال مقدورست و در صحیفهٔ قضا و قدر مسطور بنهایت نکشد
و عارضهٔ که حادث شدست تا بغایت نه انجامد[6] ممانعت و مدافعت و
اهال و امهال در آن بونه[7] یك چاشنی داشته باشد و بتدبیر عاجزانه
۲۰ که ابنای آدم در حالت بؤس[8] و شدّت از سر جهالت کنند و عاقبت

---

(۱) کذا فی بَ زَ، آ جَ دَ کلمهٔ «و بس»را ندارند، (۲) یعنی سلطان
جلال الدّین، (۳) جَ دَ زَ «چو آب»را ندارد، (٤) بَ زَ: نیست،
(۵) بَ (بخطّ جدید) زَ افزوده‌اند: نه، (٦) کذا بعینه فی آ،
(۷) کذا فی بَ جَ دَ (؟)، آ: بونه (و تونه نیز ممکن است خوانده شود)، زَ: بوبه،
(۸) کذا فی بَ جَ دَ اعنی «بوس»، آ: برس، زَ: ترس،

چانبین بر قصد کور خان متّفق شوند اگر سلطان پیشتر اورا بردارد تا
حدود کاشغر و ختن سلطان‌را مسلّم باشد و اگر کوچلك پیشتر دفع او
کند تا آب فناکت کوچلك‌را[1] مقرّر باشد برین جملت مقرّر کردند و
سلطان بر تواتر بتاختن او لشکر می‌فرستاد و تاختن لشکر سلطان تا بحدود
٥ بیش بالیغ[2] رسید و دار الملك سلطان سمرقند شد و آنجا مسجد جامعی
بنا فرمود و عمارات عالیه آغاز نهاد، و عجب حالی آن بود که چون حرم
سلطان در دست لشکر تاتار افتاد خان سلطان که از سلطان عثمان
اَنَفَت می‌داشت در دست صبّاغی آمد در ایمل[3] و اورا در عقد آورد و
بهمدیگر می‌بودند تا گذشته شد،

١٠ ذکر سلطان جلال الدّین،

شیطانِ[4] وسواسْ خوف و هراس‌را بر ضمیر پدرش سلطان محمّد چندان
و چنان مستولی گردانیده بود که در زمین منفذی و بر آسمان مرقاتی
می‌جست تا خودرا از لشکر بی‌کران بر کران کند و از دست انصباب
ایشان رکاب فرار سبك گران[5]، هنگام انصراف از تتار و وصول
f. 94a بسمرقند بر عزیمت تحوّل و فرارْ لشکرهای جرّار و مردان کارزاررا که از
سالهای مدید و عهدهای بعیـد جهت چنین هنگامی و ذخیرهٔ مثل این
ایّامی باشد بر رِباع و بِقاع مقسوم می‌کرد و بمحافظت بلاد موسوم، و از
پسران او آنك بزاد[6] بزرگتر بود و بشهامت و صرامت بیشتر تاج فرق

(۱) کذا فی ج، ب د ز: اورا، آ: سلطان‌را، و این غلط صریح است،
(۲) ب د: بیش بالیق، (۳) کذا فی ج، آ: ایمل، ب د: ایمل،
ز: امل، (٤) کذا فی ب ج د ز، آ: سلطان،
(٥) کذا فی آ ب د ج، ز: سنگ گران،
(٦) ب افزوده: و راد، ز افزوده: و داد،

وَ لَا تَقْعُدَنْ تُغْضِي ٱلْجُفُونَ عَلَى ٱلْقَذَى
وَ فِي ٱلْأَرْضِ مَرْكُوبٌ وَ رُمْحٌ وَ صَاحِبُ[1]

میخواست تا در میدان مردانگی جولانی کند و بر دوران گنبد گردان
بفرزانگی رجحان نماید مگر غبار فتنه‌را که زمان از زمین بلا انگیخته بود
۵ تسکین دهد و غِرار[2] عنارا که قضا و قدر از نیام جفا آخته بود کُند کُند،

وَ مَا ٱبْتَغِي إِلَّا ٱلْكَرَامَةَ إِنَّهَا . تَحِيَّةُ نَفْسٍ حُرَّةٍ مُلِئَتْ كِبْرَا

امّا دانندگان دقایق و غوّاصان دریای حقایق دانند که چون مردرا
بخت سرگشته شود و پهلو از بار تهی کند و پشت جفا بگرداند بهیچ روی
چشم آن نتواند داشت که باز رخسارهٔ وفا نماید، و چون دندان قهر و غدر
۱۰ تیز کرد زبان بکام چرب نرمی باز نهد، و تا پای برگرفت دیگر دستگیری
کند، و گردن آزرم پیچید اعطاف عاطفت‌را تحریك واجب داند، و گره
مخاصمت بر ابروی معادات و معاندت زد لب بخندهٔ مسالمت بگشاید، و
چون سر موئی بگشت هرچند در استعطاف و استرداد او تا بجان بکوشد
گوش آن نتوان داشت که باز از جهت خویشتن بینی ریش جنبانی کند،
۱۵ و اگر مقدار سر ناخنی از جای برفت انگشت فرا تدارك آن نتوان کرد،

إِذَا ٱنْصَرَفَتْ نَفْسِي عَنِ ٱلشَّيْءِ لَمْ تَكَدْ . إِلَيْهِ بِوَجْهٍ آخِرَ ٱلدَّهْرِ تُقْبِلُ[3]

و احیانا اگر بر خلاف عادت روزکی چند خضراء الدّمن‌وار سبزی کند
عاقبت کار هَشِيمًا تَذْرُوهُ ٱلرِّيَاحُ باشد و بر رای سلطانی نیز هم مخفی و
مستور نبود که مکابدت[4] با فلك ستیهنده و معاندت با روزگار گردندهٔ رنج
۲۰ و عناست و جریان امور جمله بر تقدیر و قضاست لَا مَرَدَّ لِقَضَائِهِ وَ لَا

(۱) من قصیدة لأبی بکر الخوارزمی یمدح بها شمس المعالی قابوس بن وشمکیر اوردها العتبی فی تاریخه و قد مرّ بیت آخر من هذه القصیدة آنفا (ص ۷۵ س ۱۲)،
(۲) کذا فی آ دَ، جَ: عوار، بَ باصلاح جدید: جراز، زَ: تیغ، — غِرار بمعنی لبهٔ شمشیر و تیزی آن و تیزی نیزه و تیر و نحو آن است،
(۳) من ابیات لمعن بن اوس مذکورة فی الحماسة (طبع بولاق ج ۲ ص ۷۸—۸۰)،
(۴) کذا فی آ دَ، بَ زَ: مکایدت، جَ مشکوك بین آندو،

و خاتمت آن ندانند که در آخر دست بــر چه منوال خواهد نشست و کعبتین ملك کدام نقش بر بساط خواهد انداخت امید نجاح و فلاح در تصوّر نتوان آورد و قوّت و شوکت[1] در آن صورت یك سیرت داشته باشد و هر کمالیرا نقصانی است و هر بدریرا محاقی و هر نقصانیرا کمالی
۵ که تا بکمال نرسد و چشم زخمیرا که از تأثیر افلاك بر کرهٔ خاك ظاهر شدست و نقطهٔ آن احوال ما بوده تا منقضی نگردد وسیلاب آن فرو نگذرد و نایرهٔ آتش بلیّت خامد نشود و صرصر اذیّت راکدْ تدارك اموری که نظام آن مبدَّد شدست و ارکان آن منهدّ[2] گشته نه همانا از جدّ و اجتهاد و محاربه و جِلاد جز عنا و زیادتیِ بلا فایدهٔ دهــد چه معلوم و
۱۰ محقّق است که اضطراب در ربقهٔ خناق جز هلاکت نیفزاید و از مباشرت توهّم و تخیّل جز جنون[3] نزاید،

فَإِنْ تَكُنْ نَشِبَتْ أَيْدِي ٱلزَّمَانِ بِنَا . وَ مَسَّنَا مِنْ عَوَادِي بُؤْسِهِ ٱلضَّرَرُ
فَفِي ٱلسَّمَاء نُجُومٌ مَـا لَهَـا عَدَدٌ . وَلَيْسَ يَكْسِفُ إِلَّا ٱلشَّمْسُ وَ ٱلْقَمَرُ[4]

f. 94b بربن منوال بچند کرّت قیل و قال کرد و البتّه سلطان بتخلّف پسر رضا
۱۵ نیداد و باجبار اورا نگاه میداشت تا بوقتی که سلطان محمّد ازین کهنه سرای دنیا بقرارگاه عقبی رسید و از شورستان خاکی ببوستان پاکی خرامید سلطان جلال الدّین و برادران خُردتر او با چند کس معدود از ابسکون بشطِّ آن[5] آمدند و بدالّت آنك

(۱) کذا فی جمیع النّسخ، و مناسب عبارت «قوّت و ضعف» یا «قوّت و شوکت و عجز و ذلّت» و نحو آن است و عبارت متن چنانکه هست ناقص است بلاشبهه،
(۲) ج ز: منهدم،
(۳) ب ج د: جز جنین جنون، ز: جز جُنین جنین (کذا)،
(۴) من جملة ابیات لشمس المعالی قابوس بن وشمکیر، انظر یتیمة الدّهر ج ۳ ص ۲۹۰ و ابن خلّکان فی حرف القاف،
(۵–۵) د: بسط آن، ب باصلاح جدید «به بسطام» و این غلط است،

پدر بود و آق[1] سلطان با او بهم[2]، و از اعیان امرا بوح[3] پهلوان خالِ ارزلاق[4] سلطان و کوجای[5] تکین و اغول[6] حاجب و تیمور[7] ملك با نود هزار مرد قنقلی در خوارزم بودند، وسلطنت و دست خوارزم سلطان محمّد سبب تربیت ترکان خاتون بر ارزلاق[8] سلطان که بس
۵ کودك بود و در دانش و آموز نــه زیرك مقرّر کرده بود، بوقت وصول سلاطین آراء و اهواء مختلف شد هــر کس بجانبی دیگر مایل گشتند و سبب ضعف و عجز ارزلاق[9] سلطان و ناسازگاری ارکان هر محکوی حاکمی و هر مظلوی ظالمی شد و بعضی از امرا که بقوّت و شوکت غالب بودند و بر مرکب جهل و حماقت راکب بر آن بودند که ازیشان کاری آید و
۱۰ اگر سلطان جلال الدّین که رکن اقوی و جانب اشدّ است سلطان شود هرکس‌را مقداری و مرتبهٔ معیّن باشد که قدم از آن فراتــر نتوان نهاد و مناصب در نصاب استحقاق قرار گیرد،

اورلاق، (٦) از اینجا تا کلمهٔ «سلطان» در ص ۱۴۱ س ۲ از جَ ساقط است،

(۱) کذا فی بَ دَ زَ، آ: اق، جَ ہَ ندارند، (۲) یعنی ارزلاق سلطان و آق سلطان با سلطان جلال الدّین با هم بودند چنانکه صریح نسوی است (طبع هوداس ص ۵۵، ۵٦)، (۳) کذا فی آ (؟)، و ممکن است که «بوح» با «بوجی» نیز خوانده شود، بَ: توجی، دَ: نواجی، زَ: قوجی، جَ ندارد، در اصل نسخهٔ نسوی ص ۱۵: بوجی، ص ۷۹: یوجی، مطابق متن مطبوع ص ۱۱: یوجی و ص ۵۷: توخی، (۴) کذا فی آ دَ، بَ: اورلاق، زَ: ازرلاق، جَ ہَ ندارند، (۵) کذا فی آ بَ جَ دَ زَ، بَ: کوحای، (٦) کذا فی آ بَ دَ زَ، جَ: اوغل، — در تاریخ گزیده (طبع برون ص ۴۹۸ و طبع گانْتَن ص ۴۰۲) این کوجای تکین و اغول حاجب‌را (بِاسم اغول ملك) هردورا از پسران محمّد خوارزمشاه می‌شمرد و این سهو واضح است و منشأ سهو ظاهرًا نقصانی بوده است در نسخهٔ جهانگشای که مؤلّف تاریخ گزیده بدست داشته است مثل نسخهٔ جَ از نسخ ما و شاید هم خود این نسخه بعینها بدست وی بوده است، (۷) جَ: تمور، (۸) کذا فی آ بَ جَ دَ زَ، (۹) کذا فی جَ دَ زَ، آ بَ: اورلاق،

مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِ و استرداد بختِ بــر باد شده نــه بدست ما و شماست بلك
جهان خود دام بلاست عشوه دهی پر دغاست

زاندیشه کران کن تو که دریای جهانرا
مردان جهان‌دیــده ندیدنــد کرانــه
۵ خیره بفسوس و بفسانــه چــه نهی دل
کاحوال جهان جمله فسوس است و فسانه

و اقبال و دولت از خاندان تکش نُکْسی تمــام گرفته است و کوکب سعادت در وبال ادبار روی برجعت و انحطاط نهاده امید تثبیت[1] آن ممکن نه و سرّ منشور تُؤْتِی ٱلْمُلْكَ مَنْ تَشَاء بر جبین دولت چنگز خان و ۱۰ اولاد او مسطور و پیدا گشته چنانك مقصود تَنْزِعُ ٱلْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاء بر صفحات احوال معاندان او هویدا گشته طیّ آن در وهم بشر مقدور نه امّا میخواست تا پسر چون پدر مطعون السنهٔ بشر نشود و غرض سهام ملام بندگان باری تعالی نگردد،

f. 95a عَلَیَّ طِلَابُ ٱلْمَجْدِ مِنْ مُسْتَقَرِّهِ • وَلَا ذَنْبَ لِی اِنْ حَارَدَتْنِی ٱلْمَطَالِبُ[2]

۱۵ بدین موجبات سلطان جلال الدّین چون جواز لشکر مغول بــر صوب عراق بشنید بمنقشلاغ[3] رفت و اسپ که در آن حدود یافت باولاغ گرفت و مبشّران بخوارزم روان کرد[4] برادران او ارزلاق[5] سلطان[6] که ولی عهد

(۱) تصحیح قیاسی، — آ بَ: تثبت، جَ دَ: ثبت، زَ: ثمت، (۲) الغالب علی الظنّ انّ هذا البیت من قصیدة ابی بکر الخوارزمی الّتی مرّ منها بیتان فی ص ۷۵ و ۱۲۹، (۳) آ: بمنقشلاغ، دَ: بمقشلاق، جَ در متن: بتکنشلاغ، در حاشیه: مَنکْ قِشْلَاغْ، بَ: بیمنشلاغ، زَ: بقشلاغ، — منقشلاغ شهری بوده است در آخر حدود خوارزم نزدیك بحر خزر (یاقوت)، (۴) ب دَ زَ افزوده اند: و، (۵) کذا فی آ جَ دَ (بالف و راء مهمله و زاء معجمه و لام و الف و در آخر قاف)، بَ «ازرلاق» بتقدیم زاء معجمه بر راء مهمله ولی نقطهٔ زاء الحاق است، زَ «اززلاق»، در سیرهٔ جلال الدّین للنّسوی در اصل نسخهٔ وحیدهٔ پاریس ص ۷۷ و ۷۹ دو مرتبه و ۸۶ «ازلاغ»، و در متن مطبوع نیز همه جا «ازلاغ»، و در نسخ جامع التّواریخ غالبًا:

چادر قیری پوشید

سپهبد عنان اژدهارا سپرد • بگرد از جهان روشنائی ببرد

و در هنگام وَّلَاتَ حِينَ مَنَاصٍ از میان آن قوم خلاص یافت، و ساعت انفصال سلطان از خوارزم خبر احتشاد جنود بجانب ایشان شنیدند و ۵ سامان قرار نداشته بـر پی سلطان پویان گشتند و روز دیگررا هم بدان موضع با قومی که با سلطان جلال الدّین مکاوحت و مکافحت کرده بودند مقابل افتادند و آق[1] سلطان در خدمت ارزلاق[2] سلطان و اعیان خانان چون قوم تتار دیدند بر مثال اختران از انسلال تیغهای خرشید گریزان شدند و بیك حمله جمله از کارزار روی برتافتند و دست بجنگ ۱۰ تا بازیه پای برداشتند و سلاطین روزگار در دست شیاطین تاتار گرفتار گشتند و اعیان و اکثر حشم طعمهٔ ذُباب شمشیر آبدار و لقمهٔ ذِئاب و کفتار شدند و سلاطین بعد از دو روز که ذلّ اسار دیدند کیفر[3] آنچ f. 95b پدرشان با خاندان ملوك و بیوتات قدیم کرده بود برداشتند و در زیر خاك دفین گشتند بلك در جوف سباع و ضباع ضمین و الحکم لله ربّ ۱۵ العالمین،

اگر تند بادی برآیـد ز کنج • بخاك افکند نـا رسیده تـرنج

ستمکاره خوانیمش ار دادگر • هنرمند خوانیمش[4] ار بی هنر

و سلطان جلال الدّین چون بشادیاخ رسید دو سه روز باستعداد رفتن چنانك دست داد مشغول بود تا ناگاه نیم شبی که

۲۰ نه آوای مرغ و نه هرّای دد • زمانه زبان بسته از نیك و بد

بر مثال شهاب ثاقب بـر مرکب توکّل راکب گشت در پانـزدهم[5] ذی الحجّة سنة سبع عشرة و ستّمایة بر عزیمت غزنین که پدرش نامزد او کرده

---

(۱) جَ : ألق، (۲) کذا فی آ بَ دَ زَ، جَ مشکلاً : آرزلاق، هَ ندارد، (۳) جمیع نسخ : و کیفر، (۴) کذا فی آ بَ بالتکرار، جَ دَ : دانیمش، زَ : گوئیمش، (۵) کذا فی دَ زَ آ : بازدهم بَ جَ : یازدهم،

اَلْحِجْلُ لِلرِّجْلِ وَ اَلتَّاجُ اَلْمُنِيفُ لِمَا ٭ فَوْقَ اَلْحِجَاجِ وَ عِقْدُ اَلدُّرِّ لِلْعُنُقِ[1]
و چون اکثر حشم او و عوامّ و[2] اغلب کرام بجانب سلطان مایل بودند و
خواصّ عقلا که بمرور ایّام حلو و مـرّ روزگار چشیده بودند و عذب و
عذاب آنرا دیده بخدمت[3] او راغب شدند و بر خدمت[3] او اقبال نمودند
۵ و اگرچه میان برادران مواثیق و عهود غلاظ و شداد رفت امرای بـد
اندیش تعبیهٔ ساختند تا مغافصةً بحیلت جلال الدّین‌را هلاك كنند یکی از
آن جماعت سلطان‌را از آن حالت آگاه گردانید چون سلطان دانست که
آن قوم‌را در چنین هنگامی اندیشهٔ لجاج و عنادست نـه رای موافقت و
اتّحاد در انتهاز فرصتی منشمّر گشت و کم تخت خوارزم و آن کاخ گرفت
۱۰ و چون مردان بر راه نسا عازم شادیاخ شد تا چون باستو[4] رسید در
پشتهٔ شایقان[5] با لشکر تاتار دوچار[6] زد و با عدد قلیل ساعتی طویل
با آن قوم محاربت نمود و بحملهای متواتر متعاقب که اگر در آن حالت
پور زال بودی جز راه گریز نسپردی مقاومت کرد تا بوقتی که روزگار

---

(۱) من قصیدة لأبی العلاء المعرّی مذکورة فی دیوانه سقط الزّند و البیت الّذی قبل بیت المتن بلا فاصلة:

فَرَتِّبِ النَّظْمَ تَرْتِيبَ اَلْحُلِيِّ عَلَى ٭ مُخَصَّرِ اَلْحِلْيِ بِلَا طَيْشٍ وَ لَا خُرُقِ

الحلیّ فی معنی عروس مجلوّة ای رتّب شعرك مراتب فمن کان مخنضاً فاجعل له منه تحجیلاً و من کان یجری مجری الرّأس فاجعل له منه تاجاً و الحِجاج [بفتح الحاء و کسرها] عَظْم الحاجب و من کان کالعنق فأعطه منه عِقْد درّ (شرح الخطیب التّبریزی علی سقط الزّند)، (۲) دَ این واورا ندارد و انسب همین است ظاهراً،

(۳) کذا فی آ بـ جَ زَ بالتّکرار، دَ در موضع ثانی: بر عبودیّت،

(۴) کذا فی آ جَ دَ، بـ زَ: باستوا، — در معجم البلدان این کلمه أُسْتُوَا مضبوط است و آن نام ولایتی است از خراسان که خوشان (قوچان) شهر مرکزی آنست،

(۵) کذا فی زَ، آ: شاقان، دَ: سایقان، بـ جَ: سابقان، جامع التّواریخ (Suppl. pers. 209) ورق ۱٤۰a: سایقان، تسوی اصل نسخهٔ پاریس ص ۸٦: مرج سایع، متن مطبوع ص ٦۱: مرج سائغ، (۶) جَ دو چهار،

رسید تا بحدود بردویه[1] از مضافات هراة برفتند و ازو بازگشتند و سلطان روان شد چون بغزنین رسید و امین مَلِك[2] با پنجاه هزار لشکر آنجا بود بخدمت استقبال بیرون آمد و تمامت لشکر و رعیّت بقدوم او استبشار نمودند و بمکان او استظهار یافتند و سلطان دختر امین مَلِك‌را خطبه کرد و آن زمستان در غزنین در میدان سبز مقیم شد و چون آوازهٔ وصول او شایع و مستفیض گشت زمرهٔ عساکر و اقوام از هر طریق یَأْتِینَ مِنْ کُلِّ فَجٍّ عَمِیقٍ، و سیف الدّین اغراق[3] با چهل هزار از مردان دلیر بخدمت سلطان متّصل گشت و امرای غور همچنین از جوانب بدو پیوستند،

f. 96a

ز هر سو سپه شد برو انجمن • که هم با گهر بود و هم تیغ زن

و چون کار او با فرّ و شکوه شد و لشکر و حشم انبوه اوّل نوبهار و هنگام

ج: ماوراماان، د: باثرناباد، زه ندارند، — در مجموعهٔ از رسائل عهد تیموریّة محفوظه در کتابخانهٔ ملّی پاریس (Suppl. pers. 1815) دو مرتبه نام موضعی مذکور است که از قراین قریب بیقین می‌شود که مراد همین موضع است، یکی در ورق 144b یکی از علمارا نام می‌برد موسوم «مولانا رکن الدّین مابـژنابادی» که بعراق بخدمت شاه شجاع از آل مظفّر رفته بوده است و این کلمه‌را در کمال وضوح «ماپژنابادی» با میم و الف و باء موحّده و زاء مثلّثهٔ فارسی و نون و بعد از آن کلمهٔ آباد نوشته است، دیگر در ورق 141a که نامهٔ از منشآت همان شخص مسطور است باسم «مولانا رکن الدّین ماپژنابادی» بضبط مذکور ولی پاء فارسی بجای باء موحّده و در آخر نامه نوشته «مسوّد هذا البیاض ... محمّد بن اسمعیل المدعوّ برکن الخوافی»، و از اینجا واضحاً معلوم میشود که ماپژناباد از محالّ خواف است و از متن جهانگشای برمیآید که ماپژناباد نزدیك زوزن است و در حقیقت خواف متّصل بزوزن است پس تقریباً یقین میشود که مراد از «مابـژناباد» در متن همین ماپژناباد است لاغیر،

(۱۰) ج ز: مغول، (۱) کذا فی د، آ: بردویه، ب: نردویه، ج ز: بردونه، (۲) ز: این ملك (در جمیع مواضع در این فصل)، (۳) کذا فی د وهو الصّواب کما سیجیء، آ ب ج ز: اعراق،

بود، از حرکت او تا وصول لشکر مغول مقدار یك ساعتی بیشتر توقّف نبود چون ایشانرا معلوم شد که شهر از سلطان خالی ماندست حالی پی او گرفتند تا بسر دو راه[1] رسیدند که سلطان ملك ایلدرك[2]را با قومی آنجا بگذاشته بود تا اگر بر عقب لشکری برسد ساعتی مطارده کنند
٥ چندانك میان او و خصم ماینی حاصل آید بعد از ساعتی ایلدرك[3] چون پای ایشان نداشت دست بجنبانید و بر راهی دیگر که نه ممرّ سلطان بود روان شد و تتار بر پی او بر آن عزیمت که سلطان هم ازین راه رفته باشد دوان گشتند و سلطان از راه دیگر باز آنك[4] اسب مرادش لنگ بود در یك منزل چهل فرسنگ بپیمود و لشکر مغول از طلب او نکول
۱۰ کردند و از آن راه عدول نمودند چون بزوزن[5] رسید و خواست که در زوزن[6] رود چندانك مراکب اورا اندك استجمامی حاصل آید اهالی با سلطان مناقشت نمودند و بتحصّن نیز ببارهٔ آن که سبب آن التماس میکرد تا اگر لشکر مغول برسد ساعتی مقاومتی تواند کرد و از پیش و پس او بیکبارگی در نتوانند آمد بهیچ وجه رضا ندادند و گفتند اگر
۱٥ لشکر مغول[7] برسد ایشان از آن جانب بتیر و شمشیر روی بتو آرند و ما ازین سو بسنگ از پس پشت حمله کنیم چنانك در قرآن مجید حکایت حال خضرست حَتَّى إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا، فی الجمله چون از کرم خانهٔ بزرگان وفادار زوزن[8] روزن غدر گشاده یافت بماسـژاباد[9] رسید و در نیم شب حرکت کرد بامداد موغال[10] آنجا

---

(۱) ب د: دو دره، (۲) کذا فی آ و متن ب، حاشیهٔ ب: ایلذرك یا ایلدزك، ج د: ایلدکز، ز: ایلدوك، (۳) کذا فی آ ب، ج د: ایلدکز، ز ندارد، — ملاحظه کنید کلمهٔ «الب درك» و «کنار درك»را سابقاً ص ٤۱، ٤۲، (٤) ب ج ز: با آنك، د: بر آنکه، (٥) آ: بروزن، د ز: بروزن، (٦) آ: زوزن، د ز: روزن، (۷) ب د: موغال، (۸) آ: روزن، د: از (کذا)، (۹) کذا فی آ (؟)، و ممکن است «بماسـژاباد» و «بماشـرباباد» نیز خوانده شود، ب: «بمابرناباد» و لی نقاط آن همه الحاقی است،

شیکی فونوفو[1]را با سی هزار مرد روان فرمود چون سلطان بپروان[2] رسید بعد از یك هفته لشکر مغول هنگام چاشتگاهی در رسیدند سلطان هم در حال بر نشست و مقدار یك فرسنگی پیش رفت و صف کشیدند و میمنه‌را بامین مَلِك سپرد و میسره‌را بسیف الدّین مَلِك اغراق[3] و در قلب بنفس خود بایستاد و فرمود تا تمامت لشکر پیاده شدند و اسبان بر دست گرفتند و تن بر مرگ نهادند و چون کثرت عدد جانب یمین که بامین مَلِك مفوّض بود بزیادت از لشکر مغول بود ده هزار سوار از مردان کارزار بر میمنه زدند و میمنه‌را از جای برداشتند از قلب و میسره مدد متواتر شد تا لشکر مغول‌را با مرکز بردند و از جانبین درین حملات بسیار کشته شد و بسیار مجادلت کردند و نهار مکایدت و مکابدت و هیچ کدام پشت بر روی خصم نکردند تا چون طشت افق از خون شفق سرخ شد هر کس در مرکز خود نزول کردند و لشکر مغول یاسا دادند تا هر سواری بر جنیبت تمثالی نصب کردند چون روز دیگر که سیّاف فلك تیغ‌را بر کلّهٔ[4] شب راست کرد باز از جانبین صف کشیدند و چون لشکر سلطان در پس لشکر مغول صفّی دیگر دیدند پنداشتند مددی رسیده است خایف گشتند و مشورت کردند که بهزیمت روند[5] و کوههای بسته و نیرهی[6]را پناه سازند سلطان بدان رضا نداد

(۱) آ: سیکی بوقو، جَ: سکی قوتو، زَ: سیکی توتو، بَ دَ: سنکی قوبو، — متن تصحیح قیاسی است رجوع کنید بجلد اوّل ص ۱۲۰، ۱۴۲، ۱۰۸، در جامع التّواریخ طبع برزین ج ۲ ص ۱۱۹—۱۲۵ دوازده یا سیزده مرتبه نام این شخص ذکر شده است اغلب بإسم شیکی قوتوقو و گاه قوتوقو نویان یا قوتوقو فقط،

(۲) کذا فی بَ، جَ دَ زَ: بپروان، آ: سروان، (۳) کذا فی آ جَ دَ زَ، بَ: اعراق، (۴) کذا فی آ بَ جَ دَ، زَ: کلّهٔ، (۵) اینجا آخر جملهٔ ساقطه از نسخهٔ هَ است و ابتدای آن درص ۱۱۹ س ۱۷ است و بجای این سقط در هَ هیچ بیاضی نیست فقط بعد از بیت مذکور در ص ۱۱۹ س ۱٦ یعنی حلقهٔ زلف یار الخ هَ بلا فاصله اینطور دارد: — «بعد از آنکه چنگز خانرا از جانب سلطان محمّد اندك فراغ بال حاصل شد بفکر رفع سلطان جلال الدّین افتاد ذکر توجّه

گاریدن[1] ازهار از غزنین بیرون آمد و بر عزیمت پروان[2] روان شد چون آنجا نزول فرمود خبر رسید که تکجک[3] و ملغور[4] با لشکر مغول بمحاصرهٔ قلعهٔ والیان[5] مشغول اند و نزدیك رسیدست که مستخلص کنند سلطان بنه و اثقال‌را در پروان[6] بگذاشت و با لشکر بر سر تکجک[7] و ملغور[8] تاختن آورد مردی هزار از قراول تتار بکشت و چون لشکر سلطان بعدد زیادت بود لشکر مغول از آب عبور کردند و پل خراب و بر آن جانب آب نزول کردنـد و رود خانه میان هردو لشکر حایل بود بتیر بـر یکدیگر دست بگشادند تا چون شب در آمد نیم شبی لشکر مغول کوچ کردند و سلطان بازگشت و ذخایر بسیار بدانجا نقل فرمود و ذخایر خزاین استخراج کرد و بر لشکر تخصیص[9] فرمود و با پروان[10] مراجعت نمود و چون این خبر بخدمت چنگز خان رسید و التیام و انتظام احوال سلطان معلوم رای او شد

خبر شـد بنزدیك افراسیاب ٭ که افکند سهراب کشتی بر آب
ز لشکرگزین شد فراوان سوار ٭ جهان دیدگان از در کارزار

---

(۱) رجوع کنید بص ۲۹ ح ٤، (۲) کذا فی بَ، جَ دَ زَ: بروان، آ: بروان، — «پروان ... سر حدّ بامیان است و راههای بسیار بآنجا کند» (ورق a۱۰۹)، «فروان بفتح اوّله و آخره نون بلیدة قریبة من غزنة» (یاقوت)، (۳) تصحیح قیاسی، رجوع کنید بج ۱ ص ۱۰۵، ۱۰٦، — آ اینجا: نکجك، و در ورق a۲۰ (ج ۱ ص ۱۰۵ که تعیین قراءت نسخهٔ آ آنجا غفلةً ترك شده است): تکجوك، و در ورق a۱۱۰ دو مرتبه: نکاجك، پس معلوم میشود که نسخهٔ آ قطعاً حرف اوّل این کلمه‌را تاء مثنّاة فوقیّه و حرف سوّم‌را جیم وحرف آخررا کاف میخوانده است یعنی تکجك، بَ: ایجك، زَ: تکجل، جَ: مکجل، دَ: ایکجل، (٤) کذا فی آ بَ دَ، جَ: تمور، زَ: طغور، جامع التّواریخ طبع برزین ج ۲ ص ۱۱۹، ۱۲۱: مولغار، (٥) کذا فی آ بَ جَ، دَ: والنان، زَ: والنان، (٦) کذا فی بَ، آ جَ دَ زَ: بروان، (۷) آ: ایجك، زَ: تکجل، بَ: ایجك، جَ: مکجل، دَ: ایکجل، (۸) کذا فی بَ دَ، آ: ملعور، جَ: تمور، زَ: طغور، (۹) بَ: تخصیص، (۱۰) کذا فی بَ، آ دَ: بروان، جَ: باز، زَ اصل جمله‌را ندارد،

مَلِك و سیف الدّین اغراق[۱] سبب اسبی منازعت افتاد امین الدّین ملك تازیانهٔ بر سر ملك اغراق[۲] زد سلطان آنرا باز خواستی نفرمود که بر لشکر قنقلیان[۳] نیز اعتماد آن نداشت که بباز خواست تن دردهند سیف الدّین ملك آن روز توقّف نمود تا چون شب در آمد بر مثال جَبَلَة بن ۵ اَیْهَم روی بر تافت و بکوههای کرمان و سیفران[۴] شتافت،

تَنَصَّرَتْ بَعْدَ ٱلْحَقِّ عَارًا لِلَطْمَةٍ • وَمَا كَانَ فِيهَا لَوْ صَبَرْتُ لَهَا ضَرَرٌ[۵]

و تمامی احوال اغراق[۶] در ذکری مفرد از آنجا معلوم شود، قوّت سلطان از خلاف ملك اغراق[۶] شکسته شد و راه صلاح و صواب برو بسته روی بغزنین آورد بر عزیمت آنك از آب سند عبور کند و چنگز خان آن ۱۰ غایت‌را از کار طالقان فارغ گشته بود و تفرقهٔ فرقهٔ سلطان دانسته بر دفع و انتقام چون برق وهّاج و سیل ثجّاج اندرونی از انتقام مشحون با لشکری از قطار باران افزون روی بسلطان نهاد و چون آوازهٔ او بسلطان رسید و خبر حرکت او بشنید و لشکر چندان نـه که طاقتِ مقاومتِ آن لشکرِ پر کین و مقابلتِ پادشاه روی زمین تواند

۱۵ که آن شاه در جنگ نر اژدهاست • دم آهنج بر[۷] کینه ابـر بلاست
شود کوه خارا چو دریاے آب • اگـر بشنود نـام افراسـیـاب

عزیمت عبور بـر آب سند مقرّر کرد و فرمود تا کشتیها آماده کردند و

---

(۱) آ: اعراق، (۲) آ بَ: اعراق، (۳) آ: فنطیان، دَ: قبلقیان، زَ: قبقلبان، بَ: قتلقان، (۴) تصحیح قیاسی، رجوع کنید بج ۱ ص ۱۰۸، ـ آ اینجا: سمران، در ورق ۲۱۵a: سقوران، جَ و جامع التّواریخ طبع برزین ج ۲ ص ۱۳۲: سفران، بَ: سیفران، هٔ زَ: سنقران، دَ ندارد،
(۵) من ابیات مشهورة لجَبَلَة بن الأَیْهَم آخر ملوك غسّان بالشّأم قالها بعد تنصّره فی قصّة طویلة، انظر الأغانی ج ۱٤ ص ۲–۸ و معجم البلدان فی ذیل «الشّأم» و خزانة الأدب للأمام عبد القادر بن عمر البغدادی ج ۲ ص ۲٤۱–۲٤۵،
(۶) آ بَ: اعراق، هَ: اغراق، اعراق، (۷) هَ: بر (ظ)،

و از فاسدات آرای ایشان امتناع نمود برین بیت که

وَ قَوْلِی کُلَّمَا جَشَأَتْ وَ جَاشَتْ . مَکَانَكِ تُحْمَدِی أَوْ تَسْتَرِیحِی[1]

f.96b و بر قرار روز دیگر پیاده شدند و لشکر مغول چون صولت و بسطت لشکر اغراق[2] دیده بودند بهادران‌را گزین کردند و روی بر میسره ۵ نهادند مردان اغراق[3] کانهارا بتیر اِغْراق کردند و پای افشاردند و بزخم تیر حملها کردند و ایشان‌را باز داشتند و چون مغول از آن حمله پشت بنمودند[4] و راه مرکز خود پیمودند سلطان بفرمود تا کوس فرو کوفتند و تمامت لشکر سوار گشتند و بیکبار حمله آوردند و لشکر مغول روی بر گردانیدند و در اثنای آن باز کرّتی دیگر باز گشتند و بر لشکر ۱۰ سلطان دوانیدند و قرب پانصد مبارزرا بر زمین انداختند سلطان چون شیران مرغزار و نهنگان دریای زخّار هم در آن حال در رسید مغولان منهزم شدند و هردو نوین[5] با عددی اندك بخدمت چنگز خان رفتند و لشکر سلطان بغنیمت مشغول گشتند، در اثنای آن میان امین الدّین

چنگز خان بحرب سلطان جلال الدّین چنگز خان مکجك (ظ — نکجك)را با جمعی از امرای لشکر بدفع سلطان جلال الدّین فرستاد چون از اعراب و غیر آن از مردان آفاق مستظهر شده بود یکروز جنگ مردانه نمودند بعد از آن رای امرا چنان قرار گرفت که بر بالای کوهها روند و کوههای پشته و تیرقی‌را الخ» و از اینجا ببعد ه بعینه مانند سایر نسخ است، (۵—۲) آ: کوهها بسته و تیرقی، ه: کوههای پشته و تیرقی، ز: کوههای بسته و مرقی، ب: کوهها سه و یرقی، ج: کوهها و پشتها و بی رقی، د: کوهها و پشته‌ها،

(۱) من ابیات مشهورة لعمرو بن الإِطْنابة الأنصاریّ الخزرجی، انظر الکامل للمبرّد طبع لیبزیك ص ۷۵۳، وابن خلّکان فی حرف المیم فی ترجمة ابی عبیدة النّحوی معمر بن المثنّی طبع طهران ج ۲ ص ۲۲۸، و شواهد العینی بهامش خزانة الأدب ج ۴ ص ۴۱۵، (۲) آ ب: اعراق، ه ز: عراق، ج ندارد، (۳) ه ز: اعراق، (۴) کذا فی ب ه، ز: کردند، ج: نمودند، د: نمودند، آ: سمودند، (۵) گویا مقصود از هردو نوین تکجك و ملغور است و شیکی قوتوقورا که سردار این لشکر بود تحت السّکوت گذرانیده است، رجوع کنید بجامع التّواریخ طبع برزین ج ۲ ص ۱۱۹—۱۲۵،

میان آن کشته شد و دست چپ‌را نیز برداشتند سلطان در قلب با
هفتصد مرد پای افشارد و از بامداد تا نیم روزِ مقاومت کرد و از چپ
بر راست می‌دوانید و از یسار بر قلب حمله می‌آورد و در هر حمله چند
کس می‌انداخت و لشکر چنگز خان پیش می‌آمدنـد و ساعت بساعت
زیادت می‌گشتند و عرصهٔ جولان بر سلطان تضایق می‌گرفت چون دید که
کار تنگ شد[1] از تام و تنگ با[2] دیدهٔ تر و لب خشك در گذشت
اجاش[3] ملك که خال زادهٔ سلطان بود عنان او گرفت و اورا باز پس
اورد و سلطان اولاد و اکبادرا بدلی بریان و چشمی گریان[4] وداع
کرد و بدالت[5] آنك

إِذَا ٱلْمَرْءُ لَمْ يَحْتَلْ وَ قَدْ جَدَّ جِدُّهُ . أَضَاعَ وَ قَاسَى أَمْرَهُ وَهُوَ مُدْبِـرُ
وَ لٰكِنْ أَخُو ٱلْحَزْمِ ٱلَّذِي لَيْسَ نَازِلاً . بِهِ ٱلْخَطْبُ إِلَّا وَهُوَ لِلْقَصْدِ مُبْصِرُ
فَذَاكَ قَرِيعُ ٱلدَّهْرِ مَا عَاشَ حُوَّلٌ . إِذَا سُدَّ مِنْـهُ مَنْخِرٌ جَاشَ مَنْخِرُ[6]

فرمود تا جنیبت در کشیدند چون بر آن سوار شد کرّتی دیگر در دریای
بلا[7] نهنگ آسا جولانی کرد و چون لشکررا بـاز پس نشاند و عنان
برتافت جوشن از پشت باز انداخت[8] و اسب‌را تازیانهٔ زد و از کنار
آب تا رود خانه مقدار ده گز بود یا زیادت که اسب در آب انداخت،

(۱) آ ج ه ز اینجا افزوده‌اند: و، د افزود: وکار، (۲) کذا فی ب
باصلاح جدید، آ ه: و، ج ز ندارند، د اصل جمله‌را ندارد،
(۳) کذا فی آ ج، ه ز: اجاس، ب: احاش، د: اجناس، نسوی
ص ۱۴۸، ۱۸۶ : اخش ملك (ابن خال للسّلطان)،
(۴) ج افزوده: با هزار درد و داغ، (۵) کذا فی آ ج ه ز، و دالّت بمعنی
گستاخی است، ب (باصلاح جدید) د: بدلالت، (۶) هذه الأبیات مع الّتی
ستذکر قریبًا و مجموعها ستّة ابیات من قصیدة مشهورة لتأبّط شرًّا مذکورة فی الحماسة،
انظر شرح الحماسة للخطیب التّبریزی طبع بولاق ج ۱ ص ۳۷—۴۱،
(۷) فقط در ب، (۸) ج افزوده: و چتر خویش‌را در رود و چوب آنرا
بینداخت،

اور خان[1] که در بزك بود با بزك پادشاه جهانگیر چنگز خان مقاومت کرد شکسته با نزدیك سلطان آمد، و چون چنگز خان بر عزیمت او وقوف یافت پیش دستی کرد و پیش[2] او گرفت و لشکرها از پیش و پس فرو گرفتند صبح گاهی که نور شب از عذار روز[3] دمیده بود و شیر صبح از ٥ پستان آفاق جوشیده سلطان در میان آب و آتش بماند از جانبی آب سند بود و از کناری لشکری چون آتش سوزان بلك از طرفی دل در آتش داشت [4]و از جانب دیگر طرف آب بر روی[4] بازین[5] همه f. 97a سلطان دل از دست نداد و داد مردانگی بداد و مستعدّ کار شد و مستعر[6] آتش جنگ و پیکار و چون آن شیر از ادّراع کوشش[7] جنگ ١٠ پلنگ رنگ شد و در ضرب پردهٔ مخالف تیز آهنگ اسب انتقام زین کرد و ارتکاب اقتحام گزین لشکر نصرت پیکر پادشاه هفت کشور بر میمنهٔ که امین مَلِك داشت حمله کردند و از جای برداشتند و اکثر ایشان‌را بقتل آوردند و امین مَلِك منهزم شد و بر جانب برشاور[8] زد تا مگر جان بتك پای ببرد خود لشکر مغول راهها گرفته بودند در

(١) کذا فی آ ب ج د ه و جامع التّواریخ طبع برزین ج ٢ ص ١٢٦ و نسوی همه جا در تضاعیف کتاب خود، ز: اوز خان، (٢) د ه ز: بیش، ب: پیش، آ ج: بیش، (٣) کذا فی جمیع النّسخ، و بنظر میآید که مناسب «نور روز از عذار شب» باشد، (٤–٤) کذا فی آ، ه: و از جانبی طرف آب بر روی، ج: و از طرفی دیگر آب بر روی، ز: و از طرفی دیگر آب بر روی و چشم، ب بتصحیح الحاقی: و از طرف دیگر روی بر آب، د اصل جمله‌را ندارد، (٥) کذا فی آ، سایر نسخ: با این، (٦) کذا فی آ د و اصل ب، و مصنّف مستعررا (بر فرض صحّت نسخه) متعدّیًا بمعنی افروزنده استعمال کرده است و این ظاهرًا خطاست چه إِسْتَعَرَ لازم است لا غیر، — ج: مستقر، ه: متشعر، ز: مستشعر، ب باصلاح جدید: مستغرق، (٧) کذا فی جمیع النّسخ، و مناسب شاید «پوشش» است، (٨) کذا فی ه، ج: برشاوُر، د: برساور، ب ز: برساور، آ: اینجا: برسياور، و در ورق ١٠٩a: برشاور (مثل متن)، جامع التّواریخ طبع برزین ج ٢ ص ١٢٦: فشاور، — مراد پشاور شهر معروف پنجاب است،

غافل چگونه تواند بود،

بگیتی ندارد کسی را همال • مگر بی خرد[1] نامور پور زال
بمردی همی ز آسمان بگذرد • همی خویشتن کهتری نشمرد

ذکر احوال او در هندوستان،

۵ سلطان چون از آن دو ورطهٔ آب و آتش از غرقاب سند و نایرهٔ بأس چنگزخان خلاص یافت و[2] پنج شش کس از مفردان که روزگار ایشانرا فرا آب نداده بود و صرصر نایرات فتن و بلا ایشان‌را بخاك فنا نسپرده بود بدو متّصل شدند چون جز تواری و اختفا در میان بیشه اندیشهٔ ممکن نبود یك دو روز توقّف نمودند تا مردی پنجاه دیگر بدو ۱۰ پیوستند و جاسوسان بخبر گیر[3] رفته بودند باز آمدند و خبر داد که جمعی از رنود هنود سوار و پیاده بر دو فرسنگی مقامگاه سلطان اند و بعبث و فجور مشغول سلطان اصحاب‌را فرمود تا هر کسی چوب دستی ببریدند و مغافصةً بر سر ایشان شبیخون راندند چنانك اکثر ایشان‌را در آن کرّت هلاك کردند و چهار پایان ایشان‌را و اسلحه غنیمت گرفت ۱۵ و جمعی دیگر نیز ملحق شدند بعضی سوار بود[4] و قومی بر دراز دنبال استوار[5]، خبر آوردند که از لشکرهای هند دو سه هزار مرد درین حدودند سلطان با صد و بیست مرد بریشان دوانید و بسیاررا از آن هنود بر شمشیر هندی گذرانید و مرمّت افواج خود از آن غنیمت ساخت،

(۱) کذا فی آ ب ه (؟!)، جَ: بر (= بر) خرد، دَ زَ: بر هنر، (۲) دَ واورا ندارد، (۳) بَ (باصلاح جدید) ه زَ: بخبرگیری، (۴) بَ (بتصحیح الحاقی) دَ: بودند، جَ ه زَ ندارند، (۴–۵) کذا فی زَ، آ: وقومی بر دراز دنبال اسوار، بَ: وقومی دژار دنبال استوار، جَ: وقومی بردل از دنبال استوار، دَ: و بعضی پیاده و قومی از دنبال، ه: وقومی پیاده بود از دنبال استوا (کذا)، جامع التّواریخ نسخ خطّی پاریس: بعضی بر اسب و بعضی بر گاو سوار شدند، — دراز دنبال یعنی گاو و گاومیش است (برهان)،

فَرَشْتُ لَهَا صَدْرِی فَزَلَّ عَنِ ٱلصَّفَا ‧ بِهِ جُؤْجُؤٌ عَبْلٌ وَ مَتْنٌ مُخَصَّرٌ[1]

و بر مثال شیر غیور از جیحون[2] عبور کرد و بساحل خلاص رسید،

فَخَالَطَ سَهْلَ ٱلْأَرْضِ لَمْ یَکْدَحِ ٱلصَّفَا ‧ بِهِ کَدْحَةً وَ ٱلْمَوْتُ خَزْیَانُ یَنْظُرُ[1]

چنگز خان چون حالت عبور او مشاهده کرد بکنار آب دوانید مغولان
۵ نیز خواستند تا خودرا در آب اندازند چنگز خان ایشان‌را منع کرد
دست بتیر بگشادند جماعتی که معاینه کرده بودند حکایت کنند که از
بس کشتگان که در آب بکشتند از رود خانه آن مقدار که تیر میرسید
از خون سرخ گشته بود سلطان با یك شمشیر و نیزه و سپری[3] از آب
بگذشت،

۱۰ فَأُبْتُ إِلَى فَهْمٍ وَ لَمْ أَکُ آئِبًا ‧ وَ کَمْ مِثْلِهَا فَارَقْتُهَا وَ هِیَ تَصْفِرُ[1]

و[4] گردون در تعجّب می‌گفت

بگیتی کسی مرد ازین سان ندید ‧ نه از نامداران پیشین شنید

چنگز خان و تمامت مغولان از شگفت دست بر دهان نهادند و چنگز
f. 97b خان چون آن حال مشاهدت کرد روی بپسران آورد و گفت از پدر
۱۵ پسر مثل او باید چون از دو غرقاب آب و آتش بساحل خلاص رسید
ازو کارهای بسیار و فتنهای بی شمار تولّد کند از کار او مرد عاقل

---

(۱) رجوع بص ۱٤۱ ح ٦، (۲) یعنی رود سند، شاهدی دیگر برای استعمال «جیحون» بمعنی مطلق رود بزرگ بطور اسم جنس، رجوع کنید بص ۵۹ ح، و بج ۱ ص ۱۰۸ س ۲، (۳) ج افزوده: و ترکش، (٤) جملهٔ ذیل در این موضع فقط در نسخهٔ ج موجود و از سایر نسخ مفقود است: —

«چون بـا کناره افتاد در شیب همچنان کارکار آب بیامـد تـا مقابل لشکرگاه خود و مشاهده کرد که خانه و خزانه و متعلّقان او غارت می‌کردند و چنگز خان همچنان بر کنار آب ایستاده سلطان از اسب فرود آمد و زین باز گرفت و نمد زین و قبا و تیرها با آفتاب انداخت و خشك می‌کرد و چتررا بر سر نیزه کرد تنها بود تا نماز دیگر قرب هفت کس که از آب با کنار افتاده بودند با او پیوستند و تا آفتاب زرد همی‌بود و چون آفتاب زرد شد چنگز خان بدو نگاه می‌کرد و او با آن هفت کس روان شد و گردون در تعجّب مانده می‌گفت الخ»،

چون بحکم تصاریف روزگار حقّ جوار و تدانی مزار ثابت گشته است و
اصناف چنین اضیاف کمتر افتد اگر از جانبین مورد موالات مصفّی باشد f. 98a
و کؤوس مؤاخات موفّی و در سرًّا و ضرًّا معاونت و مظاهرت یکدیگر
التزام رود مقاصد و مطالب بحصول موصول گردد و مخالفان چون
٥ موافقت ما بدانند دندان مکاوحت ایشان کند شود و التماس تعیین
موضعی که روزی چند مقام تواند ساخت کرد، و چون شهامت و صرامت
سلطانی در آفاق مشهور بود و وفور بطش و غلبهٔ او در جهان مذکور
سلطان شمس الدّین چون پیغام بشنید چند روز درین مصلحت می‌پیچید
و از وخامت آن می‌اندیشید و از تسلّط و تورّط او می‌ترسید چنان
١٠ گفتند که عین الملك‌را آنجا قصد کردند تا گذشته شد سلطان شمس
الدّین ایلچی با نزلهائی که در خور چنان مهمان باشد بفرستاد و عذر
موضعْ آنك درین حدود هوائی موافق نیست و درین رقعه موضعی که
شاه‌را لایق باشد نه اگر سلطان‌را موافق آید از حدود دهلی موضعی تعیین
کنیم تا سلطان آنجا مقام کند و آن حدودرا چندانك از طغاة پاك کند
١٥ اورا مسلّم باشد، چون این پیغام بسلطان رسید بازگشت و تا بحدود
بلاله[1] و نکاله[2] آمد و از جوانب گریختگان لشکرها برو جمع می‌آمدند
و فوج فوج از زیر شمشیرها جسته بدو متّصل می‌گشتند تا جمعیّت او بحدّ
ده هزار رسید، تاج الدّین ملك خلج[3]را با لشکری بکوه جود[4] فرستاد
تا آنرا غارت کردند و بسیار غنیمت یافتند، و بنزدیك رای کوکار سنکین[5]
٢٠ فرستاد و خطبهٔ دختر او کرد اجابت کرد و پسررا با لشکری بخدمت

(١) کذا فی جمیع النّسخ، نسخ جامع التّواریخ پاریس: بلاله (مثل متن) و: یلاله،
(٢) کذا فی آ دَ، جَ هَ زَ: نکاله بَ: بکاله، نسخ جامع التّواریخ بنکاله و نکاله،
(٣) کذا فی هَ زَ، بَ جَ دَ: خلخ، آ: خلج، (٤) کذا فی آ بَ دَ هَ زَ،
جَ: جودی، نسخ جامع التّواریخ نیز همه جا «جودی»،
(٥) کذا فی بَ دَ، آ: کوکار سنکن، هَ: کورکان سنکین، جَ: کوکار
مسکین، زَ اصل جمله‌را ندارد،

وَ مَنْ يَفْتَقِرْ مِنَّا يَعِشْ بِحُسَامِهِ • وَ مَنْ يَفْتَقِرْ مِنْ سَائِرِ ٱلنَّاسِ يَسْأَلِ
وَ إِنَّا لَنَلْهُو بِالسُّيُوفِ كَمَا لَهَتْ • فَتَاةٌ بِعِقْدٍ أَوْ سِخَابِ قَرَنْفُلِ[1]

چون خبر قوّت سلطان و انتعاش كار او در هندوستان شايع شد از كوه[2] بلاله[3] و ركاله[4] جمع شدند و در حدّ پنج شش هزار سوار بر ٥ سر سلطان تاختن آوردند چون خبر ايشان بشنيد با سواری پانصد كه داشت پيش ايشان باز رفت و مصاف داد و آن جنود هنودرا پراگنه و نيست كرد و از جوانب شُذّاذ افراد و افراد اجناد روی بسلطان دادند تا در حدّ بچهار[5] هزار مرد بخدمت سلطان متّصل شدند، خبر جمعيّت او چون بپادشاه جهانگشای چنگز خان رسيد و در آن وقت در ١٠ حدود غزنين بود لشكری‌را بدفع او نامزد فرمود لشكر مغول مقدّم ايشان توربای نقشی[6] چون از آب بگذشتند سلطان قوّت مقاومت ايشان نداشت متوجّهٔ دهلی[7] شد، مغولان نيز چون آوازهٔ گريختن سلطان بشنيدند باز گشتند و حدود ملكفور[8]را غارت كردند، سلطان بكنار دهلی بدو سه روزه راه رسيد يكی‌را كه بنام عين الملكی موسوم شده بود برسالت ١٥ نزديك سلطان شمس الدّين فرستاد بحكم آنك انّ الكرام للكريم محلّ[9]،

(١) اِلسِّخَابُ قِلادةٌ تُتّخذ من قَرَنْفُلٍ و سُكٍّ و مَحْلَبٍ ليس فيها من اللّؤلؤ و الجوهر شیء قال ابن الأثير هو خَيْطٌ يُنْظَمُ فيه خَرَزٌ و تَلْبَسُهُ الصّبيان و الجواری (لسان العرب باختصار)، (٢) آ ب ه افزوده‌اند: و، (٣) كذا فی جميع النّسخ، (٤) كذا فی د و آ در ورق ٨٨a دو مرتبه، آ (اينجا) ج: مكاله، ب: بكاله، ه: نكاله، ز: زنكاله، (٥) كذا هو مكتوب بعينه فی آ،
(٦) آ در ورق ٢٢a (ج ١ ص ١١٢): تُربای نقشی، و اينجا: توربای نقى، د: توربای بقى، ج: تورناى توقسين، ب: بورسای بوقسين، ز: تورناى توقشين، ه: تورتاے و توقشين، جامع التّواريخ طبع برزين ج ٢ ص ١٢٨: دوربای نويان، (٧) ز: دهلى (فی المواضع)، (٨) كذا فی آ ب د، ج: مكفور، ه: ملكوفور، ز: مكنور، (٩) كذا فی آ ب د (؟)، ز: ان الكريم للكريم محلّ، ج: انّ الكرام للكريم محلّ، ه: ان الكرام الكريم المحل (كذا)،

بمولتان شد سلطان ایلچی فرستاد و پسر و دختر امیر خان[1] را که از
مصاف آب سند گریخته آنجا افتاده بودند باز خواست و مال طلبید
قباچه آن حکم‌را منقاد شد و پسر و دختر امیر خان[1] و مال بسیار
بخدمت سلطان فرستاد و التماس نمود که ولایات اورا تعرّض نرسانند،
۵ چون هوا گرم شد سلطان از اوچه عزم بابلاغ کوه جود و بلاله و
رکاله[2] کرد و در راه قلعهٔ بس‌راور[3] را محاصره داد و جنگ فرمود
در آن جنگ تیری بر دست سلطان زدند و مجروح شد القصّه قلعه
بگرفتند و تمامت اهالی آن قلعه‌را بقتل آوردند، آنجا خبر توجّه عساکر
مغول بطلب او برسید مراجعت کرد و مرور او بظاهر مولتان بود
f.98b ایلچی بقباچه فرستاد و از مرور اعلام داد و نعل بها[4] خواست قباچه
ابا کرد و عاصی شد و بمصاف پیش آمد بعد از یك ساعت چالش
سلطان توقّف نفرمود و برفت با اوچه آمد اهل اوچه عصیان کردند
۱۲ سلطان دو روز آنجا بایستاد و آتش در شهر زد و بر جانب سدوستان[5]

---

(۱) کذا فی جمیع النّسخ فی الموضعین، و من شکّی ندارم که امیر خان سهو نسّاخ است و صواب چنانکه صریح نسوی است (ص ۸۷—۸۸: «امین ملك» مکرّر) امین خان است و منصود امین مَلِك مذکور در ورق ۹۵b، ۹۶a-b، ۹۷a، ۱۰۸b—۱۰۹b است که مصنّف از اوگاه بامین الدّین ملك و امین ملك و احیانًا یمین ملك تعبیر می‌نماید و ابن الأثیر اورا مَلِك خان می‌نامد ونسوی امین مَلِك و رشید الدّین خان ملك و همه اسماء یك مسمّی هستند، میمنهٔ سلطان جلال الدّین بدست این امین ملك بود و در وقت عبور جلال الدّین از آب سند وی ببرشاوور منهزم شده در آنجا بدست مغول کشته شد (ورق ۹۷a)، و دختر این امین ملك که در متن اشاره بدان میکند در حبالهٔ سلطان جلال الدّین بود (ورق ۹۵b)، (۲) کذا فی آ ب ز واضحًا، ج: جودی و بلاله و نکاله، د: جود بلاله و رکاله، ه: جود کرد او بلاله و نکاله، (۳) کذا فی ب ه، آ: بس‌راور، ج: برشاوُر، د: بسوراوو، ز: بس (کذا)، نسخ جامع التّواریخ: بس‌رام، (۴) ب: نقل بها، (۵) کذا واضحًا فی آ ب، د: سندوستان، ج ه ز: هندوستان، اغلب نسخ جامع التّواریخ: سدوسان، نسوی اصل نسخهٔ پاریس ص ۱۲۴: سیستان، «و رحل [جلال الدّین] صوب سیستان (متن مطبوع هوداس ص ۹۰: سیستان) و بها فخر الدّین

سلطان فرستاد سلطان پسر اورا بقتلغ[1] خانی موسوم کرد، و قباچه[2] امیری بود که ولایات سند بحکم او بود و دم سلطنت می‌زد و میان او و رای کوکار سنکین[3] مخاصمتی بود سلطان لشکری‌را بقصد قباچه فرستاد و سر لشکر اوزبك تـای[4] بود و قباچه بکنار آب سند یك فرسنگی اوچه[5] لشکرگاه داشت با بیست هزار مرد اوزبك تای[6] با هفت هزار مرد مغافصةً شبیخون بسر او برد لشکر قباچه منهزم و متفرّق شدند و قباچه در کشتی باکر و بکر[7] دو قلعه است در جزیرهٔ[8] رفت و اوزبك تای[9] در لشکرگاه او فرود آمد و آنانرا که در لشکرگاه یافت اسیر گرفت و بشارت بسلطان فرستاد سلطان حرکت فرمود و هم بآن معسکر ببارگاه قباچه که زده بودند فرو آمد و قباچه از اکر و بکر[10] منهزم

(۱) آ: بقلع، ب ج ز: بقطع، (۲) این کلمه‌را در آ بر خلاف رسم الخطّ قدیم خود که فرقی بین ج و چ نمیگذارد سه چهار مرتبه «قباچه» با سه نقطه زیر ج نوشته است، (۳) کذا فی ب د، آ: کوکار سنکن، ه: کورکان سنکن، ج: کوکار مسکین، ز: کورخان سیکی، (۴) کذا فی ه، د: اوزبك ماقی، ب: ازبك پای، ولی نقطهٔ ب و پ الحاقی است، آ: ازبك نابی، و محتمل است که «ازبك نابی» نیز خوانده شود، ج ز اصل جمله‌را ندارند، نسخ جامع التّواریخ پاریس: اوزبك نابی، اوزبك مامی، اوزبك نامی، نسوی ص ۹۰–۹۱، ۲۱۷–۲۱۸ یکی از سرداران بزرگ سلطان جلال الدّین‌را در غزوات وی در هند نام می‌برد باسم «ازبك باین» و از قراین قریب بیقین است که مقصود از آن همین شخص است، (۵) آ یکی دو مرتبه این کلمه‌را «اوچه» با سه نقطه زیر ج نوشته است، (۶) کذا فی ه، ج: ازبك تائی، د: اوزبك ماقی، آ: ازبك نای (یا) ازبك مای، ب: ازبك پای، ولی نقطهٔ ب و پ الحاقی است، ز: نامی (کذا)، (۷) کذا فی آ ب ج، ه: باکر و بکرد، د: باکر و کرد، ز: بالر و بکرد، (۷–۸) کذا فی آ، ب: که دو قلعه است در جزیرهٔ، ج: دو قلعه‌یست در جزیرهٔ آنجا، د: جزیره‌ایست و قلعهٔ در آن جزیره، ه: که قلعه‌ایست در جزیرهٔ، ز: قلعه‌ایست در جزیرهٔ، (۹) کذا فی ه، ج: ازبك تائی، د: اوزبك ماقی، ز: اوزبك تائی، آ: اوربك نابی، ب: ازبك پای، ولی تمام نقاط الحاقی است، (۱۰) کذا فی آ ب ج، د: از باکر و بکر، ه: از کرومکرو، ز: از کروبکرد،

حال از جانب عراق خبر رسید که غیاث الدّین سلطان[1] در عراق متمکّن شده است و اکثر لشکر که در آن بلاد اند هوای سلطان جلال الدّین دارند و استحضار او کرده بودند[2] و نیز خبر رسید که براق حاجب بکرمانست و شهر جواشیر[3]را بحصار گرفته است و هم آوازهٔ توجّه
۵ لشکر مغول بطلب سلطان دادند سلطان از آنجا بر راه مکران[4] برفت از عفونت هوای مخالف مبالغ از لشکر سلطان هلاك شدند، و چون خبر وصول مواکب سلطان ببراق حاجب رسید نزلهای بسیار پیش فرستاد و استظهار[5] تبجّح و استبشار نمود چون برسید از سلطان التماس قبول دختری که داشت کرد سلطان اجابت نمود[6] و عقد نکاح بست کوتوال قلعه
۱۰ نیز بیرون آمد و کلید حصار پیش سلطان آورد سلطان بحصار برآمد و کار زفاف باتمام رسانید بعد از دو سه روز سلطان بر عزم شکار و مطالعهٔ[7] علف خوار برنشست براق حاجب بعلّت آنك درد پای دارم ازو باز مانـد چنانك گفته‌اند ع، تَعَارَجْتُ لَا رَغْبَةً فِی ٱلْعَرَجْ، در راه سلطان‌را از توقّف و تقاعد او و تمارض اعلام دادنـد سلطان دانست
۱۵ که از تخلّف او خلاف زاید و از تأخیر او تا خبر باشد فساد تولّد کند بر سبیل امتحان هم از راه یکی‌را از خواصّ باز گردانید و فرمود که چون عزیمت عراق بزودی مصمّم است و آن اندیشه بر امور دیگر مقدّم براق حاجب هم اینجا بشکارگاه حاضر شود تا آن مصلحت‌را مشورت کرده آید چه او در امور مجرّب و مهـذّب است و بتخصیص برکار عراق
۲۰ واقف تا بر موجب مصلحت دید او تمشیت آن مهمّ بتقدیم رسد براق

(۱) بَ (باصلاح جدید) جَ دَ: سلطان غیاث الدّین، (۲) هَ زَ: کرده‌اند،
(۳) کذا فی آ، بَ دَ هَ: بردشیر، جَ: بردسیر، زَ: برادشیر، — جواشیر (کواشیر) و بردشیر (بردسیر) هر دو یکی است و هر دو نام یك شهراست (یاقوت در «بردسیر»)،
(۴) جَ بخطّ الحاقی: کبح (= کیج) و مکران، (۵) زَ افزوده: و،
(۶) جَ بخطّ الحاقی در حاشیه افزوده: و سلطان جلال الدّین دختر براق حاجب‌را قبول فرمود بالتماس پدرش، (۷) کذا فی بَ دَ زَ، آ جَ: بمطالعهٔ، هَ: تا مطالعهٔ،

برفت فخر الدّین سالاری از قبل قباچه حاکم سدوستان[١] بود و لاجین[٢] ختائی سر لشکر او بود لشکر پیش اور خان[٣] که مقدّمهٔ سلطان بود آورد جنگ کردند لاجین[٢] ختائی کشته شد اور خان[٤] شهر سدوستان[٥]را محصور کرد چون سلطان برسید فخر الدّین سالاری بتضرّع با شمشیر و ٥ کرباسی پیش سلطان آمد سلطان در شهر فرو آمد و بکاه آنجا مقام کرد و فخر الدّین سالاری‌را تشریف داد و حکومت سدوستان[٥] برو مقرّر داشت و بر جانب دیول[٦] و دمریله[٧] نهضت کرد و خنیسر[٨] که حاکم آن ولایت بود بگریخت و در کشتی بدریا رفت سلطان نزدیک دیول[٩] و دمریله[١٠] فرو آمد و خاصّ خان‌را با لشکری تاختنی بر جانب ١٠ نهرواله فرستاد از نهرواله شتر[١١] بسیار آوردند و سلطان در دیول[١٢] مسجد جامعی بنا فرمود در موضعی که بت خانه بود، و در اثنای این

السّالاری (هوداس: السعلاری) والیًا علیها من قبل قباجة فتلقّاه بالطّاعة و سلّم مفاتیحها الیه»، (١) کذا فی بَ باصلاح جدید، هَ: سدوسان، آَجَ زَ: هندوستان، دَ ندارد، (٢) کذا فی بَ جَ هَ زَ، آَ: لاحین، دَ اصل جمله‌را ندارد، (٣) کذا فی آَ بَ جَ هَ زَ، دَ ندارد، (٤) کذا فی بَ جَ هَ زَ، آَ: اورحان، دَ ندارد، (٥) کذا واضحًا فی آَ بَ، هَ: سدوسان، دَ در موضع اوّل ندارد و در موضع اخیر: سندوستان، جَ: سند، زَ: هندوستان، (٦) کذا فی آَ جَ هَ، بَ دَ: دیبول، زَ: دیول، نسخ جامع التّواریخ اغلب «دیول» مثل متن، و بعضی «دویل»، — رجوع کنید بمعجم البلدان در تحت «دَیْبُل»، (٧) کذا فی آَ بَ هَ، جَ زَ: دمرله، دَ: مربله، نسخ جامع التّواریخ بعضی «دمریله» و برخی «دمرمله»، (٨) کذا واضحا فی آَ بَ، هَ: خیسر، زَ: خیبر، دَ: حنسر، جَ: حسس، نسخ جامع التّواریخ بعضی «حنسر» و برخی «جنسر»، (٩) کذا فی آَ جَ هَ زَ، بَ دَ: دیبول، (١٠) کذا فی آَ بَ هَ، جَ: دمرله، دَ: مربله، زَ: مرمانه، (١١) کذا فی هَ زَ و اغلب نسخ جامع التّواریخ، آَ و بعضی نسخ جامع التّواریخ: شر، بَ: شیر، دَ: بسیر، جَ: غنیمت (کذا)، (١٢) کذا فی آَ جَ هَ، دَ: دیبول، بَ مشکوک بین دیول و دیبول، زَ: دیول،

خاندان کریم در حصن حصانت[1] بلبان عقل و رزانت تربیت یافته
بود در عقد سلطان منعقد شد[2] چون بـدان وصلت مرابر موافقت از
جانبین مبرم گشت و بنای مطابقت و مصادقت محکم چند روز معدود
مقام فرمود و از آنجا عزیمت اصفهان کرد، و در آن وقت اتابك سعد
۵ پسر خود اتابك مظفّر الدّین ابو بکررا که حقّ تعالی اورا وارث ملك
او و چند پادشاه دیگر کرد در صدف حبس چون درّ موقوف گردانیده
بود سبب آنك در آن وقت که از نزدیك سلطان محمّد باز گشته بود با
پدر جنگ کرد و بر پدر زخمی زد، سلطان اطلاق او التماس کرد اتابك
جواب داد که هرچند فرزندم ابو بکر اهمال حقوق کرد و موسوم سِمت
۱۰ عقوق شد و خفتانی که نشان زخم بر آن بود بفرستاد امّا اشارت سلطان
چون جان در تن روانست بعدما که سلطان حرکت فرمایـد اورا با
ساختگی بر عقب بفرستم و بر آنجملت که زفان داد وفا کرد[3] و اتابك
ابو بکررا بفرستاد[4]، بوقت توجّه سلطان[5] غلامی از آن عزّ الدّین

(۱) کذا فی آ بَ جَ دَ زَ، هَ: حصین حصانت، — و شاید صواب «حِصْن حَصانت» یا «حِصْن حَصانت» باشد، (۲) در حاشیهٔ جَ در این موضع نوشته: — «حاشیه محمّد منجّم نوشته است از خوشه چینی خرمن عطاملك (کذا) جوینی یافته این دولت تاریخ دانستن، و دختر اتابکرا ملکه خاتون نام بود که جفت سلطان رستم دل جلال الدّین [بن] محمّد خوارزمشاه شد و سلطان دو ماه [و] نیم در اینجا مقام کرد و چون سلطان باصفهان رسید مظفّر الدّین ابو بکررا پدر آماده کرد [و] روان کرد باصفهان بسلطان رسید و مقدار سه (؟— شش؟) سال مظفّر الدّین ابو بکر در ملازمت سلطان جلال الدّین بود و اورا همچون برادر خود بیشتر میدانست (کذا) تا اتابك سعد اورا طلب کرد [و] ولی عهد خود گردانید و چون اتابك سعد در گذشت در تاریخ سنهٔ ۶[۲]۲۷ یا سنهٔ ۶۲۸ مظفّر الدّین ابو بکر بجای پدر بر تخت شیراز بنشست و بهترین سلغریان بود»، (۳—۴) هَ این جملهرا ندارد، (۴) کذا فی بَ، و کلمهٔ «بفرستاد» بخطّ الحاقی است، آ دَ (بجای «بفرستاد»): در صحبت، جَ: در صحبت سلطان بفرستاد، زَ: بوقت توجّه سلطان بفرستاد،
(۵) دَ افزوده: بفرستاد،

جواب داد که مانع از ملازمت و موجب تخلّف از خدمت علّت درد پای است و مصلحت آنك عزیمت عراق زودتر باتمام رساند چه جواشیر[۱] مقرّ سریر سلطنت‌را نشاید و مقام حشم و اتباع اورا برنتابد و این ملك‌را نیز از نایبی و کوتوالی از قِبَل سلطان گزیر نباشد و از من مشفق‌تر و f.99a این کاررا لایق‌تر کسی دیگر نیست چه بندهٔ قدیم ام[۲] که موی در خدمت سلطان[۳] سپید کرده‌ام و سوابق خدمات بلواحق منضمّ شدست و این ملك‌را بشمشیر مستخلص کرده‌ام و بجلادت خویش بدست آورده، رسول‌را باز گردانید و بفرمود تا دروازها دربستند[۴] و بقایارا که از حشم سلطان مانده بود بیرون کردند، چون سلطان‌را نه جای مقام و نه عُدّت ۱۰ انتقام بود بر راه شیراز روان شد و باعلام وصول خویش رسولی نزدیك اتابك سعد فرستاد او پسر خویش سلغور[۵] شاه‌را با پانصد سوار بخدمت او[۶] فرستاد و عذر آنك بنفس خویش بدان خدمت قیام نتوانستم نمود که در سابقه مغلّظهٔ که کفّارت آن ممکن نیست بر زفان رفته که کسی‌را استقبال نکنم تمهید کرد سلطان عذر او بپذیرفت و سلغور شاه بانواع ۱۵ اکرام و اعزاز و اختصاص بلقب فرا انداش[۷] خانی مخصوص گشت و چون بسر حدّ شیراز رسید بولایت پسا[۸] اصناف نزلها که در خور چنان مهمانی باشد از خزاین[۹] کسوتهای خاصّ و خرجی و الوان جامها و اکیاس آگنده بدینار و مراکب راهوار و بغال و جمال بسیار و زرّاد خانه و آلات بیت الشّراب و مطبخ و با هر کاری غلامان خدمت از ترك ۲۰ و حبشی بفرستاد و در مواصلت او رغبت نمود درّی که در صدف

(۱) آ: جواشیر، ب ج د ه ز: کواشیر، (۲) کذا هو مکتوب بعینه فی آ، (۳) ج: سلطان محمّد، (۴) ج بخطّ الحاقی در حاشیه افزوده: و بجنشت و گل براورد، (۵) کذا فی آ ب، ج ه ز: سلغر، د: یلغور، (۶) ب د ه بجای «او»: استقبال، (۷) کذا فی آ، ب د: فرنداش، ج: فرنداشی، ه: فرنداش، ز: فویداش، (۸) کذا فی ج، د ز: بسا، ب (باصلاح جدید) ه: فسا، آ: نسا، (۹) ب (بخطّ جدید) د افزوده: و،

سلطان هرکس‌را از حشم بر قدر منزلت او بداشت و جای هرکس تعیین
کرد و اصحاب اعمال‌را هرکس با سر و کار و عمل فرستاد و منشور و
مثال داد و بحضور او ولایات و نواحی‌را امید سکونتی و استقامتی بادید
آمد و منشی و مدبّر ملك نور الدّین منشی بود و این نور الدّین پیوسته
۵ بشرب و انهماك مشغول بود کمال الدّین اسمعیل اصفهانی بـا جمعی از
ائمّهٔ اصفهان بامدادی بخدمت او شدند هنوز از خواب مستی برنخاسته
بود این رباعی‌را بنوشت و در فرستاد و ایشان باز گشتند

فضل تو و این باده پرستی با هم • مانـنـد بلندیست و پستی بـا هم
حال تو بچشم خوب رویان ماند • کانجاست همیشه نور و مستی با هم[1]

۱۰ و نور الدّین منشی‌راست در حقّ سلطان قصیدهٔ که مطلع آن اینست

بیا جانا که شد عالم دگر باره خوش و خرّم
بفرّ خسرو اعظم الغ سلطان جلال الدّین

ذکر حرکت سلطان جلال الدّین بجانب بغداد،

در اوایل شهور سنهٔ احدی و عشرین و ستّمایة عزیمت کرد تا بجانب
۱۵ تستر[2] رود و زمستان آنجا مقام سازد بر سبیل یزك ایلچی پهلوان‌را در
مقدّمه با دو هزار مرد روان کرد و خود بر عقب روان شد و در آن
گذر سلیمانشاه بخدمت او رسید و خواهر خویش‌را بدو داد، و چون
سلطان بشابورخواست[3] رسید و شابورخواست[4] شهری بزرگ بودست

(۱) جَ در این موضع افزوده: — «نور الدّین منشی چون برین رباعی مطّلع شد و
مطالعه کرد در جواب این رباعی بگفت

چون نیست بلندیت ز پستی خالی • خواهد شدن از تو دور هستی خالی
خواهم که چو چشم و زلف خوبان نشوی • یکدم ز پریشانی و مستی خالی»

(۲) کذا فی دَ هَ زَ، آ: ستر، جَ: شوشتر، بَ: پستر، (۳) جَ: بشاوُر،
هَ: بواخواست (کذا)، (۴) جَ: شاوُر، هَ زَ: و آن،

سکماز[1] نام او قلیچ از اصفهان گریخته برسید اورا بحضرت سلطان آوردند
ترکی بود که مصوّر از عکس خور[2] تقدیر تصویر او کرده بود و قاسم
صباحت و ملاحت حسن اورا بـا یوسف هم تنگ[3] کرده در ضمن
لطافت آب رخسار بربق آتش قرار گرفته گوئی شاعر بدین رباعی اورا
۵ خواسته است

آنهـا که بمـذهب تناسخ فردنـد ۰ دی میرفتی در تو نظر میکردنـد
سوگند بجان یکدگر مخوردنـد ۰ کین یوسف حسنست[4] که باز آوردند

سلطان قلیچ‌را برکشید و بخدمت خود نزدیك گردانید، تا چون باصفهان
رسید خبر یافت که برادرش غیاث الدّین با ارکان و اعیان حشم در
۱۰ ریّ است جریده با سواری چند گزیده بر رسم لشکر تتار از جامهٔ سپید
علمهای بسیار[5] برداشتند هیچ کس‌را از آن جماعت خبر نبود تا چون
f. 99b باز که در پرواز بر سر کبوتر نشیند بر سر ایشان نشست غیاث الدّین
با جماعتی از اعیان لشکر که خایف بودند تفرقه کردند سلطان از روی
اشفاق و تألّف نزدیك او و مادرش کس فرستاد که از اصناف اضیاف
۱۵ تواری و اختفا انصاف نباشـد و دیگر وجه اکنون چه وقت اختلاف
است و چه جای نزاع و خلاف بامل فسیح و سینهٔ منشرح با موضع و
مقام آیند و تردّد و تحیّر بضمیر راه ندهند، وجوه قوّاد و محتشمان اجناد
هر کس که بخدمت سلطان مبادرت نمودند شرف قبول یافتند چون غیاث
الدّین دید کـه میلان طبایع و کشش خواطر بجانب برادر اوست با
۲۰ معدودی چند از خواصّ قدیمی با دلی پر آذر روی بخدمت برادر آورد

(۱) کذا فی آب، د: سکمان، ه ز: سکمار، ج: سلمان،
(۲) آ د: جور،
(۳) کذا فی د، آ: هم تنك، ج ز: هم تك، ه: هم سنك، ب: هم پیل،
(۴) کذا فی آ، ب: مصر است، ج د ه: مصرینست، ز: عصرست،
(۵) کذا فی آ ه، ز: از جامهای سپید و علمهای بسیار، ب: از جامهٔ سپید علمها سپید، ج: از جامهٔ سپید علمها، د: از علمهای جامهٔ سپید،

دو سه نوبت حمله برد و پشت بر گردانید لشکر قشتمور[1] پنداشتند تا لشکر بهزیمت رفت روی بر عقب ایشان دادند کسانی که در کمین بودند از پس ایشان در آمدند و سلطان بازگشت[2] و بریشان دوانید و ایشان بهزیمت شدند سلطان بر پی ایشان تا نزدیك بغداد ۵ بیامد[3] و از آنجا سلطان باز گشت و بر جانب دقوق[4] زد و آتش غارت و نهب در آن ناحیت بر افروخت ع، وَ مُوقِدِ ٱلنَّارِ لَا تَكَرَّى بِتَكْرِيتَا[5]، از آنجا چون بگذشت جلوسان رسیدند که مظفّر الدّین با لشکر اربیل[6] می‌رسد و در مقدّمه حملی روان کردست و میخواهد تا تعبیهٔ سازد و مغافصةً بر سر سلطان کمین گشاید سلطان بنه‌را فرمود تا بر ۱۰ قرار روان شدند و با سواران دلیر از جانب کوه برفت چندانك معلوم او شد که لشکر ازو بر گذشت آنگاه با شجاعان شجاع آسای[7] تاختنی برد چنانك مغافصةً بسر مظفّر الدّین رسید و چون در قبضهٔ اقتدار او آمد سلطان شیوهٔ اغماض و عفورا ملتزم شد با اکرام و احترام ملوك و اورا هم در آن موضع که بود نگذاشت که فراتر آید مظفّر الدّین از ۱۵ صادرات افعال خجل شد و استغفار کرد و اظهار تأسّف بر آنك تا امروز بر ضمیر منیر سلطان وقوف نیافته بودم و بر حلم و رزانت او اطّلاع حاصل نداشته سلطان در مقابل آن سخنهای پادشاهانه راند و سبب آنك در زمان مظفّر الدّین با وجود رعایای لور و کرد که خون حجّاج حلال

(۱) آ: قستمور، ب: قوشتمور، د: قستمور، (۲ـ۳) کذا فی ج، آ ب ز: و ایشان‌را تا نزدیك شهر بغداد بر اثر آمدند، ولی در ز «براند» بجای «بر اثر امدند»، د: و ایشانرا منهزم و پراکنده تا در شهر بغداد بر اثر آمد، ه اصل جمله‌را ندارد، (٤) کذا فی جمیع النّسخ و المعروف فی هذه الکلمة دَقُوقا او دَقُوقَاء، (٥) صدره: هَاتِ ٱلْحَدِيثَ عَنِ ٱلزَّوْرَاءِ أَوْ هِيتَا، و البیت مطلع قصیدة لأبی العلاء المعرّیّ مذکورة فی دیوانه سقط الزّند و تکرّی من کَرِیَ النّوم ای نعس و فی بعض نسخ الدّیوان بِکُرَى بالباء، (٦) ج: اردبیل، ه ندارد، (٧) یعنی مانند مار، — ج: شیر آسا،

مشهور و معروف و ذکر آن در تواریخ مسطور رجی بیش نمانـده مدّت
یکماه آنجا مقام ساخت امرای لور[1] بخدمت او آمدند، چون مراکب قویّ
شدند بر راه بغداد روان شد و بر آن بود که امیر المؤمنین النّاصر لدین
الله اورا مدد دهد و ازو در روی خصمان سدّی سازد باعلام وصول و
٥ اندیشهٔ خویش رسولی فرستاد امیر المؤمنین بر آن سخن مبالاتی ننمود و
انتقام آنچ از پدر و جدّ او در روزگار گذشته صادر شده بود هنوز در
دل مانده بود از ممالیك که درجهٔ امارت یافته بودند قشتمور[2]را با بیست
هزار مرد از شجعان رجال و سروران ابطال نامزد کرد تا سلطان جلال
الدّین‌را از نواحی ممالك او برانند و قصّاد طبوررا بجـانب اربیل[3]
f. 100a فرستادند تا مظفّر الدّین نیز ده هزار مرد بفرستد تا سلطان‌را در میانه
گیرند قشتمور[4] پیش از آنك میعـاد وصول لشکر اربیل[5] بود مغرور
بکثرت عدد خود و قلّت مدد سلطان بیرون رفت چون سلطان نزدیك
رسید کسی نزدیك قشتمور[6] فرستاد که ارادت ما از مبادرت بدین
جانب[7] استیمان است بظلّ ظلیل امیر المؤمنین چه خصمان قویّ دست
۱٥ بر آورده‌اند و بر بلاد و عباد استیلا یافته و هیچ لشکررا پای مقاومت
ایشان نه اگر از خلیفه مددی یابم و بمراضی او مستظهر باشم دفع آن
جماعت کار منست قشتمور[8] از استماع آن نصیحت خودرا کر ساخت
و صفّ لشکر آراست سلطان‌را نیز بضرورت چارهٔ کارزار و دفع کار
می‌بایست ساخت چون قوم او عشر آن لشکر نبود فوجی‌را در مکامن
۲۰ بداشت و خود با پانصد سوار بایستاد[9] بر قلب و جناحین بریشان

---

(۱) جَ: لر، (۲) کذا فی بَ جَ ہَ زَ، آ: قسنمور دَ: قیتمور،
(۳) جَ: اردبیل، (٤) آ: قسنمور، دَ: قشمور، (٥) جَ: اردبیل،
(٦) آ: قسنمور، دَ: قسنمور، (۷) کذا فی ہَ، آجَ دَ زَ افزوده‌اند:
استیلا و، بَ افزوده: استیلاذ و (کذا)، (۸) آ: قسنمور، دَ ہَ زَ:
قستمور، (۹) بَ جَ زَ افزوده‌اند: و،

و معارف‌را نزدیك او فرستیم و با او میثاقی کنیم که حرم اتابکی و متّصلان اورا تعرّضی نرساند و تعلّق نکند تا هرکجا خواهند بروند و شهر بدو تسلیم کنیم[1] آنچ رای من اقتضا نمود اینست آنچ شمارا که ارکان اتابك اید[2] مصلحت می‌نماید هم باز باید گفت، تمامت متّفق الکلمه گفتند ۵ رأی ملکه رأیی ملکانه است و اندیشهٔ عاقلانه قاضی القضاة عزّ الدّین[3] قزوینی‌را که از اعیان افاضل و علمای عصر بود با جمعی حجّاب نزدیك سلطان فرستادند[4] و التماس عفو و اغضا کردند بقراری که بملکه و متعلّقان اتابکی تعرّضی نرساند تا هرکجا خواهند بروند، سلطان ملتمس ایشان‌را باسعاف مقرون کرد و اجازت داد تا چنانك خواهند بروند، روز دیگررا ۱۰ که دست فلك تیغ خرشید از نیام آفاق برکشید اعیان و امرای اتابکی و ارکان شهر بیکبارگی با اصناف خدمتیّات و نثارها ببارگاه سلطان حاضر آمدند و بساطی که فلك چتر او بود بوسه دادند و از جبین سلطان آثار بِشر و انطلاق و مکارم اخلاق معاینه دیدند ع، یُنبِیكَ رَونَقَ وَجْهِهِ عَنْ بِشْرِهِ، و ملکه نیز بر خوی خود عزم خوی کرد و سلطان در ۱۵ سنهٔ اثنتین و عشرین و ستّمایة[5] در شهر آمد بکامرانی و اهالی آن بمقدم او تهانی نمودند و سلطان روزی چند آنجا مقام فرمود و بعد از آن بنخجوان آمد و بفتاوی ائمّه بر ملکه مالك شد و راه گذر اتابك‌را سالك، و در آن وقت اتابك در قلعهٔ النجه[6] بود چون خبر وصول سلطان بنخجوان بشنید دانست که اندیشه چه باشد درد اندرون که بی درمان بود با ۲۰ علّت بیرون متظاهر شد و هم در آن روز از غم و غصّه جان تسلیم کرد،

جان عزم رحیل کرد گفتم برو[7] ‌ • گفتا چه کنم خانـه فرو می‌آید

(۱) کذا فی د ز، آ: کند، ج: کنند، ه: کید، ب باصلاح جدید: شود،
(۲) کذا هو مکتوب بعینه فی آ ج ز (= اتابکید)، (۳) ه: عماد الدّین،
(۴) آ ه ز: فرستاد، (۵) کذا فی د ج، آ ب ز: اثنی عشر و ستّمایه، وآن غلط صریح است، ه ندارد، (۶) کذا فی ب ج د ه ز و نسوی ص ۱۱۸، آ: النجه، (۷) کذا فی ج د ز، آ ب: برو، ه: که برو،

دانند راهها ایمن و فتنها ساکن شدست مدح و اطراء گفت بانواع تشریفات و فنون کرامات و مظفّر الدّین باشارت و اجازت سلطان با شهر رفت و بخدمات بسیار از هر جنس تقرّب جست، و سلطان از آن نواحی بجانب ارّان و اذربیجان روان شد و در آن وقت حاکمْ اتابك ٥ اوزبك بود قوّت محاربت اورا پای نداشت جریده از تبریز بگریخت و منکوحهٔ خود ملکه دختر سلطان طغرل‌را در شهر بگذاشت ع، وَ ٱلْفَحْلُ يَحْمِي شَوْلَهُ مَعْقُولاً، فی الجمله چون بدر تبریز آمد و بمحاصره مشغول شد و اعیان حشم اتابکی آنجا بودند محاربت سخت می‌کردند چون ملکه دانست که ازعاج سلطان ممکن نیست و در اندرون نیز از اتابك کوفته خاطر ١٠ بود در خفیه نزدیك سلطان فرستاد و اظهار مکاشحتی کرد که اورا با شوهرش اتابك بود و فتاوی ائمهٔ بغداد و شام در معنی وقوع تطلیقات ثلاثه که تعلیق کرده بود[1] نزدیك او فرستاد و میعاد نهادند که با سلطان مصالحه کند و ملکه اجازت یابد تا با احمال و اثقال بنخجوان f. 100b رود و بعد از آن سلطان بنخجوان آید و عقد بندد سلطان[2] بنشان ١٥ انگشتری بفرستاد،

إِنَّ ٱلنِّسَاءَ وَ عَهْدَهُنَّ هَبَاءُ • رِيحُ ٱلصَّبَا وَ عُهُودُهُنَّ سَوَاءُ

بعد از دو روز ملکه امرا و اعیان کبراء شهررا بخواند و گفت سلطانی بزرگ است که بظاهر شهر نزول کردست و اتابك‌را قوّت ازعاج و إطّراد او نه و اگر با او مهادنه و مصالحه نرود و شهر بغلبه مستخلص ٢٠ کند همان کند که پدرش در شهر سمرقند کرد اگر[3] صلاح باشد[3] قضاء

(۱) یعنی وقوع طلاق‌را معلّق برامری کرده بود که آن امر واقع شد چنانکه صریح ابن الأثیر است در حوادث سنهٔ ٦٢٢ (طبع تورنبرك ج ١٢ ص ٢٨٤): «و انّما صحّ له نکاحها لانّه ثبت عن اوزبك انّه حلف بطلاقها انّه لایقتل مملوکا له اسمه ... ثمّ قتله فلمّا وقع الطّلاق بهذا الیمین نکحها جلال الدّین»، رجوع کنید نیز بنسوی ص ١١٨،
(۲) آ ج کلمهٔ «سلطان»را ندارند، (۳-۳) فقط در ب بخطّ جدید،

او بابتلال[1] مبدّل نگشته با جمعی که داشت بی تفکّر و تردّد روی بجمع گرج کرد هنگامی که نور بام ظلمت شام‌را می‌راند بخوابگاه گرج رسید در درهٔ کربی[2] و ایشان مست شراب و افتادهٔ خراب،

يَا رَاقِدَ اللَّيْلِ مَسْرُورًا بِأَوَّلِهِ ۞ إِنَّ الْحَوَادِثَ قَدْ يَطْرُقْنَ أَسْحَارَا

۵ پیش از آنك گرج دست بجنگ برند سلطان پای در نهاد و ایشان‌را دست بردی نیکو بنمود و در آن درهٔ[3] کربی[4] غاری بود در راه گذری مضیق چون بُعْد غَوْر عنلا عمیق گرجیان همچنان سوار بر آن می‌زدند و خودرا در آن می‌افکندند و سروران فتن و شرّیران زمن شلوه[5] و ایوانی[6] با دیگر اعیان گرجی‌را دستگیر کردند و در زنجیر کشیدند با نزدیك ۱۰ سلطان آوردند و شلوه[7] شبیه رجال عادی[8] بضخامت جثّه و قامت و فخامت جاه و زعامت، چون نزدیك سلطان رسیدند[9] فرمود که کجاست صولت تو که گفته بودی صاحب ذو الفقار کجاست تا زخم شمشیر آبدار بیند شلوه[10] گفت این کار دولت سلطان کرد بعد از آن اسلام برو عرضه کردند گفت دهاقین‌را رسمی باشد که در میان جالیز[11] چشم زخم‌را ۱۵ سر خر آویزند خضرت بستان اسلام‌را شلوه[12] نیز سر خر باشد امّا خود

---

(۱) کذا فی بَ، آجَ دَ هَ زَ: بابتلاف، — اِبْتَلَّ و تَبَلَّلَ حسنت حاله بعد الهُزَال و بَلَّ من مرضه و اسْتَبَلَّ و أَبَلَّ بَرَأً و صحَّ (لسان باختصار)،
(۲) کذا فی آ بَ جَ زَ و نسوی اصل نسخهٔ پاریس ص ۱۵۱ و طبع هوداس ص ۱۱۱، دَ: کوی، هَ ندارد، (۳) آجَ ندارند، (۴) کذا فی آ بَ جَ، هَ: کربی، دَ: کربی، زَ: کری، (۵) کذا فی آ بَ جَ زَ و نسوی ص ۱۱۲ و ابن الأثیر ۱۲ : ۲۶۹، ۲۸۲، دَ: سلوه، هَ: شکوه، (۶) کذا فی بَ جَ هَ و ابن الأثیر ۱۲ : ۲۸۲ و نسوی ۱۷۶، آ: ایوانی، زَ: ایوانی، دَ: ایرانی، (۷) آ دَ: سلوه، هَ: شکوه، زَ ندارد، (۸) کذا فی دَ باصلاح الحاقی و اصل نسخه «اتادی» بوده القرا تراشیده اند، آ بَ جَ هَ: اعادی، زَ ندارد، — عادی یعنی قدیم منسوب بقبیلهٔ عاد (لسان)، (۹) جَ دَ: رسید، (۱۰) دَ: سلوه، هَ: شکوه، (۱۱) جَ: بالیز، دَ: پالیز، (۱۲) دَ: سلوه، هَ: شکوه،

و از روی انصاف بر منکرات افعال خاصّه آنچ تعلّق باهل و حرم داشته باشد در همه عادات نا محمودست و از امثال این حرکات قبیح و کارهای نا پسندیده تنفّر طباع ظاهر شود و صدق رسول الله صلّی الله علیه و سلّم كُلُّ شَيْءٍ مَهَهٌ وَ مَهَاهٌ إِلاَّ ٱلنِّسَاءَ وَ ذِكْرَهُنَّ[1]،

۵ ## ذکر احوال سلطان و گرجیان و قمع ایشان،

چون کار روزگار چنانك عادت اوست دولت اتابکی‌را بزوال رسانید و ملك اورا بسلطان جلال الدّین انتقال کرد و حشم و خدم از جوانب روی بدو نهادند کفرهٔ فجرهٔ گرج طمع بر تملیك ولایت[2] مستحکم کردند تا ابتدا سلطان‌را برانند و ملك تبریز مسلّم کنند و بعد از آن ببغداد ۱۰ روند و جاثلیق‌را بجای خلیفه بنشانند و مساجدرا کلیسیا[3] و حقّ‌را باطل کنند دربن تمنّی زور و اباطیل غرور باعتماد شوکت رجال و شِکَت[4] رماح و نصال جمعیّتی ساختند و زیادت از سی هزار[5] مردان کار تعبیه دادند و حرکت کرد،

ٱلْحَقُّ أَبْلَجُ وَ ٱلسُّيُوفُ عَوَارٍ ۔ فَحَذَارِ مِنْ أُسْدِ ٱلْعَرِينِ حَذَارِ[6]

۱۵ خبر چون بسلطان رسید و هنوز گروه او انبوه نشده بود و اختلال احوال

---

(۱) این کلام بنا بر مشهور مَثَل است نه حدیث و اصل روایت در این مثل «مَهَهٌ» است فقط یا «مَهَاهٌ» بجای آن نه «مَهَهٌ وَ مَهَاهٌ» معاً چنانکه مصنّف سهواً ایراد نموده است، رجوع کنید بمجمع الأمثال در باب کاف در مَثَل «كُلُّ شيءٍ مَهَهٌ مَا خَلاَ ٱلنِّسَاءَ وَ ذِكْرَهُنَّ» و لسان العرب در م ه ه، (۲) کذا فی د ه ز، آ ب: ولات، ج: و آلات (کذا)، (۳) کذا فی ب د ز، آ: کلیسا، ج ه: کلیسا، (٤) کذا فی آ، ب: شک، ه: شکست، ز: وشکت، ج د: سکت، (۵) نسوی ص ۱۱۲: ستّین الفا، ابن الأثیر ج ۱۲ ص ۲۸۲: مایزید علی سبعین الف مقاتل، (٦) مطلع قصیدة لأبی تمّام یمدح بها المعتصم، انظر ج ۱ ص ۳۸، ۲۲۹،

گفت ذَلَّ مَنْ أَسْنَدَ أَمْرَهُ إِلَى ٱمْرَأَةٍ، ملك طشت‌دار روزی برلب رود خانهٔ کرّ[۱] بود قسّیسی مست که کشیش میخوانند از نزدیك شلوه[۲] می‌رسد با ملك طشت‌دار تعدّی می‌کند و میگوید نزدیك[۳] ملك[۴] لشکر روان کند[۵] تا در درهٔ مارکاب[۶] سلطان‌را با لشکر فرو گیریم وجزا و
۵ مکافات او بجای آریم، ملك طشت‌دار همان لحظه کشیش‌را بی‌کشد[۷] و چون مرغ پرّان با نزدیك سلطان می‌رسد وقت صبحی که آواز مؤذّنان مؤذّبان صلوةرا از خواب بیدار می‌کردند[۸] نزدیك سلطان رسید و از مصدوقهٔ حال و خدیعت فرقهٔ ضلال بیاگاهانید فرمود تا اختیار و اعتباررا شلوه[۹] و ایوانی[۱۰]را حاضر کردند و چهل امیر دیگر در صحبت
۱۰ ایشان و فرمود که با شما کنگاج می‌رود که بکدام راه اولیتر است راه غرس[۱۱] یا راه درهٔ مارکاب[۱۲]، شلوه[۱۳] و امرا[۱۴] گفتند که بر راه غرس[۱۵] بلادی حصین است گذر از آنجا متعذّر باشد و راه مارکاب[۱۶] اوسط راههاست و بتفلیس نزدیکتر چون بآنجا رسیم بآوازهٔ سلطان لشکر پراگنده شوند و ولایت تفلیس مسلّم کنیم و مستخلص گردد، سلطان‌را چون
۱۵ حقیقت خبث عقیدت آن منافقان معلوم شد با شمشیر که داشت برخاست

---

(۱) کذا فی آ مشدّداً، هَ زَ: کر، بَ دَ: کر، جَ ندارد،
(۲) دَ: سلوه، هَ: شکوه (فی جمیع المواضع)، (۳) جَ ندارد،
(۴) ظاهراً مقصود قیز ملك است،
(۵) کذا فی آ بَ دَ، جَ زَ: کن، هَ: کید،
(۶) کذا فی هَ، آ: مارکاب، دَ: مبارکاب، جَ: مارکان، بَ: ارکان، زَ: رکاب، (۷) کذا فی آ بَ جَ، دَ هَ: می کشد، زَ: بکشت،
(۸) کذا فی آ بَ جَ هَ، دَ: می‌کند، زَ اصل جمله‌را ندارد، (۹) زَ: سلوه، هَ: شکوه، (۱۰) زَ: ایوانی، (۱۱) کذا فی آ بَ دَ هَ زَ، جَ: عرس،
(۱۲) کذا فی آ دَ هَ، جَ: مارکان، زَ: بارکاب، بَ: ارکان، (۱۳) هَ: شکوه،
(۱۴) دَ: و ایوانی، (۱۵) کذا فی آ بَ دَ هَ، جَ زَ: عرس،
(۱۶) کذا فی آ دَ هَ زَ، بَ: ارکاب، جَ: مارکان،

حَاثَی ٱلسَّامِعِین کون خری تمـام بود، فی الجمله چون سلطان مؤیَّد و کامران با دار الملك تبریز رسید و از هیبت او در آن ممالك بر دلها رِعشت و بر دشمنان دهشت غالب شده بود و لشکر او بنسبت گذشته بسیار جمع شده شلوه[1] و ایوانی[2]را اعزاز فرمود و بر اندیشهٔ آنك ٥ ایشان در استخلاص گرج معاون باشند با مزید اکرام مرند و سلماس و اورمیه و اشنورا[3] بدیشان داد،

بنا پارسایان چه داری[4] امید ٭ که زنگی بشستن نگردد سپید

و لشکر بسیار از پیاده و سوار معَدّ و آماده کرد و شلوه[5] و ایوانی[6]را که بر وفق مزاج او سخنها گفته بودند و تقبّلها و تکفّلها کرده و بمواعید ۱۰ عرقوبی سلطان‌را مغرور کرده و برسن احتیال خواسته که اورا در چاه اغتیال اندازنـد و بروباه بازی آن شیرِ پلنگ جوهررا در حَبْل حِیَل مقیّد کنند در مصاحبت لشکر بفرستاد و سلطان جریده قصد خربهٔ نه بزر خربهٔ خود[7] کرد و متوجّه خوی شد و از آنجا متوجّه گرج گشت و در دون[8] که سر حدّ گرج است بیکدیگر پیوستند و در مقدّمه سلطان ۱٥ ملك[9] طشت داررا برسالت نزدیك قیز[10] ملك فرستاد و قیز[10] ملك زنی بود که پادشاه تمامت گرج بود و از امیر المؤمنین ابو بکر[11] رضی f. 101b الله عنه روایت است که چون خبر بدو رسید کـه شاه عجم زنی است

---

(۱) دَ زَ: سلوه، ہَ: شکوه، (۲) زَ: انوالی، دَ ندارد،
(۳) ہَ: اشنوه‌را دَ: اشنوررا، زَ: اشهورا، (٤) کذا فی آ بَ جَ، دَ ہ زَ: مداربد، (٥) دَ زَ: سلوه، ہَ: شکوه، (٦) زَ: انوالی،
(۷) یعنی ملکه زوجهٔ اتابك ازبك، (۸) کذا فی آ بَ دَ ہ زَ، جَ: درون، ابن الأثیر ج ۱۱ ص ۲۸۲ و یاقوت: دوین، نسوی ص ۱۱۲، ۱۱٤: زون،
(۹) آ جَ کلمهٔ «ملك»را ندارند، (۱۰) کذا فی دَ فی الموضعین، ہَ: قیر (= قیز)، بَ: قبز، قنز، آ: قنر، جَ زَ: قیر، — رجوع کنید بج ۱ ص ۲۱۲،
(۱۱) ہَ: عمر،

جنگ سلطان جلال الدّین منکبرنی با گرجیان
(نقل از جهانگشای نسخهٔ ژ ورق ۶۷)

(To face p. 162)

و شلوه[۱]را بدست خود ضربها بر میان زد و بدو نیم کرد و خون او
شمشیررا ملوّث کرد و بفرمود تا تمامت ایشان‌را بدوزخ فرستادند و با
امرای خود مشورت نمود تا بکدام راه روی نهد هرکس مصلحتی دیدند
سلطان فرمود رای من آنست که چون ایشان از احوال شلوه[۲] و
۵ ابوانی بی خبر باشند و منتظر آنك تا ازیشان خبری رسد مغافصةً بسر
ایشان رسیم، بر مصلحت دید خود برفور با ده هزار مرد پر جگر روان
شدند[۳] تا بپای عقبهٔ سدسه[۴] که عقاب‌را پرواز از آن بحساب[۵] نتواند
بود از اسب پیاده شد و لشکر بر عقب او روان، وُعُول وُغُولٍ[۶] اورا
میدید از شرم پیاده رَوِی و ترس خویش خودرا سر نگونسار[۷] از کمر
۱۰ می‌انداخت، تا وقت انفجار عیون صبح بدان فجّار رسید و از جانبین کار
حرب سخت گشت و بتیر و شمشیر دست بگشادند تا عاقبت حقّ بر باطل
غلبه کرد و اکثر شیعهٔ شِرْك در شَرَك فنا افتادند و اهل ضَلالٍ گزیهٔ
صِلال عَطَب شدند و اولیای سلطان منصور و اودّای شیطان مقهور
گشت اَلَمْ یَرَوْا کَمْ اَهْلَکْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ اَنَّهُمْ اِلَیْهِمْ لَا یَرْجِعُونَ،
۱۵ آن روز چون بشب کشید هم آنجا نزول کردند و روز دیگر هنگام آنك
وَ الْفَجْرُ یَتْلُو الدُّجَی فِی اِثْرِ زُهْرَتِهِ ٭ کَطَاعِنٍ بِسِنَانٍ اِثْرَ مُنْهَزِمٍ[۸]

(۱) هَ: شکوه، (۲) هَ زَ: شکوه، (۳) کذا فی آ بَ هَ، جَ دَ زَ: شد، (۴) کذا فی آ (؟)، بَ: بید سه، هَ: بندبنیه، زَ: بندسه، دَ: بندیه، جَ: مدنیه، (۵) جَ: بحال (کذا)، زَ جمله‌را ندارد، (۶) وُعُول جمع وَعْل است بمعنی گوزن و وُغُول مصدر وَغَلَ یَغِلُ است بمعنی داخل شدن و فرو رفتن در جنگل و کوه و نحو ذلك، (۷) کذا فی آ جَ، بَ: سر نگوسار، هَ زَ کلمهٔ «سر»را ندارند، دَ اصل جمله‌را ندارد، (۸) من جملة ابیات ستّة للأمیر ابی المطاع یصف یوماً له بدیر دمشق ذکرها الثّعالبی فی اوّل تتمّة الیتیمة فی فصل محاسن اهل الشّام و الجزیرة (نسخهٔ باریس ورق ۵۰۰)، وقبله

مَا اَنْسَ لَا اَنْسَ یَوْمَ الدَّیْرِ مَجْلِسَنَا ٭ وَ نَحْنُ فِی نِعَمٍ تُوفِی عَلَی النِّعَمِ
وَ اَفْتِیَةٌ غَایَتُنَا فِی فِتْیَةٍ زُهُرٍ ٭ مَا شِئْتَ مِنْ اَدَبٍ فِیهِمْ وَ مِنْ کَرَمٍ
وَ الْفَجْرُ یَتْلُو الدُّجَی البیت، قال کانت الزّهرة تطلع فی ذلك الوقت قُبَیْل طلوع

بصحرای لوری[1] آمدند غباری انگیخته شد که یکدیگررا کس نمی‌شناخت
چون تسکین یافت و آفتـاب بالا گرفت گرجیان‌را دیدند چون صیدِ
ماندهٔ در دامها افتاده پنج پنج و ده ده در هر خیل هر کس گرجیئی‌را
می‌دید می‌کشت تا بدین نوع بسیار نیز نیست شدند و بر عقب یاران
۵ برفتند و لوری[2]را امان داد، و از آنجا بقلعهٔ علیاباد[3] رفت استیمان
f. 102a کردند بدیشان نیز آسیبی نرسانید، و تمامت ماه حرام و[4] صفر در لشکر
مقام ساخت و چون غرّهٔ ربیع الأوّل بدیدند سلطان‌را تماشای شکار هوس
کرد جریدهٔ با سواری چند براه[5] برفت و گرجیان‌را چون خبر شد
پانصد سوار مرد ابنای جدّ و جهدرا روان کردند مگر سلطان‌را ناگهان
۱۰ بکمند کید صید کنند و آتش اسلام‌را منطفی،

سوار جهان پور دستان سام • ببازی سر اندر نیارد بـدام

سلطان چون ایشان‌را از دور بدید دانست که سیلابی عظیم است مگر
از مهابّ ریاح دولت نسیمی از عنایت حضرت عزّت و جلالت بدمد
و خاك ادبار در چشم آن خاکساران پاشد محاربت آغاز نهـاد و بنفس
۱۵ خود حملهائی که یك مرد پانصدرا باز نشاند می‌کرد و در هر نوبت
چندرا[6] ازیشان می‌انداخت لشکر سلطان‌را چون ازین حال خبر شـد
فوجی از لشکر سلطانی بمدد آمد و آن مخاذیل‌را هر لحظه قوم قوم می‌رسید
تا زیادت از ده هزار[7] شدند و اور خان[8] بجوار تفلیس پناهید و بر
رکبهای آن لشکر بداشت تا عاقبت سلطان با فوجی از خواصّ تکبیر گویان

الفجر، (۱) کذا فی آ ب ج د ه، ز: لور (۲) کذا فی جمیع النّسخ، — و مقصود ظاهرًا اهالی لوری است چه از چند سطر قبل واضح میشود که لوری نام موضعی بوده است، و عبارت جامع التّواریخ این است: «سلطان بشهر لوری رفت و امان داد»، (۳) کذا فی جمیع النّسخ، (۴) کذا فی ب (باصلاح جدید) ج د ه، آ واورا ندارد، ز «حرام و»را ندارد، (۵) ب (باصلاح جدید): براقی، ج ز این کلمه‌را ندارند، (۶) ز: چندی‌را، ج: چند کس‌را، ب: چند نفررا، ه جمله‌را ندارد، (۷) ه: دو هزار، (۸) کذا فی جمیع النّسخ،

منهیان رسیدند که براق ربقهٔ وفاق از گردن برکشیده است و از کرمان
بر عزم استخلاص عراق روان شده سلطان بر قصد براق مراکبِ براق
صفت در پیش زد و چون برق بجست و از لشکر آنچ توانست با خود
بیرون برد و چون باد عرصهٔ خاك می‌بسود و چون آتش هوای بالا
۵ می‌کرد و در منازل و طرق لشکر ازو باز می‌ماند بهفده روز از تفلیس
بحدود کرمان راند و از لشکر سیصد سوار زیادت با او مصاحب نه
f. 102b براق حاجب چون آوازهٔ سلطان بشنید خدمتیهای بسیار بخدمت او
فرستاد و تمهید عذر کرد، سلطان بر عزم استجمام[1] روزی چند باصفهان
امد و بزرگان عراق روی بخدمت او نهادند کمال الدّین اسمعیل‌راست
۱۰ این[2] قصیدهٔ مطوّل[3]

بسیط روی زمین گشت باز آبادان
بمن سپر سپاه[4] خدایگان جهان
کنند تهنیت یکدگر همی بجبات
یقینی که ز انسان بماند و از حیوان
۱۵ ز باغ سلطنت این یك نهال سر بکشید
که برگ او همه عدلست و بار او احسان
برای بندگیٔ درگهش دگر باره
ز سر گرفت طبیعت توالد انسان
جلال دنیا[5] ودین منکبرنی[6] آن شاهی
۲۰ که ایزدش بسزا کرد بر جهان سلطان

---

(۱) جَ: استیجمام، (۲) کذا فی آجَ، بَ دَ زَ: از، ہَ ندارد، (۳) جَ افزوده: که در مدح سلطان جلال الدّین گفته چند بیت از آن یاد کرده میشود، دَ: افزوده: این چند بیت ثبت افتاد، زَ افزوده: که مدح سلطان (کذا)، (۴) ہَ: چتر سیاه، زَ: چتر بلند، (۵) کذا فی آ بَ جَ دَ، ہَ زَ: دنبی، و برای وزن همین انسب است، (۶) کذا فی آ فی غایة الوضوح، بَ: منکبرنی، جَ: منکبرز، زَ: بنکرکی، دَ: بی مثال (کذا!)، ہَ بیاض بجای

روی بر آن مخاذیل نهاد و بشمشیر و نیزه طورًا یمینًا و طورًا شمالاً بسیاری ازیشان‌را بر خاك انداخت،

دریا دیدی که کوه بـارد ٭ شمشیر بر آن[1] صفت گذارد
پنـداری کافتابْ میغست ٭ گر هیبت خود برو گمارد

٥ چون اهل گرج زخم گرز او دیدند راه گریز گرفتند چون مداخل شهررا برجال مشحون یافتند عنان بجانب جیحون[2] تافتند و از ترس و هراس با سلاح و افراس خودرا در آن[3] آب آن خاك پایان[4] بر باد می‌دادند و بآتش دوزخ می‌رفتند،

بر دل حاسد او سینه ز سهمش گورست
١٠ بر تن دشمن او پوست ز بیمش کفنست

و متوطّنان قلعه چون آن حالت دیدند دست بجنگ بردند چون لشکر قدم اقدام در نهادند و بزخم تیر اختر دوز و ناوك جگر سوز ایشان‌را مضطرّ و عاجز کردند خزانهٔ قیز[5] ملك‌را در آب انداختند روز دیگر طلب امان کردند، سلطان ملتمس ایشان‌را مبذول داشت و بنفس خود
١٥ بایستاد چندانك آن قوم از منازل[6] سلطان در گذشتند و بحدّ ابخاز[7] رسیدند، و هر دیه و قلعه که در حدود تفلیس مشحون باحزاب ابلیس بود تمامت‌را مستأصل کرد و حشم‌را غنایم بی حدّ و اندازه حاصل گشت و کنشتهای تفلیس که از قدیم الأیّام باز ذخایر نفایس در عمارت آن صرف کرده بودند ویران کرد و بر آن مواضع صوامع اسلام اساس نهاد، ناگاه

(١) ب د ه: بدان، (٢) یعنی رود کُرّ، شاهدی دیگر برای اطلاق «جیحون» بر مطلق رود خانه، رجوع کنید بص ٥٩ ح، و ص ١٤٢ و ج ١ ص ١٠٨ س ٢، (٣) ج ه ز «آن»را ندارند، (٤) کذا فی د، آ ج: بایان، ب ه ز: نامان، (٥) کذا فی د، ه: فز، ب: فبز، ج ز: قبر، آ: فبر، (٦) کذا فی ج ز(؟)، آ: از منارل، ه: از حدّ منازل، ب: از مبارك، د: (آن قوم) نامبارك از (سلطان)، (٧) آ: انحاز، ز: ابحار،

زلعب تیغ تو در ضرب خصم شهسانست
باسب و پیل چه حاجت یکی پیاده بران[1]

دیگر باره خبر رسید که گرجیان جمعیّت کرده‌اند و وزیر بلدرجی[2] که سلطان اورا قایم مقام خود در تفلیس بگذاشته بود باضطرار بتبریز آمدست ۵ و از شام ملك اشرف حاجب علی‌را باخلاط فرستاده است و هرچند روز تاختن می‌آورد و ملکه از خوی باخلاط رفته است و حاجب علی اورا[3] بخود راه داده و گرجیان باز بتفلیس آمدند و مساجدرا خراب و مسلمانان‌را عذاب می‌کنند، سلطان ازین اخبار موحش پریشان و پیچان[4] شد و در حال عازم اذربیجان گشت،

۱۰ كَيْفَ عَيْشُ ٱمْرِىءٍ لَهُ كُلَّ يَوْمٍ • عَلَمٌ دُونَ بَلْدَةٍ مَنْشُور
وَ إِذَا ٱلرِّيحُ حَرَّكَتْ صَوْتَ طَبْلٍ • مِنْ بَعِيدٍ فَقَلْبُهُ مَذْعُورُ
يَا غَنِيًّا عَنِ ٱلْعَسَاكِرِ وَ ٱلْحَتْفِ • هَنِيئًا لَكَ ٱلْمَقِيلُ ٱلْوَثِيرُ
مَنْ لَهُ كِسْرَةٌ يَعِيشُ عَنِ ٱلنَّاسِ غَنِيًّا بِهَا فَذَاكَ ٱلْأَمِيرُ

سلطان چون بنواحی اخلاط رسید لشکر هرکرا می‌یافتند می‌کشتند و هرچه

(۱) در حاشیهٔ جَ در این موضع سیزده بیت دیگر از این قصیده افزوده است و در تکرار آن در اینجا فائدهٔ ندیدیم چه دیوان کمال الدّین اسمعیل فراوان است، در ه در اصل متن این سه بیت‌را اضافه دارد:
ز شوق نام تو منبر همیشه در محراب • چو کودکان همه آدینه خواهد از یزدان
تفاوتت بسکّم در جهان همی بخنند • زری که نقش وجودش نگشت سکّهٔ کان
بعهد عدل [تو] گرگ از پی خوش آمد میش • چو خرس مصطبه بازی کند بچوب شبان
(۲ کذا فی بَ جَ، آ: بلدرجی، دَهَ: بلدرجی، زَ: بلدرجی، نسوی اصل نسخهٔ پاریس ص ۲۰۷: بلدوجی («و کان شرف الملك [وزیر السّلطان] قد لُقِّبَ به زمن خموله تلقیب تخفیف»)، ص ۲۱۱: بلدوجن و بلدوجی، مطابق متن مطبوع ص ۲۲۶، ۲۲۹: بلدوجن (همه جا)، — جامع التّواریخ اصل نسخ پاریس: بولدورجی و بولدوزجی، و در طبع بلوشه ص ۲۸ همه جا: بلدوزجی، (۳) بَ کلمهٔ داو»را تراشیده است، (۴) تصحیح قیاسی، هَ زَ: سچان، بَ جَ: بیچان، آ: بیحان، دَ: سحان،

زهی معارج قدرت ورای طور کمال
زهی معانی خوبت[1] برون ز حصر بیان
جهان ستانا ایزد ترا فرستادست
که چار حدّ جهان ملك تست رو بستان
گواه ملك تو عدلست هر کجا خواهی ٥
بنیك محضری خود گواه میگذران
تو عمر نوح بیابی از آنك در عالم
عمارت از تو پدید آمد از پس طوفان
تو داد منبر اسلام بستدی ز صلیب
تو بر گرفتی ناقوس‌را ز جای اذان ١٠
حجاب ظلم تو برداشتی ز چهرهٔ عدل
نقاب کفر تو بگشادی از رخ ایمان
ز بازوی تو قوی گشت بازوی اسلام
که از مصادم[2] کفّار گشته بد ویران
براق عزم تو گامی که برگرفت ز هند ١٥
نهاد گام دوم بر اقاصی اران
که بود جز تو ز شاهان روزگار که داد
قضیم اسب ز تفلیس و آب از عمّان

این کلمه، — متن مطابق آ است که اقدم نسخ حاضره است و چنانکه گفتیم در کمال وضوح منکبرنی (با میم و نون و کاف و باء موحّده و راء مهمله و نون و یاء مثنّاة تحتانیّه) دارد و برای اختلاف قراءات دیگر رجوع کنید بحاشیهٔ آخر این جلد،

(۱) کذا فی ج د ز (؟) و نیز در دو نسخهٔ از دیوان وی در کتابخانهٔ ملّی پاریس (Suppl. pers. 1117, f. 11a; Suppl. pers. 1312, f. 12b) ولی در ز و نسخهٔ دوّم دیوان «خوبت» با یاء آخر حروف نیز ممکن است خوانده شود، — ه: خوبی، ب: خوبت، آ: حوبت، (۲) کذا فی آ ج، ب د ه ز: تصادم،

صف آراست و خواست تا میمنه و میسره‌را فرماید تا در موافقت او در
قلب و موازاة خود حمله کنند برادرش غیاث الدّین با ایلچی پهلوان و
خواصّ خویش وجمعی دیگر عنان برتافت،

إِنِّی وَ تَجْرِبَتِی سَعِیدًا بَعْدَ مَا ۔ جَرَّبْتُ فِی غُلَوَائِـهِ اَخْلَاقَـهُ
۵ کَمُعِیدِ شَكٍّ فِی خِرًا قَدْ شَمَّهُ ۔ وَ اَرَادَ مَعْرِفَةَ اَلْیَقِینِ فَذَاقَهُ[1]

سلطان جلال الدّین ازین سبب مستشعر شد و از لشکر متنفّر و بازین[2]
همه روی نگردانید و بر قلب حمله کرد و دست راست لشکر مغول
دست چپ سلطان‌را برداشت و دست راست سلطان دست چپ مغول‌را
و لشکرها یکدیگر مختلط شدند و لشکر مغول از پس قلب سلطان در
۱۰ آمدند و علم سلطان از جایگاه برفت و دست راست بر عقب دست
چپ می‌دوانید چنانك هیچ کدام‌را از یکدیگر خبر نبود و سلطان در
قلب افتاده و بیرون جنیبت کش کس با او نمانده از جوانب بدو محیط
شدند و سلطان چون نقطه در دایره یکی‌را از اسب می‌انداخت و
دیگری‌را اعضا می‌خست تا از میان بجست و بلورستان افتاد و در درهٔ
۱۵ مقام کرد و از هزیمتیان یکان و دوگان ناگهان می‌رسیدند و بخدمت او
متّصل می‌شدند و کسی‌را از اهل اصفهان و لشکر از حال او خبر نه بعضی
بر آنك اورا در معرکه انداخته اند و بعضی بر آنك گرفتار شده است
و لشکر مغول تا بدر اصفهان آمدند و از آنجا بتعجیل تمام بی هیچ لبث
و مکث در مدّت سه شبانروز بریّ راندند[3] و از آنجا نیز متوجّه نشابور
۲۰ شدند و باز گشتند، و سلطان بجانب اصفهان روان شد و مبشّران در

---

(۱) لأبی احمد بن ابی بکر بن حامد من کتاب الشّامانیّة، انظر یتیمة الدّهر ج ٤
ص ٥، و البیت الأوّل هناك هکذا:

انّی و احمد بعد ما جرّبته ۔ و بلوت فی احواله اخلاقه

(۲) جَ دَ هَ زَ: با این، بَ: بازی، (۳) هَ زَ با جزئی اختلافی با یکدیگر
در اینجا افزوده‌اند: «و بعضی از لشکر بمحاصرهٔ کاشان مشغول شدند و بسه روز
بگرفتند و قتل و غارت و نهب بسیار کردند و از آنجا بریّ رفتند»،

f. 103a می‌دیدند می‌برد تا بدر اخلاط رفتند و لشکریان خودرا در شهر انداخت[1] و دست بغارت و قتل بردند نفیر و زفیر از مردان و زنان برخاست سلطان خواصّ‌را بفرستاد تا آن جماعت‌را از شهر بیرون کنند عوامّ نیز غوغا بر آوردند جماعتی لشکریان کشته شدند و باقی‌را بیرون ۵ کردند و کار از تدارك بگذشت حشم سلطان‌را چندانك خواستند باز راه ندادند که در آنجا روند، و چون خبر وصول تایماس[2] و تاینال[3] بجانب عراق رسیده بود و امکان قرار نبود از آنجا بر عزم عراق بتبریز آمد و از آنجا باصفهان شد و شُذّاذ[4] لشکر و افراد مردان هرکجا بودند روی بخدمت سلطان نهادند و لشکر مغول نیز بریّ رسید و سلطان مستعدّ ۱۰ کار شد و متشمّر کارزار و جملهٔ اعیان و خانان‌را حاضر کرد ع، گرانمایگان‌را ز لشکر بخواند[5]، و گفت کاریست بزرگ که تصدّی کرده و بلائی عظیم پیش آمده اگر تن بعجز و جبن در خواهیم داد هیچ بقا ممکن نیست باری مقاومت اولیتر و صبر اگر فضل باری یاری دهد خود ما و شما رستیم و اگر کار بنوعی دیگر باشد از درجهٔ شهادت و ۱۵ فضیلت سعادت محروم نمانیم قال الله تعالی یَا أَیُّهَا ٱلَّذِینَ آمَنُوا إِذَا لَقِیتُمْ فِئَةً فَٱثْبُتُوا وَ ٱذْکُرُوا ٱللّٰهَ کَثِیرًا لَعَلَّکُمْ تُفْلِحُونَ، جمله بیکدل و یك زفان از سلطان قبول کردند و سلطان لشکررا تعبیه داد و قلب و جناحین‌را تسویه میمنه‌را ببرادر بی وفا و همتای پر جفای خود غیاث الدّین سپرد و میسره‌را [6] مستظهر کرد و خویشتن در قلب بایستاد و

(۱) کذا فی آ د، ب (باصلاح جدید) ج ه ز: انداختند، (۲) کذا فی آ ورق ۱۰۷b، در ورق ۱۰۷a: تایماس، و اینجا بایماس، ب: نایماس (یا) نایماس، ج د: بایماس (مثل آ)، ه: بایاس، ز: باساس، جامع التّواریخ Suppl. pers. 1113 ورق ۱۱۹b: تایاس، و در طبع بلوشه ص ۲۲: تایماس، (۳) کذا فی آ ه، ب: نابنال، ج د: باسال، ز: اسال، (٤) آ ه: شذاد، ب: سدّاد، د: سداد، ج: شراد، ز ندارد، — تصحیح قیاسی، (٥) ه افزوده: بر ایشان ز هر در سخن باز راند، (٦) بیاض در آ ب، ج د ه ز بدون بیاض،

شدند و با ایشان متّفق مردانی که پختگان آتش روزگار و نخبگان روزِ
کار بودند، و سلطان بجوار ایشان بمندور[1] رسید نزول کرد و از قلّت
آلتِ کفاح و عدم رجال سیوف و رماح و تکاثر سواد دشمن و تغیّر
احوال زمن پریشان بود و با وزیر یلدرجی[2] و ارکان حضرت مشورت
۵ فرمود یلدرجی[3] صوابْ در آن دید که چون عدد مردان ما صد یك
ایشان نیست از مندور[4] بگذریم[5] و آب و هیمه‌را از یشان باز داریم
تا ایشان در گرما ضعیف شوند و اسبان لاغر و لشکرهای دیگر که بهر
جانبی اند بما رسند آنگاه از قدرتی و بصیرتی تمام روی بکار آریم و
اندیشهٔ کارزار کنیم، سلطان از آنجا که اقتدار او بود در غضب شد و
۱۰ دواتی که در پیش او نهاده بود بر سر وزیر زد و فرمود که ایشان رمهٔ
گوسفند اند شیررا از کثرت گلّه چه رِگله[6]، یلدرجی[7] از گفتهٔ ناسامان
پشیمان شد و بجنایت آن پنجاه هزار دینار تسلیم کرد، سلطان فرمود که
هرچند کار سختست و مشکل امّا چاره جنگست و توکّل نتوان دانست
که دستْ کرا خواهد بود، درِ خزانه بگشادند و رمهای اسبان حاضر کرد
۱۵ و امرا و خواصّ با اوساط و عوامّ چندانك توانستند برداشتند و مستعدّ

بَ جَ: خابیت، دَ هَ: جابیت، دَ «جابین» نیز ممکن است خوانده شود،
زَ ندارد، جامع التّواریخ اصل نسخ پاریس: خاست و خابیت، و در طبع بلوشه
ص ۲۸: خابیت، (۶) ب د: ارز روم،

(۱) کذا فی زَ، بَ: بیدور، هَ: بیدوز، آ: عمدور، جَ: بیدو، دَ ندارد،
(۲) کذا فی آ بَ، زَ: یلدرجی، جَ دَ هَ: بلدرجی، (۳) کذا فی بَ جَ،
آ زَ: یلدرجی، هَ: بلدرجی، دَ: بلدرجی، (۴) کذا فی آ واضحًا، زَ:
مندو، بَ دَ هَ: میدور، جَ: میدو، (۵) بَ: نگذریم، جَ: نگذریم،
(۶) جَ در اینجا اضافهٔ ذیل‌را دارد: — «و فردوسی طوسی خوش گفته است
نبایی تو زان لشکر بی کران * یکی مرد جنگیّ و گرز گران
که پیش من آید بآوردگاه * گر ایدون که یاری دهد هور و ماه
سلاحست بسیار و مردم بسی * سر افراز نامی نبینم کسی»
(۷) کذا فی بَ جَ، آ: یلدرجی، دَ هَ: بلدرجی، زَ: یلدرجی،

f. 103b مقدّمه بفرستاد و او بر عقب ایشان، تمامت مردان و زنان باستقبال او رفتند و مَقْدَم اورا قدوم مسرّات دانستند و ذهاب بلیّات،

چو دیدند ایرانیان روی او ٭ برفتند یکبـارگی سوے او

و سلطان از اکثر اعیان حشم در خشم بود فرمود تا خانان و سروران‌را ۵ که مقرّبان حضرت و نام یافتگان دولت خاندان او بودند و روز مصافّ هیچ کار نکردند پیش او آوردند و مقنعه بر سر انداختند و گرد محلّات بگردانید و جماعتی‌را که در عداد امارت نبودند[1] و در آن روز که روز فزع اکبر بود در موقف قتال و نزال تقدّم کرده بودنـد و قدمی در نهاده و بصدق دی پای داشته بعضی‌را لقب خانی داد و قومی‌را مَلِکی و ۱۰ خلعت و تشریف و ایشانرا برکشید و بازار ایشان‌را رواج داد،

ذکر مراجعت سلطان با گرجستان،

و از آنجا در شهور سنهٔ خمس و عشرین و ستمایه بگرجستان رفت و چون سلاطین روم و شام و ارمن و آن حدود از بطش و انتقام و رکض و اقتحام او هراسان بودند با یکدیگر بیعت کرده بودند و بدفع ۱۵ او یك تیغ[2] شده و لشکر گرج و آلان و ارمن و سریر و لکزیان[3] و قنچاق و سونیان[4] و ابخاز و جانت[5] و شام و روم[6] جمله مجتمع

(۱) کذا فی بَ جَ دَ ہ زَ، آ: بودند، و شاید همین صواب باشد چه رتبهٔ «امیر» پائین‌تر از «مَلِك» و «خان» بوده است نسوی گوید در مورد دیگر ص ۱۰۰: «وکان اذا الحّ بعضهم فی السّؤال و لجّ فی الطّلب یُرضیه بزیادة فی لقبه فان کان امیرًا یلقّبه مَلِکًا و ان کان مَلِکًا یلقّبه خانًا»، (۲) کذا فی بَ دَ زَ، ہ: یك تیغ، جَ: یك تیغ و یك تیغ، آ: یك تیغ، (۳) کذا فی بَ ہ، زَ: لکزیان، آ: لکزیان، دَ: لکزمان، جَ: کرمان، (۴) بَ: سوینان، آ: سوسان، ج ہ: سومان، دَ و اصل نسخ جامع التّواریخ و طبع بلوشه ص ۲۸: سوسان، زَ: مربان، نسوی ص ۱۷۶: اللّکز و الألان و السّون، — مقصود بلاشكّ اقوام سوان Svanes است که یکی از قبایل معروف قفقاز است، رجوع کنید بکتب مبسوطهٔ جغرافی در تحت Svanes یا Sounanètes یا Svanètes، (۵) کذا فی آ (؟)،

ز لشکر برون تاخت بر سان شیر ٭ پیش هجیر[1] اندر آمـد دلیر
و خلق از جوانب نظّاره کنان سلطان هم در تك اسب تکبیر گویان
یکی نیزه زد بـر کمر بنـد او ٭ که بگسست ختتان و بربند[2] او
آن ملعون از اسب بر زمین افتاد و جان بداد سه پسر داشت جدا جدا
۵ بنوبت در می‌آمدند و سلطان بقوّت و قدرت خدای عزّ و جلّ یك
ضربت می‌زد و بر عقب پدر بدوزخ می‌فرستاد،

با حملهٔ بـازِ هیبت او ٭ شاهین قضا کبوتر آمد
ای آنك بمعرکه سانت ٭ دوزنهٔ چشم اختر آمد

ازناوری[3] دیگر بجثّه کوه بیستون با نیزهٔ مانند ستون بر مرکبی چون
۱۰ هیکل فیل در تاخت،

مِکَرٍّ مِفَـرٍّ مُقْبِلٍ مُـدْبِرٍ مَعًـا ٭ کَجُلْمُودِ صَخْرٍ حَطَّهُ ٱلسَّیْلُ مِنْ عَلِ[4]

و بارگیر سلطان از کثرت تعب از اِقدام باز مانده و نزدیك شده که در
شِکالِ اِنجام افتد و ازناور[5] هر لحظه حمله می‌آورد و سلطان بچابك
دستی آنرا ردّ می‌کرد متواتر برین جمله حملها آورد و سلطان‌را زخمها زد
۱۵ و کارگر نیامد کار سخت شد و نزدیك رسید که شیطان رجیم بر سلطان
رحیم غالب شود و شاه در دست دیو سیـاه افتد باز چون حملهٔ او
بسلطان نزدیك رسید سلطان در تك اسب بزیر جست

یکی نیزه زد بـر سر اشکبوس ٭ سپهر آن زمان دست او داد بوس

آن زمان آواز تحسین ملائکهٔ ارضی[6] بملأ اعلی رسید و ندای اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ
۲۰ اَلَّذِی نَصَرَ عَبْدَهُ بمسامع ثقلین رسید و فریقین از مشاهدهٔ این حال که
رستم زال‌را امثال آن میسّر نبود تعجّب نمودند و هریك

---

(۱) آ مشکلاً: هجبر، (۲) کذا فی آ ب ز، ج د ه: پیوند،
(۳) کذا فی آ ب د ه، ج: ازناورد، ز: ازناوردی، — ازناور بزبان گرجی بمعنی شریف و بزرگ قوم است (کاترمر در حواشی جامع التّواریخ ص ۳۶۸)،
(۴) من معلّقة امرئ القیس المشهورة، (۵) کذا فی ب د ه، ج ز: ازناورد، آ: ارناور،
(۶) کذا فی جمیع النّسخ،

گشت، چون لشکرها رسیدند با طبل و بوق و جمال و نوق صف
از پس یکدیگر ایستاده و محاربت‌را آماده لشکرِ سلطان‌را بنسبت خود
از دریائی جوئی و در میدان خود گوئی می‌پندارند[1] قال الله سبحانه و
تعالی إِنْ یَکُنْ مِنْکُمْ عِشْرُونَ صَابِرُونَ یَغْلِبُوا مِائَتَیْنِ وَ إِنْ یَکُنْ مِنْکُمْ
۵ مِائَةٌ یَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِینَ کَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا یَفْقَهُونَ، چون لشکر گرج
در رسید لشکر سلطان نیز سلاح پوشیدند و سلطان[2] بمطالعهٔ ایشان بر
پشتهٔ بلند برآمد نشانها و اعلام قنچاق‌را دید بر یمین و بیست هزار مرد
گزین سلطان قشقررا[3] پیش خواند و یکتا نان و قدری نمك بدو داد f. 104a
و نزدیك قنچاقان فرستاد و حقّی که در عهد پدر خویش در وقتی که
۱۰ ایشان‌را مقیّد و مذلّل کرده بود و سلطان بلطایف حیل ایشان‌را از آن
خلاص داده و نزدیك پدر شفیع شده یاد داد و گفت[4] اکنون در روی
من مگر قضای آن حق‌را شمشیر می‌کشید لشکر قنچاق ازین سبب باز
ایستادند حالی از موضع خود دور گشتند و ازیشان یکسو شد، و چون
لشکر گرج صفوف بیاراستند سلطان رسولی نزدیك ایوانی که سرور ایشان
۱۵ بود فرستاد که شما امروز از دور رسیده اید و اسبان کوفته باشند و
مردان خسته امروز هم برین نمط بایستیم جوانان جنگ‌جوی از هر جانب
یك یك در میدان آیند و بر سبیل مجادله و مطارده دستی بر هم اندازند
تا ما امروز نظاره کنیم و کار فردا کناره[5]، ایوانی‌را این سخن نیك
موافق افتاد و از جوانان کُنْدَاوَرْ و دلیران دلاور یك سرور که با کوه
۲۰ بضخامت پهلو می‌زد در میدان آمد و ازین جانب سلطان منکّروار

(۱) ب، ز: می‌پنداشتند، د: می‌دانستند ج: دیدند،
(۲) فقط در ب، آ د، ز ندارند، ج کلمهٔ سلطان‌را بعد از «ایشان» دارد،
(۳) کذا فی ز، آ: قسقررا، ب: قشقرا، ه: قشقررا، ج: قشعررا، د: قسقررا، جامع التواریخ طبع بلوشه ص ۲۹: قوشقررا،
(۴) آ د، «و گفت»را ندارند،
(۵) کذا فی ب، ج: کنـاره، آ: کناره، ه: یکباره، ز: مستعد، د ندارد،

ایشان اشارت فرمود، از اجابت آن ندا اجانب[1] شهر که حکّام ایشان
بودند ابا نمودند و درِ ممانعت زدن گرفتند و دروازها بسته کردند و
ندانستند که بخت خود بلگد می‌زنند و از خار حَسَك[2] بستر نمد می‌سازند،
چون سلطان از قبول نصح ایشان مأیوس گشت لشکررا بفرمود تا بر
۵ مدار شهر حلقه زدند و خانها ساختند و مجانیق و آلات دیگر از تیر چرخ
و نفط ترتیب دادند و از اندرون شهر هم بکار ساختن حرب مشغول
شدند از جانبین منجنیق بر کار کردند و تیر دست و چرخ چون تگرگ
ریزان گشت مبارزان جنگ افروز بشب و روز بر دروازها حمله
می‌آوردند و شهریان نیز ردّ آنرا حیلها می‌کردند تا ایّام و شهور برین
۱۰ جملت بگذشت قحط و غلا در اندرون شهر پدید آمد و ایشان در خفیه
مسرعان ببغداد و روم و شام می‌فرستادند تا بنزدیك سلطان شفیع شوند
امیر المؤمنین المستنصر بالله و سلاطین روم و شام رسولان بشفاعت تجاوز
از زلّات اخلاطیان چند نوبت بفرستادند و چون سکّان آن قبول طاعت
نمی‌کردند و جهّال اخلاطرا سبب عفونت اخلاط دماغ پر سودا شده
۱۵ بود بشتم صریح دهان گشاده بودند و بهذیان قبیح زبان کشیده و یکبارگی
شیطان غوایت در عروق و عقول ایشان روان گشته از قبول نصیحت
خویشتن‌را کر ساخته بودند و بر مکاوحت مصرّ گشته قرب ده ماه[3] برین
بگذشت عاقبت اهل شهر از گرسنگی مضطرّ گشتند سلطان لشکررا بفرمود
تا از جوانب حمله کردند و خویشتن‌را در شهر انداختند سلطان و امرای
f. 105a او از شتم و فحش ارباب آن در خشم و غصّهٔ تمام بودند فرمود تا لشکر

(۱) کذا فی جـ ه ز، د: اخابت، آ: احاب، ب: اجابت،
(۲) کذا فی ب جـ، ه: خار و خسك، د ز: خار خشك، آ: حار حسك، — قیاساً
حَسَك وخَسَك هر دو باید اینجا صحیح باشد و آن بمعنی خاری است معروف سه گوشه
و بفارسی آنرا خَسَك با خاء معجمه گویند و بعربی حَسَك با حاء مهمله و معلوم
نیست کدام یك این کلمه‌را از دیگری اخذ نموده است مگر انکه از قبیل توارد لغتین
باشد، (۳) کذا فی آ جـ د، ب ه ز: دوماه،

همی گفت هر کس که این رستمست . و بـا آفتـاب سپیـده دمست
و چون آن چند کس که هریك صفدری بودند و پشت لشکری در یك
لحظه لقمهٔ یك سوار شدند و طعمهٔ کلاب و کفتار گشت فشل و هراس[1] f. 104b
بر آن مدابیر غالب شد و از لشکر اسلام خوف و هراس[1] غایب، سلطان
۵ هم از آن موضع بسر تازیانه اشارتی کرد مردان کار پـای در نهادند و
لشکر گرج روی بر گردانید آثار فتح الباب ظفر ظاهر گشت و انوار حسن
المآب نصرت چهره گشاد و در یك لحظه فضا از کشتهٔ بسیار پشتهٔ
ناهموار شد و روی زمین از خون اطلس گون گشت، و چون آن مدابیررا
کار از تدبیر بگذشت و مزوّران‌را رای از تزویر جز گریز بهنگـام و
۱۰ استمساك باذیال شام و تواری در سجوف ظلام وَمَا ٱللّٰهُ بِظَلَّامٍ چاره
ندیدند اطراف و اکناف دشت و کوه از غلبهٔ زفیر و صراخ ایشان در
تموّج آمد و زمین از صهیل و شهیق بهایم هایم در ترجرج، چندان غنایم
حاصل شد که باَغنام التفاتی نمی‌رفت و نعمت چنان عامّ شد که اَنعام در
حساب نمی‌آمد، و چون بنویِ[2] دین نبوی قوی شد و آوازهٔ هیبت و
۱۵ حشمت سلطان در آفاق طاری گشت و این بشارت باطراف فرستادند
ملوك و اشراف باز ازو حسابهـا برداشتند و سلطان از آنجـا عزم
اخلاط کرد،

ذکر حرکت سلطان باَخلاط و فتح آن،

چون سلطان اوّل نوبت بر عزم عراق از اخلاط باز گشت ولاة
۲۰ اخلاط حصار آنرا افراشته بودند و بارهٔ آن انباشته کرده درین وقت
چون سلطان آنجا رسید باعلام وصول خویش رسولان فرستاد و بحضور

(۱) کذا بالتکرار فی ب (باصلاح جدید در موضع ثانی) ج ه ز، آ د: مراس (؟) در موضع ثانی، (۲) از سیاق عبارت واضح است که بنوی بمعنی پی و اساس دیوار است مانند بنوره و بُنه و از فرهنگها ظاهرًا این کلمه فوت شده است،

داد [۱] دیگری ملکه‌را بخویش راه داد[۱] سال بآخر نرسید که مخدّرهٔ ملك اشرف در دست سلطان آمد ع، مپسند بکس آنچ بخود نپسندی، مال و نعمت بسیار از خزانهٔ ملك اشرف برداشتند و از مستظهران شهر اضعاف آن حاصل کرد و تمامت خزانهٔ سلطان باز بمال و جواهر وافر معمور شد
۵ و لشکر از غارت و تاراج مستظهر گشت و نور الدّین منشی فتح نامهٔ در آن باب انشا کردست نسخهٔ آن نقل کرده شد،

و النّسخة هذه،

سپاس و حمد و ثنا آفریدگاررا جلّ ذکره و علا که ظفر و نصرت‌را با رای دولت زای و رایات مملکت افزای ما هم عنان گردانیدست، و
۱۰ تأیید و قدرت‌را قرین نهضات میمون و عزمات همایون[۲] کرده، بنهضی[۳] کشوری در تصرّف و تدبیر بندگان دولت ادامها الله می‌آید، و برکضی[۴] لشکری مأسور قهر و مأمور فرمان می‌شود، و هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ، تا رایات ظفر نگار نصرت پیکر ما حفّها الله بالنّصر بر حدود ممالك ارمن خفقان یافته است و حوالی شهر اخلاطرا مدّت
۱۵ هشت ماه مرکز ساخته آیات وعد و وعید بر جماعت مخالفان دولت بکرّات خواندیم و مقدّمات انذار و تحذیر از برای الزام حجّت و اقامت بیّنت بدفعات تقدیم فرمود تا باشد که راه سلامت خویش بدیدهٔ بصیرت ببینند و از ره گذر عواصف قهر و صواعق سخط که کوه طاقت آن ندارد برخیزند و از تلاطم امواج خشم حشم جهانگیر بـا جودی طاعت و

(۱—۱) کذا فی ب د ه ز، این جمله از آ ج ساقط است، و مقصود از «دیگری» حاجب علی نایب ملك اشرف است باخلاط (رجوع بص ۱۶۷ س ۶—۷)، و مقصود از ملکه دختر سلطان طغرل زوجهٔ اتابك ازبك است که سلطان جلال الدّین بطریق مشروع یا نامشروع بعد از فتح تبریز بعقد خود در آورد (رجوع کبد بص ۱۵۷)،
(۲) ب (بخطّ جدید) ز افزوده‌اند: ما، (۳) کذا فی آ، ب ج د ز: بنهضی، ه: بنهضی، (۴) کذا فی آ، باقی نسخ: برکضی،

از بامداد تا چاشتگاه قتل کردند تا چون نایرهٔ غضب سلطان تسکین
یافت بر آن مساکین رحمت کرد و باحتقان دمای ایشان اشارت فرمود،
سلطان در سرای ملك اشرف نزول کرد و مجیر الدّین برادر ملك اشرف
و مملوك او عزّ الدّین ایبك[1] در حصار اندرونی رفتند بی آب و زاد،
۵ مجیر الدّین بخدمت سلطان بیرون آمد در حقّ او اعزاز و اکرام تقدیم
فرمود و پیغام عزّ الدّین ایبك[2] و التماس ابقـا برو و میثاق عرضه
داشت، سلطان روی بمجیر الدّین آورد و گفت بـا دعوی اسم سلطنت
رسالتِ زر خریدهٔ مخنّث از همّت چگونه رخصت می‌یابد برو حرجی نیست
چنانك خواهد میکند او دانـد، چون مزاج سلطان بعدم التفات بسخن[3]
۱۰ او دیدند دانستند که وقت لجاج نیست، ایبك[4] بیرون آمد و قومی‌را در
زیر جامه زره پوشانیده بود و زوبینها بدست ایشان داده تا وقت دخول
تهییج فتنهٔ کند و سلطان‌را ناگرفتی[5] زنند مفردان ابواب‌را چشم بـر
اثواب ایشان افتاد دانستند که در زیر ایشان شرّیست مانع دخول ایشان
گشتند و ایبك[6]را تنها بخدمت سلطان در آوردند بدو التفاتی نکرد و
۱۵ بحبس آن جماعت اشارت فرمود، تا چون جمشید افلاك قصد سفر شام
کرد و خرشیدِ آمْلاك[7] عزم حلوای سفرهٔ شام و متوجّه دخول ایوان با
دختر ایوانی که منکوحهٔ ملك اشرف بود آن شب خلوت ساخت و کینهٔ
که در سینه از راه دادن ملکه بود باز خواست، و صاحب بصیرت‌را
ازین احوال اعتبار تمام است در آن وقت که سلطان ملکه‌را بخویش راه

---

(۱) بَ: ابربك، آ: ایبك، دَ ندارد، (۲) آ: ایبك، بَ: ابربك،
(۳) آ دَ کلمهٔ «بسخن»را ندارند، (٤) بَ: ابربك،
(۵) بَ: باکرفتی، زَ: گردن، دَ: زخی، — ناگرفت یعنی ناگهان و یك ناگاه
(برهان)، (٦) بَ: ابربك، (۷) کذا فی بَ باصلاح جدید،
آ دَ هَ: ملاك، جَ زَ ندارند، — آمْلاك جمع مَلِك است بمعنی پادشاه و مُلاّك
نیز صواب و جمع مالك است بهمان معنی، و مقصود از خرشیدِ املاك سلطان جلال
الدّین است،

بود و از جوانب شهر گیراگیر و نعره برخاسته مخالفان دولت بقلعهٔ که
در میان شهرست تحصّن نمودند و حشم منصور لا زال منصورًا بغارت و
تاراج مشغول گشت، هرچند اهالی اخلاط از اصراری که بر غوایت نمودند
جای مرحمت نداشتند رای عطوف داد گستر بر جان ایشان ببخشود
۵ فرمان فرمودیم تا دست از غارت و تاراج بـاز داشتند فیضی از سحاب
مکرمت بی دریغ نصیب حال آن ستم دیدگان گشت همگان بجای خویش
آرام گرفتند و دعای دولت قاهره شیّد الله ارکانها ورد ساخت، جماعت
مخالفان چون راه فرار بسته و درِ مرحمتِ شامل گشوده دیدند باعتذار
و استغفار رَبَّنَا ظَلَمْنَا گویان گشتند رای زلّت بخشای سعادت بخش
۱۰ بریشان ترحّم فرمود و از هفوات ایشان تجاوز و اغماض رفت و بدین
مکرمت بی اندازه درِ امید بر همه مجرمان باز گشاد برادران ملك اشرف
مجیر الدّین و تقیّ الدّین و عزّ الدّین ایبك و صاحب ارزن و امیر اقسم
بأسرهم و اجمعهم و اسدِ عبد الله[1] و تمامت ارکان ملك بنی ایّوب امروز
روعًا او طوعًا در سلك عبودیّت منتظم اند و بجانی که بخشیده‌ایم و امانی[2]
۱۵ که یافته‌اند دست برداشته مزید قدرت و جهانداری و دوام دولت و
کامگاری ما میخواهند، بدین نهضت مبارك اقلیمی بدین شگرفی در ممالك
موروث و مکتسب زادها الله بسطةً افزود تا نه بس دیر زود ممالك شام
و روم در تصرّف بندگان دولت خلّدها الله و نصرهم خواهد آمد، چون
این سعادات روی نمود و چنین مرادات دست داد امیر فلان‌را ایّده
۲۰ الله فرستادیم تا این بشارت بأمرا و اکابر و صدور و معارف و قضاة
و رؤسا و مشایخ و ازکیا و اعیان و معتبران و کافّهٔ اهالی همدان عمّرها f. 106a
الله و احسن احوالهم رساند همگان بدین الطاف که از حضرت آفریدگار
عزّ و علا در حقّ ما می‌فرماید شادی و اهتزاز نمایند و بمواتات دولت

(۱) زَ: و عبد الله، — «اسد بن عبد الله المهرانی» (نسوی ص ۲۰۰)،
(۲) کذا فی بَ دَ ہَ زَ، آَ: مالی، جَ: نالی،

عبودیّت گریزند و باستغفار و استیمان پیش آیند و در بگشایند بهیچ وجه
f. 105b درین مدّت مدید دعای اَللّهُمَّ اهْدِ قَوْمِی فَإِنَّهُمْ لَا یَعْلَمُونَ را اجابتی
پیدا نگشت جماعت مخالفان روز بروز بر غوایت و ضلالت مصرّتر
می‌بودند ع، لِیَقْضِیَ اللّهُ اَمْرًا کَانَ مَفْعُولًا، لشکری بسیار از دیار بکر و
۵ سواحل فرات و بلاد مصر و شام و بعضی از بلاد شرقی و طوایف
تراکمه و اتراك در آن شهر ازدحام نموده و مِنْ کُلِّ اَوْبٍ وَ وِجْهَةٍ فرق
مختلف فراهم آمده و بر قوّت بازو و حصانت بارو و کثرت استعداد از
چرخ و ناوك و منجنیق و نفط و جرّهای ثقیل اعتماد نموده، و الحقّ بروج
آن با فلك البروج در مبارات آمده و خندق آن بقعر و عمق از پشت
۱۰ گاو ماهی اِخْبار[1] کرده تأثیرات و تأثّرات[2] ارضی و سماوی در تکمیل
اسباب اِحْکام آن دست در هم داده و رسوم و قواعد آن چون اوضاع
فلك استوار افتاده، سودای غرور در سویدای ضمایر متمرّدان از نوعی راه
یافته بود که جای قبول هیچ موعظت باز نداده و خیال فاسد در دماغهای
مخالفان چنان تمکّن یافته که اندیشهٔ صواب در نگنجید، تا در آخر جمادی
۱۵ الأولی که حشم جهانگیر نَصَرَهُمُ اللّهُ وَ قَوَّاهُمْ رخصت جنگ یافتند و
فرمان شد که هرکس بجای خویش نقب بردارند و هر قوی بموضع خویش
راه جویند شیران خدم ودلیران حشم [که] از امتداد مدّت مقام ستوه شده
و بوسایط و وسایل التماس اجازت جنگ می‌کرده مدّت سه شبانروز بر
محاربت مصابرت نمودند و بر مضاربت مثابرت کرد و از جوانب بشهر
۲۰ راه جستند روز یکشنبه بیست و هشتم جمادی الأولی که وقت طلوع
برجها و شُرَف[3] بطلایع اعلام و سناجق چون آسمان بکواکب آراسته گشته

---

(۱) کذا فی بَ دَ، آ: احبار، جَ هَ: اجتیاز، زَ: خبر، (۲) تصحیح قیاسی،
— آ بَ جَ زَ: تأثیرات و تایرات، هَ: تاثرات و تأثیرات،
(۳) تصحیح قیاسی، — جَ دَ زَ: برجهای شرف، و شاید این نیز صواب باشد، آ بَ هَ:
بر جهار شرف،

سلطان‌را ضعفی مستولی شده بود، و در اثناء آن سلطانِ ارز روم قضای
حقّ‌را که او وقت محاصرهٔ اخلاط بمدد علوفه و کوثی[1] نشانه بود بانواع
مبرّات و کرامات مخصوص شد و عرضه داشت که سلطان علاء الدّین
با ملوك حلب و شام مصالحت کرده‌اند و بر قصد سلطان موافقت نموده
۵ و در جمع عساکر متشمّر شده و پیوسته تهدید می‌نمایند که اگر سلطانرا
بر در اخلاط بعلوفهٔ ارز روم مدد نرفتی اورا سامان اقامت ممکن و
میسّر نشدی، با قوّت ضعف و ضعف قوّت هم از آنجا براند، چون لشکر
ببیابان موش رسید شش هزار مرد که متوجّه مدد شام بودند بر ممرّ
لشکر سلطان افتادند بر مدار ایشان بایستادند و در یك لحظه همه‌را
۱۰ بقتل آوردند، بعد از چند روز که لشکر بیکدیگر نزدیك رسید سلطان
روم و ملك اشرف و سلاطین و ملوك آن ممالك بیکدیگر رسیدند و
چندان آلت و ساز و عُدّت و عتاد جمع کرده و مردان مرتّب که در
حساب نیایند و بر بالای پشتهٔ صف کشیدند و نفّاط و چرخ انداز با
سپرهای گاو[2] در پیش بایستادند از سوار و پیاده، چون وقود کارزار در
۱۵ التهاب آمد و کار بدان رسید که نسیم اقبال در تنسّم آید و غنچهٔ آمال
در تبسّم سلطان خواست که از عماری بیرون آید و بر زین نشیند ماسکهٔ
قوّت چندان نبود که بامساك عنان وفا نماید عنان چون کار از دست
برفت و اسب بی اختیار روی باز پس کرد و گامی چند برفت خواصّ
f. 106b گفتند که یك ساعتی سلطان‌را آسایش باید داد چندانك اقامتی حاصل
۲۰ شود و علمهای خاصّ بدان سبب بازگشت میمنه و میسره چون آن حال
مشاهده نمودند پنداشتند سلطانست که منهزم شد ایشان نیز برگشتند و

---

(۱) کذا فی آ هٓ (؟)، زٓ: کوسی، دٓ: کوسنر، بٓ جٓ این کلمه‌را ندارند، — چنانکه از سیاق عبارت استنباط میشود کوثی (بر فرض صحّت نسخه) یعنی آذوقه و علوفه و سیورسات و نحو ذلك باید باشد ولی آیا این چه کلمه‌ایست فارسی یا ترکی یا غیر آن معلوم نشد، (۲) زٓ: با گاو سپرها،

قاهره لازالت راسخة البنیان ثابتة الأرکان که طوایف امررا فواید آن عامّست مستظهر و مستبشر شوند و در وظایف دعوات صالحه بیفزایند ان شاء الله تعالی وحده،

ذکر حرکت سلطان بحرب سلطان روم،

۵ چون فتح گرج بر دست سلطان میسّر شد [۱] و آن چنان قومی که [۱] بمناعت جانب و حصانت معاقل و کثرت مال و شوکت رجال از دست تصاریف زمان و طوارق حدثان در امان بودند و مشاهیر قروم و صنادید شام و روم با ایشان از بیم قتال و باس راسًا براس کرده بلك بعجز و قصور روی نافته [۱] بمتابعت او گردن نهادند [۱] و فتح اخلاط نیز پیوند ۱۰ آن فتوح و غبوق آن صبوح شد هیبت او در آن اقالیم شایع شد و خشونت و باس او مستفیض، ملوك روم و شام بر متابعت مدینة السّلام تحف و هدایا مَطَایَا فِی مَطَایَا [۲] فی مَطَایَا [۲] بجناب سلطنت و بارگاه با تمکین و مکنت او روان کردند و حضرت او بار دیگر ملجأ کرام و کبار شد [۳] و حشم او انبوه گشت و کار با شکوه آمد و خزاین موفور و ۱۵ نواحی بعدل او معمور شد [۳] و از فضلا یکی‌راست این رباعی در آن وقت،

ای شاه جهان جمله بکام تو شود • گردون سنیهـه غلام تو شود
صبرست مرا که سکّهٔ عالمیان • آراسته و خطبه بنام تو شود

و سلطان از اخلاط بجانب ملازجرد [۴] آمـد و از آنجا بخرتبرت [۵] و

(۱—۱) فقط در بَ باصلاح جدید، (۲—۲) فقط در آ دَ، و ظاهرًا این جمله مصراعی است، (۳—۳) این جمله از آ جَ ساقط است،
(۴) آ: ملاد جرد، بَ: بلاد حرد، جَ: بلاد جزد، دَ: ملاجرد، هَ: خرد، زَ: حرد، — نام این شهررا مؤلّفین عرب باختلاف تعبیر ملازجرد و ملازکرد و منازجرد و منازکرد نوشته اند و همه اسماء یك مسمّی است، (۵) آ: بحرتبرت، دَ هَ: بخربیرت، بَ: بخمره‌تبرت، جَ: بخذ تبرت، — تصحیح قیاسی،

امیر المؤمنین و سلاطین شام و روم اختلاف بود رسولان نزدیك ایشان
فرستاد باعلام عبور لشکر پادشاه[1] و پیغام آنك لشکر جرّار از عساکر
تتار در کثرت و شوکت چون مور و مار نه قلاع خواهد ماند[2] نه
امصار و مردان این طرف‌را رعب و هراس ازیشان در صمیم دلها متمکّن
۵ شدست و چون من از میان برخیزم بدست شما مقاومت ایشان ممکن
نشود و من شمارا سدّ اسکندرم از شما هرکس یك فوج با علَمی مدد
دهند تا چون آوازهٔ موافقت و مطابقت ما بدیشان رسد دندان ایشان
کُند شود و لشکر ما نیز قوی دل، وَ قَدْ قَضَیْنَا مَا عَلَیْنَا، و اگر درین
باب تهاون نمایند خود بینند آنچ بینند،

۱۰ شما هرکسی چارهٔ جان کنید ٭ خردرا بدین کار پیچان[3] کنید
و هیهات هیهات در هر سینهٔ که نهال مخالفت کاشته باشی و از خون
دلها بیخ آن‌را آب داده از بار آن جز خار ثمار[4] و زخم روزگار چه
توقّع کنی، و جای‌را که بزهر قاتل آگنده کنی شراب بابل [از آن] چه طمع
داری، و اعتذار و استغفار بعد از اثارت ثار مرهمی است که بر کشتگانِ
۱۵ طِعان و ضِراب نهند و نوش دارو که پس از مرگ بسهراب دهند،

وَلَسْتُ وَ إِنْ أَحْبَبْتُ مَنْ يَسْكُنُ ٱلْغَضَى ٭ بِأَوَّلِ رَاجٍ حَاجَةً لَا يَنَالُهَا[5]

f. 107a دولت با قوّت و طالع مسعود پادشاه عالم چنگز خان کلمهٔ ایشان در
اختلاف انداخت و امل سلطانرا بأس و خیبت بدل ساخت ناگاه خبر
رسید که لشکر مغول بسراب[6] رسیده است، بر آب[7] سلطان نیز متوجّه

(۱) کذا فی آ دَ، و مقصود از «پادشاه» چنگز خان است برسم معهود مصنّف که غالبًا از «پادشاه» مطلق اورا میخواهد، جَ: مغول، هَ زَ: تتار، بَ اصل جمله‌را تغییر داده است،
(۲) ماندن در اینجا متعدّی است یعنی باقی گذاردن،
(۳) دَ هَ: بیجان، بَ: بیجان، آ: بحان، جَ زَ: درمان، — تصحیح قیاسی،
(۴) کذا فی آ دَ هَ زَ، جَ: خارِ ثار، بَ (باصلاح جدید): خار جفا و آزار،
(۵) رجوع کنید بشرح الحماسة للتبریزی طبع بولاق ج ۲ ص ۱۴۸،
(۶) کذا فی جمیع النسخ، جامع التواریخ طبع بلوشه ص ۴۲: بسراو، — سراو همان سراب

هنوز لشکر خصمان بر آنك سلطان حیلهٔ ساخته است تا ایشان‌را بهاموئی کشد منادی از لشکرهای ایشان بر آمد که هیچ کس از جای نجنبد و بر عقب ایشان نرود، چون لشکر سلطان پراگنده شد و بهر طرف روی نهادند امکان مقام نیارستند سلطان حیران بماند ضرورت[1] روی باز پس ۵ نهاد و متوجّه اخلاط شد و جماعتی‌را که بمحافظت آن موسوم بودند باز خواند و بخوی شد برادران ملك اشرف مجیر الدّین‌را بإعزاز باز گردانید و تقیّ الدّین‌را بشفاعت امیر المؤمنین المستنصر بالله اجازت مراجعت داد و حسام الدّین قیمری[2] بگریخت و منکوحهٔ او که هم شاخ[3] ملك اشرف بود آنجا بود سلطان اورا در ستر عصمت بافنون عاطفت و مرحمت ۱۰ باز فرستاد و عزّ الدّین ایبك در قلعهٔ دزمار[4] قرین دمار شد، عجب بودی اگر روزگار باری دادی و بآخر بازی از زیر حقّه بیرون نیاوردی،

چرخ مارا نمی‌دهد باری ، نیست دشوار[5] بر فلك خواری
گله کردم که بخت من خفتست ، ای دریغا نماند بیداری
سنگ ماندست ای فلك بر من ، عجب افتاد اگر نمی‌باری

۱۵ سلطان‌را خود از صدمهٔ که بر رخسار بخت او لطمهٔ بود هنوز هیچ اندمال حاصل نشده که خبر رسید که جورماغون[6] نوین از آب آمویه گذشت وزیر شمس الدّین[7] یلدرجی[8]را بمحافظت قلعهٔ کیران[9] موسوم فرمود و حرم آنجا بدو سپرد و سلطان بتبریز آمد و باز آنك[10] میان او و

(۱) کذا فی آ ب ج د، ه ز: بضرورت، (۲) کذا فی د، آ ب: قیمری، ز: ضمری، ج ه: قمری، (۳) کذا فی آ ج ه، د: هم ساخ، ب (باصلاح جدید) ز: هم وشاح، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۳۱: دختر، (۴) آ: درمار، ه: ذرمار، — معجم البلدان این کلمه‌را دِزمّار بتشدید زاء ضبط میکند، (۵) ب ج ز: دشخوار، (۶) د: جورماعون، (۷) نسوی ص ۱۰۱ بعد لقب این وزیررا فخر الدّین می‌نویسد، (۸) کذا فی آ ج، ب ز: یلدرجی، د ه: بلدرجی، (۹) کذا فی آ ب د، ج ه: کبران، ز مشکلاً: کُبْران، — «کیران مدینة باذربیجان بین تبریز و بیلقان» (یاقوت)، (۱۰) یعنی با آنکه،

نامزد قلعه کیران[1] کرده بود افترائی کردند که وقت غیبت سلطان و انقطاع آوازهٔ او طمع در حرم و خزانه کرده بود و آن خبر بسلطان رسیده چون سلطان بدان حدود رسید یلدرجی[2] از ترس سلطان و هول این احدوثه از قلعه بیرون نیامد و از سلطان میثاقی خواست سلطان بوقو[3] خان‌را بالتماس او در فرستاد تا اورا بعنف[4] و نصیحت بیرون آورد چون بمرابط دوابّ اصحاب رسید اورا آنجا بداشتند مشاهیر و معارف از اصحاب دیوان و اهل اعتبار که ملازم او بودند چون روی کار مشاهده کردند یکان یکان ازو منقطع گشتند تا وزیر چنانك بود ببود سلطان جلال الدّین این معنی فرمود که یلدرجی[5]را از حضیض ضَعَت بأوج رفعت و از پایهٔ سفساف بدرجهٔ ذروهٔ[6] اشراف رسانیدم تا مکافات نعمت[7] کرد و فرمود تا وشاقان حضرت خیل اورا بغارت دادند و اورا در قلعه بکوتوال سپرد و بعد از یکچندی بتضریب و سعایت حسّاد و غمز و وشایت اضداد تسلیم حبس ابـد کرد بلك زندان لحد و بعد از مدّتی بر آن فعل پشیمان شد، و سلطان متوجّه دیار بکر گشت و چون حشم مغول با نزدیك جورماغون[8] رسید بر مراجعت و ترك مبالغت و استقصا در طلبِ سلطان بازخواست بلیغ نمود که مثل چنان خصمی که ضعیف شده باشد و ستور تواری و استخفا بروی حال فرو گذاشته هم در

بلدرجی، ج د ه: بلدرجی، ز: ىلدرجی، — رجوع بص ۱٦۷، ۱۷۱ ؛ ۱۸۲،

(۱) کذا فی ب د، ج ه ز: کبران، آ این کلمه‌را ندارد، — رجوع بص ۱۸۲،

(۲) کذا فی ج، آ ب: بلدرجی، د ه: بلدرجی، ز: ىلدرجی، (۳) تصحیح قیاسی مظنون، — آ: بوقو، ب: بوتر، د: قوتر، ج: نور، ه: توبر، ز: نوبن، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۴۲، ۴۳: بوقو (مثل متن) با نسخه بدلهای: قوبر، قوبر،

(۴) کذا فی آ ج، ب ه ز: بتعنیف، د: بتعسف، (۵) آ ب: یلدرجی، ز: ىلدرجی، ج د ه: بلدرجی، (٦) ب باصلاح جدید: بذروهٔ درجهٔ، ج ز: بدرجه و ذروهٔ، ه: بذروه و درجهٔ، (۷) ب بخطّ جدید افزوده: در حرم و خزینه خیانت کرد دیگر در حقّ او عنایت نیابد،

(۸) کذا فی ب ه ز، ج: جرماغون، آ: حورماغون، د: حورباغون،

ناحیت بشکین[1] شد و در سرائی که شب وصول نزول کرد سر سرای فرود آمد سلطان از آن تطیّر کرد و دانست که علامتی است که شُرُفات شَرَف او در انحطاط است و حَبَالِی[2] امانی اورا عارضهٔ اسقاطْ، دولتی است که دبرها برآمد تا ناعبان حَیَّن و ناعبان بَیْن نعی زوال بزفان
٥ احوال بگوش دولت فرو گفته و کوس نوبت شاهی در خاندان دیگری فرو کوفته، و اظهار تجلّدرا چنانك مرغ گلو بریده طپیدنی کند تردّدی می‌کرد و چون وحشی در دام افتاده‌را که صیّاد بازیچه و مضحکه‌را رسن فرا او گذارد تا او بنشاط طفرهٔ کند و چون بغایت رسد بـاز کشد روزگار مکّار با او همان می‌کرد و اورا اغلوطه می‌داد قال عزّ مِن قائل
١٠ حَتّی اِذَا فَرِحُوا بِمَا اُوتُوا اَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَاِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ، فی الجمله روز دیگررا متوجّه موغان شد و بعد از پنج روز مقامْ لشکر مغول از عقب او نزدیك رسید سلطان بارگاه و بنگاه‌را بیگاه روز بر جای بمانـد و بکوهستان قبان[3] در آمد مغولان چون بنگاهِ سلطان خالی یافتند حالی عنان باز تافتند، و زمستان سنهٔ ثمان و عشرین و ستّمایة در ارمیه و اشنو[4]
١٥ مقام ساخت و بر وزیر شرف الملك یلدرجی[5] که اورا بر سر حرم

شهر معروف آذربایجان است و در معجم البلدان فقط بهمین هیئت یعنی «سراو» مسطور است، (٧) یعنی فوراً و سریعاً، رجوع کنید بص ٢٦ س ٦، ص ٧١ س ٣،
(١) زَ: بشکس، جَ: نشکین، آ: بسکین، بَ (باصلاح جدید) هَ: مشکین، دَ: تسکبنی، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ٣٢: بیشکین، — بشکین ناحیه ایست معروف در آذربایجان در حدود خلخال واردبیل که اکنون مشکین گویند و در قدیم نام آنجا وراوی بوده است چون بشکین گرجی حاکم آنجا شد بدین اسم معروف گردید (رجوع کنید بنزهة القلوب حمد الله مستوفی و بمعجم البلدان در تحت «وراوی»)،
(٢) حَبَالَی بفتح لام جمع حُبْلَی است و ظاهراً در متن حَبَالِیِ امانی باید خواند بکسر لام و اماله الف چه بغیر این فرض بایستی «حبالای امانی» نوشته شدی برای تصحیح اضافه بامانی،
(٣) کذا فی دَ، بَ (باصلاح جدید) هَ: قپان، آ: فبان، زَ: فبان، جَ: نسا (کذا!)،
(٤) کذا فی آ دَ، بَ (باصلاح جدید): اشنویه، هَ: اشنوه، زَ: اشوه،
(٥) آ بَ:

دِقاق[1] را بر مُزْهَفَات عِتَاق[2] بر گزید، از صُراحی خون صُراح جوشید و ایشان راح پنداشتند، از رگ چنگ نالهٔ زار می‌آمد بم و زیر می‌خواندند، همان شاه بود که از زین تخت ساخته بود و از نمد زین بستر و از جوشن قبا و از خود افسر کرده آبْکار و عُونِ حرب و قتال‌را عوض ۵ آبْکار و عُون رَبَّات الحِجَال گرفته اکنون بر خلاف معهود بزم بر رزم برگزیده، زخم ایّام‌را مرهم از مُدام کرده، نیش دشمن کامی‌را از نوش دوستکامی[3] فراموش کرده، طَرَبِ آوْتار بر طَلَبِ آوْتار ترجیح نهاده، کُمَیْتِ عَتِیق بر کُمَیْتِ عَتِیق[4] اختیار کرده و بکی‌راست درین حال

شاها ز می گران چه برخواهد خاست
۱۰ وز مستی هر زمان چه برخواهد خاست
شه مست و جهان خراب و دشمن پس و پیش
پیداست کزین میان چه برخواهد خاست

دو سه روز در غرور سرور بگذشت ناگاه آبستنان[5] شبان بچگان طوارق حدثان بزادند و در نیم شبی که[6] محلّ سلطان عقل مرحلِ شیطانِ جهل ۱۵ گشته بود و سویدای دل مرکز سودای انسانی شده و مراکبِ آرایِ[7] جهان آرای مُلْجَم بلجام هوای نفسانی گشته و سکر از تدبّر و تدبیر امیر و وزیررا فراغت داده و لشکر خواب عالم دماغ فروگرفته جملهٔ مردان و

(۱) کذا فی زَ، آَ بَ دَ: رقاق، جَ: زقاق، هَ: وقاق، — مُبَطَّنات جمع مُبَطَّنه است بمعنی زن میان باریك و دِقاق هم (بر فرض صحّت نسخه) جمع دَقیق است که مصنّف قیاساً بهمان معنی استعمال کرده است ولی ظاهرا دقیق بمعنی باریك اگر مطلق و بدون قید استعمال شود از صفات غیر ذوی العقول است و در نعت ذوی العقول بدین معنی خَمِیص و ضَامِر و مُبَطَّن استعمال کنند، (۲) مُزْهَفَات بمعنی اسبان لاغر میان و عِتَاق بمعنی اسبان نجیب و کریم الأصل،

(۳) دوستکامی شرابی است که با دوستان بنوشند (برهان)، (٤) کُمَیْت اوّل بمعنی شراب است و ثانی بمعنی اسب سرخ رنگ (کَهَر) و عَتیق اوّل بمعنی کهنه و قدیمی است و ثانی بمعنی نجیب و اصیل، (۵) بَ دَ: آبستان، آَ: استان، جَ: بسان، (٦) آَ جَ دَ این «که»را ندارند، (۷) جمع رأی،

آن وهلت چگونه اورا مهلت دهنــد و در جست و جوی سبیل غفلت برزند[1] نایماس[2] و اعیان امرارا با جماعتی از اتراك پُر کین چون کینه کشان افراسیاب از گرگین بر عقب او چون برق بفرستاد، و سلطان بر سبیل بزك بوقو[3] خان‌را باز گردانیده بود تا از مراجعت و مبادرت
٥ لشکر مغول استکشافی کند چون باذربیجان رسید خبر دادند که از
f. 107b عراق نیز دمامهٔ افتراق زده‌اند و ازیشان نه درین نواحی اثری و نه درین حدود خبری است بوقو[4] خان بی سلوك شارع احتیاط که بر امنای حضرت ملك بر امرای دولت واجبست و عین فرض باز گشت و سلطان‌را بشارت غیبت ایشان داد تا بدین اهتزاز و استبشار

١٠ بیــاراست رامشگری شهربــار ٭ شد ایوان بکردار باغ بهــار
وَلَسْتُ اُحِبُّ ٱلسُّكْرَ اِلَّا لِأَنَّهُ ٭ يُخَدِّرُنِى كَيْلَا اُحِسَّ اَذَى ٱلْمِحَنْ

و آورده‌اند که روزی متوکّل یکی‌را از خواصّ خود در کار ملاهی و اقبال در مناهی باز خواست می‌فرمود آن شخص گفت اِنَّمَا اَسْتَعِينُ عَلَى ٱلدَّهْرِ بِٱلْهَزْلِ لِاَنَّ مُقَاسَاةَ هُمُومِ ٱلدُّنْيَا لَا تَتَأَتَّى اِلَّا بِشَيْءٍ مِنَ ٱلسُّرُورِ امّا
١٥ جای بر جای تفاوتست، فی الجمله ارکان و سروران بر موافقت سلطان در معاطات کؤوس محامات نفوس مهمل ماندنــد، و با بی نوائیِ کارْ بنویِ[5] راهِ نوارا آهنگ کشیدند، و در استعداد آلت جنگ چنگ در دف و چنگ زدند، بطون اناث بر متون فحول اختیار کردند و مُبَطَّنات[6]

(١) بَ جَ زَ: ورزند، ەَ: بورزید، (٢) کذا فی بَ، آ دَ: نایماس، جَ: مایماس، ەَ: نایپاس، زَ: مایماس، (٣) تصحیح قیاسی، — آ: وقو، بَ: وبار، دَ: یوبـار، ەَ: توتر، جَ: بور، زَ: بوبر، نسوی اصل نسخهٔ پاریس ص ٢٩٨: برغو، ص ٣٠٠: برغوا، طبع هوداس ص ٢٢٠، ٢٢١: برغو،
(٤) تصحیح قیاسی، — آ: بوقو، بَ: توبر، ەَ: توتر، زَ: بوتر، دَ: بوبار، جَ: بور، (٥) کذا فی آ ە زَ (رجوع بص ١٧٤ ح ٢)، دَ: بنوی، بَ: بنوبی، جَ: بنوبی، (٦) کذا فی آ جَ دَ زَ، بَ: منطقات، ەَ: منطبات،

با دلی چون کورهٔ آهنگران در تفسیدن و چشمی چون کوزهٔ شکسته در چکیدن با فوجی قلیل و ندبهٔ طویل روان شد و معشوقهٔ ملك‌را بدرود کرد بلك زرع اقبال‌را بدرود،

لَوْ اَغْمَضَتْ مُقْلَةُ ٱللَّيَالِي . عَنَّا زَمَانًا فَنَسْتَطِيبُ

۵ ای روز جوانی که شبت خوش بادا . دیدار من و تو با قیامت افتاد

و چون سلطان با اندك فوجی روان شد اور[1] خان‌را فرمود تا چندانك سبقتی گیرد علم‌را از جای نجنباند[2] و مقاومتی کند، بر وفق آن اشارت طرفة العینی کوشش عاجزانه نمود و لشکر مغول برآنك او سلطانست چون پشت برگردانید ایشان دوان شدند و چون عُقاب بر اَعقاب روانْ ۱۰ چون دانستند که پای از دست داده‌اند و پی گرفته باز گشتند و بنگاه آمدند و اعیان و اجناد و ارکان ملك‌را بر شمشیر گذرانیدند وطعمهٔ ذُباب و لقمهٔ ذِئاب گردانید، عنقای کبریا که در دماغِ خُیَلای هریك بیضه نهاده بود از فَرْخِ فَرَحْ پیِ ادراكِ بیضة الدّیك شد[3]، و هر امانی که ازین جهان فانی توقّع کردند خاك گشت و لباس حیاة بدندان فنا ۱۵ چاك، پیش ازین اگر در رفعت بنات النّعش بودند اکنون باری ابناء النّعش شده اند و خاك و خاشاك‌را[4] فرش،

برین گونه گردد همی چرخ پیر . گهی چون کمانست و گاهی چو تیر
گهی مهر و نوش است و گه کین و زهر . بدین سان بود چرخ گردنده دهر[5]

و سلطان مرحوم از استیفای تمنّی محروم

۲۰ با دلی از ستم و غصّهٔ گیتی بدو نیم . بیم آنست هنوزش که بجان باشد بیم

---

(۱) کذا فی ب د ز، آ: اربر، ج: بور، ه: نوتر، (۲) ز: نجنباند، آ: بجنباند، د: بجنباند، (۳) یعنی از روی جوجهٔ فَرَح بر خاسته در پی بدست آوردن تخم خروس یعنی شیء محال شد: «بَيْضَةُ العُقْر فی بیضة الدّیك بیضها فی عمره مرّة واحدة و قیل انّما هو کقولهم بَيْض الأَنُوق فهو مَثَل لما لا یکون» (لسان باختصار) (۴) آ ب ج ه ز «را»را ندارند، (۵) ج ه ز این بیت‌را ندارند،

اکثر مفردان از سر مستی پای بسته و دست شکسته شده تا وقت آنك
چو یك بهره از تیره شب درگذشت • شباهنگ بر چرخ گردان بگشت
لشکر تتار مردان کار و بوس و باس بر سر قوی فارغ از طلایه و پاس
رسیدند مقدّم ایشان تایماس[1] و عجب آن بود که چون قاآن جورماغون[2] را
۵ بدفع سلطان نامزد می‌فرمود و امرا معیّن روی بتایماس[3] آورد و فرمود
که از میان همه کار سلطان بدست تو مکفیّ شود و همچنان بود، و از
حزم و تیقّظ بر آن که آن جماعت نیز در ترقّب و تحفّظ باشند بی قیل
و قال مانند دبیب نمال در آمدند اور خان[4] از وصول ایشان با خبر
شد حالی ببالین سلطان رفت و او در خواب اوّل شب فارغ از آنك
۱۰ ع، إِنَّ ٱلْحَوَادِثَ قَدْ يَطْرُقْنَ أَسْحَارَا،

f. 108a وَ نَوْمٌ أَرَى فِيهِ خَيَالَ مَسَرَّةٍ • أَلَذُّ جَنًى مِنْ يَقْظَةٍ تَجْلِبُ ٱلْوَسَنْ

چون بتکلیف از رقدت انتباه یافت و از قدرت قهّار اشتباه برخاست
و معاینه دید و دانست که دامن تدبیر در چنگال تقدیر سخت است و
مرکب رای در پای قضا عاجز و سهام حِیَل که بر کمان امکان بر کار
۱۵ شده بود بهدف مقصود نارسیده در کار شکست و میان او و سلامت
بلا حایل شده و بمنزل شرّ نازل شدست پیش از وصول بشام مهمانِ
بیگانه سحر خورد و امن و امان بر سبیل تَرَحال در حال کمر بست امّا
این نوبت مهمان شیرگیر بود و میزبان بر[5] خمار شکن تدبیر آبی سرد
خواست و بر سر ریخت یعنی تا بعد ازین گرم سری[6] در باقی کند و

(۱) کذا فی بَ، آ: تایماس، ہَ: تایماس، دَ: بایماس، جَ زَ: ماعاس،
(۲) جَ: جرماغون، دَ: حورباغون، (۳) کذا فی بَ، آ: ىنایماس،
ہَ: بتایماس، جَ: سابماس، دَ: بهبایماس، زَ: نایماس، (٤) کذا فی
بَ دَ، آ: اربر خان، جَ: بور خان ہَ: توتر خان، زَ: بوبر خان، نسوی اصل
نسخهٔ پاریس ص ۲۳۱ مطابق متن مطبوع ص ۲٤۳–۲٤٤ پنج شش مرتبه: ارخان،
جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۳۳ سه مرتبه: «اورخان» مثل متن، (۵) جَ
«بر»را ندارد، (٦) کذا فی آ دَ ہَ زَ، بَ: گرم سردی، جَ: گرم و سرد،

ممتهنست و هر کجا شیری از پیکار کلبی ممتحن، و استنباط این از آنست که آن جماعت جامهٔ اورا پوشیده بشهر آمده‌اند و بعضی خواصّ جامه و سلاح او باز شناخته و صاحب آمد[1] بعداز وقوف بر آن حال آن جماعت‌را بکشت و فرمود تا تربتی ساختند و شخصی مقتول‌را دفن یعنی ۵ سلطان بودست، و قومی میگویند جامهای دیگر بود که خواصّ او داشتند و او در لباس خرقه حرفهٔ[2] تصوّف می‌کرد[3] و در بلاد و عباد طواف می‌کرد[3]، فی الجمله در هر حال که بود سپری شد و صریع زخم این جهان بی رحم سرسری، و بعد از سالها هر وقت در میان خلایق آوازه در افتادی که سلطان‌را بفلان موضع دیده‌اند بخاصّه در عراق شرف الدّین ۱۰ علیّ[4] طَبْرِشی[5] که وزیر عراق بود مدّتی درین اراجیف بحکم و کار مشغول بود و هر یکچندی در شهرها و نواحی بشارت میزدند که سلطان در فلان قلعه و در بهمان بقعه است، و در شهور سنهٔ ثلث و ثلثین[6] و ستّمایه در اسپیدار[7] شخصی خروج کرد که من سلطانم و آوازهٔ او بأقطار شایع گشت در عهد جنتمور[8] امرای مغول جمعی که سلطان‌را ۱۵ دیده و شناخته بودند فرستادند تا اورا بدیدند چون دروغ گفته بود اورا بکشتند، و در سنهٔ اثنتین و خمسین و ستّمایه جماعتی از تجّار بکار

(۱) کذا فی آ ب ه، زَ: آمذ، دَ: ایذ، جَ بیاض بجای این کلمه،

(۲) کذا فی آ بَ، جَ دَ هَ زَ کلمهٔ «حرفه»را ندارند،

(۳) کذا فی آ بتکرار «می‌کرد»، — بَ: می‌کرد، کرد، زَ: می‌کردند، می‌کرد، جَ: می‌گشت، می‌کرد، هَ: می‌گردد، می‌کند، دَ موضع اوّل‌را ندارد و دوّم: می‌کرد،

(۴) کذا فی بَ دَ، آ جَ هَ زَ ندارند،

(۵) کذا فی آ جَ زَ (= تفرشی)، نسوی ص ۱۳۰: «شرف الدّین علیّ التّفرشی وزیر السّلطان بالعراق کان ... من رؤساء تفرش وهی کورة من کور العراق»، بَ دَ هَ: طبرسی،

(۶) کذا فی آ بَ جَ زَ، دَ: ستین، و این غلط صریح است، هَ بیاض بجای اعداد و در حاشیه برقم: ۶۲۲ (یا) ۶۳۳، — رجوع کنید بمقدمهٔ مصحّح ج ۱ ص قه ح ۶،

(۷) ج دَ هَ اسیدار، آ: اسیدار، بَ: استدار، زَ: اسپندار، رجوع بسابق ص ۱۱۵،

(۸) کذا فی آ جَ، هَ: جین تمور، بَ: حنتمور، دَ: جنتمور، زَ: جنتمور،

روی در راه نهاد، وفای دنیا برین نمط بُوَد جفای آن توانست که چون باشد، دام حبایل‌را جهان نام نهاده‌اند و شبك غوایل‌را زمان چنانك مرکز غموم‌را دل گفته‌اند و محلّ[1] اندیشهارا جان،

ای گشته وجود من همه یکتا تو ❊ آن[2] غم که بس[3] منم ندانم یا تو
۵ غم حلقهٔ دل گرفت دل گفت درآی ❊ بیگانگئی نیست تو مائی ما تو

نه برآنم که کشد هیچ زمن ❊ آنچ بر ما ز صروف زمنست
دور آسایش و آرامش نیست ❊ موسم آفت و دور فتنست
f. 108b یك جهان پر شر و شورست از آنك ❊ دولت شاه جهان ممتحنست
ای جوانمرد بدان کین شر و شور ❊ همه سوز دل یك پیر زنست

۱۰ وَ مِنْ عَجَبٍ یُغْنِي[4] ٱلتَّعَجُّبَ أَنَّنَا ❊ نُحِيلُ ذُنُوبَ ٱلْحَادِثَاتِ عَلَى ٱلزَّمَنْ
وَ نُنْحِی عَلَيْهِ بِٱلْمَلَامِ وَ عِنْدَهُ ❊ كِعَامٌ عَلَى فِيهِ وَلَوْ رُزِقَ ٱللَّسَنْ
وَ هَلْ هُوَ إِلاَّ كَٱبْنِ آدَمَ عَاجِلاً[5] ❊ وَ كُلٌّ بِأَسْبَابِ ٱلْمَنِيَّةِ مُرْتَهَنْ

و در خاتمت حالت او اختلاف است بعضی میگویند چون بکهستان [آمد] آمد شبانه در موضعی که نزول کرد کُردان طمع در استلاب لباس او
۱۵ کردند[6] و اورا زخمی محکم بر سینه زدند و ندانستند که چه کار کردند و چه صیدرا شکار، و این عجب نیست هر کجا همائی است در چنگال جغدی

(۱) کذا فی آ ج، ب د ه ز: محمل، (۲) د: این، (۳) کذا فی آ ب د ز (بس — ظ؟)، ج این بیت‌را ندارد، ه اصل رباعی‌را ندارد،
(٤) کذا فی ج ه، آ ز: یعنی، د: یغنی، ب: ىعى، (٥) کذا فی جمیع النسخ(؟)، — قائل این ابیات معلوم نشد و قریب بیقین است که دوبیت مذکور در ص ۱۸٦، ۱۸۸ از بقیّهٔ همین ابیات است، (٦) در حاشیهٔ ج در این موضع نوشته: — «و سلطان تحقیق بر دست کردان شهید شد چرا که چون سلطان‌را شهید میکنند حرم سلطان ملکه خاتون با معدودی از آن راه بجانب روم افتاد و اتابك مظفّر الدّین ابوبکر مرد فرستاد و خواهررا از روم بشیراز آوردند و تحقیق شد سلطان همان بود که بطمع جامه نادانسته آن بدبختان شهید کردند
چو شاهین باز ماند از پریدن ❊ زگنجشگش لکت (کذا) باید کشیدن»،

خرپوست[1] غوری از قِبَل سلطان در غزنه بود با بیست هزار مرد، یمین
مَلِك بدو سه منزل از غزنه بسوره[2] فرو آمد و رسول بدو فرستاد که
مارا علفخوار معیّن کن تا با هم باشیم که سلطان منهزم بعراق رفت و تتار
بخراسان در آمد تا آنگاه که از حال سلطان چه ظاهر شود، و درین
۵ وقت شمس الملك شهاب الدّین سرخسی که وزیر سلطان جلال الدّین بود
هم بغزنه بود و صلاح الدّین نسائی که از قِبَل سلطان کوتوال بود بر قلعه f. 100a
و شهرستان هم آنجا مقام داشت، خر پوست و امرای او بجواب یمین مَلِك
گفتند ما مردمی غوری‌ایم و شما ترك با هم زندگانی نتوانیم کرد سلطان
هرقوم‌را اِقطاع و علفخوار معیّن فرموده است هریك بمقام خود باشیم تا چه
۱۰ پدید آید، چند بار رسول میان ایشان تردّد کرد بمفصل[3] نرسید و
غوریان بر مضایقت اصرار کردند، شمس الملك وزیر و صلاح الدّین بر
قصد خر پوست اتّفاق کردند و گفتند غوریان عصیان سلطان در دل
دارند یمین مَلِك‌را که خویش سلطانست در ملك غزنه راه نمی‌دهند، و
تمامت لشکرهای غزنه بر نیم فرسنگی شهر مجتمع بودند و لشکرگاه داشتند،
۱۵ شمس الملك و صلاح الدّین کوتوال[4] بر قصد محمّد خر پوست متّفق
گشتند و اورا در باغی ضیافت کردند ناگاه صلاح الدّین نسائی خرپوست‌را
بکارد زد و بکشت و شمس الملك[5] و صلاح الدّین چون اورا بکشتند
پیش از آنك لشکر او واقف شدند خودرا در شهر افکندند و قلعه
ضبط کردند و غوریان متفرّق شدند و بعد از دو سه روز یمین مَلِك

(۱) کذا فی هَ، دَ: خربوست، بَ: حربوست، آجَ: حروست، زَ: خزبوست، نسوی ص ۷۹: اختیار الدّین خربوست، طبقات ناصری ص ۴۴۷: ملك اختیار الدّین محمّد بن علی خزبوست غوری، (۲) کذا فی آجَ (؟)، زَ: بسرده، بَ: بسر ره، دَ: برسرره، هَ: بر سر راه، (۳) آ: بفصل، (۴) کذا فی دَهَ، آبَزَ افزوده‌اند: که از نسا بودند، و این غلط است ظاهراً چه شمس الملك از سرخس بود (رجوع بچند سطر پیش)، جَ: که ازیشان بودند، (۵) آبَدَ: شمس الدّین،

آب جیحون رسیدند یکی در میان ایشان کشتی‌بانانرا گفته بود که من سلطان جلال الدّین ام[1] اورا گرفته از آن حال تفحّص کردند بر قول خود اصرار نمود تا اورا بکشتند و الجنون فنون، القصّه بطولها آن اراجیف و اخبار گَرْدی نکرد[2] کُلُّ شَیْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ لَهُ اَلْحُكْمُ وَ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ،

ذکر یمین[3] مَلِك و اغراق[4] و عاقبت کار ایشان،

چون سلطان محمّد از کنار آب بهزیمت برفت یمین[5] ملك که مقطع هراة بود بهراة رفت و از آنجا بر راه گرمسیر بغزنه رفت، محمّدِ علی

---

(۱) کذا هو مکتوب بعینه فی آ، (۲) یعنی نفی نکرد، رجوع بص ۵۹ س ۸،
(۳) آ ه: یمن، ج: یمن الدّین (فی جمیع المواضع فی هذا الفصل)، د ز: یمن، ب: باصلاح جدید: امین، — چنانکه در ص ۱۴۷ ح ۱ گذشت مؤرّخین از این شخص بانحاء مختلفه تعبیر نموده‌انـد، خود جوینی اورا غالبًا (ص ۱۳۵، ۱۳۷، ۱۴۰) امین مَلِك و گاه امین الدّین مَلِك (ص ۱۳۸، ۱۳۹) می‌نامد و در این فصل همه جا از او بیمین مَلِك تعبیر می‌نماید، نسوی ص ۶۴، ۷۹، ۸۰، ۸۴، ۸۷، ۸۸ همه جا اورا امین مَلِك می‌نامد، و ابن الأثیر ج ۱۲ ص ۲۵۹ مَلِك خان، وطبقات ناصری ص ۲۴۷—۲۴۹ مَلِك خان و مَلِك خانِ هرات، و رشید الدّین طبع برزین ج ۲ ص ۱۲۶ خان مَلِك، وی رئیس قبایل اتراکِ قنقلی (ص ۱۳۹) و خال زادهٔ سلطان جلال الدّین (نسوی ص ۶۴) و دختر وی در حبالهٔ سلطان بود (ص ۱۳۵ و نسوی ص ۸۷)، و ابتدا ازجانب سلطان محمّد خوارزمشاه حکومت هرات بوی مفوّض بود و بعد از او بخدمت سلطان جلال الدّین متّصل گشت و از سرداران معتبر وی گردید (متن همین جا و نسوی ص ۶۴) و بالأخره در وقت عبور سلطان جلال الدّین از آب سند در حدود سنهٔ ۶۱۸ (ج ۱ ص ۱۰۸) در برشاوور بدست لشکر مغول کشته شد (ص ۱۴۰—۱۴۱)، (۴) کذا فی آ، ب بخطّ جدید قبل از اغراق افزوده: ملك سیف الدّین، ج: سیف الدّین اغراق، ه: اغراق ملك، د: ملك اعراق ز: عراق، نسوی اصل نسخهٔ باریس ص ۱۱۰، ۱۱۲: «سیف الدّین بغراق (= یغراق) الخلجی»، و در طبع هوداس ص ۸۰، ۸۱: بغراق، ابن الأثیر ج ۱۲ ص ۲۵۹: «سیف الدّین بغراق (ظ = یغراق) من الأتراك الخلج»، (۵) ب باصلاح جدید: امین،

النّهر بهم افتاده بودند و مجتمع پرشاور[۱] و سرخیل ایشان سیف الدّین اغراق[۲] مَلِك بود رضیّ الملك‌را طمع افتاد که بر سر ایشان رود و ایشان‌را بزند و بعد از آن بر هندوستان مسلّط گردد لشکر برگرفت و بقصد ایشان پرشاور[۳] رفت ترکمانان و خلج اورا بزدند و اورا و اکثر ۵ لشکر اورا بکشتند، برادرش عمدة[۴] الملك در غزنه حاکم بود اعظم مَلِك که پسر عماد الدّین بلخ بود و ملك شیر[۵] که حاکم کابل بود با لشکری غوری که بریشان مجتمع شده بودند بغزنه آمدند و عمدة[۶] الملك‌را در قلعه میان شهر غزنه محاصره دادند و بجنگ مشغول شده مجنیق نهادند تا بعد از چهل روز قلعه بگرفتند، همان روز که قلعه بگرفتند شمس الملك ۱۰ که سلطان جلال الدّین بوقت آمدن از خراسان بهزیمت از پیش مغول بقلعهٔ کجوران[۷] رسیده اورا خلاص داده بود و فرستاده تا در غزنه اسباب و ترتیب پادشاهی ساخته کند بغزنه رسید و بشارت قدوم سلطان جلال الدّین داد و بعد از یك هفته سلطان بغزنه رسید و از جوانب لشکرها روی بدو نهادند و مجتمع گشتند و تجمّل و اسباب سلطنت مرتّب ۱۵ کرد، یمین مَلِك در هندوستان خبر وصول سلطان بغزنه شنود بتعجیل f.100b بخدمت سلطان آمد، اغراق مَلِك با حشم خلج و ترکمانان از پرشاور[۸] هم بخدمت سلطان آمد، اعظم مَلِك و مَلِك شیر و غوریان خلق بسیار هم در خدمت سلطان مرتّب گشتند تا شست[۹] هفتاد هزار لشکر ساخته برو مجتمع گشتند، سلطان جلال الدین با این لشکرها پروان[۱۰] رفت که

(۱) کذا فی ه، آ: برشاور، ج: بیرساوُر، ز: بیرساور، ب: بترساوور، د ندارد، — رجوع بص ۱۴۰ ح ۸، (۲) کذا فی ج د ه، آ ب ز: اعراق، (۳) کذا فی ه، ج: بیرشاوُر، آ: بیرساور، ب: نترشاوور، ز: بیرسا، د: بیرون (کذا)، (۴) ز: عمد، (۵) ب: سیر، (۶) ز: عماد، (۷) کذا فی آ ب ج، ز: کحوران، ه: کحواران، د اصل جمله‌را ندارد، (۸) ب: برشاوور، ج: برشاوُر، آ: مرشاور، د ه ز ندارند، (۹) کذا فی آ، ج ندارد، باقی نسخ: شصت، (۱۰) ج د: بیروان، آ:

بغزنه آمد و حاکم شد، بعد از یکچندی خبر آمد که چنگز خان بطالقانِ بلخ رسیده است و دو سه هزار مغول از راه گرمسیر بطلب یمین[1] مَلِك آمدند، یمین[1] مَلِك لشکری جمع کرد و پیش لشکر مغول باز رفت چون مغولان دیدند که عدد او زیادت است بی جنگی و ملاقاتی باز گشتند
٥ و یمین[1] مَلِك بر عقب ایشان می‌رفت تا بُسْت و تکیناباد[2] از آنجا مغولان بر سمت هراة و خراسان برفتند و یمین مَلِك از راه قُصدار[3] بسبوستان[4] رفت و شمس الملك‌را با خود برده بود در قلعهٔ کجوران[5] بُسْت و تکیناباد[6] محبوس کرد و صلاح الدّین‌را در قلعهٔ غزنه بگذاشت، غزنیان[7] بعد از غیبت یمین ملك خروج کردند و صلاح الدّین‌را بکشتند
١٠ و مثله کرد، و در غزنه قاضی و رضیّ المُلْك و عمدة[8] المُلْك که دو برادر بودند از ترمد حاکم گشتند و بعد از آن اجماع کردند و پادشاهی غزنه بر رضیّ الملك مقرّر داشتند، خلج و ترکان بی حدّ از خراسان و ما وراء

---

(1) دَ: امین، (2) کذا فی هَ، بَ: نکیناباد، دَ: تکاباد، آ: نکاباد، جَ: مکساباد، زَ: کستاباد، — تکیناباد (تکین آباد) که تکاباد محقّقاً نیز گویند شهری بوده است از اعاظم بـلاد بُسْت (= گرمسیر — یاقوت) واقع در حدود شرقی سیستان قدیم و در افغانستان حالیّه تقریباً در ١٦ فرسخی در جنوب شرقی قندهار، و ذکر این شهر درضمن تاریخ غزنویّه و غوریّه بسیار می‌آید و در احسن التّقاسیم مقدسی نام این شهر «بکر آباد» مسطور است و معلوم نشد که بکر آباد آیا تصحیف تکین آباد است یا تسمیهٔ دیگری است همان شهررا و از یاقوت ذکر این شهر بکلّی فوت شده است، (رجوع کنید بطبقات ناصری ص ٢٨، ١١٥ و غیرها، و لباب الألباب ج ١ ص ٣٠٠، و ابن الأثیر ج ٩ ص ٢٨٢، ج ١٢ ص ١٦٤ که سهواً در این موضع اخیر تکاباد طبع شده است، و آثار البلاد ص ٥٢، و اصطخری ص ٢٥٠، و ابن حوقل ص ٣٠٥)، (3) بَ: قصداز، دَ: قصد، (4) کذا فی آ بَ جَ، هَ: بسوستان، دَ: بستوسان، زَ: بشوستان، (5) کذا فی جَ دَ، آ بَ: کحوران، هَ: کخواران، زَ: لحوران، (6) بَ: نکاباد، آ: نکاباد، جَ: مکساباد، هَ: بیکساباد، زَ: کستاباد، دَ ندارد، (7) کذا فی دَ هَ یعنی اهالی غزنه ظاهراً، آ: عرنیان، ب زَ: غزنیان، جَ: غوریان، (8) زَ: عمد،

یك منزل از بکرهار[1] رفته بود باعظم ملك کس فرستاد که میان من و تو پدر فرزندی است من پدرم و تو فرزند اگر رضای من میطلبی نوح جاندار[2]را در مقام و ولایت خود رخصت اقامت مده و مگذار که آنجا باشد اعظم ملك گفت درین حال میان لشکرهای مسلمانان محاربت ۵ و خلاف صلاح نباشد با سواری پنجاه از خواصّ خود بر عقب سیف الدّین اغراق برفت تا میان او و نوح جاندار موافقتی بادید آرد و سیف الدّین اغراق استقبال او کرد و اورا بمجلس شراب با خود بنشاند اعظم ملك سخن نوح جاندار آغاز نهاد و در باب او تشفّع میکرد و اغراق ملك ابا مینمود سیف الدّین اغراق هم در مستی ناگاه برنشست و با ۱۰ سواری صد روی بلشکرگاه نوح نهاد نوح پنداشت که بدلداری او میآید خود با پسران پیش او آمدند و خدمت کرد اغراق ملك مست بود شمشیر بکشید تا بر نوح زند لشکر نوح در حال اورا بگرفتند و پاره پاره کردند چون خبر او بلشکرگاه او رسید مردم او گفتند این خدیعتی بود که اعظم ملك کرد و بهم زفانی نوح آمد تا اغراق ملكرا بهلاکت ۱۵ داد بدین ظنّ اعظم ملكرا فرو گرفتند و بکشتند و لشکر اغراق ملك بر لشکرگاه نوح زدند و نوحرا با پسران او بکشتند در جمله از هر دو جانب بسیار کشته شدند و غوریان هم در آن میان با ایشان جنگ f. 110a کردند و مبالغ کشته آمدند، وهم در آن نزدیك[3] نکاجك[4] و سیّد علاء الملك قندز[5] بفرمان چنگر خان[6] بسر ایشان[6] رسیدند نکاجك[7] امیر ۲۰ لشکر مغول بود و علاء الملك سرخیل چریك پیاده و بقایای آن

(۱) کذا فی آ بَ، جَ: بکرهار، زَ: سکرهار، هَ: تنکرهار، دَ: تکبار، (۲) زَ: جهاندار، (۳) ج زَ: نزدیکی، (۴) کذا فی هَ، آ: بکاجك، ب ج د زَ: بکاجك، (۵) کذا فی دَ (؟)، آ: قندر، بَ: قندر (یا) قندز، زَ: قبدر، هَ: جبدر، جَ: و بذر، (۶—۶) کذا فی ب ه دَ، زَ: بر سر ایشان، آ: بسرای شارب (؟)، جَ: بسرای ساب، (۷) کذا فی هَ، آ جَ: بکاجك، د زَ: بکاجك، بَ: بکاحك،

سرحدّ بامیان[1] است و راههای بسیار بآنجا کشد تا از احوال بر خبر باشد سواری ده دوازده هزار مغول بطلب سلطان از عقب او میآمدند بغزنه آمدند و چون در شهر لشکری نبود بی مانعی تا ناگاه مردم خبر یافتند در شهر آمدند و مسجد آدینه بعضی بسوختند و خلق هرکرا ۵ در کویها و شوارع یافتند بکشتند و بعد از یك روز مقام قلاوز گرفته بر عقب سلطان بپروان[2] رفتند و آنجا با سلطان مصاف دادند سلطان غالب آمد لشکر مغول با خدمت چنگز خان رفتند بطالقان، چون سلطان مظفّر آمد بسبب نزاعی که خلج و ترکان و غوریان‌را بر سر مقاسمت اسبان غنیمت با خوارزمیان رفت مخالفت در میان لشکر سلطان افتاد ۱۰ اغراق مَلِك[3] و اعظم مَلِك با تمامت خلج و ترکان و غوری برگشتند و بر راه پرشاور[4] برفتند و سلطان با لشکر تُرك و خوارزمی که با او بماندند روی بغزنه نهادند[5]، اغراق ملك و اعظم ملك و دیگر امراء خلج و ترکان و غوری چون از سلطان برگشتند ببکرهار[6] رفتند که اِقطاع اعظم ملك بود اعظم ملك ایشان‌را ضیافتها فرمود و اقامت نزلها ۱۵ کرد و مراعاتها بجای آورد امّا میان نوح جاندار[7] که امیری از خلج بود و پنج شش هزار خانه خیل داشت و میان اغراق ملك کراهیت و عداوت بود اغراق ملك با بیست هزار مرد روی بپرشاور[8] نهاد و نوح جاندار[9] ببکرهار[10] بعلفخوار بایستاد، چون سیف الدّین اغراق ملك

---

(1) آ دَ: بیروان، بَ: بیروان، هَ زَ: بیرون، — رجوع بص ۱۳۶ ح ۲، (2) آ: بیروان، بَ: بیروان، جَ: بیرون، دَ هَ: بیرون، زَ ندارد، (3) جَ افزوده: و شیر ملك، (4) کذا فی هَ، آ: برشاور، بَ: برشاوور، جَ: برشاوَر، زَ: برساور، دَ: برساوز، (5) ج د ز: نهاد، (6) کذا فی بَ، آ: ببکرهار، دَ هَ: بتکرهار جَ: سکرهار، زَ: سکرها، (7) زَ: جهاندار، (8) کذا فی هَ، بَ: ببرشاوور، آ: ببرشاور، دَ زَ: ببرساور، جَ اصل جمله‌را ندارد، (9) زَ: جهاندار، (10) کذا فی بَ، آ: ببکرهار، زَ: بکرهار، هَ: بتکرهار، دَ: به تکار، جَ اصل جمله‌را ندارد،

اغیار و چشمهٔ حکم بی غبار باشد و ندانست که حقّ تعالی هم در دنیا مکافات کند و در عقبی خود جزا و سزا او داند،

هرچه کنی عالم کافر ستیز ٭ بر تو نویسد بقلمهای تیز

چون سلطان محمّد از آب ترمد بگذشت بر عزم فرار رسولی بخوارزم ۵ فرستاد تا مادرش با حرم دیگر متوجّه مازندران گردند و بحصون آن تحصّن کنند ترکان بر وفق اشارت پسر روان شد و دیگر پسران که نوادگان او بودند و حرمهارا با خویشتن ببرد و لشکرهارا با اعیان خانان در خوارزم بگذاشت و هنگام حرکت جماعتی از صاحب طرفان که بر سبیل نوا موقوف بودند بفرمود تا تمامت‌را بجیحون انداختند الاّ قومی‌را که نه ۱۰ در صدد پادشاهی بودند و او با فرزندان وخزاین متوجّه مازندران شدند[1] از راه دهستان و ناصر الدّین وزیر در خدمت ایشان بود، چون سلطان بمازندران رسید ترکانرا با حرمها بقلاع لارجان[2] و ایلال[3] فرستاد، و سبتای[4] بر عقب سلطان بمازندران رسید بمحاصرهٔ قلاع مذکور لشکر بنشاند و از قضا آن بود که در هیچ عهد کس نشان نداده بود ۱۵ که قلعهٔ ایلال[5]را بذخیرهٔ آب احتیاج افتاده است چه آب کشان سحاب سکّان قلعه‌را از ادّخار آب حیاض مستغنی داشته‌اند و سحاب بگریهٔ خود دهان اهالی آنرا خندان چون لشکر بمحاصرهٔ آن بنشست باران نیز بستیز f. 110b برخاست و چون دولت ازیشان باز ایستاد،

سلطان کسی بود که ز پیلان آب کش
۲۰ میدان خاك‌را ز هوا بخشد آب خوش

---

(۱) ج د ز: شد، (۲) کذا فی آ ج د ه ز، ب: لارحان، (۳) کذا فی ب و کذا فی تاریخ النّسوی اصل نسخة باریس ص ٥٤ و طبع هوداس ص ٦٠: «و هی من امّهات قلاع مازندران»، ج: ایلال، آ: ایلان، د ه ز ندارند، نسخ طبقات ناصری: «قلعهٔ لال طبرستان»، (٤) کذا فی آ، ب ج ه ز: سنتای، د: سبنای، (٥) کذا فی ه، آ: املال، ج ز: ایلال، ب: ایلان، د ندارد،

لشکرهای خلج و ترکمان و غوری[1]را نیست کردند، فی الجمله آن بیست سی هزار[2] خلج و ترکمان و غوری[1] بعد از آنک از نزدیك سلطان جلال الدّین برفتند بکمتر از دو سه ماه همه کشته و متفرّق شدنـد چه بدست یکدیگر و چه بدست لشکرهای چنگز خانی و ازیشان اثر نماند،

ذکر والدهٔ سلطان ترکان خاتون،

اصل او [3]قبایل اتراك اند[3] که ایشان‌را قنقلی[4] خوانند و ترکان[5] بسببِ انتمایِ نسبتْ جانب ترکان[6] رعایت نمودی و در عهد او مستولی بودند و ایشانرا اَعجمیان[7] خواندندی از دلهای ایشان رأفت و رحمت دور بودی و ممرّ ایشان بر هرکجا افتادی آن ولایت خراب شدی و رعایا بحصنها تحصّن کردندی و بحقیقت سبب ظلم و فتك و ناپاکی ایشان دولت سلطانرا سبب انقلاع بودند،

قَوْمٌ تَرَى ٱلصَّلَوَاتِ ٱلْخَمْسَ نَافِلَةً ٠ وَتَسْتَحِلُّ دَمَ ٱلْحُجَّاجِ فِي ٱلْحَرَمِ[8]

و ترکان خاتون‌را درگاه و حضرت و ارکان دولت و مواجب و اِقطاعات جدا بودی و مع هذا حکم او بر سلطان و اموال و اعیان و ارکان او نافذ و ترکان‌را مجلس انس و طرب در خفیه مرتّب بود و بسیار خاندان قدیم‌را واسطه او شد که منقلع[9] گشت و چون ملکی یا ناحیتی مسلّم شدی صاحب[10] آن ملك‌را بر سبیل ارتهان بخوارزم آوردندی تمامت‌را در شب بدجله انداختی و غرض آن داشتی تا ملك پسرش بی زحمت

(۱—۱) این جمله از آ ج د بکلّی ساقط است، (۲) کذا فی ب، ه ز: آن سی هزار، (۳—۳) ب باصلاح جدید: از بعضی از قبایل اتراك است، (۴) کذا فی ج ه، ب: قنقلی، ز: قبقلی، د: قبلقی، (۵) کذا فی ب ج د ه ز، آ: ترکان، ه افزوده: خاتون، (۶) جمع تُرْك، (۷) کذا فی ب ج د ه ز، آ: اعجبان، (۸) من قصیدة للمتنبّی مطلعها: ضَيْفٌ أَلَمَّ بِرَأْسِي غَيْرَ مُحْتَشِمِ الخ، و اصل بیت المتنبّی: شیخ یری الصّلوات الخمس الخ، (۹) آ ب ه: مستقلع، (۱۰) ب باصلاح جدید: اصحاب،

ترکان خاتون مادر سلطان محمّد خوارزمشاه و حرمهای او در اسر لشکر مغول

(نقل از یک نسخهٔ بسیار قدیمی از جامع التواریخ در کتابخانهٔ ملّی پاریس)

(To face p. 200) (Suppl. pers. 1113, f. 8.)

تا در مدّت ده پانزده روز آب نماند باضطرار ترکان خاتون و دیگر حرمها و ناصر الدّین وزیر بنشیب آمدند همان ساعت که ایشان بپای قلعه رسیدند روز از ترش روئی نقاب سحاب فرو گذاشت و میغ در میغ بست و دست بگریه برد حکایت بط بود که با ماهی گفت ع، عالم ۵ پس مرگ ما[1] چه دریا چه سراب، ترکان خاتون‌را با پسران و حرمها و ناصر الدّین بطالقان بخدمت چنگز خان بردند در شهور سنهٔ ثمان عشرة و ستّمایه چون بخدمت او رسیدند ناصر الدّین‌را سیاست کردند و آنچ پسرینه بودند از فرزندان سلطان هرچند خرد بودند بکشتند و باقی آنچ عورتینه بودند از بنات و اخوات و خواتین که با ترکان بهم بودند چنگز ۱۰ خان ایشان‌را می‌فرمود تا روز کوچ بآواز بر مُلك و سلطان نوحه کردندی، چون جلال الدّین سلطان[2] بر آب زد حرم اورا با ایشان مضاف کردند، ترکان خاتون‌را بقراقورم[3] فرستادند چند سال در ناکامی بسر آورد و در شهور سنهٔ ثلثین و ستّمایه گذشته شد[4]، و آنچ دختران بودند دو دخترا بجغتای داد یك دخترا جغتای بسرّیتی مخصوص ۱۵ کرد و دیگر دخترا بوزیر خود قطب الدّین حبش عمید داد و از آنچ نصیب اردوی دیگر افتاده بود یك دخترا بعبید حاجب دادند، و بعد ازین حالت از حرمهای سلطان جلال الدّین که جورماغون[5] بگرفت از[6]

---

(۱) آ: من، (۲) کذا فی آ ب، ج د ه ز: سلطان جلال الدّین، (۳) کذا فی آ د، ب ه ز: بقراقوروم، ج: بقوراقوروم، (۴) در حاشیهٔ ج در این موضع نوشته: «حاشیهٔ محمّد منجّم: و از سبب بد بختی این عورت نسل شاهان خوارزم که از پادشاهان دیگر بعلم و هنر و شمشیر ممتازند خاصّهٔ سلطان جلال الدّین خوارزمشاه که تیغ او از جرم خرشید [و] نام او از رستم جمشید مشهورتر است بجملگی بر افتادند تا که در وقت رفتن هلاکو ببغداد از جمله ذکور ایشان یك تن مانده بود که بیکبار بر افتادند این بد بخت ترکان مادر سلطان محمّد بن تکش خوارزمشاه فسق و فجور داشت و خون چندین بی گناه میریخت، او رفت و نام بدش ماند در جهان»، (۵) ج ز: جرماغون، ه: جورماغون، د: جورباغون، (۶) ج «از»را ندارد،

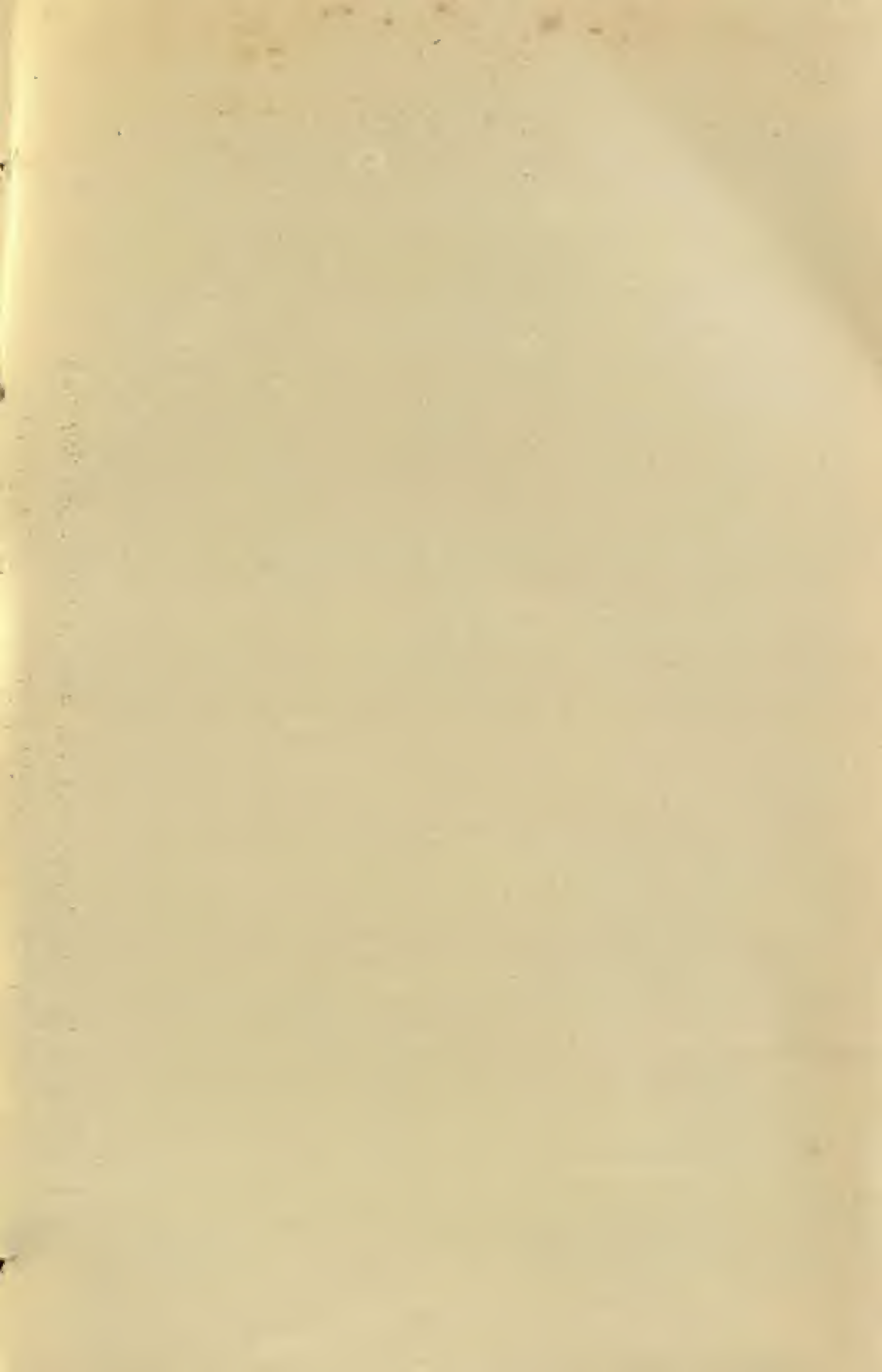
جلال الدّین دختری دو ساله داشت که آنرا هم ترکان می‌گفتند بخدمت قاآن فرستاد قاآن فرمود تا در اردو دختررا تربیت می‌کردنـد تا بوقت آنك پادشاه زادهٔ جهان هولاکو متوجّه ممالك غربی شـد منکو[1] قاآن فرمود تا ترکان‌را در خدمت هولاکو فرستادند تا بکسی دهـد که لایق
۵ باشد چون صاحب موصل بسوابق خدمات و لواحق آن از امثال ممتاز بود ترکان‌را بانواع جهاز تمام بپسر او ملك صالح داد و بر سنّت شریعت عقد نکاح بستند و بر رسم و ترتیب مغولان آلات جهاز دادند و این حال در شهور سنهٔ خمس و خمسین و ستّمایه بود،

ذکر احوال سلطان غیاث الدّین،

۱۰ نام او پیر شاه[2] بود و ملك کرمان نامزد او امّا اَلْعَبْدُ یُدَبِّرُ وَ اللهُ یُقَدِّرُ بوقت آنك پدرش از عراق بجانب مازندران رفت حرمهارا با قلعهٔ قارون[3] فرستاد و سلطان غیاث الدّین‌را هم در آنجا بگذاشت تا چون سلطان محمّد انار الله برهانه در جزایر آبسکون غریق دریای هلاکت

---

(۱) کذا فی آ، هٔ: مونك کا، ب دَ جَ زَ: مونککا، (۲) ضبط این کلمه در کتب تاریخ بطور صراحت یافت نشد ولی از مقایسهٔ نسخ قدیمهٔ جهانگشای و غیر آن با یکدیگر قریب بیقین میشود که صواب در آن «پیر شاه» است بضبط متن حاضر، — ب هٔ زَ: پیر شاه (= پیر شاه)، جَ: پیرشاه، آ: بیرشاه، دَ: بیر ساه، و در تاریخ نسوی اصل نسخهٔ وحیدهٔ پاریس این کلمه هفت یا هشت مرتبه مسطور است و در جمیع موارد بیرشاه بدون نقطه (در کلمهٔ اوّل) نوشته شده است مگر در یك موضع (ص ۹۶) که بیرشاه دارد، و در طبع هوداس همه جا: پیر شاه (بضبط متن حاضر)، و در اغلب نسخ تاریخ گزیده غالبًا: پیر شاه (= پیر شاه)، دُسُن d'Ohsson مؤلّف تاریخ کبیر مغول بفرانسه در ج ۱ ص ۱۹٤ این کلمه‌را تیز شاه Tiz-Schah خوانده است و آن ظاهرًا تصحیف و مخالف با عامّهٔ نسخ قدیمه است، و در تاریخ ابن الأثیر و جامع التّواریخ و وصّاف نام این شاهزاده‌را گویا بهمان علّت مشکوکیّت ضبط آن بهیچ وجه ذکر نکرده‌اند بل فقط بلقب «غیاث الدّین» اکتفا نموده‌اند،
(۳) کذا فی جمیع النّسخ، رجوع بص ۱۱۲ ح ۱،

فصل زمستان بود در ریّ عزیمت اقامت کردند، ناگاه سلطان جلال الدّین چون شیر که مغافصةً در میان رمهٔ آهو افتد برسید و در وثاق او نزول کرد سلطان غیاث الدّین مستشعر شد اورا ایمن کرد و بامدادرا امرا و اعیان حشم غیاث الدّین بخدمت آمدند از آن جماعت جمعی که
۵ ماسکهٔ عقلی عنان گیر ایشان بودست و در مقدّمه هوای خدمت او در دل داشتند بارتفاع درجه و سموّ رتبت اختصاص یافتند و قوی که نه بر جادّه[1] بودند و تهییج فتن می‌کرده فرمود تا بر درگاه ایشانرا سیاست کردند و سلطان غیاث الدّین با جمعی خواصّ در خدمت او بماند اورا بنظر شفقت برادری می‌نگریست تا روزی در میان مجلس نشاط شراب
۱۰ سبب سرهنگی که از خدمت او بنزدیك پسر خرمیل مَلِك نصرت[2] رفته بود با ملك نصرت می‌گوید که چرا مفرد[3] مرا بخویشتن راه دادهٔ و ملك نصرت از خواصّ ندمای سلطان جلال الدّین بود و از وجوه امرا و محلّ اعتماد و در خلوت سلطان جلال الدّین با او مزاح کردی و او نیز سخنهای مضحك گفتی بر سبیل مطایبه غیاث الدّین‌را گفت که
۱۵ سرهنگ‌را نان باید تا خدمت کند سلطان جلال الدّین تغیر احوال برادر مشاهده کرد نصرت ملك‌را بچشم اشاره کرد تا بیرون رود و سلطان غیاث الدّین چندان توقّف نمود که روز بآخر کشید و سکر غلبه کرد او نیز باز گشت و گذر بر خانهٔ ملك نصرت بود کس فرستاد که مهمان خواهد حالی از خانه بیرون آمد و سلطان غیاث الدّین‌را از اسب فرو
۲۰ آورد و در خانه رفتند و مجلس شراب آراسته کرد و دورها پیاپی شد و مستیها بغایت کشید سلطان غیاث الدّین عزیمت مراجعت کرد چنانك رسم باشد ملك نصرت اورا برنشاند و در خدمت رکاب روان شد ناگاه سلطان غیاث الدّین دست بکارد زد و میان هردو کتف او بر درید

(۱) ه، افزوده: مستقیم، (۲) «نصرة الدّین محمّد بن الحسین بن خرمیل» (نسوی ص ۱٤۰)، (۳) یعنی نوکر و ملازم، رجوع بص ۲۰۲ ح ۱،

شد و لشکر مغول بگذشتند از قلعه بیرون آمد و چون مملکت کرمان‌را پدرش نامزد او کرده بود متوجّه آن جانب شد، شجاع الدّین ابو القاسم که مفردی[1] بود از جملهٔ ملك زوزن موسوم بکوتوالی حصار و قلعهٔ جواشیر[2] بود چون جهان در آشوب می‌دید اورا در قلعه راه نداد و نزلها پیش فرستاد بعذر آنك این حصاررا از کوتوالی امین چاره نخواهد بود من همان بندهٔ قدیم ام که از فرمان شما اینجا نشسته ام، سلطان غیاث الدّین چون دانست که او بر سر ضلالت است مکاوحتی ننمود و با جماعتی که مصاحب او بودند عنان برتافت و بعراق آمد از هر جانبی سواد[3] مردان و شُذّاذ[4] امرا که مختفی بودند برو جمع شدند و براق حاجب و اغول ملك بخدمت او متّصل گشتند و قصد اتابك سعد کردند و بجانب او تاختن[5] اتابك در موضعی بود که آنرا دینه[6] می‌خوانند از معرّت[7] او بجست و لشکر او چون برسیدند چهار پای بسیار از همه نوعی بیافتند و از آنجا مراجعت کردند، براق حاجب‌را با وزیر او[8] تاج الدّین کریم الشّرق مقالتی افتاد خشم گرفت و با حشم خود عزم جانب هندوستان کرد، چون سال سنهٔ[9] تسع عشرة و ستّمایه شد غیاث الدّین قصد فارس کرد اتابك شهررا خالی بماند لشکر او در شهر رفتند و غارت کردند و از آنجا بخوزستان رفتند و بعدما که با مظفّر الدّین وجه السُّبُع مقالتی رفت مصالحه جستند و مراجعت کردند چون

---

(۱) مفرد چنانکه از چندین موضع این کتاب معلوم میشود یعنی نوکر و ملازم و نحو آن است، (۲) کذا فی آ، ب ج د ه: کواشیر، ز: لواشیر، (۳) کذا فی آ ب ز، د: شواد، ه: سوار، ج ندارد، (۴) آ ب د ه ز: سداد، ج: شراد، — تصحیح قیاسی، (۵) ب ج ه افزوده‌اند: بردند، ز افزوده: آوردند، د اصل جمله‌را ندارد، (۶) کذا فی د (؟)، ب: دینه‌ئی، ه: دینه، ز: ذینه، آ: دمنه (کذا)، ج: دست (کذا)، (۷) کذا فی د ه ز، ب باصلاح جدید: مضرّت، آ: معرب، ج: معرس، (۸) یعنی وزیر غیاث الدین (سوی ص ۱۴۲)، (۹) ج «سنه»را ندارد،

از آنجا کوچ کرد چنانك ایشان‌را خبر نبود و بخوزستان آمد و باعلام حال خود رسولی پیش براق حاجب فرستاد بکرمان و میان ایشان باز تأکید مواثیق رفت و میعاد کردند که در بیابان وَرْکوه[1] براق بخدمت استقبال کند و سلطان غیاث الدّین آنجا رسیده باشد، بر میعادی که بود
۵ براق با چهار هزار مرد برسید و دو سه روز شرایط خدمت بجای آورد و با سلطان جماعتی خواصّ که بودند پانصد نمی‌کشیدند براق‌را اندیشه در سر افتاد که مادر اورا در حباله آرد از موضعی که جای امثال او بود فراتر آمد و با سلطان بر نهالیچه نشست و محلّ خدم و خول اورا هریك بنزدیك یکی از امرا تعیین کرد و اورا در محاوره
۱۰ خطاب بفرزند اعزّ آغاز نهاد و بخطبهٔ والدهٔ او رسول در راه کرد سلطان چون آن حالت مشاهده نمود و منعرا سامان نبود آن کار برأی مادر تفویض کرد مادرش نیز بعد از ابا و منع و کثرت جزع و فزع تن درداد تا عقد بستند و بعد از کثرت الحاح با جمعی از خادمان سرای زره در زیر قبا پوشید و در خانه رفت و کار زفاف باتمام رسانید و
۱۵ درین حالت روان فردوسی که برایحهٔ از روایح فردوس مخصوص باد درین معنی که گوئی صورت این حال‌راست گفته است،

چو از سرو بن جای گردد تهی ٭ بگیرد گیا جای سرو سهی

و ایراد بیتی که ادیب ظریف فرید الدّین بیهقی‌راست در حقّ یکی که بعد از شرف الملك در دست وزارت بنشست درین موضع نیك بر دوخته است و لایق، f. 112a

سر از جای فرا کن تا ببینی ٭ چه کندست[2] این که بر جایت نشستست

چون بشهر رسید و روزی چند بر آن بگذشت از اقربای براق دو کس

(۱) کذا فی آ ز، ب د: ورکو، ج: وررکوه، ه: ابرقویه، — مراد شهر ابرقوه است «و اهل فارس یسمّونها وَرْکُوه و معناه فوق الجبل» (یاقوت)،
(۲) ج: کندهست،

فریاد بر آمد که ملك‌را بکشتند از بامها خشت وکلوخ پرّان شد غیاث الدّین اسب بجهانید و از آن کوچه بجست و بخانه رفت و سلطان جلال الدّین‌را ازین حالت در حال اعلام کردند بامداد بخود بعیادت او آمد و فرمود که جرّاحان‌را حاضر کردند کار خود از دست درمان در f. 111b
۵ گذشته بود چون کارد از استخوان یك دو روزرا جان تسلیم کرد سلطان جلال الدّین فرمود تا تمامت امرا و اعیان و حشم و ارکان و خدم و ارباب شهر اصفهان تعزیت او داشتند و لباس از پلاس کرد و غیاث الدّین از خجلت این حرکت نا لایق از خدمت برادر یك هفته تقاعد نمود و بعدما که سلطان جلال الدّین فرمود تا اورا بیرون درگاه حاضر
۱۰ آوردند و بر زفان امرا باز خواست بلیغ بتقدیم رسانید جماعتی معتبران حضرت واسطه گشتند و اورا بخدمت سلطان آوردند از فرط شرم و حیا سر در پیش افکنده و زفان عذر گنگ گشته بود چون روزی چند برآمد و ازین حرکت شرمسار بود و از برادر مستشعر چون تاینال[1] بدر اصفهان آمد و سلطان جلال الدّین لشکر بیرون کشید او با خواصّ
۱۵ لشکر خود بـاز گشت و بر راه لور عزم خوزستان کرد و آن اندیشه سبب کودکی و دل شکستگی سلطان بود چون بنزدیك خُسْران خود هزارسف و دیگر امرا رفت اورا اعزاز و اکرام کردند و خُسْران از خوف خُسْران خود از جانب سلطان صلاح کار خود و از آن او در آن دیدند که اورا از آنجا[2] بفرستادند مادر و امرارا در تستر بگذاشت[3] خلیفه
۲۰ اورا تشریفات بسیار فرمود و او متوجّه آلموت شـد و یکچندی آنجا بایستاد و علاء الدّینِ الموت مورد اورا باجلال و تعظیم تقدیم نمود و نزلهائی که لایق چنان پادشاه زاده افتد متواتر می‌داشت تا ناگاه احتیاطرا

(۱) آ ز: مایبال، ه: تانبال، ب: بابنال، ج: باسال، د: مانبال، — رجوع بص ۱٦۸ ؛ (۲) د افزوده: ببغداد،
(۳) ج افزوده: و متوجّه حدود بغداد شد،

رضوا بصفات[1] ما عدموه جهلا . و حسن القول من حسن الفعالِ

ای چرخ تا چند از شعوذه و مکر تو، و ای فلك تا کی از ظلم و جور تو، هر سلطانی‌را در بند هر شیطانی اندازی، و هر لئیمی‌را امیر هر کریمی گردانی، و هر پادشاهی‌را در چاهی افکنی، و هر ناسزائی‌را از تختهٔ[2] ۵ مذلّت بر تخت عزّت نشانی، و ای یار غافل و دوست عاقل ازین بند پند برگیر تا در بند نفس امّاره نیفتی و درین سر گذشتها بچشم اعتبار نگر و پای کشیده‌دار تا دارِ مقامگاهِ سرت نشود،

كَفَاكَ عَنِ ٱلدُّنْيَا ٱلدَّنِيَّةِ مُخْبِرًا . عُلُوُّ مَوَالِيهَا وَ حَطُّ كِرَامِهَا

وَ أَنَّ رِجَالَ ٱلْعِزِّ تَحْتَ مَدَاسِهَا . وَ أَنَّ عَبِيدَ ٱلْعِزِّ فَوْقَ سَنَامِهَا

۱۰ هر تیر که از شست قضا و قدر آید

جز دیده و دلهای عزیزانش سپر نیست

هر محنت و غم کان ز فلك روی نماید

جز مسکن مسکین غریبانش گذر نیست

هرکس بدری در شود آخر چو شب آید

۱۵ بیچاره غریبی که ورا خانه و در نیست

آهی که برآرد ز سر سوز غریبی

در هاویه مانندهٔ آن آه شرر نیست

اشکی که باراند از دیده غریبی

آن جز همه زردابه و جز خون جگر نیست

f. 112b هان تا نزنی طعنه تو در حال غریبان

کز سینهٔ پر سوز غریبانت خبر نیست

---

(۱) کذا فی ب ج د ه ز، آ: بصفات، — تصحیح مصراع اوّل این بیت برای راقم حروف میسّر نشد، (۲) کذا فی ه، ب: تخت، آ: بخت، د: بخت، ج ز: خاك،

بنزدیك سلطان غیاث الدّین آمدند و گفتند که بر براق اعتماد نتوان کرد فرصتی یافته‌ایم اورا از دست برداریم تو سلطان باشی و ما بنده و فرمان بردار، طیب طینت و پاکی جبلّت اورا رخصت نداد که نقض مغلّظات و مواثیق کند و قوّت ایمان که آیمان‌را بشکند و این کاررا ٥ مهمل باند،

همیشه بنرمی تن انـدر مـده ٭ بموضع در افکن در ابرو[1] گره
بنرمی چو حاصل نگردد مـراد ٭ درشتی ز نرمی در آن حال بـه

چون زوال ملك خاندان ایشان بود و ابتدای دولت معاندان یکی که از معتمدترین غلامان و خاصگیان غیاث الدّین بود این معنی‌را در خلوتی ١٠ با براق بگفت حالی از خویشان و سلطان غیاث الدّین بحث آن کرد بقصد آن اندیشه اقرار آوردند بابتدا خویشان‌را فرمود تا هم در ساعت در حضور جماعت اعضای ایشان پاره پاره کردند و سلطان‌را با هرکه تعلّق بدو داشت موقوف گردانید و بعد از یك دو هفته سلطان‌را رشته در گردن کردند تا خبه[2] کنند فریاد بر کشید که آخر نه پیمان بسته ایم ١٥ که قصد یکدیگر نه اندیشیم بی بادرهٔ حرکتی چگونه بر نقض آن اقدام روا میدارد مادرش چون آواز پسر بشنید و بدانست که گردن بچنبر بیرون کردست از سوز جگر و شفقت بر پسر امساكِ طاقت نتوانست عویل و زفیر بر آورد اورا نیز خبه[3] کردند و برین منوال تمامت لشکر اورا در تنور بلا انداختند و پیمانهارا خلاف کردند و سوگندهارا باطل ٢٠ و خاك در چشم عهد زدند،

---

(۱) دَ هَ: بر ابرو، بَ جَ زَ: بابرو،
(۲) کذا فی جَ زَ، دَ: خفه، بَ (باصلاح جدید): خفه، آ: حفه، هَ: خنقه، — مادّهٔ خ ن ق در عربی بمعنی خبه کردن است ولی خصوص کلمهٔ «خنقه» بهیچ ضبطی باین معنی بیامده است ظاهرًا،
(۳) کذا فی جَ زَ، بَ (باصلاح جدید) دَ: خفه، هَ: خنقه، آ: حمه،

الملك ساوهٔ[1] را بر سبیل اتابکی و تدبیر مملکت در خدمت او بفرستاد
چون بریّ رسید طرف نشینان عراق بر خلاف و عصیان او اتّفاق کردند
سلطان محمّد شرف الدّین امیر مجلس‌را که خادمی بود با لشکری بمدد
پسر فرستاد و بعد از مخاصمت بریشان مظفّر آمد و آکثر امرای عراق‌را
۵ بگرفت و هیچ کس‌را آسیبی و مکروهی نرسانید و بر همه ابقا کرد و با امکان
مقدرت و ابقای مادّهٔ حیات که امید ایشان از آن انقطاع پذیرفته بود
زلّات و هفوات همه عفو کرد و اِقطاع و ولایت بر هر یك مقرّر داشت
بدین رأفت همه مطیع گشتند و ضمایر از نفاق بزدودند، تا بوقت آنك
خبر رسید که سلطان محمّد منهزم از ما وراء النّهر مراجعت کردست عماد
۱۰ الملك‌را بخدمت او فرستاد تا سلطان‌را بعشوهٔ مدد عراق آنجا کشید و
پسر او رکن الدّین باستقبال پدر شد و چون کاری دست فراهم نداد و
سلطان متوجّهٔ مازندران شد رکن الدّین آهنگ راه کرمان کرد با چند
خاصّگی معدود بکواشیر رسید جمعی از افراد و اجناد ملك زوزن آنجا
مانده بودند بعدما که استشعار بدیشان راه یافته بود و قصد فرار کرده
۱۵ چون بشناختند که سلطان رکن الدّین است بخدمت او مبادرت نمودند
و از هر گوشهٔ اقوام روی بدو نهادند خزانهٔ ملك زوزن‌را که آنجا بود
در بگشاد و بلشکر داد و از آنجا باز عزم عراق کرد، چون باصفهان
رسید شُذّاذ[2] لشکر و پراگندگان امرا برو جمع شدند و قوّت گرفت

وصّاف و صاحب روضة الصّفا و غیرهم، و عجب آنست که ضبط نام این هر سه برادر
یعنی جلال الدّین منکبرنی و غیاث الدّین پیر شاه و رکن الدّین غور سانجی هر سه
مشکوك است و قراءت هیچکدام علی وجه التّحقیق معلوم نیست و هیچیك از معاصرین
ایشان گویا از غایت شهرت در عصر خود بضبط این اسماء نپرداخته‌اند و بعد از زوال
دولت مستعجل ایشان چنان بسرعت ذکرشان از السنه و افواه افتاد که حتّی نام ایشانرا
نیزمردم فراموش کردند و اکنون ضبط اسماء این سه برادر تقریباً یکی از الغاز
لاینحلّ تاریخ شده است،	(۱) جَ: ساوجی،	(۲) آ جَ دَ: سداد،
بَ در اصل شداد بوده بعد نقطهٔ شین‌را تراشیده‌اند، هٔ زَ: سران — تصحیح قیاسی،

ذکر سلطان رکن الدّین[1]،

بوقت آنك سلطان محمّد از عراق باز گشت پسر خود سلطان رکن الدّین‌را که غور سانجی[2] نام او بود نامزد ملك عراق کرد اورا با اُهبتی و عُدّتی که لایق چنان ملك و چنان سلطانی باشد روان کرد و عماد

---

(۱) این عنوان از آ ه ساقط است بدون بیاض بجای آن، (۲) کذا واضحاً فی ه، ز: عورساحی، آ: اعورسانبی، ب: اغورسابیی، ج: اعورسابیی، د: اغور سابیی، در نسوی نسخهٔ وحیدهٔ پاریس هشت مرتبه این نام مذکور است، سه مرتبه: عورشاکحی (ص ۳٦، ۹۷، ۱۰۱)، و سه مرتبه عور ساکحی (ص bis۲٦۲)، ویك مرتبه عور ساکحی (ص ۱۰۲)، و یك مرتبه عور شانجنی (ص ۱۷۷)، و در طبع هوداس همه جا: غورشایجی، نسخ طبقات ناصری: غور شانسی، غور سباستی، غور بشانسبی، نسخ تاریخ گزیده: غورسانجی، غورسانجی، غورسایجی، غوری سایجی، غورسابجی، غور سانجی، نسخ حبیب السّیر: غورسانجی، غورسایجی، — ضبط نام این شاهزاده علی وجه التّحقیق معلوم نشد کثرت اختلافات نسخ قدیمه و جدیده از جهانگشای و غیر آن چنانکه ملاحظه میشود بحدّی است که اعتماد از همهٔ آنها برداشته میشود ولی دو نفر از قدمای مورّخین که معاصر این شاهزاده بوده‌اند یعنی نسوی و صاحب طبقات ناصری وجه تسمیهٔ برای این کلمه ذکر میکند که برای متبحّرین در لغات ترکیّهٔ راهی نشان میدهد و شاید از روی این وجه تسمیه بتوانند ضبط حقیقی این کلمه‌را تعیین نمایند، نسوی گوید (نسخهٔ پاریس ص bis۲٦۲ = طبع هوداس ص ۲٦): «وکان سبب تسمیته عورساکحی (کذا) انّه وُلد یوم وردت البشارة علی السّلطان بتملّك الغور»، و در طبقات ناصری گوید (نسخهٔ پاریس متمّم فارسی ۱۸۲ ورق a۲۲۱): «ولادت او شبی بود که دیگر روز آن سلطان معزّ الدّین محمّدِ سام طاب ثراه از خوارزم باز گشت در شهور سنهٔ احدی و ستّمایه اورا بدان سبب غور شانسی (کذا) نام کردند یعنی غوری شکن»، و در متن هیئت «غور سانجی» اختیار شد بجهت آنکه این هیئت صریحِ یکی از نسخ جهانگشاست که هرچند جدید ولی بالنّسبه متقن و مضبوط است یعنی نسخهٔ ه، و دیگر آنکه هیئت «سانجی» با کم و بیش اختلاف (سانجی، سانثی) در بسیاری از نسخ قدیمه غیر جهانگشای نیز چنانکه ملاحظه شد بنظر رسید، و بسیاری از معتبرین مورّخین نام این شاهزاده‌را گویا بهمان ملاحظهٔ مشکوکیّت قراءت آن بکلّی اغفال نموده و فقط بلقب «رکن الدّین» اکتفا کرده‌اند چون ابن الأثیر و صاحب جامع التّواریخ و صاحب

ذکر استخلاص نواحی کرمان و احوال براق حاجب،

f. 113a براق حاجب و برادر او خمیدبور[1] از قرا ختای بودند و در عهد خان قرا ختای خمیدبور[2]را برسالت بنزدیك سلطان اختلافی بودست تا چون تاینکو طراز[3] در دست آمد ایشان‌را نیز بیاوردند و در خدمت ۵ سلطان قربتی یافتند و بتدریج خمیدبور[4] امیر شد و براق بحجابت موسوم گشت، خمیدبور[5]را بوقت آنك بما وراء النّهر میرفت با چند هزار مرد در بخارا بگذاشت در اوایل فترت او نیز درگذشت، و براق بجدّ عراق آمد بنزدیك غیاث الدّین و بخدمت او پیوست و از بزرگتران[6] امرای او شد و قتلغ خان لقب یافت و بعد از تاکید ۱۰ عهود و ایمان امارت اصفهان بدو فرمود، چون خبر وصول لشکر مغول مقدّم ایشان تولان جربی[7] برسید از غیاث الدّین اجازت خواست تا

(۱) کذا صریحًا فی آ یُعَبَّد هـذا، ا (اینجا): خمیدنور، بَ: حمیدبور، دَهَ: حمید نور، زَ: حمند تورا، جَ: حمید، (۲) کذا صریحًا فی آ، بَ: حمید بور، دَهَ: حمیدنور، زَ: حمندنور، جَ: حمید، (۳) کذا فی دَ، آ: مانکو طراز، بَ: بانیکو طرار، جَ: بامنکو طراز، هَ: نیکو طراز، زَ: مانکو و طراز، — رجوع بص ۵۵، ۷٦، (٤) آ: خمدبور، بَ: حمیدبور، دَهَ: حمیدنور، زَ: جمندبور، جَ: حمید، (۵) آ: حمدبور، بَ: حمیدبور، دَهَ: حمیدنور، زَ: حمندبور، جَ: حمید، (٦) کذا فی آ، ب ج ه ز: بزرگترین، دَ: بزرگتر، (۷) کذا فی آ ولی ممکن است که جزلی یا جزبی نیز خوانده شود، دَزَ: تولان حربی، هَ: بولان خربی، بَ: بولان حری، جَ: مولان حری، نسوی اصل نسخهٔ پاریس ص ۷۵: طولن حربی (متن مطبوع ص ٥٤: طولن حربی)، و ص ۱۲٦: طولن جربی (متن مطبوع ص ۹۳: طولن جربی)، طبقات ناصری طبع کلکتهٔ ص۳۵۹، ۳٦۰: طولان جزبی، جامع التّواریخ طبع برزین ج۲ ص۲۰۰ (دو مرتبه)، ص۲۰٤: تولون جربی، — این تولون جربی یکی از سرداران معتبر چنگیز خان و امیر یکی از هزاره‌های لشکر دست راست وی بوده است و وی پسر منکلیك ایچیکه شوهر مادر چنگیز خان بود (ایضًا ص ۲۰۰)، و کلمهٔ جربی «یعنی

قاضی اصفهان تا امن گشت خویشتن[1] کشیده کرد و احتیاط و احتراز می‌نمود سلطان رکن الدّین نیز مقام در اندرون شهر صلاح ندانست از آنجا کوچ کرد و بیرون شهر خیمه بزد لشکر در آمد و شد آمدند باشارت قاضی اهل شهر غوغا کرند و از بامها دست بتیر و سنگ بگشادند قرب ۵ هزار نفس مقتول و مجروح شد لشکر رکن الدّین نیز مبالغی‌را از اهل شهر بکشتند بدین سبب رکن الدّین از اصفهان متوجّهٔ ریّ گشت و دو ماه توقّف نمود چون لشکر مغول مقدّم ایشان [2] بار دیگر در رسید بقلعهٔ فیروزکوه رفت آنرا حصار دادند و بعد از پنج شش ماه اورا بشیب آوردند با اهل قلعه تمامت و هرچند تکلیف کردند زانوی خدمت ۱۰ بر زمین ننهاد و جوك[3] نزد عاقبت اورا با تمامت متعلّقان و اهل قلعه بکشتند، این چه بازیهاست که روزگار دم بدم از زیر حقّهٔ فلك بچابك دستی چنانك دستش نمی‌توان دید بیرون می‌آورد، یا خود بی از آنك[4] دست در میان آرد آن جام زهر مذاق‌را بر دست می‌نهد، و هیچ[5] دست نمی‌دهد[6] کعبتین‌را[7] که دست بر دست دستی باز زنند، ای ۱۵ دوست این کار بدست تدبیر نیست انگشت فرا او مکن که گزند یابی، پای بر مرکز تفویض و توکّل محکم دار که[8] تا از پای نیفتی، و قدم در منه که تا پایت[9] نگیرند،

(۱) از کلمهٔ «لشکر» در ص ۲۰۹ س ۱۸ تا اینجا بکلّی از آ ساقط است،
(۲) بیاض در آ ب، ج د ه ز بدون بیاض، ه ز «مقدّم ایشان» راندارند، ج «بارکبر» بجای «بار دیگر» و گویا ناسخ «بارکبر»را نام سردار مغول فرض کرده است، (۳) کذا فی آ ب ز، د ه: چوك، ج: جك، — جوك زدن یعنی زانو خم کردن برای تعظیم و احترام، رجوع کنید بمقدّمهٔ مصحّح ج ا ص ع،
(۴) کذا فی آ ب، ج د ه ز: بی آنك، (۵) کذا فی آ ج، ب د ه ز: هیچ گونه، (۶) کذا فی آ، ب ج د ه ز افزوده‌اند: که دست،
(۷) ه ز «را»را ندارند، (۸) ه ز «که»را ندارند، (۹) کذا فی آ ب، ج ه ز: تا بایت، د: که بایت،

که من قلعه‌را از راهی که ایشان محافظت نمی‌نمایند[1] بشما می‌نمایم و لشکررا
از آنجا بقلعه می‌برم براق اورا بمواعید بسیار مستظهر گردانید امّا احتیاط‌را
بر سخن او اعتماد کلّی نمی‌نمود و ازو وثیقه خواست شب دیگر بقلعه
رفت و [2]یك سر پوشیده[3]را که داشت پوشیده بزیر آورد و مردان‌را
۵ براهی که گفته بود برکشید وقت صبحی‌را طبل بزدند و نعره برکشیدند
و قلعه فرو گرفتند و در باز گشادند و هم در روز اثقال خود در آنجا
فرستاد و پسر شجاع الدّین در حصار بود بمحاصرهٔ آن اشتغال نمودند،
ناگاه خبر وصول سلطان از جانب هندوستان رسید براق حاجب نزلها
پیش فرستاد از همه نوعی و بر عقب خود نیز بخدمت استقبال مبادرت
۱۰ نمود و دختری‌را نیز بخدمت سلطان نامزد کرد چون سلطان نزول کرد
و دختررا عقد بستند کسان بنزدیك پسر شجاع الدّین فرستاد باعلام وصول
سلطان و استدعاء او، جواب داد که تا بچشم خود چتر اورا نه بینم
اعتماد ننمایم سلطان بنفس خود پیش حصار راند حالی خدمت مبادرت‌را
f. 113b بحضرت مختشد شد و از هر جنس خدمتیها در پیش روان کرد و بخویشتن
۱۵ شمشیر و کرباسی برداشت و بخدمت سلطان آمد و بنظر عنایت و تربیت
ملحوظ شد و سلطان بحصار روان[4]، براق نیز در خدمت او برفت روزی
سلطان بتماشای شکار بیرون آمد با اکثر حشم خود چون براق حاجب
از حصار بعلّت تمارض بیرون نیامده بود دانست که اورا در تخلّف
اندیشهٔ خلافست امتحان‌را رسولی باستدعای او بعلّت استشارت در سوانح
۲۰ مهمّات فرستاد جواب داد که این نواحی‌را بزخم شمشیر مستخلص کرده‌ام
وجای آن نیست که مقرّ سریر سلطنت باشد و این حصون‌را از حافظی
امین ناگزیر خواهد بود من نیز بندهٔ قدیم ام و بذرایع خدمات شایسته

(۱) کذا فی بَ (باصلاح جدید) جَ، هَ: نمیکنند، آدَزَ: می‌نمایند،
(۲-۳) کذا فی جَ زَ، بَ: سر پوشیده، آدَ: یك پوشیده، هَ: پوشیده،
(۴) کذا فی آ بَ زَ، جَ افزوده: گشت، هَ دَ افزوده‌اند: شد،

باصفهان رود و با خیل خود از راه کرمان عزم هندوستان کند چون بجیرفت و کادی[1] رسید جوانان قلعهٔ جواشیر[2] شجاع الدّین ابو القاسم‌را برآن داشتند که بر عقب ایشان می‌باید رفت و غارت کرد و بردهٔ ختائی گرفت، پنج شش هزار مرد روان شد و ایشان‌را خود شکار خویش می‌دانستند بلك خوانی مهیّا می‌پنداشتند چون نزدیك این جماعت رسیدند ۵ و دانستند[3] که کار افتاد براق حاجب فرمود تا عورات نیز بلباس مردان پوشیده شدند و حرب‌را بسیجیده گشتند و بچهار گروه شدند و از چهار جانب ایشان در آمدند فوجی از ترکان که در زمرهٔ شجاع الدّین بودند بحکم جنسیّت با براق منضمّ شدند و نزدیك ایشان دو حصار بود یکی حرق[4] و دیگر عبّاسی[5] خواستند تا آنرا پناه گیرند روی ۱۰ بدان آوردند ترکان براق چون برق برّاق که میغ‌را بشکافد بریشان دوانیدند و تازیکان‌را از یکدیگر جدا کردند و قومی بسیاررا بر صحرا کشته بینداختند شجاع الدّین با قومی بحصار پناهید یك دو روز محاصره کردند چون ذخیره نبود از حصار بیرون آمدند شجاع الدّین‌را محبوس کردند و بندهای گران نهادند و از آنجا باز گشتند و بجانب جواشیر[6] ۱۵ آمد و شجاع الدّین‌را در قید بدرِ حصار آوردند تا پسر سر و جان او بتسلیم قلعه باز خرد پسر خود ازو فراغتی داشت اورا بکشتند و هر دو قلعه و حصارررا محاصره آغاز نهادند، از قلعه پاسبانی بنشیب[7] گریخت

دل راست و پاك اندرون» (ایضاً ص ۲۱۱)، و این کلمه در اَعلام مغولی بسیار دیده میشود از جمله سوکانو جربی برادر ابن تولون جربی (ایضاً ص ۲۰۰)، و توقولق جربی (ایضاً ص ۲۱۱)، و طبع بلوشه ص ۲۱، ۲۲، ۲٤: توقولقو جربی)، و اوکلی جربی (ایضاً طبع برزین ص ۲۱۲)، و اوقلان جربی (طبقات ناصری ص ۳٦۱؟ که «جزبی» دارد)، (۱) زَ: کاور، (۲) کذا فی آ، باقی نسخ: کواشیر، (۳) دَ: چون این جماعت نزدیك رسیدند دانست، (٤) کذا فی آ بَ جَ دَ هَ؛ زَ: خرق (یا) حزق، (۵) کذا فی آ جَ دَ هَ زَ، بَ: عباسی، (٦) کذا فی آ، باقی نسخ: کواشیر، (۷) کذا فی جَ، آ: بسیب، بَ دَ هَ زَ: بشب،

نرسیده بود که آوازهٔ حالت واقعهٔ پدر و قیام عمّ زادهٔ او قطب الدّین بمصالح ملك کرمان رسید توقّف نمود تا بحضرت رسید، قاآن چنانك عادت طبیعی او بود در حقّ او انواع مرحمت و عاطفت مبذول داشت و سبب آنك او بخدمت حضرت سبقت گرفته بود و روی پادشاه دیده ۵ ممالك کرمانرا[1] بحکم او فرمود و اورا قتلغ سلطان بلقب پدر برلیغ فرمود و جینقای[2] اورا مربّی شد و فرمان شد تا قطب الدّین بخدمت آید و ملازمت نماید، بوقت مراجعت او قطب الدّین سلطان بیرون آمد و f. 114a اثقال خود بیرون آورد و بر راه خوبص[3] زد تا بزوزن رسید و از آنجا بحضرت روان شد و بکچندی ملازمت نمود فرمان شد تا بختای رود ۱۰ و در خدمت محمود یلواج باشد امتثال فرمان‌را مدّتها بنزدیك او اقامت نمود و یلواج اورا بنظر پدرانه می‌نگریست و اعزاز و اکرام بتقدیم می‌رسانید و رعایت حرمت او می‌کرد، تا بوقت آنك قوریلتای کیوك خان بود قطب الدّین سلطان نیز بیامد و میخواست تا باز مصلحت سلطنت ساخته کند جینقای[4] چون مربّی قتلغ سلطان رکن الدّین بود دفع آن ۱۵ کرد باز فرمان شد که او بر قرار چنانك حکم قاآن بودست ملازم صاحب یلواج شود و سلطان رکن الدّین بکاری که بدان موسوم است مشغول، رکن الدّین بر قرار نواحی کرمان‌را تصرّف می‌نمود و مالی که مقرّر بود از بالش و شتر[5] بامرا که منصوب بودند می‌رسانید، تا چون

واقع شد و چون رکن الدّین هنوز باردوی اوکتای قاآن نرسیده بود که خبر وفات براق بدو رسید پس بالضّرورة حرکت او باردو نیز در حدود همین سنه یعنی ۶۳۲ یا اندکی قبل از آن بوده است، (۱) کذا فی هٔ زٓ، آٓ بٓ جٓ دٓ: آنرا، (۲) هٓ: جنقای، آ: جینمای، بٓ: جیبقای، جٓ: جیقای، دٓ: جغتای، زٓ ندارد، (۳) کذا فی هٓ، بٓ (باصلاح جدید): خبیص، آ زٓ: خونص، جٓ دٓ: جوبص، (۴) هٓ: جنقای، آ: جسقای، بٓ: جیبقای، جٓ: حسمای، زٓ: حقای، دٓ: جغتای، (۵) کذا فی بٓ(؟)، آ: شتر، هٓ: استر، جٓ: شمشیرها، دٓ زٓ ندارند،

حقوق ثابت گردانیده‌ام و اکنون سنّ امتداد گرفته است و قوّت حرکت نمانده اندیشه آنست که درین قلعه بدعای دولت همایون مشغول باشم و اگر سلطان خواهد که بقلعه آید هم میسّر نشود و نزلهای بسیار با این الوکه روان کرد، سلطان‌را چون وقت تنگ بود از راه ملاطفت جوابی ۵ فرستاد و از آنجا عنان بجانب شیراز تافت، و براق حاجب متمکّن شد و تمامت آن نواحی‌را در ضبط آورد عُدّت و آلت بسیار شد و بعدما که سلطان غیاث الدّین‌را که بدو استعانت نموده بود و ازو زینهار خواسته ع، کَالْمُسْتَجِيرِ مِنَ ٱلرَّمْضَاءِ بِالنَّارِ[1]، بقتل آورد رسولی بنزدیك امیر المؤمنین فرستاد معلم از اسلام خود و ملتمس تشریف لقب سلطنت ۱۰ ملتمس اورا باسعاف مقرون گردانیدند و بقتلغ سلطان[2] تشریف خطاب مبذول داشتند و بر آنجملت روز بروز تمکّن او زیادت می‌شد و خیل و حشم بیشتر تا بوقت آنك امرائی که بمحاصرهٔ سیستان اشتغال داشتند مقدّم ایشان طایر[3] بهادر ایلچی بنزدیك او فرستادند و اورا بایلی خواند و ازو لشکر و مدد خواستند چون براق حاجب مردی داهی بود و ۱۵ می‌دانست که دست دست اروغ چنگز خان است بقبول فرمان و انقیاد و اذعان پیغامهارا تلقّی نمود و از غایلهٔ فتن بخشوع و خضوع توقّی جست و جواب داد که من با حشم خود کار سیستان‌را بی آنك لشکر مغول‌را زحمتی رسد کفایت کنم و چون سنّ من امتداد یافته است و قوّت حرکت ساقط گشته و بر انتقال قدرت نمانده پسر خودرا ببندگی حضرت روان ۲۰ می‌کنم، بر آنجملت که گفته بود ساختگی پیش گرفت و رکن الدّین خواجه مبارك‌را در شهور سنهٔ   [4] بخدمت قاآن روان کرد، هنوز بمقصد

(۱) قبله: المُسْتَجِيرُ بِعَمْرٍو عِنْدَ كُرْبَتِهِ، و هو بیت معروف مذکور فی قصّة حرب البَسُوس، انظر مجمع الأمثال فی مَثَل «اشأم من البَسُوس»، و خزانة الأدب لعبد القادر البغدادی ج ۲ ص ۲٥٤، (۲) ز: بقتلغ خان، (۳) کذا فی جمیع النسخ، (٤) بیاض در آ ب د ه، ج ز بدون بیاض وکلمات «در شهور سنه»را نیز ندارند، — چون وفات براق حاجب بتصریح گزیده و نجره در ذی القعدهٔ سنه ٦۳۲

چشانند رکن الدّین منتبه بود چون آن جماعت مداییر برسیدند در حال با پنج شش کس معدود که اسبان ایشان در زین بود بر نشست و مطارده و مجالدهٔ بسیار نمود چندانك اصحاب او سوار شدند و بدو ملحق گشتند آکثر ملاحدهرا بکشتند و از آنجا روان شد و روز دیگر بوقا[1] ۵ رسید سبب این اجتهاد اورا عزیز داشت و احترام بسیار کرد و از آنجا متوجّه بندگی حضرت پادشاه جهان منکو[2] قاآن شد، بمقـام المالیغ در رمضان سنهٔ احدی و خمسین و ستّمایة وقت مراجعت از اردوی بزرگ منکو[2] قاآن اتّفاق ملاقات افتاد[3] آثار خوف و هراس برو غالب بود و انوار دولت و اقبال ازو غایب، چون بخدمت منکو[2] قاآن رسید از ۱۰ قطب الدّین نیز ایلچی باعلام توجّه او بجانب بغداد برسید و بر عقبْ قطب الدّینْ[4]، از هر دو تخنهـا پرسیدنـد و عاقبت [5]رکن الدّینرا بقطب الدّین[5] تسلیم کردند تا آنچ قضا و قدر برو مقدّر کرده بود برو براند و اورا بر شمشیر فنا گذرانید و قطب الدّین ملك کرمانرا مصفّی از شایبهٔ جفا پنداشت و روزگاررا بر خلاف عادت او صاحبهٔ وفا انگاشت f. 114b ۱۵ چون با مقرّ مملکت رسید و اطراف و آکنافرا مضبوط گردانید و بجند نوبت[6] بخدمت بارگاه هولاکو رسید و باصناف عاطفت و سیورغامیشی

(۱) دَ: بوقا، زَ: بوقار، (۲) هَ: مونك كا، (۳) یعنی مصنّفرا با رکن الدّین اتّفاق ملاقات افتاد، (٤) بَ باصلاح جدید افزوده: بیامد، هَ زَ افزودهاند: برسید، — در حاشیهٔ جَ در این موضع نوشته: «حاشیهٔ محمّد منجّم، و قطب الدّین خطّ قاضی و مفتی و آکابر کرمان و گواهی آکابر ابرقوه و سیرجان و توابع آن گرفته بود و در خط نوشته و [این کار] از عقل ترکان خاتون بود جفت او که خواهر رکن الدّین بود و زنی بود که گوی از مردان عالم بمردی برده بود تا پادشاه جهان معلوم کند که او انجا یباغی برده است»، (۵—۵) آ زَ: قطب الدّینرا برکن الدّین، وآن غلط صریح است، (٦) کذا فی جَ، زَ: بجندگاه، هَ: بچند روز، بَ: بجند، آ: بجند، دَ: به جند، — اختلاف قراءت اینجا مهمّ است چه بنابر نسخ آ بَ دَ (بجند) مراد این خواهد شد که قطب الدّین در شهر «جَنْد» بخدمت هولاکو رسید و چون معلوم نیست که هولاکو در حرکت وی بایران از «جَنْد»

سریر مملکت بجلوس منکو[1] قاآن مشرّف شد قطب الدّین در موافقت صاحب یلواج بحضرت آمد و قطب الدّین‌را تربیت کرد و در حقّ او سیورغامیشی[2] و شفقت پادشاه جهان فراوان شد سلطنت آن طرف بدو ارزانی داشت و باسم باسقاقی مغولی با او بهم فرستاد چون بهراة رسیدند
۵ در مقدّمه ایلچی بنزدیك رکن الدّین فرستاد مخبر از حال سیورغامیشی[2] و عاطفتی که پادشاه گیتی در حقّ او فرموده‌است و مستدعی او باستماع برلیغ، چون سلطان رکن الدّین بدانست که حال نوعی دیگرست ایلچیان‌را باز گردانید و در رمضان سنهٔ خمسین و ستّمایه آنچ توانست از امتعه بیرون آورد و حواشی که از قطب الدّین سلطان تحاشی می‌کردنـد در
۱۰ مصاحبت او بر راه لور روان[3]، و از یزد[4] خواهر زادهٔ او علاء الدّولة با والـدهٔ خود بدو متّصل شد و آوازه چنان بود که ایشان عزیمت بغداد کردند بامیر المؤمنین [5] رسولی فرستادند، صلاح کار خود ندانستند که اگر ایشان‌را[6] راهی دهد نباید مادّهٔ زیادت وحشتی شود، زیادت بنه‌را در لور بگذاشت و بنفس خود متوجّه حضرت شد چون
۱۵ بپای گردکوه رسید میان روزی چهار پایان در غلّها سر گشاده کردند ملاحدهٔ قوی[7]را بفرستادند تا میان روزی که ایشان بقیلوله مشغول باشند و اسبان سر گشاده مغافصةً ایشان‌را فرو گیرند و شربت هلاکت

---

(۱) هٓ: مونك‌کا، (۲—۲) این جمله بکلّی از آ ساقط است، (۳) کذا فی آبٓ دٓ، جٓ افزوده: گشتند، هٓ افزوده: شد، زٓ افزوده: شدند، (٤) کذا فی جٓ، آ: یزد، بٓ دٓ: یزد، زٓ: تردّد، هٓ ندارد، (۵) بیاض در آ بٓ، دٓ هٓ زٓ نام خلیفه‌را ندارند بدون بیاض، جٓ بجای بیاض: النّاصر لدین الله؛ و آن قطعًا خطاست چه در تاریخ مذکور در متن یعنی در سنهٔ ٦۵۰ خلیفهٔ معاصرْ المستعصم بالله بود (سنهٔ ٦٤۰—٦۵٦) نه النّاصر لدین الله چه وی در سنهٔ ٦۲۲ یعنی ۲۸ سال قبل از این تاریخ وفات یافته بود و صواب در متن «المستعصم بالله» است بجای بیاض، (٦) دٓ: ندانست که ایشان‌را آلخ، (۷) کذا فی آ، باقی نسخ: فوجی،

از جانب جغتای و سکه[1] از طرف یکی سرقوتیتی[2]، و کورکوز در آن وقت از خدم جنتمور بود تا بتدریج که درجهٔ حجابت یافت،[3] ولایتی که ممرّ او بوَد چون بازر[4] و نسا و کوکروخ[5] و جریستان[6] تمامت‌را بایلی میخواند و بمراعات و تلطّف در ربقهٔ ایلی می‌آورد و بعضی‌را نیز که
۵ عصیان می‌کردند بلشکر و مقاومت دفع و قهر می‌کرد، و چون جورماغون کار خراسان‌را مضطرب بگذاشته بود بعضی‌را گرفته و باسقاق نشانده و بعضی هنوز گردن بجبر[7] ایلی بیرون نکرده و[8] قتّانان[9] و اتراك روز بروز سر از جوانب بیرون میزدند و در میان مردم تشویش می‌انداخت و رنود و اوباش مستولی می‌شدند و ولایتی که ساکن گشته بود و منقاد
۱۰ شده از فتنه و آشوب آن جماعت باز در اضطراب می‌آمد[10] قراجه[11] و یغان سنقور[12] که دو امیر بودند از قبل سلطان جلال الدّین در نشابور و مضافات آن تاختن می‌کردند و بآوازهٔ سلطان جلال الدّین مردم هنوز

التّواریخ طبع برزین ج ۱ ص ۱۴۹ ببعد: کول بلاد، طبع بلوشه ص ۳۷ ببعد: کلبلات و کلبلاد، (۸) کذا فی آ ب د ه ز، ج: بوسال، جامع التّواریخ طبع برزین ص ۱۴۹ ببعد: بیسیل نوبان، طبع بلوشه ص ۳۷، ۵۶، ۵۷: نوسال (مثل متن)، (۹) کذا فی ج ه ز، آ: قرل بوقا، ب: قول بغا، د: قول تغا،

(۱) کذا فی آ ج (؟)، ب: نیکه، ه: پکه، د: تنکه، ز: سکه، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۳۷: پیکه، (۲) آ: یکی سرقوقیتی، د: سرقوتی بیك، ه: پیکی سرقوتی (= سرقوتنی یا سرقوتی)، ج: نیکی سرقوتی، ب: نیکی سرقوتی، ز: بسر حوتی (کذا)، (۳) ب بخطّ جدید افزوده: و جنتمور، (۴) کذا فی د، آ: باذر ب: بازر، ج: بارز، ه ز: باورد، — برای بازر رجوع کنید بنزهة القلوب در فصل «ربع مرو شاهجان»، (۵) کذا واضحاً فی ا (؟)، د ه ز: کوکروج، ب: کوکروح، ج: کرکن رخ، (۶) کذا واضحاً فی آ (؟)، ب: حربستان، ه: خربستان، ز: حرمستان، ج: حرستان، د ندارد، (۷) ب ج د ه ز: بزنجیر، (۸) ب این واورا تراشیده است، (۹) آ: فناتان، (۱۰) ب بخطّ جدید افزوده: و، (۱۱) آ: فراجه، (۱۲) کذا فی د (یغان سنقر)، ب: بغان سنقور، آ: نعان سمور، ز: یغان سنقر، ج ه: تغان سنقور، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۳۷: یغان سنقور (مثل متن)،

اختصاص یافت ناگاه اجل از کمین روزگار بیرون تاخت و در شهور سنهٔ ستّ و خمسین و ستّمایهٔ گذشته شد،

با ناز اگر آرمیده باشی همه عمر . لذّات جهان چشیده باشی همه عمر
هم آخر کار رفت باید و آنگه . خوابی باشد که دیده باشی همه عمر

ذکر جنتمور[1] و تولیت او خراسان و مازندران‌را،

اوّل امیری که بتولیت خراسان و مازندران نامزد شد جنتمور بود و اصل او از قراختای است و اورا توشی[2] وقت استخلاص خوارزم از قِبَل خویش باسقاق خوارزم گردانید و چون پادشاه جهان قاآن جورماغون[3]را باقلیم رابع نامزد گردانید و یاسا رسانید که سروران و ۱۰ باسقاقان هر طرفی بنفس خویش بحشر روند و معاون جورماغون باشند از خوارزم جنتمور برراه شهرستانه روان شد و از جَوانب پادشاه زادگان امرای[4] دیگر در صحبت او بگذاشت[5] و جورماغون نیز هم بر آن موجب از قبل هر پادشاه و پادشاه زاده امیری‌را با جنتمور نصب کرد و[6] کلبلات[7] از قبل قاآن و نوسال[8] از قبل باتو و قزل بوقا[9]

عبور کرده باشد و در خطّ حرکتی که جوینی و رشید الدّین از لشکر کشی هولاکو بایران میدهند اصلا ذکری از جَنْد نیست و نیز بقرینهٔ عبارت وصّاف ص ۲۹۰: «و جند نوبت بسعادت مثول بارگاه فلك شکوه هلاکو خان مستسعد گشت» صواب نسخ ج زه باید باشد و کلمهٔ «نوبت» یا نحو آن از آ ب د باید افتاده باشد، (۱) ه: جین تمور یا چین تمور (فی جمیع المواضع)، نسوی ص ٦٦: جین دمر (= چین دمر)، جامع التّواریخ طبع برزین ج ا ص ۱۴۹ ببعد و طبع بلوشه ص ۳۷ ببعد: چینتمور، (۲) آ: توشی، ب: توسی، و بعد از توسی بیاض بمقدار یك کلمه، (۳) کذا فی اغلب النّسخ فی اغلب المواضع، ج: جرماغون (فی جمیع المواضع)، د: جورباغون (فی غالب المواضع)، (۴) ج د ه ز: و امرای، ب اصل جمله‌را ندارد، (۵) ظاهراً یعنی جنتمور از جَوانب شاهزادگان امرای دیگر در صحبت جورماغون بگذاشت، (۶) ب این واورا ندارد ولعلّه اظهر، (۷) کذا فی اغلب النّسخ فی اغلب المواضع، د: کلبلات (فی اغلب المواضع)، ج: کلبات (فی جمیع المواضع)، جامع

چون خبر اضطراب و آشوب بخدمت قاآن رسید غضب در نهاد او
چنان مشتعل شد که فرمان رسانید تا طایر[1] بهادر از بادغیس لشکر
انجا کشد و تدارك کار قراجه کند و بقایای شمشیررا بر باد فنا دهد و
از دیار خراسان دیّار نگذارند و آب بر منازل و مساکن ایشان بندند
۵ چنانك از آن اثر و طلل نماند مثلی معروفست که گرگ‌را دوختن باید
آموخت او خود دریدن نیکو دانـد و لشکر خود مثل این قتل و
نهب در خاك جویند بر آب[2] از بادغیس چون آتش روان شدند، در
در میانـهٔ راه خبر بطایر بهادر[3] رسید که کلبلات قراجه‌را منهزم
گردانیده است و از خراسان بیرون دوانیده و او کنون بسیستان رفته و
۱۰ حصار ارگ‌را حصن ساخته، طایر بهادر بمحاصرهٔ آن رفت و قرب دو
سال رنج و تعب کشید تا آنرا مستخلص کرد و از سیستان ایلچی نزدیك
جنتمور فرستاد که مصلحت کار خراسان قاآن بحکم یرلیغ بمن مفوّض کرده
است دست تصرّف ازآن کوتاه نماید، جنتمور جواب داد که سخن عصیان
اهل خراسان خلاف بوده‌است و عَرْض آن از غَرَضْ بگناه قراجه چندین
۱۵ ولایت و رعیّت‌را چگونه شربت فنـا توان چشانیـد و بی هیچ موجب
ملکی‌را که سالهاست تا بعد از تعب و مشقّت اندك قراری گرفتست دیگر
باره نیست گرداند بإنهای این حالت من نیز بهندگی حضرت ایلچی
می‌فرستم بر آنجمله که فرمان رسد آن مهمّ کفایت گردد و اکنون بهیچ
حال رخصت ندهم که یك کس‌را از مردم این دیار تعرّض رسانـد،
۲۰ ایلچیانِ طایر[4] بخشم و نا مرادی باز گشتند، و جورماغون نیز باستحضار
او[5] و امرای مذکور ایلچی فرستاده بود تا با لشکرها بدو پیوندد و کار
خراسان و مازندران‌را با طایر بهادر گذارد، آنکس که روزی امیری

(۱) کذا فی جمیع النّسخ، (۲) یعنی فورًا و بدون درنگ، رجوع بص ۲٦ س ٦، ص ۷۱ س ۲، ص ۱۸۴ س اخیر، (۳) ب: بهاتور، (۴) ج افزوده: بهادر، ه ز کلمهٔ طایررا ندارند، (۵) یعنی جنتمور،

در پنداشتی بودند و بدان سبب امور آن طرف قرار نمی‌پذیرفت در هر ناحیتی امیری ناگهان پدید می‌آمد و بر سر هر قلّهٔ قلعهٔ می‌ساخت آن بدین ناختن می‌آورد و این آنرا می‌گرفت و می‌کشت و[1] باسقاقان‌را که جورماغون در هر طرف گذاشته بود قراجه و ترکان او بکشتند و ٥ هرکس‌را که با مغولان دم ایلی می‌زد می‌گرفتند بدین سبب جنتمور کلبلات‌را با لشکر بدفع قراجه بحدود نشابور[2] فرستاد، پدرم با جمعی از معارف و آکابر از نشابور آیت فرار برخواندند و بر راه طوس بیرون امد و در آن وقت از شارستان طوس یکی بود که اورا تاج الدّین f. 115a فریزنهٔ[3] می‌گفتند بقتل و فتك از تمامت بی دینان گذشته و در طوس ١٠ قلعهٔ بدست فرو گرفته بود چون پدرم با بزرگان بدان حدود رسیدند وَ ٱلْغَرِيقُ يَتَعَلَّقُ بِكُلِّ شَيْءٍ[4] باعلام وصول خویش و استعلام از استیمان معتمدی نزدیك او فرستادند ایشان‌را بمواعید عرقوبی مستظهر گردانید باعتماد سخن مموّه او روی در راه نهادند تا بدان قلعه رسیدند

ٱلْمُسْتَجِيرُ بِعَمْرٍو عِنْدَ كُرْبَتِهِ ٭ كَٱلْمُسْتَجِيرِ مِنَ ٱلرَّمْضَاءِ بِٱلنَّارِ[5]

١٥ چون کلبلات بعد از انهزام قراجه باز گشت و احوال این جماعت شنیده بود ایلچی بنزدیك فریزنی[6] فرستاد و ایشان‌را باز خواست کرد فریزنی[6] بر نیّت آنك کار آن جماعت بدست کلبلات کفایت شود ایشان‌را بنزدیك او فرستاد کلبلات مورد پدرم و بزرگان‌را بانواع استمالت مستظهر گردانید و پدرم‌را قطعه‌ایست در معنی

٢٠ وَقَفْتُ عَلَى ٱلْإِفْرِيزَنِيِّ ٱلَّذِي لَهُ ٭ صَنَائِعُ تَحْكِي عَنْ رَكَاكَةِ عَقْلِهِ
خَبِيثٌ كَثِيرٌ فِي ٱلدَّنَايَا حَدِيثُهُ ٭ يَعِزُّ عَلَى ٱلرَّاوِينَ أَيْسَرُ نَقْلِهِ

---

(١) آ این واورا ندارد، (٢) آ ب ه افزوده‌اند: و طوس، ز افزوده: و طبس، (٣) آ: فررنهٔ، ب ج ه: فریزنی، د: فریری، ز: فریدلی، — «فَرِيزَن قریة علی باب هراة یقال لها فریزة ینسب الیها ... الفریزنی» (یاقوت)، (٤) ه: و الغریق یتشبّث بکلّ حشیش، (٥) رجوع کنید بص ٢١٤ ح ١، (٦) آ: فریرلی، فریرلی، د: فریری، ز: فریدلی، فریدلی،

دست تصرّف از آن کوتاه کند و کلبلات‌را در حکمها شریك او کرد و
اصفهبدرا مَلِکی از سرحدّ کبود جامه تا بیرون تمیشه[1] و استراباد ارزانی
داشت و مَلِکیِ خراسان و[2] اسفراین و جوین و جاجرم و جوربد[3] و
ارغیان[4] بر ملك بهاء الدّین مقرّر فرمود و در آن وقت خراسان آن
۵ بود و هریك‌را پایزهٔ زر و مثال بآلتمغا داد و در باب اهالی خراسان
شفقت و رأفت ارزانی داشت و بر بقایای ایشان ابقا کرد و بعد فضل
الله که مَا يَفْتَحِ ٱللهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا خراسان بعنایت و
اهتمام جنتمور و ایلی ملك مرحوم بهاء الدّین از طوارق زمان در حفظ
امان بماند معدودی چند که از زیر هزار واقعه جان بتك پای بجهانیده
۱۰ بودند و بهزار رنج و محنت سر از شمشیر رهانیده بحیاة امیدوار و سر بر
خطّ روزگار نهادند و گردن بر سیلی فلك دوّار نرم کردند، و جنتمور
چون بحکم یرلیغ در کار تمکّن یافت شرف الدّین‌را سبب قدمت و سبقت
او باسم وزارت موسوم کرد از قِبَلِ بـاتو و پدرم‌را هم بصاحب دیوانی
مقرّر داشت و امیران دیگر هرکس از قبل پادشاه زادگان بتیکچی
۱۵ بدیوان فرستادند، کار دیوان‌را چون رونقی داد و ضبط کرد کورکوزرا
برسالت نامزد حضرت قاآن کرد و پدرم‌را با او بهم[5] مرحوم نظام
الدّین‌را در دیوان قایم مقام خویش[6] بگـذاشت و او[6] برفت چون f. 116a
بخدمت قاآن رسید و احوال هریك بدانست از کورکوز احوال ولایات
پرسید بر وفق قاعدهٔ مزاج پادشاه تقریر کرد اداء سخن و تقریرات او
۲۰ پسندیده داشت و پدرم‌را سیورغامیشی کرد و پایزه و یرلیغ بآلتمغا فرمود

---

(۱) آ بَ: تمیشه، زَ: تمیه، جَ: بمه، — رجوع کنید بیاقوت در تحت «طمیس»،
(۲) بَ: باصلاح جدید بجای این واو: خصوصاً، (۳) بَ: جوربد، دَ:
جورند، زَ: جورند، جَ: جورنی، (۴) آ: ارعیان، (۵) جَ افزوده:
بفرستاد، بَ بخطّ جدید افزوده: و او، دَهَ افزوده‌اند: و، (۶) مرجع
ضمیر «خویش» و «او» پدر مصنّف است،

کرده باشد باز پایکاری چون کند و آنکس که مباشر امور خطیر شد تن
بکارهای حقیر چگونه در دهد و حاکم محکوم کی تواند شد، با تمامت اصحاب
و ثقات خویش مشاورت نمود که دفع این کار بچه میسّر شود رایها بر آن
قرار گرفت که کلبلات که از خواصّ پادشاه روی زمین بود برود[۱] و
۵ از امرای خراسان و مازندران که ایل گشته بودند بعضی‌را با خود ببرد،
در اثنای آن حال ملك سعید بهاء الدّین صعلوك برادر خودرا از قلعه
بیرون فرستاده بود و شرط ایلی بدان کرده که چون از قلعه بیرون آیم
مرا بخدمت قاآن فرستد[۲] این سخن موافق اندیشهٔ ایشان افتاد جنتمور از
داخل مازندران باز گشت و بخراسان اکثر مواضع چون آوازهٔ ایلی امرای
۱۰ صعلوك بشنیدند ایل شدند و هرکس‌را که اجل دامن گرفته بود و پیش
نیامد نیست کردند و ملك نظام الدّین[۳] چون بقلعه رسید ملك بهاء
الدّین حرکت کرد چون نزدیك جنتمور رسید بانواع اعزاز و اکرام
او واجب داشت و از مازندران اصفهبد نصرة الدّین کبود جامه‌را
معیّن کردند و هر دو در صحبت کلبلات متوجّه حضرت شدند و این
۱۵ حالها در شهور سنهٔ ثلثین و ستّمایة بود چون ایشان هردو اوّل امرائی
بودند که از غربیِ بلاد ماوراء النّهر ببندگی رسیده بودند قاآن بدان
اهتزاز و تبجّح نمود و بفرمود تا جشنها ساختند و روزها طوی کردند و
جنتمور و کلبلات‌را بدین سبب بانواع سیورغامیشی مخصوص گردانید
و گفت درین مدّت که جورماغون رفته است و چندین ولایات معظّم
۲۰ مستخلص کرده هیچ مَلِك‌را نزدیك ما نفرستاد جنتمور با قرب آمد و قلّت
عُدَد مثل این بندگی بتقدیم رسانید آنرا پسندیده داشتیم و امارت خراسان
و مازندران باصالت بنام او مقرّر گردانید[۴] جورماغون و امرای دیگر

---

(۱) یعنی بخدمت اوکتای قاآن، (۲) آ: فرستند، (۳) ظاهراً این ملك نظام الدّین همان برادر ملك بهاء الدّین صعلوك است که در چند سطر پیش اشارهٔ بدو شد، (۴) د ز: گردانیدیم، ج: گردانیدم،

نوسال بر قرار بود تا بوقتی که کرکوز باز رسید و حکم و امارت ولایت
ازو منصرف شد نوسال بامارت لشکر قناعت نمود تا در سال سنهٔ سبع
و ثلثین و ستّمایه[1] که او نیز بر عقب یاران دیگر خویش بموضعی که
مراجعت نیست روان شد،

ذکر احوال کرکوز[2]،

مسقط رأس او دیهی است مختصر بر چهار فرسنگی بیش بالیغ نام آن
برلیغ[3] از بلاد ایغور در طرف غربی ممرّ مجتازان بر آنجا، در شهور
سنهٔ احدی و خمسین و ستّمایه وقت مراجعت از اردوی پادشاه جهان
منکو[4] قاآن بر سبیل قیلوله آنجا ساعتی استرواحی رفت فرد بیتی که
۱۰ مرحوم نظام الدّین علیّ السّدید البیهقی بر حسب حال کرکوز وقت عبور
بر آن دیه انشا کرده بود و کاتب‌را روایت بعدما که از صحیفهٔ ضمیر محو
بود بر خاطر گذشت

f. 116b غَدَاةَ نَزَلْنَا فِی کَنِیسَةِ بَرْلِغٍ[5] ٭ تَحَقَّقَ لِی اَنَّ الرِّجَالَ مِنَ الْقُرَی

و پس هم در آن لحظه آن بیت‌را که نبّت ضمیر او بود باخوات دیگر
۱۵ هرچند توأمان نباشند ملحق گردانید

وَ اَیْقَنْتُ اَنَّ الْمَرْءَ یَسْمُو بِجِدِّهِ ٭ وَ هِمَّتِهِ اِنَّ السَّرِیَّ اِذَا سَرَا[6]
وَ لَنْ یَنْفَعَ الْاَصْلُ الزَّکِیُّ لِجَاهِلٍ ٭ اِذَا هُوَ عَنْ طَوْدِ الْمَعَالِی تَحَدَّرَا
فَجِدَّ تَنَلْ مَجْدًا وَ عِزًّا مُؤَثَّلاً ٭ وَ لاَ تَکُ مِتْوَالاً قَضَاهُ لَقَدْ جَرَی

(۱) کذا فی آ ج د ز، ب: سنهٔ ثلثین و ستّمایه، ه بیاض بجای اعداد،
(۲) کذا فی آ، ج د ه ز: کورکوز (فی اغلب المواضع)، ب: کورکور (فی اغلب المواضع)،
(۳) کذا فی ج د ز، آ: برلیغ، ه: برلیغ، ب: برلیع،
(۴) ه: مونککا، (۵) ه: برلغ، ب: برلع، (۶) اشاره است بمصراع اوّل از بیت معروف:
اِنَّ السَّرِیَّ اِذَا سَرَا فَبِنَفْسِهِ ٭ وَ ابْنُ السَّرِیِّ اِذَا سَرَا اَسْرَاهُمَا

و صاحب دیوانی ممالك بدو ارزانی داشت و بمزید شمول عنایت و رأفت مخصوص گشت چون از اردو مقضیّ الحاجات باز رسیدند جنتمور گذشته بود و امید او [۱] از ملك و ملك [۱] منقطع شده و این حالت در شهور سنهٔ ثلاث و ثلثین و ستمایة بود،

ذکر نوسال [۲]،

چون جنتمور گذشته شد باعلام حال او ایلچی بحضرت پادشاه جهان قاآن فرستادند فرمان شد که نوسال قایم مقام جنتمور امیر باشد و نوسال مغولی کهن بود سنّ او صد سال نزدیك رسیده، از حکمِ فرمانْ امرا و کتبهٔ دواوین و اصحاب از خانهٔ جنتمور بمخیّم او تحویل کردند و مصلحت کار دیوان فرا پیش گرفتند شرف الدّین متوجّه حضرت باتو شد کرکوز علی الرّسم آمد شدی می‌کرد و در اثنای این احوال ملك بهاء الدّین با محمود شاهِ سبزوار [۳] سبب منازعتی که در کار بیهق می‌کردند و مهمّات دیگر بار دیگر متوجّه حضرت قاآن شد و احوال عرضه داشت فرمان شد که چون خصم در مقابل نیست حکم جزم درین باب بامضا نتوان رسانید این نوبت باز باید گشت تا خصمان نیز در مصاحبت تو بیایند تا تفحّص و بحث این احوال بتقدیم رسد و در باب پدرم و تقریر قاعدهٔ او بار دیگر یرلیغی فرمان شد بر دست ملك بهاء الدّین، فی الجمله چون ملك بهاء الدّین باز رسید و احکام یرلیغ شنیدنـد استدعای کورکوز موافق مزاج نوسال و کلبلات بیفتاد [٤] و چون کورکوز روان شد

(۱–۱) کذا فی آ بَ، جَ: از ملك، زَ: از جهان، هَ: ازو، دَ اصل جمله‌را ندارد، (۲) کذا فی آ دَ هَ زَ (فی المواضع)، جَ: توسال (فی المواضع)، بَ: بوسال (فی المواضع)، (۳) بَ (باصلاح جدید) زَ: سبزواری، — از قبیل اضافهٔ صاحب محلّ بمحلّ است، رجوع بمقدّمهٔ مصحح ج ۱ ص قیه، (٤) فهم مقصود از این عبارت منوط است برجوع بورق «۱۱۷»،

برگ سفری سازد نه هیچ پیوندی که دست در دامن او زند نه هیچ
خویشی که خویش‌را از رنج فاقه خلاص دهد نه دوست و یاری که
بهبه یا بقرض اورا مددی کند و معونتی واجب دارد،

أَنَّى لِي قَبُولَ ٱلضَّيْمِ مَطْمَحُ هِمَّتِي • وَمَسْرَحُ آمَالِي وَ مَسْرَى تَفَرُّجِي

۵ اورا درین غم ابن عمّ او نسام بیش فلّاج[1] پیش فلاح کار او واسطه
شد تا کورکوز بهای اسبی قرض کرد و نفس اورا[2] وثیقه نهاد اسبی
بخرید و متوجّه اردوی باتو شد چون آنجا رسید بخدمت یکی از امیران
درگاه پیوست اورا بگله‌بانی[3] موسوم کردند چون اندك روزگاری بر
آن بگذشت و او در آن بـاب اثر کفایت اظهار گردانید از آن کار
۱۰ بملازمت خویش باز آورد یکچندی بر آن بگذشت و او قربتی یافت با
امیر خویش در خدمت توشی بشکار برنشست از حضرت چنگز خان
یرلیغی رسید مضمون آن موجبات مسارّ و ابتهاج بود و از کتبه کسی حاضر
f. 117a نبود که یرلیغ‌را برخواند از میان رکابداران کسی‌را که خطّ داند طلب
داشتند بکورکوز تعرّف کردند اورا بخدمت توشی آوردند یرلیغ‌را برخواند
۱۵ و شرایط آداب که در آن باب باشد بر خلاف آنچ از امثال رکابی یا
بیرونی توقّع باشد التزام نمود چون ادب و ادای سخن او در نظر توشی
خوش آمد بفرمود تا اورا در زمرهٔ کتبه داخل کردند و در مراعات
جانب امرا و وظیفهٔ ادب و خدمت می‌افزود و روز بروز آثار خیر بر
احوال او ظاهر می‌شد تا چون بمهارت و کار خطّ و بلاغت اشتهار گرفت
۲۰ بتعلیم پسران مغول موسوم کردند تا در آن وقت که جنتمور‌را بباسقاقی
اورگانج نامزد کردند اورا در صحبت او بفرستادند در خدمت او ملازمت
می‌نمود و کفایت و عقل خویش در مهمّات و مصالحی که بدو مفوّض

(۱) کذا فی ه ای بش (= پیش) فلّاج، آ: بش فلاح، ب: بش فلاح، ز: نبش فلاح، د ج ندارند، (۲) یعنی ابن عمّش‌را، (۳) کذا فی ب ج ه ز، آ: بکلبه بانی، د ندارد،

فَإِنْ نَالَ مَا قَدْ يَبْتَغِيهِ مِنَ ٱلْعُلَى . فَذٰلِكَ غَرْسٌ آنَ أَنْ يَتَثَمَّرَا[1]
وَ إِنْ خَابَ عَمَّا يَرْتَجِيهِ وَ خَانَهُ . أَمَانِيُّهُ وَ ٱلدَّهْرُ جَارٍ عَلَى ٱلْوَرَى[2]
فَقَدْ يُعْذَرُ ٱلدِّهْقَانُ إِنْ جَادَ زَرْعُهُ . وَ أَخْطَأَهُ غَيْثٌ وَ لَمْ يَتَمَطَّرَا[3]
وَ قَدْ يُعْذَرُ ٱلْمِقْدَامُ فِي مَوْقِفِ ٱلْوَغَى . إِذَا مُهْرُهُ بَيْنَ ٱلصُّفُوفِ تَعَثَّرَا
۵ فَجِدَّكَ حَتَّى لَا يَلُومَكَ لَائِمٌ . وَ يَقْضِي إِلٰهُ ٱلْخَلْقِ مَا كَانَ قَدَّرَا

از متوطّنان آن دیه از حال نسب او پرسیده شد گفتند پدر او از آحاد النّاس بود کورکوز هنوز از سنّ طفولیّت نگذشته بود که او گذشت و اورا مادر اندری پیش نماندست[4] سبب صغر سال و اختلال حال بدو التفات نمی‌نمود چون از وفات پدر یکچندی بگذشت بیگانهٔ اورا خواستاری
۱۰ کرد و نزدیك شد که دستِ تصرّف گشاده کند کورکوز بنزدیك ابدی قوت[5] رفت و حال تقریر کرد چون رسم مغولان و ایغوران بر آنست که پسر بر زن پدر حاکم باشد و بزوجیّت تصرّف نماید ابدی قوت[5] نیز امضای رسم قدیم بتقدیم رسانید بعد از آن از سر آن درگذشت و اندك چیزی بستد و رضا داد تا اورا بیگانهٔ بخواست و کورکوز بتعلیم
۱۵ خطّ ایغوری مشغول شد چون باندك زمانی درآن کار ماهر شد همّت بلند داشت بدناءت قناعت و بشناعت خساست راضی نمی‌شد و دثار غناء آن قدر نه که خودرا از دبار عناء برهاند و دست رس آن نه که

(۱) تَثَمَّرَ از باب تفعّل در کتب لغت بنظر نرسید ، (۲) افصح «خَانَتْهُ» است بجای «خَانَهُ» ، و جَارٍرا مصنّف بجای جَائِرٌ استعمال کرده است و آن سهو واضح است ، و نمیتوان فرض کرد که مراد جَارَ فعل ماضی است چه مناسب مقام بلا شكّ اسم فاعل است ، (۳) نصب یلم خطاست و نمیتوان توجیهاتیرا که نحاة در قول شاعر

فِي أَيِّ يَوْمَيَّ مِنَ ٱلْمَوْتِ أَفِرّْ * أَيَوْمَ لَمْ يُقْدَرَ أَمْ يَوْمَ قُدِرْ

نموده‌اند در اینجا نمود چه واضح است که مصنّف از اعراب جاهلیّین و ممّن یستشهد بقولهم نیست و جز حمل بر خطا گویا چارهٔ دیگر نباشد ، (۴) ج ه: نمانده بود ،
(۵) ه ز: ابدی قت ،

تقدیر چگونه باشد و دوران فلك چه اقتضا کند، فی الجمله چون بضرورت
برفتن او رضا دادنـد و[1] بار دیگر ملك بهاء الدّین و محمود شاه و
جمعی از اکابر خراسان برفتند و سخن مال و قرار و احصاء ولایات و
شمار خراسان و مازندران و تقصیری که تا غایت وقت رفته بود می‌گفتند
۵ دانشمند حاجب و جمعی بضدّ عنایت جینقای[2] می‌خواستند که بر پسر
جنتمور مقرّر دارند چون جماعت بزرگان خراسان حاضر بودند و حضور
کورکوز بود و رضای جینقای[2] بحال او مقرون جینقای[2] فرصت خلوتی f. 117b
نگاه داشت و گفت بزرگان خراسان کورکوزرا می‌خواهند قاآن فرمود که
شاید اورا یرلیغی نوشتند که بامتحان کورکوزرا فرستادیم تا محصول چند
۱۰ ساله و تصرّف هرکس‌را استخراج کند و شمار ولایت بکند و کس در میان
کار او نیاید چون باز رسد و کار نیکو ساخته باشد آنرا ما دانیم کورکوز
چون این فرمان حاصل کرد مانند باز در پرواز که از هوا بر زمین آید
از اردو روان شد و بمدّتی نزدیك بخراسان و مازندران رسید و یرلیغ
بشنوانید بالزام و تکلیف کتبه و اصحاب اشغال‌را بیـاورد و بامارت و
۱۵ حکومت مشغول شد نوسال مردی سلیم بود و خرف شده از جواب و
سؤال عاجز و کلبلات که مردی داهی و کاردان بود اگر می‌خواست
تا سخنی گوید یرلیغ بدهان او در می‌زد و می‌گفت فرمان آنست که
کسی در میان مصلحت و کار من شروع نکند تو چگونه درین باب
سخن میگوئی جواب قاطع بود آن کاررا مهمل فرو گذاشت و باز آنك
۲۰ نوسال بحکم یرلیغ او معزول بود از کار منفصل نشد[3] و کورکوز امور
خراسان و مازندران‌را ضبط داد و اموال محفوظ کرد و از اطراف
طرایف لایق پادشاه حاصل گردانید و شمار مردم و قرار مالها تازه کرد

---

(۱) دَ این واورا ندارد، (۲) هَ: جنغای، آ: جسقای، حینقاء، حیقای، دَ: حسقاء، جسقای، بَ جَ: حسعای، زَ: حتسقای، حبنقای، (۳) کذا فی دَ زَ، آ بَ جَ هَ: شد،

می‌شد باظهار می‌رسانید تا محلّ اعتماد تمام شد و بمنزلت حجابت و نیابت او رسید چون اورا بخدمت قاآن فرستاد و استکشاف حال او بوجه می‌داد قاآن‌را پسندیده می‌آمد و حاضران از آن تعجّب می‌نمودند تا سخن بحث نواحی خراسان رسید و از مربع و مصیف و مَشتاة آن پرسید گفت
۵ بندگان دولت پادشاه در نعیم و ناز اند و مرغ دلهای ایشان در افق تنعّم در پرواز منازل زمستان مانند فصل بهار همه از الوان نرجس و ریاحین مانند باغ برین است و کوههای آن در تابستان با بستان بهشت هم قرین و انواع نعمتهای مختلف و نغمات طیور مؤتلف، چون سخنها برین اساس تقریر کرد و در لباس شکر و سپاس جلوه داد اعتقاد قاآن برای
۱۰ و درایت و عقل و کفایت او زیادت شد و امیر جینقای[۱] نیز بواسطهٔ آنک ایغور بود و از اوّل آنک بحضرت قاآن رسید پناه با خدمت او داد[۲] در اثناء میلانِ قاآن بدو آن سخن‌را مددی داد و او با سیورغامیشی و نواخت مراجعت نمود، چون وصول او بمازندران مقارن رحیل جنتمور افتاد و نوسال قایم مقامِ جنتمورْ علی الرّسم ملازم می‌بود تا بوقت آنک ملك
۱۵ بهاء الدّین از حضرت قاآن برسید فرمان رسانید که کورکوزرا باعلام احوال خراسان بفرستند[۳] نوسال و کلبلات‌را رفتن او موافق نمی‌افتاد که از افعال او تترّس می‌نمودند که چون بار دیگر بخدمت حضرت رسد حضرت عیش آن قوم هشیم شود و طعم زندگانی با حضور او وخیم گردد و کورکوز خود در آن اندیشه بود که باز چه طریق سازد که خویشتن‌را
۲۰ باردو اندازد چون این بهانه یافت بکار ساختگی مشغول شد روزی در اثناء احوال پدرم صاحب دیوان‌را خواند و گفت دولت بر مثال مرغی است کس نداند که بر کدام شاخ خواهد نشست سعی خواهم نمود تا خود

(۱) آ: جینقای، جَ: جسمای، بَ: حقمای، دَ: حسمغای، زَ: حتبقا، هٔ ندارد، (۲) یعنی کورکوز از اوّل ورود بحضور قاآن پناه بجینقای برده بود،
(۳) آ جَ زَ: بفرستد،

احوال نامزد کردند و کورکوز چون از حال ارسال رسول خبر یافته بود او نیز مستعد گشت [۱] و روان شد و پدرم صاحب دیوان‌را بحکومت و نیابت بلادی که در تصرّف او بود نامزد فرمود [۱] کورکوز چون بفناکت رسید ایلچیان که بتفحّص احوال آمده بودند پیش باز آمدند چون کورکوز ۵ بسخن ایشان مراجعت نمی‌کرد تنقوز [۲] با کورکوز عربده آغاز نهاد و بدان ادا کرد که با یکدیگر در آویختند و دندان کورکوز بشکست شبانه جامهٔ خون آلود بر دست تیمور روان کرد و اورا ببندگی فرستاد و کورکوز بضرورت باز گشت چون بخانه رسید تمامت امرای مغول چون کلبلات و ادکو تیمور و نوسال جمعیّت ساختند و بتیکچیان و ملکان و تمامت اصحاب‌را بزخم چوب از خانهٔ کورکوز راندند و باغروغهای خود آوردند و تفحّص احوال آغاز نهاد، کورکوز بر انتظار وصول تیمور ایلچی آهستگی می‌کرد و دفعی میگفت و جماعتی از سبك سران مازندران و غیر ایشان عاقبت یکسو نهاده بودند و عاقبت کار نا اندیشیده تقریرات و محالات آغاز نهادند دوّم روزرا تیمور [۳] ایلچی بچهل و پنج روز از بالای قراقورم ۱۰ بسلطان دوین [۴] استراباد رسید همه امرا و ملوك‌را فرمان شده بود که حاضر شوند [۵] و آنجا هیچ سخن نپرسند و پادشاه سبب جامهٔ خون آلود کورکوز در غضب تمام شده بود، بار دیگر اصحاب کورکوز ملوك و اصحاب دواوین‌را از مخیّم ادکو تیمور منزعج گردانیدند کسان ادکو تیمور سوار شدند و بزخم چوب ایشان‌را باز گردانیدند فی الجمله در آن مدّت اصحاب ۲۰ اشغال مشوّش حال بودند اگر مراعات جانب کورکوز می‌کردند ایلچیان قاصد ایشان می‌شدند و اگر با آن جماعت می‌ساختند از کورکوز خایف می‌بودند و شرف الدّین شب با ادکو تیمور می‌ساخت و روز مظاهرت

f. 118a

(۱–۱) این جمله از آ ج ساقط است، (۲) کذا فی ه، آ: سورر، ب: سور، ج: سنقور، ز: سمور، د ندارد، (۳) آ ج ندارند، (۴) کذا فی ب ه، آ د: دوین، ج: دواوین، ز: دورن، (۵) یعنی در اردو،

و کار خانها اساس نهاد و در میان رعیّت معدلت و نصفت گسترد و هیچ آفریده‌را مجال نماند که بی حساب انگشت فرا آب[1] زنـد و اطماع مستأکله بریده شد و ارباب کفایت و درایت‌را از اصحاب حماقت و جهالت فرقی بادید آمد و بلادرا امید آن ظاهر شد که معمور گردد و ۵ شرف الدّین نیز از اردوی باتو رسیده بود چون او و جماعت دیگررا با حضور او حکمی نمانــده بود و بعضی خود از آن بودند که از اصحاب جنتمور پای بستهٔ عزل گشتند پسر بزرگتر جنتمور ادکو تیمور[2]را بر آن داشتند که منصب پدر بپسر میرسد اگر اکنون بطلب امارت ساکت شود بعد ازین که کار او[3] ثابت‌تر شود انزعاج او مشکل بـاشد پیش از ۱۰ استحکام او در ملك پیش دستی باید کرد و احوال او بحضرت قاآن اِنْها کرد تنقوز[4]را نامزد کرد و اورا با عَرْض انواع آکاذیب و مفتریات بحضرت فرستاد جماعتی که در نقض کارهای جینقای[5] میکوشیدند سخنهای ادکو تیمورا در فرصتی که میدان از حضور او خالی بود عرضه داشتند بدان سبب امیر ارغون و قربقا[6] و شمس الدّین کمرکر[7]را بتفحّص این

(۱) ب ج د ه ز: در آب، (۲) کذا فی آ ب (فی جمیع المواضع)، ه: اذکو تمور، (فی المواضع)، د: اوکو تیمور (فی المواضع)، ج: اروکتمور یا اورکتمور (فی المواضع)، ز باختلاف: اوکو تیمور و کو تیمور و تیمور، در جامع التّواریخ طبع برزین ج ۱ ص ۱۵۱ نام پسر جنتمورا انکو (ظ = انکو) با نسخه بدل اینکو نوشته است و در طبع بلوشه ص ۵۷—۵۸ همه جا: ادکو تیمور (مثل متن)، (۳) یعنی کار کرکوز، (۴) کذا واضحاً فی ه، آ در اینجا «تنبور» و در اواخر ورق ۱۱۹a «بنقور» دارد، ج: سنقور، ب: منقور، د: بنقور، ز: مقنور، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۵۷: تنقوز (مثل متن)، (۵) ه: جنقای، آ: جیقای، د: حیقدای، ز: حنبقا، ب ج: حسدای، (۶) آ: قرمغا، ب: قرمقا، ج اینجا: ورمغا، و در ج ۱ ص ۱۹۸: قوربغا، ه اینجا: قرتقای، و در ورق ۱۲۱a از اوراق آ: قربقای و قوربقای، ز: قرمقا، د ندارد، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۵۷: قوربوقا، (۷) کذا فی آ ه (؟)، د: کمرکو، ج: کرکو، ز: لمرکر، ب بتصحیح جدید: کمرکوی، — رجوع بورق ۱۲۱a،

کرد قاآن‌را در آن روز طرب وافر مضاعف گشت و کار کرکوز مرفوع
شد و جانب اعادی مکسور گشت و در جملهٔ تحف کمری بود از سنگ
عور[۱] که سنگ برقان[۲] نیز خوانند مرصّع کرده و آن استعمال و تصنیف[۳]
کورکوز بود و آنرا اعتبار و قیمتی نباشد چون قاآن بدید استطراف‌را
۵ بر میان بست اتّفاق‌را در کرگاه قاآن امتلائی بودست بصحّت بدل شدست
آنرا بفال نیك گرفت و فرمود که مثل این دیگر بسازد و ادکو تیموررا
f. 118b گفت که تو و پدرت چنین تنکسوقها[۴] یعنی طرایفها و غرایبها چرا
نساخته‌اید، با چندین دلایل واضح و عتابهای لایح هنوز جماعتی که با
ادکو تیمور بودند سپر نمی‌انداختند و مصلحت خودرا نمی‌شناختند،

۱۰ ذُو ٱلْجَهْلِ یَفْعَلُ مَا ذُو ٱلْعَقْلِ یَفْعَلُهُ • فِی ٱلنَّائِبَاتِ وَلٰکِنْ بَعْدَ مَا ٱفْتَضَحَا

چون مدّتی از مقام ایشان بگذشت قاآن فرمود تا جینقای[۵] و بارنال[۶]
و جمعی دیگر از امرای یارغو بتفحّص احوال ایشان بنشستند و در آن
مصلحت شروع نمودند جماعتی که با کورکوز بودند اصحاب رای و رویّت
و ارباب مال و نعمت از ملوك ملك نظام الدّین اسفراین[۷] و اختیار
۱۵ الدّین ابیورد[۸] و عمید الملك[۹] شرف الدّین بسطام و از کتبه نظام الدّین
شاه و امثال او و کورکوز خود فی نفسه هزار[۱۰] بود،

عَدُّوهُ فِی ٱلْآحَادِ مِنْ أَفْرَادِهَا • فَرَأَوْهُ فِی ٱلْأَفْرَادِ كَٱلْآحَادِ

با این جماعت مشاورت می‌کرد بر آنچ تمامت‌را رای برآن قرار می‌گرفت
اقدام می‌نمود و از شرف الدّین آنچ امور کلّی بود مستور بود هرچند بظاهر

مصنّف مکرّر بمعنی هدیّه و سوغات و تحفه و نحو ذلك استعمال کرده است، (۱) کذا فی آ ب ج ه، ز: غور، د ندارد، (۲) آ ب: رقان، د: برغان، (۳) بمعنی اختراع، (۴) آ: سکسوقها، ه: تنسوقها، ج: بلوسقها، ز: سکوقها، د ندارد، (۵) ه: جنغای، آ: جینقای، ج: حسقای، ب: حسقا، د: جینتای، ز: حنیقای، (۶) کذا فی آ (؟)، ب ج: مارنال، ه: باه‌ناك، ز: بازبال، د: تابنال، (۷) ب ج د ز این کلمه‌را ندارند، ه: ابیورد، (۸) ج ه ندارند، (۹) د ه: افزوده‌اند: و، (۱۰) ب ج ه ز افزوده‌اند: مرد، د افزوده: مرده،

کورکوز می‌کرد، کورکوز ایشان‌را پیغام فرستاد که تیمور ایلچی باز رسیده است بسماع یرلیغ که فرمان شده حاضر شوند و پای آن نداشت[1] که ایشان چه گویند برنشست تا بخانه رسید و از آنجا با جماعت اکابر خراسان که محلّ اعتماد و اصحاب رای و تدبیر باشند روان شد، چون خبر حرکت ۵ او بشنیدند مقام نتوانستند کرد کلبلات و ادکو تیمور با قومی از نمّامان و غمّازان برفتند باتّفاق ببخارا رسیدند ملك بخارا صاین ملکشاه ایشان تمامت‌را ضیافت کرد در خانهٔ خویش کلبلات بر سبیل ارافت بصحرا رفت جمعی فدائیان از مدّتی بر انتظار او در بخارا مانده بودند در دهلیز در کنجی نشسته چون کلبلات در آمد اورا کارد زدند با یك دو ۱۰ کس دیگر که با او بودند کلبلات گذشته شد، روی کار و پشت استظهار آن جماعت او بود سبب واقعهٔ او دل شکسته شدند و پریشان و متحیّر گشتند چون بکودکی نمد بلا در آب انداخته بودند بـا کنار نمی‌توانستند کشید، فی الجمله چون باردو رسیدند بابتدا خیمهٔ که جنتمور[2] ساخته بود بزد قاآن در خیمه آمد و بر تخت نشست و کار جشن گرم ۱۵ شد قاآن سبب ارافتی برخاست پای بردر خیمه نهاد بادی برآمد و در حال خیمه‌را پاره کرد و ستون آن بیفتاد و آسیب آن بُسْرِبْتی[3] رسید از آن باد آتش‌وش خرمن اقبـال ادکو تیمور سوخته شد و آب روی بر خاك مذلّت ریخته آمد قاآن بفرمود تا آن خیمه‌را پاره پاره کردند و بفرّاشان و جمّالان[4] دادند و بعد از هفتهٔ دیگر خیمهٔ که کرکوز ساخته بود نصب ۲۰ کرد و انواع تحف و طرایف که بر سبیل مدّ[5] آورده بود با آن ضمّ

(۱) کذا فی دَ، یعنی منتظر نشد، آ: با ان مداشت، بَ: با آن نداشـ، جَ: با آن نداشت، هَ: باآن نگذاشت، زَ: و بدان اعتماد نداشت،
(۲) پدر ادکو تیمور، (۳) یعنی بکنیزکی، — آ: بسرتی، هَ: بسرتی، جَ: بسرین، زَ: بسرش، بَ بتصحیح جدید: بتنی چند، دَ ندارد، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۵۸: قنابیرا، (۴) کذا فی آ بَ هَ، جَ دَ زَ: حالان، (۵) کذا فی آ دَ هَ، جَ: مد، بَ بتصحیح جدید: هدیه، زَ: بندگی، — کلمهٔ «مدّ»را

بتیکچیان احوال سخنها و ما جراها عرضه داشتند قاآن نیز روزی بنفس خویش بنشست و بار دیگر سخن ایشان بخویشتن پرسید نورین[1] و برادر او و[2] پسران کلبلات در زمرهٔ ادکو تیمور جوك زده سخن ایشان می‌پرسیدند نظر قاآن بریشان افتاد بانگ بریشان زد و فرمود که شمارا
۵ در میان ایشان چه کارست از میان ایشان بیرون آئید و در زمرهٔ سلاح داران بایستید و آن سخنها فصل کرد و ادکو تیمور و اصحاب اورا بگناه f. 119a
کاری براند ادکو تیموررا گفت که چون تو تعلّق بباتو داری سخن تو آنجا فرستم آن مصلحت باتو داند جیتقای[3] با غایت بی عنایتی در آن قضیّت عنایت فرو نگذاشت و اورا تلقین کرد و سخن از پیش او فرا گرفت و
۱۰ عرضه داشت که ادکو تیمور می‌گوید حاکم باتو قاآن است من چه سگم که سخن مرا احتیاج مشاورت باشد آنرا دولت پادشاه روی زمین قاآن داند بدین سبب قاآن برو ابقا کرد اگر آن سخنها بنزدیك باتو رسانیدندی اگر او خود عزیزترین کسی بودی برو چه ابقا رفتی، فی الجمله فرمود تا ادکو تیمور و جماعتی که مصاحب او بودند با نزدیك کورکوز رفتند
۱۵ از آن جماعت بعضی‌را چوب زدند و بعضی‌را بکورکوز داد تا دو شاخ کرد و آن سبب لجاج و عناد آن جماعت بود و بقابارا فرمود تا اولاغ دادند و در مصاحبت کورکوز باز گردانید و فرمود که با آن جماعت بگویند که از روی استحقاق و یاسای چنگزخان که ایقاق[4] کذّاب‌را بکشند تا دیگر کسان اعتبار گیرند بر شما کشتن واجب بود امّا سبب آنك راه
۲۰ دور و دراز قطع کرده‌اید تا اینجا رسیده و زنان و بچگان شما در انتظار شما باشند من نمی‌خواهم خبر شما ببدی باهل و خانه رسد جان شما بخشیدم بعد ازین بر امثال این حرکات اقدام مکنید و کورکوزرا نیز بگویند که

(۱) کذا فی ب د ج، آ: نورین، ز: نوردین، ه: نور الدّین، (۲) ب این واورا ندارد ولعلّه اظهر، (۳) ه: جنغای، آ: حیسقای، ب: حیقای، د: جیقای، ز: حتیقای، ج: حسمای، (۴) آ: ایماق، د: اتفاقست که،

اورا ترجیبی می‌کرد، و از جانب ادکو تیمور[1] او خود کودك بود و پسران کلبلات طفل و جماعتی که با او بودنـد دو سه کس که بمزیّت عقل ممتاز بودند مصلحت وقت می‌دانستند در آن شیوه چندان شروع نمی‌نمودند که بار دیگر مراجعت نتوانند[2] کرد و آنچ کوتاه نظران بی ٥ عقلان مازندرانی بودند[3] گلهٔ ازیشان کله بند داران[4] کار یك کس نکند نه سخنی معقول می‌دانستند و نه منقول روایت می‌توانستند کرد هرکس در مقام بارغو و بحث در می‌آمد سخن برو معکوس می‌شد هرچند بیشتر آن سبب نظر پادشاه و عنایت امرا بود و عِنَایَةُ ٱلْقَاضِي خَيْرٌ مِنْ شَاهِدَیْ عَدْلٍ و لقد صدق من قال لَا مُلْكَ اِلَّا بِالرِّجَالِ وَ لَا رِجَالَ اِلَّا بِالْمَالِ ١٠ و از جانبین این قصّه[4] متبادل[5] بود از طرف کورکوز مال و رجال حاصل و طرف خصم ازین هردو عاطل چون چند ماه برین بگذشت و هیچ گونه آخری پیدا نمی‌شد و امرا ملول شدنـد از بارغو قاآن فرمود متعلّقان جانبین‌را تا با یکدیگر ممتزج شدند و هر دو کس یکی از جانب کورکوز و یکی از طرف ادکو تیمور هم خیمه و هم کاسه و هم خوابه شوند ١٥ چنانك کورکوز و ادکو تیمور در یك خانه و یك کاسه طعام با یکدیگر خورند و دیگر کسان بدین نسبت و فرمود که کارد و سلاح آهنین با خود ندارند کاردها و سلاحهای ایشان باز گرفتند غرض پادشاه آن بود که باشـد بروز یـا بشب با یکـدیگر مصالحتی کنند و خصومت دعاوی[6] ترك گیرند چون بدین نیز میان ایشان منصلح نشد جینقای[7] و

---

(۱) یعنی و امّا ادکو تیمور یا و امّا در باب ادکو تیمور الخ، (۲) دهز: تواتند، (۳–۴) کذا فی آب (گُلَهٌ بند داران؟، گلّه بند داران؟)، ب: کلـهٔ ازیشان کله سد دازان، د: کلهٔ ایشان در آن گلّه، ه: که ازیشان کله بندند ازآن، ج ز اصل جملەرا ندارند، (٤) ه: قضیّه، ج: قصد، (٥) کذا فی آب د ه، و مقصود «غیر متساوی» و «مختلف» و نحو آن است و این استعمال غریبی است، ز: متبدل، ج: متداول، (٦) ب ه ز: و دعاوی، (۷) ه: جنقای، آ: جنتمای، د: جیقای، ز: جنبقای، ب ج: حمدای،

f.119b بگرفتند و دو شاخ بنهادند و تنقوز[1] و تومن[2] را مکتوف از اردو بیاوردند و بعد از آن کورکوز نیز مراجعت کرد و بیامد،

ذکر وصول کرکوز بخراسان و احوال او،

چون کورکوز سیورغامیشی یافته و دست خصوم بر تافته بـاز گشت
۵ بخدمت تنگوت[3] برادر باتو رفت و از آنجا بر راه خوارزم متوجّه شد
پدرم ترتیب ترغوی[4] اورا خیمهٔ با آلات آن از مجلس خانهٔ زر و نقره تا
بخوارزم فرستاده بود و تکلّفات واجب داشته اندر آن، تمامت بقایـای
بزرگان خراسان در مصاحبت پدرم بخدمت استقبال نمودنـد از راه
شهرستانه بیامـد و در ماه جمادی الأولی سنهٔ سبع و ثلاثین و ستّمایـه
۱۰ بخانهٔ خویش نزول کرد و باستحضار تمامت بزرگان ایلچیان رفته بودند
همه حاضر شدند امرای مغول بیامدند و خیمهٔ دیگر بزرگ در صنعت غریب
و صبغت عجیب هم پدرم ترتیب داده بود با آنچ فراخور آن باشد از اوانی
سیم و زر منصوب کرد و روزها جشنها ساخت و یرلیغها در ضمن آن بر
خواندند و یاساها که بتازگی فرمان شده بود همـه خلایق‌را بشنوانید و
۱۵ بزرگان و صدور عراق برسیدند پسررا متوجّه عراق و ارّان و اذربیجان
کرد و کتبه‌را بقرار آنک در دیوان بودند با او روان کرد هرچند باسم
بسیار بودند امّا مدار کار بر نظام الدّین شاه بود بسبب کفایت و کاردانی
او، ایشان چون بدان ممالك رسیدند با امرای جورماغون بسیار مخاصمتها
کردند تا وقتی که ولایات‌را از دست ایشان مستخلص کردند و مالها

---

(۱) د ه: تنقور، آ: بیقور، ب: ساور، ز: بقور، ج: سنقور، — رجوع بص ۲۲۰ ح ٤، (۲) کذا فی آ ب د ه، ز: مومن، ج: نورین، و شاید همین صواب باشد، رجوع بص ۲۲۵ س ۲، (۳) کذا فی ب ه، آ: تنکوت، د: بنکوث، ز: بیکوت، ج: سکوب، (٤) کذا فی د ه، آ: رغوی، ج ز: تزغوی،

ایشان بندگان ماانْد چون از گناههای ایشان اقالت کردیم اگر تو نیز
بکینهٔ قدیم با ایشان زندگانی کنی تو نیز در گناه باشی کشتن چون توئی
دشوار نیست، چون این یارغوها بآخر کشید کورکوز در مصالح ملك
شروع نمود مهمّات و ملتمسات بر وفق ارادت او تمشیت پذیرفت و از
۵ آموبه چندانك لشکر جورماغون مستخلص کرده است بدو فرمود و یرلیغ
و پایزه داد، و شرف الدّین سبب آنك قاآن در وقت یارغوی ایشان
فرموده بود که این همه خبثها سبب آن تازیك بوده باشد که او کودکان‌را
راهها آموخته باشد اگر اکنون[1] با کورکوز[2] بهم باشند سر او از جادّهٔ
صواب بپیچاند بـا او نرود شرف الدّین چون در باطن کورکوز آثار
۱۰ غضب و عتب می‌دید و از انتقام او می‌اندیشید بتخلّف از کورکوز خوشدل
شد کورکوز باستصواب جینقای[3] بر آن قرار رضا نـداد بعلّت آنك
محاسبات چندین ساله بی حضور او مفروغ نگردد و چون غیبت او باشد
متصرّفان اموال و اصحاب اعمال بدو حوالتی کنند اجازت مراجعت او
از قاآن حاصل کردند و اورا باکراه باز گردانید، ملوك و اکابر خراسان
۱۵ که ملازمت خدمت او[4] کرده بودند چون کارهای کورکوز ساخته
شد خواستند تا هر کس امضای یرلیغ خویش گیرد کورکوز در خفیه با
جینقای[3] بر هم نهاد که اگر هر کس‌را از حضرت یرلیغ و فرمانی دهند
مرا ازیشان چه تمیز باشـد بدان سبب و بدان موجب هیچ کس‌را میسّر
نشد که یرلیغ و پایزه ستاند همه قوم بـاز گشتند و کورکوز در مقـدّمه
۲۰ رسولان ببشارت سیورغامیشی و مرحمت قاآن و انکسار دشمان بخراسان
فرستاد و آنجا نیز جماعتی مغولان‌را که با ادکو تیمور اتّفاق[5] کرده بودند

---

(۱) ب بخطّ جدید افزوده: کورکوز، (۲) کذا فی ه، آ ب: شرف، د ز: شرف الدّین، ج ندارد، (۳) آ: جینقای، جیقای، ب: حیقای، حیقای، ه: جیقای، جیقای، ز: جیقای، ج: جیمای، جیمای، د: جیعنای،
(۴) یعنی کورکوز، (۵) کذا فی ج د ز ه، آ ب: اماق، (ایقاق؟)،

باسم وکیل خرجی کورکوز موسوم چون مرتبهٔ کورکوز بالا گرفت کار او
نیز بنسبت رونقی گرفت تا چون قصد شرف الدّین آغاز نهاد او در آن
کار مبالغت نمود تا اورا بگرفتند و دو شاخ نهادند و جایگاه وزارت
باصیل روغدی[1] تفویض کرد او در ابتدا نخّاسی[2] بود در دیوان در
۵ جمع صدور و اعیان بی دهشت ضراط و حُباق ازو روان[3]، فی الجمله
بانتهای حالِ شرف الدّین تمور ایلچی مذکوررا بحضرت روان کرد و بر
عقب خود[4] نیز روان شد ایلچی در راه پیش او آمـد و اورا [5]از
حالت قاآن و رفتن او[5] خبر داد [6]و بعد از او حالتِ جمع [در] هم
افتاد[6]، و او[7] در راه با یکی از امراء بزرگ جغتای که انتساب قرابت
۱۰ داشته بود بـا اوروغ چنگز خان مقالتی داشته است و از راه بزرگ
منشی جواب سخت داده چون در میان ایشان سخن از موی سر و تیغ
تیز باریک‌تر باشد سخنی برو دق کرده بودند راست یا دروغ برو بسته
ع، وَ مَا اَعْتِذَارُكَ مِنْ شَیْءٍ اِذَا قِیلاَ[8]، و کورکوز از راه سبب فزع آن
احوال باز گشت آن امیر این حدیث اِنْها می‌کند و در اثنای آن رسولی
۱۵ که شرف الدّین در خفیه فرستاده بود جای گیر آمـد خواتین و پسران
جغاتای و دیگر پسرانْ ارغون و قربقا[9]را بطلب او نامزد کردنـد و

(۱) ب: روعدی، ه: رغدی، (۲) ج ه: نخّاسی، بَ بتصحیح جدید: نخاشی (می‌نمود)، دَ زَ ندارند، (۳) یعنی چون مسکران معروفند بعدم تماسك قوای طبیعی، (٤) یعنی کورکوز خود، (٥—٥) فقط در بَ بخطّ جدید، — حالت قاآن یعنی وفات قاآن، (٦—٦) یعنی بعد از وفات قاآن اوضاع پریشان شد و جماعت ارکان دولت در هم افتادند، — آ ه: و بعد ازو حالت جمع هم افتاد، جَ: و بعد از حالت جمع هم افتاد، دَ: و بعد از آن حالت هم جمع افتاد، بَ باصلاح جدید: و بعد از آن حالت جمعی در هم افتاده بودند، زَ اصل جمله‌را ندارد، (۷) یعنی کورکوز، (۸) صدره: قَدْ قِیلَ ذٰلِكَ اِنْ حَقًّا وَ اِنْ كَذِبًا، من ابیات للنّعمان بن المنذر کتبها الی الرّبیع بن زیاد العَبْسی فی قصّة طویلة، انظر خزانة الأدب للأمام عبد القادر البغدادی ج ٤ ص ۱۷۱—۱۷٦، (۹) آ جَ: قربقا، بَ: قرىقا، ه: قربقای، دَ زَ ندارند، — رجوع بص ۲۴۰ ح ٦،

قرار نهاد چه هر ولایتی نوبتی داشت و هر شهری‌را امیری و باندك چیزی حصّهٔ دیوان قناعت کرده بودند و باقی بجهت خویش تصرّف می‌نمودند تمامت ازیشان باز گرفتند و مبالغ بریشان متوجّه گردانید، و کورکوز دار اقامت خویش طوس گردانید و بدانجا تحویل کرد و عمارت
۵ آن آغاز نهاد از طوس نامی بیش نبود در تمامت شهر پنجاه خانه مسکون نبود و آن نیز یکان یکان در هر زاویهٔ یکی آرام گرفته و میان رسوم اسواق چنان شده که وقت ممرّ و جواز [۱]پای دو خر از[۱] خاشاك و خار حکم اَلْتَفَّتِ اَلسَّاقُ بِالسَّاقِ برگرفت کورکوز بنای خزاین[۲] و باغ نهاد تمامت صدور و ملوك و اکابر بسرای خریدن مشغول گشتند و بعمارت
۱۰ سوق و استخراج قنوات و تدارك ضیاع ضایع شده مُقْبِل[۳] گشتند و سرائی اوّل روز بدو دینار و نیم رکنی بفروخته بودند یك هفتهٔ دیگررا بدویست و پنجاه دینار بفروختند[۴] و از آن وقت باز عمارت شهر و ناحیت آغاز افتاد و کورکوز در ضبط کارها اساس محکم نهاد و بامهارا در مواضع بچهار پای و بمصالح دیگر معمور گردانید تا ایلچیان زحمت ندهند و چنان
۱۵ مضبوط گردانید که هیچ امیری که پیشتر از آن سرها می‌انداخت و هیچ آفریده‌را مجال اعتراض نبود سر مرغی نمی‌توانست برید رعایا چنان مستولی شدند که اگر لشکری بزرگ از مغول بمزرعهٔ نزول می‌کرد با برزیگری f. 120a سخن نمی‌توانست گفت تا سر اسبی نگاه دارد تا بالتماس علوفه و نُزُل چه رسد و همچنین ایلچیان آیندگان و روندگان و ازو در دلهای مردم
۲۰ هیبتی بنشست بعد از آن خواست تا شرف الدّین‌را بنوعی در دام بلا و کام فنا نهد و یکی بود از ابنای دهاقین روغد[۵] اصیل نام در اوّل حالت

(۱–۱) کذا فی دَهَ، بَ: پای در حرار، زَ: پای دو حراز از، آ: بار دو خروار، جَ: دو خروار، (۲) بَ بتصحیح جدید: خانه، (۳) آجَ دَهَ: منقبل، (۴) آ: بفروخت، (۵) بَ: روعد، هَ: رغد، — رجوع کنید بنزهة القلوب حمد الله مستوفی در فصل «مازندران و لواحق آن»،

نمی‌نمود چون باردوی الغ ایف[1] رسیدند امرای برغو بنشستند و یارغو آغاز نهادند روی بدیشان آورد و گفت اگر کار مرا شما مخلص می‌توانید کرد تا سخن گویم و اگر در میان مهمل خواهد ماند سخن نا گفته به،

سخن نـا نگوئی توانیش گفت • مر آن گفته‌را[2] باز نتوان نهفت

٥ آن سخن در توقّف ماند و گفتند اورا بخدمت توراکینا خاتون برند شرف الدّین در یارغو حاضر آمد و خواست تا با او آغاز مکالمت نهد اورا چنان بـاز مالید که ردّ سخن او نتوانست کرد یکی از امراء اردو روی بشرف الدّین آورد و گفت اورا جهت سخنی دیگر گرفته‌اند اگر ازین خلاص یابد امثال تو چه مرد او اند[3] اعتذار و استغفار بحال تو ١٠ از مخاصمت لایق‌ترست، چون از الغ ایف[4] برفتند و باردوی توراکینا خاتون رسیدند و در آن وقت جینقای[5] از سطوت توراکینا خاتون گریخته بود و بخدمت کیوك خان تمسّك کرده صاحب محمود[6] یلواج[7] و کورکوز نیز در اهتمام جینقای[8] بودند و بخدمت توراکینا خاتون تقصیر می‌نمودند و ارکان حضرت توراکینا خاتون جماعتی که پیشتر در کاری ١٥ نبودند و کورکوز در آن وقت بدیشان التفاتی نمی‌نمود و مال با او نه که بتازگی کاررا بمال تدارك نماید فاطمه خاتون که کلّی امور بدو منوط بود شرف الدّین‌را برکشید و تربیت کرد و اورا در خدمت امیر ارغون بممالك خراسان و مازندران[9] نامزد کرد و کورکوزرا فرمان شد که چون اورا سبب سخنی که در اردوی الغ ایف[10] گفته است گرفته‌انـد

(۱) کذا فی ج د، آ: الغ ایف، ب: العر انف، ز: الغ انف، ه: الغ انف،
(۲) ب د ه ز: چو گفته شود، (۳) ه: او اید، (۴) کذا فی ج د، آ: الغ ایف، ب: الع انف، ه ز: الغ انف، (۵) ه: جنغای، آ: جیقای، ج: حسمای، ب: حسا، د: حبتمای، ز: حبتقا، (۶) ه: محمّد، (۷) ه ز: بلواج، (۸) ه: جنغای، آ: حیمای، ج: حسمای، ب: حیقا، د: حیتمای، ز: حیتقای، (۹) فقط در آ، باقی نسخ این کلمه‌را ندارند،
(۱۰) کذا فی ج د، آ: الغ انف، ب: الع انف، ه ز: الغ انف،

گفته بودند که اگر نیابد گرفته بیاورند کورکوز چون بطوس رسید ایلچیان در رسیدند و شرف الدّین‌را طلب کردند و اورا یِلْواح[1] کار ساختند چون کورکوز بر خلاف رسم مغولان خزانهٔ محکم بر میان حصار ساخته بود و مقام آنجا داشت ایلچیان بفرستادند و از امیران لشکر مدد ۵ خواستند ایشان‌را خود بهانهٔ بس بود سینهای پر غصّه و دلهای پر کینه داشتند مبالغ مغول بیامدند و شرف الدّین‌را از سبزوار بیرون آورد و کورکوز از ایلچیان احتیاط می‌نمود و اصیل روغدی[2] خود اورا نمی‌گذاشت که بخدمت ایلچیان رود و راههای بد در پیش او می‌نهاد و تخویف و تحذیر می‌کرد که خودرا فرا دست ایشان نتوان داد و چون کورکوز از ۱۰ مضمون فرمان واقف نبود خایف می‌بود و خزانه‌را که اسم حصاری بر آن انداخته بودند محفوظ می‌داشت تا روزی ایلچیان بر نشستند و مغولان با ایشان بهم در زیر قبا زره پوشیده از در درآمدند کورکوز درِ خزانه فرمود تا در بستند بدین بهانه دست بتیر بگشادند کورکوز گفت من یاغی نیستم در گشادند مغولان در آمدند و کورکوز و اصیل‌را بگرفتند و ۱۵ بدروازها کس فرستادند و تمامت ملوك و کسانی که بودند بگرفتند ملك اختیار الدّین از میانه بجست و بابیورد رفت و امور ملوك خراسان و مازندران در هم و پریشان شد و یکی‌راست از اهل عصر حسب حال،

أَرَى ٱلْأَقْدَامَ فِي ٱلْإِقْدَامِ تَكْبُو . إِذَا مَرَّتْ عَلَى غَيْرِ ٱلصِّرَاطِ
وَ إِنَّ ٱلرِّيحَ تَرْكُنُ عَنْ قَرِيبٍ . إِذَا كَانَ ٱلْبِنَاءُ عَلَى ٱلضِّرَاطِ f. 120b

۲۰ بعد از روزی چند ایلچیان باز گشتند و کورکوز و اصیل‌را گرفته با خود بردند و کورکوز همچنان[3] بر حال و قرار کم نمی‌کرد[3] و بدیشان التفات

(۱) یعنی آلت کار و دام صید نفوس و اموال، و یِلْواح در اصل یعنی مرغی است که آنرا بر یك پای بندند و بواسطهٔ آن مرغان دیگررا بدام کشند و صید کنند،
(۲) ه: رغدی، (۳—۳) کذا فی ب د ه، آ: برحال و مرار کم نمی‌کرد، ج: مرحال و مرار کم نمی‌کرد، ز: بران حال و قرار خود (بدیشان التفات نمی‌نمود)،

مخرط و منتظم گشت قاآن‌را روز بروز نظر تربیت بدو زیادت می‌افتاد و هنوز در غلوای کودکی بود که اورا سبب مصلحتی بزرگ با قبان[1] بهم بختای فرستاد و یکچندی آنجا بود و چون بـاز بخدمت قاآن رسید بتفحّص احوال ادکو تیمور و کورکوز سبب آنك محلّ اعتماد تمام بود نامزد ۵ گشت و قوربغا[2] و شمس الدّین کمرکر[3]را با او بهم مصاحب گردانید امیر ارغون چون بخراسان رسید تفحّص احوال آغاز نهـاد و بعد از آن بحکم فرمان تمامت جماعت‌را بحضرت روان کرد و او نیز متوجّه آن جانب شد و در مقام حضرت معاونت کورکوز نمود و مظاهرت او کرد چون امور ممالك خراسان و عراق بر کورکوز مقرّر شد امیر ارغون‌را بر کورکوز ۱۰ باسقاقی فرمودند و در تدبیر کارها با او شریك و نوکر[4] تا هر کار که باشد بمشورت و استطلاع رای او سازد و بی او مداخلت ننمایـد، چون کورکوز باز بخراسان رسید و کار آن ممالك باستبداد و استقلال پیش گرفت امیر ارغون باز گشت چون بحضرت اردوی الغ ایف[5] رسید بار دیگر باحضار و استدعـاء کورکوز امیر ارغون‌را بـاز گردانیدنـد و ۱۵ قربغا[6] و جمعی‌را از ایلچیان بـا او بفرستادنـد و کورکوزرا بگرفتند و شرف الدّین‌را از حبس بیرون آورد و آن حال در مقدّمه مثبت است چون باردوی توراکینا خاتون رسیدند کورکوزرا سبب سخنی که گفته بود در حبس بگذاشتند توراکینا خاتون ممالکی‌را که در تصرّف کرکوز بود از آموبه تا فارس و گرج و روم و موصل بامارت و تولیت بر امیر ارغون ۲۰ مقرّر فرمود و شرف الدّین‌را در خدمت او باسم الغ بتیکچی نامزد گردانید و دیگر اصحاب دواوین‌را بر قرار مقرّر کرد، در شهور سنهٔ احـدی و

---

(۱) کذا فی ه، ب د: قبان، آ ز: قبان، ج: فونان، (۲) ه: قربغای، آ: قوربغا، ب: قوربغا، د: قورتقا، ج: مربغا، ز: قوربر غایر، — رجوع بص ۲۴۰، (۳) کذا فی آ د ه ز، ب: کمرکو، ج: کرکر، — رجوع بص ۲۴۰، (۴) ب د ه: نوکار، ز ندارد، (۵) ب: الغ انف، ه ز: الغ انف، (۶) ه: قوربقای، آ ب: قربغا، ج: قربقا، ز: قربغا، د ندارد،

اورا باز گردانند دیگر باره اورا آنجا آوردند و سخن پرسیدند بر قرار مستمرّ سخن درشت گفته بود و عاقبت کار تا اندیشیده قرا اغول[1] بفرمود تا دهن اورا از سنگ پر کردند و بکشتند و کورکوز در آخر عهد مسلمان شده بود و از مذهب بت پرستی نقل کرده، و اصیل‌را در سمرقند ۵ محبوس کردند بوقت مراجعت بفرمود[2] تا اورا گرسنه می‌داشتند تا آخر موکّل‌را بفرمود[2] تا داروئی در تماج کردند و بدو داد تا هلاك شد، فی الجمله کار دنیا برقیست که درفشید وهم در حال پنهان شد یا بادی که در شیشهٔ دمیدند و چون دهن برداشتند هیچ نبود،

اگر صد بمانی وگر صد هزار ۰ همین است روز و همین است کار،

ذکر احوال امیر ارغون، ۱۰

از قبیلهٔ اویرات[3] است و پدر او تایجو[4] امیر هزار بود و قبیلهٔ اویرات در میان مغول از قبایل مشهورست و آن قبیله اکثر اخوال اولاد و احفاد چنگز خان باشند و سبب آنست که وقت خروج او چون f. 121a ایشان بمظاهرت و معاونت پیش آمدند و بایلی مسابقت و مسارعت ۱۵ نمودند قضای حقوق آن قبیله‌را فرمان شد تا دختران امرای ایشان‌را با پسران اروغ او مزدوج می‌کنند و دختری از آن خویش‌را نیز نام او جیجکان بیکی[5] ببزرگتر آن قبیله داد و بدین سبب است که تمامت پادشاه زادگان از اویرات زن خواسته باشند و امیر ارغون بعدما که از تعلیم خطّ ایغری فارغ شد و از سنّ صبی ترقّی کرد اصناف بخت و سعادت ۲۰ اورا تلقّی نمود و با صغر سال بحضرت قاآن رفت و در زمرهٔ بتیکچیان

(۱) زَ: قرا ارغون، (۲) فاعل «بفرمود» کیست؟، (۳) دَ: برات، (۴) آ: تاجو، هَ: تالجو، بَ: ناجو، جَ: باجو، زَ: بایجو، دَ: بالجو، — تصحیح قیاسی، (۵) هَ: چیجکان بکی (= جیجکان بیکی)، جَ: جیجکان بیکی، دَ: جیجکان بکی، آ: جیحکان بکی، بَ: حیحکان بکی، زَ: جنیجکان بکی، جامع التّواریخ طبع برزین ج ۱ ص ۱۰۲: جیجاکن،

ارغون در قلوب زیادت راسخ میشد و چون ایلچیان باستدعای متصرّفان
اطراف و سلاطین و ملوك آمدند[1] در حرکت آمد و باستحضار ملوك
و عمّال نواحی بجوانب رسولان فرستاد و پدرم صاحب دیوان‌را در ممالك
اذربیجان و گرج و روم و آن اطراف قایم مقام بگذاشت و بوقا[2]را
۵ بباسقاقی معیّن کرد وقت وصول بطوس شرف الدّین گذشته بود امیر
ارغون اموال نا واجب‌را که بر هرکس مقرّر گردانیده بود تا بمصادره
بستاند ترك گرفت و آن بدعت برانداخت و مالهائی که حاصل شده
بود روان کرد و متوجّه حضرت شد و ملوك و کتبه و متلبّسان اعمال
در خدمت او روان شدند، چون بعد از حالت قاآن پادشاه زادگان
۱۰ هرکس در نواحی و ولایات تصرّف کرده بودند و اموال ببروات و
حوالات اطلاق و برلیغها و پایزها داده و آن خلاف احکام و یاساهای
ایشانست بدین سبب امیر ارغون هر پایزه و برلیغ که بعد از قاآن
پادشاه زادگان بهرکس داده بودند بفرمود تا جمع کردند، چون بخدمت
کیوك خان رسید پیش کش بسیار کرد و بخدمت پادشاه زادگان همچنین
۱۵ در خور و مقدار هریك بتحف و هدایا تقرّب جست و بر ارکان و
اعیان حضرت بر مثال سحاب سجال اموال ریزان و چون از مصالح
مدّ[3] فراغت حاصل شد روی بعرض مهمّات و مصالح آورد و بابتدا
پایزها و برلیغها که پادشاه زادگان داده بودند و امیر ارغون از اصحاب
آن باز گرفته در مجمعی که حضور همه پادشاه زادگان بود عرضه کرد از
۲۰ تمامت خدمات دیگر موقع آن زیادت بود و اثر آن خدمت بیشتر کیوك
خان سیورغامیشی کرد و ممالکی که در تصرّف او بود برو مقرّر داشت و
پایزهٔ سرشیر و برلیغ داد و تمامت امور ملوك و اصحاب بامیر ارغون
حوالت کرد و آن جماعت کسی‌را برلیغ و پایزه نداد و هیچ کس‌را خود

(۱) یعنی برای قوریلتای جلوس کیوك خان، (۲) کذا فی ج ه، آ ب: بوقا، ز: نوقا، د: قوقا، (۳) رجوع کنید بص ۲۳۲ ح ۵،

اربعین و ستّمایة بخراسان رسید و برلیغها بر خواند و امور آنرا مضبوط گردانید سیرالجبن[1] ایلچیرا با جمعی دیگر از ایلچیان که بجهت تحصیل مال بقایا از اردوی توراکینا خاتون آمده بودند در خراسان بگذاشت و نظام الدّین شاه[2]را با او، و امیر ارغون[3] متوجّه عراق و اذربیجان ۵ شد چون بدهستان رسیدند شرف الدّینرا خبر رسید که در حضرت باتو جمعی قصد او کرده‌اند شرف الدّین عازم آن حضرت شد و امیر ارغون متوجّه تبریز گشت و امیر حسین و خواجه فخر الدّین و جمعیرا از کتبه بنیابت در خراسان و مازندران نامزد گردانید چون بتبریز رسید امور آن حدودرا که سبب مجاورت امراء بزرگ چون جورماغون ۱۰ و تایجو[4] و جمعی که آن ممالکرا ملك خویش می‌دانستند نا مضبوط بود f.121b در ضبط آورد و اموال آنرا محفوظ گردانید و دست آن جماعت کشیده کرد و تمامت رعایارا از شریف و وضیع چه بعضی که بحمایت آن جماعت تمسّك جسته بودند و چه جمعی که از ظلم و جور ایشان جسته[4] از قبضهٔ تصرّف ایشان بیرون آورد و امور آن طرفرا ساخته گردانید و ۱۵ بمجاملت و حسن معاملت او صغار و کبار بمتابعت و مشایعت او مایل شدند و دلهـای خلایق از حسن اخلاق صید او گشتند و هوا خواه دولت او آمدند و سلاطین روم و شام و حلب رسل بخدمت او روان کردند و بحمایت و عنایت او توسّل جستند و امیر ارغون جهت استیفای مال ایلچیان بدان اطراف فرستاد، و چون شرف الدّین از اردوی باتو ۲۰ بمقام تبریز رسید بعلّت بقایا مال بسیار بر اهل تبریز و غیر آن حکم کرد و امیر ارغون بدان رضا نمی‌داد و او مبالغت می‌نمود و هوی[5] و ولای امیر

(۱) کذا فی دَ، آ: سیرالجس، بَ: سیرالحبن، هَ: سرالجبن، جَ: سیرالجبر، زَ: سرالجبن، (۲—۳) آ: با او امیر ارغون، جَ: با امیر ارغون، دَ: را با امیر ارغون، هَ: با او و امیر ارغون، بَ بتصحیح جدید: را نیز بگذاشت و خود، زَ اصل جملهرا ندارد، (۴) آبَ: تاجو، زَ: مایجو، جَ: بایجو، دَهَ ندارند، — تصحیح قیاسی، (٤) آ: حسته و یحتمل «خسته»، (۵) نسخ: هوا،

در کوشك سلطانی جشنها ساختند و امیر ارغون عمارت کوشك و باغ
فرمود و اصحاب در اَرْزَنْقَاباد[1] هر کس باغ و سرای باشارت او آغاز
کردند و از آنجا بطوس روان شد و بعمارت منصوریّه و قصور آن که
اندراس کلّی پذیرفته بود و اثر عمارت از مدّتهای مدید باز از صحن آن
٥ رفته شده[2] اشارت راند و ملك اختیار الدّینِ ایوردرا[3] بدان مصلحت
موسوم کرد و امیر ارغون بمرغزار رادکان مقام ساخت و روزی چند
باستیفای لذّات با لِدات و اتراب مشغول گشت و از اطراف اشراف
متوجّه جناب او گشتند و امور مملکت بر حسب ارادت متمشّی بود و
صدور و ملوك روز بروز میرسیدند و کار ایشان بر وفق استصواب
۱۰ رای مبارك میساخت، و چون لیالی از مفارقت ایّام تابستان باد سرد
کشیدن گرفت و خریف حریف گشت و برگ اشجار از ترك تازی نسیم
اسحار ترك علوّ سرِ دار گرفتند امیر ارغون بر عزم تبریز از راه مازندران
مبادرت کرد بهر ناحیت و ولایت که میرسید مصالح و مهمّات آنجا
ساخته میکرد و آهسته آهسته میرفت چون بحدود آمل رسید پدرم با
۱٥ اموال و نفایس مرصّعات و جواهر که ترتیب کرده بود از ممالك اذربیجان
برسید و فرش و بُسُط و آلات مجالس با آن ضمّ گردانید و یك دو روز
جشن ساخت، و چون رحلت و توجّه امیر ارغون نزدیك آمد خبر
رسید که منکولاد[4] که مغولی بود در عهد جورماغون بر سر محترفهٔ
تبریز باسم باسقاقی موسومْ ایّام فرصت بذیل حمایت و عنایت قداق نوین
۲۰ که حلّ و عقد امور مملکت کیوك خان بدست او بود سبب انتساب
منکولاد[4] بقبیلهٔ نایمان[5] که قرابت او ازآن لازم میشد توسّل نمود و

---

(۱) بَ: اررىقاباد، هَ: ازریقاباد، آ: ررىقاباد، جَ: ررىقاباد، دَ زَ ندارند، زَ: مقام (کذا)، دَ ندارد،
(۲) جَ زَ: رفته (فقط)، (۳) بَ جَ هَ: ملك ایورد اختیار الدّینرا، دَ: ملك اختیار الدّینرا، زَ: ملك ایور (کذا) ضیاء الدّینرا،
(٤) بَ: مىکىولاد، منکىولاد، جَ: منکوبولاذ، دَ: منکولاد، منکبولاد، زَ: مىکىولار، منکىولار،
(٥) آ بَ: نایان جَ: بایمان، دَ: نمایمان،

از ولاة و ملوك و متصرّفان بخدمت او راه نبود مگر از ختای و ما وراء النّهر صاحب یلواج و پسرش‌را و از بلاد غربی امیر ارغون‌را، و چون شرف الدّین گذشته بود خواجه فخر الدّین بهشتی‌را که هرچند مولد و منشأ او خوارزم بود امّا اشتهار او بدین نسبت حقیقت آن حال بود که شاعر گوید f.122a

٥ أُدْعَى بِأَسْمَاءٍ نَبْزًا فِی قَبَائِلِهَا ٭ کَأَنَّ أَسْمَاءَ أَضْحَتْ بَعْضَ أَسْمَائِی[1]

و او مردی خیّر و سلیم دل بود باسم الغ بتیکچی موسوم گردانید، بوقت مراجعت از حضرتْ امیر ارغون از ملازمان خویش هریك‌را که بودند برحسب مطلوب و مقصود کار او بساخت و باشغال خطیر و اعمال کبیر براندازه و مقدار نامزد گردانید و ملتمس هریك ازیشان ساخته تا تمامت

١٠ ولاة بر ولاء او متّفق گشتند و بر ثنای او منطبق شدند و بخوشدلی و غبطت عزم مراجعت در خدمت او بامضا رسانیدند، و امیر ارغون در راه دست دریا وش چون باران نیسان گشاده گردانید و تمامت بلاد ترکستان و ما وراء النّهر مغمور[2] احسان او شدند و بآوازهْ بذل و سخاء او دلهای اجانب بجناب او میلان کرد و در مقدّمه باعلام معاودت

١٥ بخراسان و آن ممالك رسولان فرستاد تمامت آن مواضع و بلاد باستقبال او روان شدند و در مقام مرو مجتمع گشتند و امیر ارغون بـا ملوك و امرا و اصحاب در تاریخ [3] بأَرْزَنْقَاباد[4] مرو نزول کرد و چند روز

---

(۱) من قصیدة مشهورة لأبی محمّد الخازن فی مدح الصّاحب ابن عبّاد (انظر یتیمة الدّهر ج ۳ ص ٤٢—٣٥)، (۲) آ ج د ه ز: معمور، (۳) بیاض در ب ه، آ بدون بیاض، د ز اصل جمله‌را ندارند، ج: سنهْ ثمان و اربعین و ستمایه، و آن خطای واضح است چه در همین فصل خواهد گفت که ارغون بار دیگر باردو رفت و چون بطراز رسید خبر فوت کیوك خان بدو رسید مراجعت نمود و در سنهْ ٦٤٧ مجدّدًا متوجّه اردو گردید پس واقعهْ متن قطعًا قبل از سنهْ ٦٤٧ و نیز قبل از وفات کیوك خان که در سنهْ ٦٤٤ یا ٦٤٥ واقع شد باید باشد، رجوع کنید بمقدّمهْ مصحّح ج ۱ ص نَ، کَجَ، (٤) آرْزَنْقَاباد بالفتح ثمّ السّکون و فتح الزّاء و سکون النّون و قاف و بین الألفین باء موحّدة و ذال معجمة فی آخره من قری مرو الشّاهجان (یاقوت)، — آ: ناروبقاباد، ب: ناررىعاباد، ج: ناررعاباذ، ه: بازرىقاباد،

ارغون نیز باز گشت و امیر حسین‌را متوجّه اردو گردانید تا حال توجّه
و سبب مراجعت و امور دیگر اِنها کند امیر حسین و نظام الدّین آن
مهمّات عرضه داشتند و بر وفق مطلوب آن مقصود ساخته شد، و امیر
ارغون چون بخراسان رسید بکار ساختگی تغار و شراب ایلچیکتای[1]
۵ مشغول شد و از اطراف پادشاه زادگان باز ایلچیان بجوانب روان کردند
و برات پرّان چنانك چند ساله بتقدمه مالها مستغرق حوالات شد و
از کثرت حوالات و تواتر محصّلان مغول و اخراجات و ملتمسات
ایلچیکتای[1] رعایا درمانده شدند و امرا و ملوك و کتبه عاجز، و رسولان
چون باز رسیدند امیر ارغون اندك مدّتی دیگر مقام نمود و باز بحدود
۱۰ بادغیس نزدیك ایلچیکتای[1] رفت و از آنجا معاودت نمود و بسرخس
آمد و چون زمستان پشت نمود و بهار روی بگشاد و هوا باعتدال
گرائید و طیور در ریاض بسرائید امیر ارغون بساز التزام طرف حزم‌را
عزم جزم کرد و در جمادی الأولی سنهٔ سبع و اربعین و ستّمایة در حرکت
آمد و منکقولاد[2]را نیز چون در تبریز حکمی نافذ نشد باشارت امیر
۱۵ ارغون او نیز از تبریز روان شد بمقام اردو[3] برسید یك دو نوبت
بارغوها رفت و تفحّص احوال او کردند چون صدق اقوال امیر ارغون
از کذب او ظاهر شد و بیّنهٔ او بر بطلان حجّت خصم قاهر آمد جوهر
منکقولاد[2] نرم آهن گشت و آب مراد او آهنْ و امیر ارغون از عون

(۱) ه: الجکتای، الجکتای، آ: المجکتای، زَ: المجکتای، المحکتای، المجکتای، بَ: المحکتای، ایلجکتای، الجکتای، دَ: ایلحکتای، ایلجکتای، جَ: الجی‌کتای، ایلجی‌کتای، (۲) آ: منکقولاد، بَ: مسکنولاد، مسکولاد، دَ: منکبولات، منکبولاد، جَ: منکوبولاذ، زَ: مسکمولار، (۳) قریب بیقین است که مقصود اردوی اغول غایمش زوجهٔ کیوك خان و دو پسرش خواجه و ناقو و وزیرش جینقای است چه در فترت بین وفات کیوك و جلوس منکو (٦٤٤-٦٤٩) حکومت بلاد مغول با اغول غایمش و سایر مذکورین بود و این اردو واقع بود در حدود ایمیل و قوناق (ج ۱ ص ۲۱٦ ببعد)،

بواسطهٔ آن بانتهاز فرصت بإنهای حال او در حضرت کیوك خان توصّل
جست و بر تقریر قاعدهٔ باسقاقی و امارت بنام منکولاد[1] برلیغی حاصل f. 122b
کرد[2] و اتابك نصرة الدّین‌را[3] که پسر اتابك خاموش بود و هم در
آن مدّت از روم بیرون آمده و بعد از اختفا روی نموده بضدّیّت ملك
۵ صدر الدّین بامیر تومانی تبریز و اذربیجان فرمانی بالتمغا گرفت[2]، چون
امیر ارغون ازین احوال آگاه شد و از ترقّب حسّاد و اضداد انتباه
یافت همّت از اغضاء برآن مکیدت انفت نمود بنوّاب اشارت راند تا
بساختگی راه و مصالح اخراجات درگاه اشتغال نمودند و در مقدّمه نظام
الدّین شاه‌را روان گردانید بر سبیل رسالت و إنهای اضطراب امور از
۱۰ انتشار این آوازه و بعد از یکماهی او نیز حرکت کرد و باستدعای ملك
صدر الدّین اشارت فرمود تا او نیز از تبریز روان شد و امیر ارغون
عنان انصراف بر عزم توجّه بحضرت سبك کرد و رکاب عزیمت گران
و خواجه فخر الدّین بهشتی و پدرم در مصاحبت او روان شدند و محرّر
این کلمات بحکم اشارت امیر ارغون ملازم او شد، و چون ادمان مسیر
۱۵ ایشان‌را بطراز رسانید آوازهٔ وقوع حالت کیوك خان برسید و مقارن آن
وصول ایلچیکتای[4] بدان حدود، امیر ارغون جریده با جمعی از مغولان
متوجّه او شد و ملوك و صدوررا بتوقّف در مقام کمجك[5] اشارت کرد،
ایلچیکتای[6] جهت ترتیب مصالح لشکر بزرگ و استعداد آلات آن که بی
حضور او آن مصلحت کفایت نشود بمراجعت او مبالغت نمود، امیر

---

(1) جَ: منکوبولاد، دَ: منکبولات، زَ: منکغولار، (2) فاعل این افعال ظاهرًا قداق نوین است نه منکغولاد، (3) جَ هَ «را»را ندارند،
(4) هَ: ایلجیکتای، بَ: ایلجکتای، آزَ: الجیکتای، جَ: ایلجی کتای، دَ ندارد،
(5) کذا فی آ دَ(؟)، جَ هَ: کنجك، زَ: کنجك، بَ: کمحل، – باقوی احتمالات مراد همان قم کنجك یا قم کنجك مذکور در ج ۱ ص ۵۱ و ج ۲ ص ۸۸ است،
(6) هَ: ایلجیکتای، آ: الجیکتای، زَ: الجکتای، بَ: ایلجکتای، دَ: ایلجکتا، جَ: ایلجی کتای،

باری تعالی غالب و بعدما که یکچندی در آن مقام توقّف افتاد با نجاح
f. 122a مقاصد اجازت مراجعت یافت، و چون امیر ارغون از سبب وحشتی
که آثار آن ظاهر می‌شد بنفس خویش بحضرت بیکی[1] و منکو[2] قاآن
متوجّه نمی‌توانست شد ملك ناصر الدّین علی ملك‌را که از اعیان ملوك
۵ بود و از قبل بیکی[1] شریك و نوکار[3] امیر ارغون و خواجه سراج
الدّین شجاعی‌را هم که هم ازین جهت بتیکچی بود با تحف و هدایا بحضرت
بیکی[1] و منکو[2] قاآن روان گردانید و عذر تخلّف تمهید کرد، نظام
الدّین شاه‌را که بعد از شرف الدّین از قِبَل قوسقون[4] باتو بتیکچی
بود بدان حضرت روان کرد او خود هم در اردو گذشته شد، و امیر
۱۰ ارغون مراجعت نمود چون بحدود المالیغ نزدیك بیسو[5] رسید یك دو
ماه سبب خطبهٔ دختری که از یکی از امراء حضرت کرده بود توقّف
کرد و خواجه فخر الدّین و منکولاد[6] در مقدّمه روان شدند و کاتب
این حرفها در مصاحبت امیر ارغون بماند، چون از آنجا روان شد باز
آنك زمان زمستان بود و دشت و کوه همه از برف یکسان و شدّت
۱۵ سرما اعضارا از حرکت باز داشته بمدّت سیزده روز از آنجا بمرو آمد و
امیر حسین و صاحب الدّیوان[7]را که قایم مقام گذاشته بود بفرمان باتو
بدرگاه او رفته غایب بودند، بعد از یکچندی خواجه نجم الدّین علی

---

(۱) آ جَ: بیکی، بَ: بیکی، سکی، دَ هَ: بیکی، زَ: سکی بیکی، (۲) هَ: مونك‌کا، — مقصود اردوی سرقوینی بیکی و منکو قاآن است که در حدود قراقورم بوده است در فترت بین کیوك خان و منکو قاآن (اواخر ورق ۱۲۴a)، (۳) جَ: نوکر،
(۴) کذا فی آ بَ هَ، و احتمال قوی میرود که صواب قوشقون با شین معجمه باشد یعنی قوشون بقرینهٔ نسخهٔ زَ در اینجا و در صفحهٔ بعد، زَ: قوشون (که قیاساً مخفّف قوشقون باید باشد مانند شیقان وشیبان و قدغان و قدان و امثال ذلك، رجوع بج ۱ ص ۱۴۲ ح ٦)، جَ: سنقور، دَ ندارد، (۵) هَ: بیسون، بَ: بیسو، آ: تسو، د: بیسو، جَ: سسو، زَ: سنو، — مقصود بیسو پسر جغتای است، رجوع بفهرست جلد اوّل، (۶) آ بَ: مسکفولاد، دَ: منکبولاد، جَ: منکو پولاذ، زَ: منکمولار، (۷) بَ جَ دَ هَ زَ: دیوان،

جیلابادی[1] از حضرت باتو برسید و جهت الغ بتیکچی از آن فوسفون[2] برلیغ آورد و ایلچیان بزرگ مصاحب او جهت تقریر آن، و چون ایلچیان باستدعای امیر ارغون و اعیان و اشراف برسیدند ناقو[3] و خواجه نجم الدّین[4] را در خراسان قایم مقام خویش نصب کرد و بخویشتن ۵ عازم قوریلتای شد چنانك ذکر آن در عقب اینست،

ذکر توجّه امیر ارغون بقوریلتای بزرگ،

در جمای الآخرة سنهٔ تسع و اربعین و ستّمایة عزیمت توجه بحضرت قوریلتای مصمّم کرد و باحضار تمامت ملوك و امرا و کتبه چنانك فرمان بود ایلچیان برفتند چون بحدود طراز[5] رسیدند خبر بشارت ۱۰ جلوس منکو قاآن بر سریر خانی بشنید در حرکت زیادت مبالغت می‌نمود و باز آنك کثرت برف از حرکت مانع بود و از تعجیل وازع امیر ارغون بدان التفات نمی‌نمود چون بکنار فلان ناشی[6] رسید برف تمامت کُوها[7] را با پشته[8] برابر کرده بود و راهها بسته و گذر و جوازرا آگنده چنانك از بالای اسب گذشته بود آن روز هم آنجا مقام ساخت و روز دیگر امیر ۱۵ ارغون تمامت سواران‌را بفرمود تا در مقدّمهٔ استران[9] در مصاحبت او برفتند و از شارع ملتفت شد و از جوی آب بگذشت و بر بلندی بر

(۱) جَ زَ: جیلاباذی، آ: حیلابادی، بَ: حلابادی، دَ: جلابادی، هَ ندارد، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۳٤۱ : کِلابادی، — رجوع بیاقوت در «جیلاباد»،
(۲) کذا فی دَ هَ، آ: فوسقون، بَ: فوسوقون، زَ: قشقور، ج: فوسقوق،
(۳) کذا فی آ در ورق ۱۲٤۵، و اینجا: ناقو، جَ: باقو، هَ: باتو، بَ دَ زَ ندارند، (٤) هَ افزوده: حلابادی، (۵) آ: طرار، (٦) کذا فی هَ، جَ: قلان ناسی، بَ: قلان ناسی، آ: فلان ناشی، زَ: قلان باشی، دَ: فلان باشی، (۷) هَ: کودها، باقی نسخ: کوهها، — تصحیح قیاسی، رجوع بچند سطر بعد: «بر بلندی بر پشتها می‌رفت... و هرکجا گو بود ببرف می‌انباشت»،
(۸) کذا فی هَ زَ، آ: بسته، بَ: نشه، دَ: نسته، جَ: زمین،
(۹) جَ: اشترها، زَ: امیران،

وچون ازانجا روان شد باوجود انک زمستان بود ودشت وکوه از برف یکسان
وشدت سرما اعضا را از حرکت باز داشته بمدت سیزده روز از آنجا بمرو آمد
وامیر حسین وصاحب دیوان را که قایم مقام کذاشته بود بفرمان باتو بدرکاه
اردو رفته غایب بود بعد از یکچندی خواجه نجم الدین علی جیلابادی از حضرت بازرسید
وجهت الغ بتیکچی ازان تنقور یرلیغ آورد وایلچیان بزرک مصاحب او امرا وعون
واعیان واشراف عازم قوریلتای شد چنانک ذکر آن در عقب مثبت است

قوریلتای جلوس منکو قاآن ظاهرا

(نقل از جهانگشای نسخهٔ ز ورق ۱۰۱)

صدر الدّین و خواجه فخر الدّین بهشتی و جماعت دیگر از اکابر و معارف
که سبب سرما و برف در راه مانع بودند در رسیدند و شرف تکشمیشی
یافت و چون تمامت از کار پیش کش[1] فارغ شدند پادشاه باستکشاف
احوال ولایت و رعیّت اشارت رانـد امیر بلغای[2] بـا جمعی از امرا
۵ تمامت‌را حاضر گردانیدند و بحث آن از ملوك و صدور واجب داشتند
بعد از آن امیر راغون مشافهةً اختلال امور اعمال و احوال قصور اموال
که سبب آن تواتر حوالات نا واجب و تعاقب ایلچیان و محصّلان نا
هموار بود عرضه داشت و بتقصیراتی که از بی ضبطی کار که موجب آن
اقتضای روزگار بود مقرّ و معترف شد چون اقـرار باهمال در امور و
۱۰ اعتذار از آن بیّنات واضح جلیّ مضاف شد پادشاه جهان پسندیده داشت
و سوابق خدمات کـه در زمان گذشته التزام نموده بود بر رای او
پوشیده نمانـده بود بمزید عنایت و عاطفت امیر ارغون‌را مخصوص گردانید
و بمزیّت نواخت و سیورغامیشی از اکفا و اقران ممتاز کرد منکو[3] قاآن
فرمود تا تمامت صدوری‌را کـه حاضر بودند جمع کردنـد و بر سبیل
۱۵ استشارت و استقداح آراءٔ هر کس‌را فرمود که تخفیف رعیّت و ضبط
ولایت بر چه نوع ممکن شود چنانك درویشان اسوده مانند و ولایات
معمور گردد چه کلّی داعیهٔ همّت و باعثهٔ ضمیر بر آن مقصورست که از
نفحات معدلت و نَصَفت اکناف آفاق معطّر گردد و دست متعدّیان و
ظالمان از رعایای مملکت بر بسته شود و دعای خیر بندگان خدای عزّ و
۲۰ جلّ بدولت روز افزون شامل شود و برکات آن بروزگار خجسته متواصل
و در آن شكّ و شبهت نماندست که هر کس بمصلحت ولایت و رعیّت
خویش داناتر باشد و بثلمهٔ خلل واقف‌تر و بر حسب آن وقوف بتدارك
آن بیناتر بنا برین قضیّت فرمود تا هریك بعد از تدبّر و تفکّر جدا جدا

(۱) کذا فی ب د ه ز، آ: ارکان مش بالیع (کذا)، ج: ازکار مش بالیع (کذا)،
(۲) ب: بلغاء، ز: بلغای، (۳) ه: مونککا (فی اغلب المواضع)،

پشتها می‌رفت و سواران بنوبت ده ده پیاده می‌کرد تا راه می‌زدند و هر
کجا گو[1] بود ببرف می‌انباشت و سواران بر عقب می‌آمدند و موضعی
که جواز تعذّر زیادت داشت بارپوشها[2] می‌انداخت و چهار پای
می‌گذرانید و لطف حقّ تعالی بود که آن روز آفتاب تابان بود تا بعد
۵ از اجتهاد بسیار یك فرسنگ راه آخر روز قطع شد و مخافت از آن
f. 123b مهلکه بفضل باری سبحانه و تعالی دفع و برین جملت نفس عزیزرا از
فرار و اقامت امتناع نمود تا بپیش بالیغ رسید امیر مسعود بك از حضرت
منکو قاآن باز گشته بود و آنجا رسیده یکدیگررا انواع تکلّف و تنوّق
واجب داشتند و ضیافت و جشنها ساختند و از آنجا روان شد، [بخدمت]
۱۰ منکو قاآن رسولی بإنهاء تعب و إعیاء حمولات اموال در مقدّمه
بفرستاد، ایلچی در راه پیش آمد که بمسارعت او اشارت رفته بود و
بمبادرت او فرمان آورده نفحات نسیم عنایت الٰهی از آن در تنسّم بود و
غنچهٔ آمال و امانیِ فرط عاطفت شاهی در تبسّم و امیر ارغون بحکم فرمان
تعجیل واجب داشت در منتصف صفر[3] سنهٔ تسع و اربعین و ستّمایه[4]
۱۵ بحضرت رسید و روز دیگررا جماعتی که مقارن او بودند آنجا رسیدند
پیش کش کردند و او در زمرهٔ اعیان دولت منخرط شد و بر عقبِ ملك

---

(۱) کذا فی ج زَ، هَ: کود، آبَ: کوه، دَ ندارد، (۲) آبَ: باربوشها، جَ: بارتوشها، زَ: بوستها، (۳) جَ: رجب، (۴) کذا فی آبَ جَ دَ زَ، هَ اعدادرا ندارد، و این نسخ بطور قطع ویقین خطاست و صواب «سنهٔ خمسین و ستّمایه» است بقرینهٔ تصریح خود مصنّف بعد از این در ورق ۱۴٤a که امیر ارغون «در بیستم صفر سنه خمسین و ستّمایه ببندگی حضرت رسید»، و آنگهی در اوّل همین فصل گذشت که حرکت ارغون بجانب اردو در جمادیِ الآخره سنهٔ ٦٤٩ بود پس چگونه در منتصف صفر همان سال بقراقورم میرسد! و نسخهٔ جَ یعنی «منتصف رجب» نیز قریب بیقین است که خطاست یکی بهمان دلیلِ تصریح مصنّف بعد از این در ورق ۱۴٤a و دیگر آنکه از خراسان تا قراقورمرا در آن اعصار در مدّت یك ماه (یعنی از جمادی الآخرهٔ ٦٤٩ تا رجب همان سال) پیمودن آن هم در فصل زمستان عادةً از محالات است، رجوع کنید نیز بمقدّمهٔ مصحّح ج ۱ ص گَ،

مصلحتی‌را یاسائی فرمود چنانك بعضی در ذکر جلوس منکو قاآن مذکورست، و چون احکام و یاساها صادر گشت و امور آن ممالك بر قرار بر امیر ارغون مقرّر شد و حلّ و عقد امور و نقض و ابرام کارها بدو منوّض شد بابتدا اورا یرلیغ و پایزهٔ سر شیر داد و نایمتای[1] و ترمتای[2]را ۵ بتوکاری او معیّن گردانید و از جانب هر برادری قبلا[3] و هولاکو و اریغ بوکا[4] و موکا[5] امیری بتوکری موسوم گشت و در باب یاساهای مختلف که بیشتر آن سبب تخفیف رعایا بود یرلیغ فرمود و جماعتی‌را که در خدمت او بودند یرلیغ و پایزه داد، از ملوك ناصر الدّین علی ملك‌را که در حکم شریك امیر ارغون بود در تمامت ممالك و بخصوصیّت تومان ۱۰ نیشابور و طوس و تومانهای اصفهان و قم و کاشان بدو منوّض کرد[6]، و ملك صدر الدّین‌را که تمامت ارّان و اذربیجان‌را مَلِك بود بر قرار حاکی و مَلِکی مقرّر فرمود، و مَلِکی هراة و سیستان و بلخ و تمامت آن طرف تا چندانك حدّ هندوستانست و در تحت تصرّف[7] ایلی بود بر ملك شمس الدّین محمّد کرت ارزانی داشت، و امیر محمودرا کرمان و ۱۵ سیقران[8]، و این جماعت‌را پایزهٔ سر شیر داد و دیگران‌را برحسب مقدار هریك پایزهٔ زر و نقره دادند و یرلیغها و بعد از آن بمراجعت ایشان اشارت راند، و شمار تمامت اقوامی که در خدمت ایشان بودند بکردند و همه‌را جامهای ختائی تشریف فرمود تا خربنده و شتربان‌را که مصاحب

(۱) کذا فی ب ز، ه: نایمتائی، آ: نایتمای، د: نائمتای، ج: ماسای، (۲) کذا فی آ ب د ز، ه: ترمتائی، ج: برمتای، (۳) ب: قبلا، ز: قیلا، ه: قوبلا، ج ندارد، (۴) آ: اریغ بوکا، ب: اریع بوکا، ز: اریع بوکا، د: اریغ نوکا، ج ندارد، (۵) کذا فی آ ب د ه ز، ج ندارد، جامع التّواریخ طبع بلوشه ص ۲۰۲: موکه، — وی پسر هشتم تولی بن چنگیز خان است، (۶) کلمهٔ «کرد» فقط در ج، (۷) ب (بخطّ جدید) ه افزوده‌اند: و، (۸) تصحیح قیاسی، — آ اینجا و در ورق ۲۹۶a: سیمران، و در ورق ۲۱۰a: سیقوران، ب: سیقران، ج ه: سیقران، ز: سنقران، د: شیراز،

قصّهٔ نویسند و کیفیّت مصلحت و مفسدت ولایت خود که سبب آن
چیست و تلافی آنرا چگونه می‌باید بوقف عرض رساند[1] تا چنانك رای
عالی اقتضای آن کند باصلاح آن اشارت راند، و پوشیده نیست که
طبیب حاذق پیش از شروع در معالجت از علامات مرض و مبادی آن
٥ و قوّت و ضعف استکشاف نماید و بر دلیل و نبض خودرا وقوف دهد
f. 124a تا چون اسباب و علامات آن بشناخت معالجه آسان شود و بر حسب
مزاج دارو آمیخته گرداند و معدلت پادشاه بمثابت طبیبی مشفق است
که علل ظلم و بیدادرا بیك شربت سیاست و هیبت از مزاج روزگار
زایل گرداند بلك دم مسیحاست که مردگان انصاف‌را بیك دم زدن
اشارت زنده کند، بحکم فرمان هرکس قصّهٔ نوشتند و غصّهٔ روزگار عرضه
١٠ گردانید روز دیگر فرمان شد تا همه جماعت بدرگاه حاضر آمدند ایشان‌را
ببارگاه در آوردند و در همان شیوه مصلحت ولایت و رعیّت سخن آغاز
نهاد و زبدهٔ رایها و مخلص سخنها آن بود که چون اخراجات گوناگون و
التماسات ملوّن از رعایا بسیارست و پراگندگی ایشان ازین سببْ بر
شیوهٔ که صاحب یلواج در ما وراء النّهر مقرّر کردست و آنرا قوبچور[2]
١٥ خوانند تعیینی می‌باید کرد که یك نفس در سالی بحسب استظهار و ثروت
چه دهد تا چون آن مقدّر[3] مقرّر ادا کند بار دیگر باو در سال رجوع
ننمایند و بدان کس حوالتی دیگر نکنند برین جملت مقرّر گشت و فرمان
داد که مستظهری‌را ده دینار معیّن کنند و بدین نسبت تا درویشی یك
دینار و آنچ ازین وجه حاصل شود در وجه اخراجات حشر و یام و
٢٠ خرج ایلچیان صرف کنند و بزیادت ازین تعرّض نرسانند و بقسمت و
دست انداز چیزی نگیرند و رشوت و برطیل نستانند و هر کاری و

(1) ج د ه: رساند، (2) ز: قوبجور، آ: قوبحور، ج: قبجور، ه: قوبجور،
ب د: قبجور، — قبجور بترکی بمعنی خراج مقرّر دیوانی باشد (قاموس عدن)،
(3) کذا فی آ ب د، ج ه ز: مقدار،

بعقد شست[1] رسانیده بود و قوای شره و حرص‌را سست کرده و از ملازمت دیوان ملالت و سآمت شامل شده و پیش از وقوع در غرقاب حسرت ندامت حاصل گشته و با خویش مقرّر کرده که باقی عمر پای در دامن قناعت کشد و تدارک ایّام لهو و بطالت کند و اورا قطعه‌ایست ۵ ملمّع درین حالت،

إِلَامَ ٱرْتِكَابُكَ غَيْرَ ٱلصَّوَابِ • وَحَتَّامَ سَحْبُكَ ذَيْلَ ٱلتَّصَابِي
جوینی جوینی چو جوئی بیابی • چرا در پی آز چندین شتابی
تُحَاسِبُ غَيْرَكَ جَهْلًا وَتَنْسَى • سَرِيعَ ٱلْحِسَابِ شَدِيدَ ٱلْعِقَابِ
حسابی که آنرا فذلك نباشد • ز خود بر گرفتی زهی بی حسابی
۱۰ لَئِنْ أَعْتَبَ ٱلدَّهْرُ يَوْمًا سِوَاكَ • تُعَاتِبُ دَهْرَكَ شَرَّ ٱلْعِتَابِ[2]
شب و روز از غایت بد دلی تو • ز خوی بد خویش در پیچ و تابی
سَنَا بَارِقِ ٱلشَّيْبِ يَعْلُو سَنَاهُ[3] • وَمَرَّ شَبَابُكَ مَرَّ ٱلسَّحَابِ
جوانی و پیری رمید و رسیده • تو زین غبن فارغ چو در عین خوابی
تَوَلَّى ٱلشَّبَابُ وَحَلَّ ٱلْمَشِيبُ • وَجَلَّ ٱلْمُصَابُ فَلُذْ بِٱلْمَتَابِ
۱۵ گران کرد پیری رکاب اقامت • عنان هوی[4] سوی باطل چه تابی
فَلَا يُغْوِيَنْكَ ٱلْغَوَانِي فَدُونَ • عِذَابِ ٱلثَّنَايَا ثَنَايَا ٱلْعَذَابِ
قناع قناعت بر افکن که ناید • ز ماه مقنّع ترا ماهتابی
وَلَا يَخْلِبَنْكَ وُلُوعُ ٱلشَّرَابِ • فَمَا هِيَ إِلَّا وُلُوغُ ٱلسَّرَابِ[5]
f. 125a مدام ار نه چاشنی گیر باطل • قدح‌وار دایم چرا با شرابی
۲۰ اتحشر[6] فی مکمن[7] الخازنین[8] • ویحشر[9] دود النهی[10] فی الخراب[11]

(۱) ه زَ: شصت، (۲) أَعْتَبَهُ ای أَرْضَاهُ، (۳) کذا فی زَ، آ ج دَ هَ: سناه، بَ: سباه، — الظّاهر انّ سَنَاه مفعول مطلق لیعلو من غیر لفظه کقعدت جلوسًا، (۴) نسخ: هوا، (۵) کذا فی دَ، ب ج زَ: ولوع السّراب، هَ: ولوع الشّراب، آ: لوع الشراب، (۶) آ د هَ: اتحصر، (۷) آ: ممکن، (۸) کذا فی زَ، آ: الحازبین، دَ: الحارس، ج هَ: الحاربین، بَ: الحارس، (۹) کذا فی آ دَ، ج هَ: تحشر، ب زَ: تحشر، (۹–۱۰) کذا فی جمیع النّسخ، (۱۱) جَ: الجراب،

بودند و تمامت قوم با نواخت تمام و مزید عاطفت و اکرام بر وفق اشارت در خدمت امیر ارغون مراجعت نمودند، مقرّر این حالات و سراج الدّین شجاعی[1] را روزی چند توقّف افتاد و بعد از آن بر تقریر قاعدهٔ صاحب دیوانی بنام پدر[2] و سراج الدّین که از قِبَل بیکی[3] بتیکچی
f. 124b بود و بعد ازو[4] آن منسلم باریغ بوکا[5] تعلّق گرفته برلیغ و پایزه گرفتند[6] و در رجب سنهٔ احدی و خمسین و ستّمایه روان گشتند[6]،
چون امیر ارغون بخراسان رسید تمامت اصحاب و صدور حاضر شدند و برلیغها بشنوانید و یاساهای منکو قاآن با عُمّال و متصرّفان تقریر کرد و خطّ هریك باز ستد که قاعدهٔ آن مخلّ نگردانند و امور آن مهمل نگذارند
۱۰ و هرکه بر خلاف آن رود و بر رعیّت ستم کند در معرض گناه و باز خواست باشد و بر وفق فرمان امرا و کتبه‌را نامزد گردانید روزها در تعیین قوبچوری[7] که فرمان شده بود مشاورت نمودند عاقبت مقرّر کردند که بر ده نفر هفتاد دینار رکنی چون شماره کنند بریده گردانند تا سال بسال آن میرسانند و جهت تقریر شمار و قوبچور[7] امرا و کتّاب نامزد
۱۵ گردانید در خراسان و مازندران دو سه‌را از امراء مغول که از قِبَل پادشاه زادگان آمده بودند و ناقو[8] که خویشِ امیر ارغون بود و خواجه فخر الدّین بهشتی‌را که الغ بتیکچی بود و صاحب عزّ الدّین طاهررا که نایب مطلق بود در خراسان و مازندران تعیین کرد، و بجانب عراق و یزد نایتای[9] و پدرم صاحب دیوان‌را هرچند شست روزگار سنّ اورا

---

(۱) ه: شعاعی، (۲) ج ه ز: پدرم، (۳) آ ب ج: بیکی، ز: بکی،
(۴) یعنی بعد از سرقوبنی بیکی که در ذی الحجّهٔ سنهٔ ۶۴۹ وفات نمود (ورق ۱۲۲b)،
(۵) ج: ماریغ بوقا، د: باریغ توقا، ب ز: ناریغ بوکا، (۶) یعنی گرفتیم و گشتیم (ظاهراً)، (۷) رجوع کنید بص ۲۵۴ ح ۲، (۸) کذا فی آ، ب: بافو، ج د: باقو، ه: باغو، ز: باتو، (۹) آ ب: ناعتای، ه: تایتای، ج: نامسای، د: نامتا، ز ندارد، رجوع بص ۲۵۵ س ٤،

مراجعت او از حضرت هولاکو آنجا رفت و تمامت اصحاب و ملوك و امرا و رؤسارا مسمّی نوشته تفصیل داد که مرا با همه کس سخن است و بحضرت منکو قاآن می‌باید رفت هولاکو فرمود مصلحت آن بارغون مفوّض است و بصواب دید او منوط از حکم منکو قاآن و اتّفاقِ ما
۵ مقالید حکومت این بلاد در دست او نهاده‌ایم و در تفصیل اسامیٔ مقرّر این کلمات‌را نوشته چون بنام من رسید پادشاه فرمود که اگر با او سخنی هست در حضرت ما عرضه دارد تا هم اینجا استکشاف آن رود و مصلحت آن گفته شود از آن گفته پشیمان شد و عذر خواست و از آنجا بمرو بخدمت امیر ارغون رسید و او با خواجه فخر الدّین[۱] موافقت و
۱۰ مصافاتی که پیش از آن نداشتند آغاز نهادند و متوجّه حضرت شدند در ربیع الأوّل سنهٔ اربع و خمسین و ستّمایة امیر ارغون پسر خود کرای[۲] ملك و امیر احمد و کاتب این حرفهارا جهت ترتیب مهمّات و مصالح در خدمت پادشاه هولاکو تعیین کرد و امور ممالك عراق و خراسان و مازندران بدیشان حوالت کرد، امیر ارغون خود باردوی پادشاه جهان
۱۵ رسید و در مقدّمه جماعتی از نمّامان و سعاة آنجا بودند و منتظر وصول او تا مگر کاری سازند و تدبیری اندیشند و دولت اورا که ایزد حافظ آن بود آسیبی رسانند خاصّ حاجب و جماعتی با آن قوم مضاف شدند و تقریرات کرد و کتبهٔ ختای بافراغ محاسبات مشغول گشتند و امرای بارغو بتفحّص احوالِ امیر ارغون، چون سابقهٔ عنایت قاضی قضای ازلی f. 125b
۲۰ بر قرار شامل احوال بود خصمان جز بلا و عنا و در میدان مبارزت جز خجالت و ندامت حاصل نداشتند و از آنچ سروران بودند خود هم در اردو جمعی گذشته شدند و خاصّ حاجب و دیگر وشاةرا بامیر ارغون حوالت کرد تا بعضی‌را هم در اردو بکشتند و بعضی‌را چون بطوس رسید

(۱) مقصود ظاهرًا خواجه فخر الدّین بهشتی است، رجوع بص ۲٤٦ س ۴
(۲) ج: کرائی،

چو قطر فلك[۱] روز و شب بی‌قراری ، چو قُطْرُب[۲] همه عمر در اضطرابی
امّا سبب آنك بانزوای او امرا رضا نمی‌دادند بی اختیار عازم عراق گشت
چون بخطّهٔ اصفهان رسید عارضهای متضادّ روی نمود جان بحق تسلیم کرد
و از منزل فنا بمرحل بقــا کوچ، و ترمتای[۳] و ساریق بوقارا[۴] در
۵ مصاحبت ملك صدر الدّین روان گردانیــد تا شماره و هــزاره و وضع
قوبجور باتّفاق خواجه مجد الدّین تبریز[۵] ساخته کنند، و امیر ارغون
جهت مهمّات و مصالح متوجّه حضرت بـاتو شد و خواجه نجم الدّین[۶]
در مصاحبت او باردوی باتو برفت معروضات بــر وفق فرمان منکو
قاآن و اقتراح او ساخته شد و از جانب دربند متوجّه بلاد گرجستان و
۱۰ ارّان و اذربیجان شد و کار شمار و قوبجور و تقریر اموال باتمام رسانید
و متوجّه عراق شد، و هنگام غیبت امیر ارغون از حضرت هایون جماعتی
بر قصد و غرض متّفق شــده بودند و جمال الدّین خاصّ حاجب‌را بر
سبیل اشراف برلیغی گرفته چون بخراسان رسید و عرصهٔ آن از مردان
خالی دید کار فرا پیش گرفت و محاسبات آغاز نهـاد و دست اخذ و
۱۵ تصرّف برگشاد تا چون امیر ارغون از ساختن مهمّات عراق و اذربیجان
فراغت یافت بر عزم استقبال پادشاه هولاکو بتعجیل بیامد و بمقام کیتو[۷]
بخدمت رسید و بعنایت و نواخت او بــر سبیل مبادرت بحضرت منکو
قاآن باز گشت و بخابران[۸] آمد و جمال الدّین خاصّ حاجب بعد از

زَ: الخراب، — تصحیح این بیت بهیچوجه برای راقم سطور ممکن نشد،
(۱) کذا فی بَ زَ، هَ: چو قطب فلك، دَ: چو قصر فلك، جَ: چو قطره همه،
ا: چو قطره، (۲) کذا فی بَ هَ، جَ دَ: فطرت، آ: فطرت، زَ: قطره،
(۳) کذا فی بَ جَ دَ هَ، آ: ترمای، زَ: برمتای، (۴) زَ: اورقع بوقا،
(۵) هَ: تبریزی، جَ: علکانی، (۶) هَ افزوده: حلابادی، رجوع بص ۲٥۱
س ۱، زَ: مجد الدّین، (۷) کذا واضحًا فی آ، جَ: کسو، بَ: کر،
هَ: امر، دَ: کس، زَ ندارد، — نام این موضع در آ ورق ۱٤۷b بطبق نسخهٔ دَ
در اینجا «کس» مسطور است که همان کِش معروف واقع در غربی سمرقند باشد
(رجوع بیاقوت در «کِس»)، (۸) بَ جَ: مخاران، دَ: بجابران، زَ ندارد،

از اسهاب و اطناب درین باب مانع آمد، و هر نوبت ابتدای احصا و
تعیین قوبجور و مال از خراسان رفتی این نوبت سبب تخفیف‌را کار
شمار خراسان در توقّف داشتند، و امیر ارغون متوجّه حضرت هولاکو
شد که در حدود ارّان بود چون بخدمت رسید و احوال عرضه کرد
٥ عازم گرجستان گشت و کار شماره و هزاره آغاز نهاد چون در نوبت اوّل
قوبجور میان ده نفر هفتاد دینار مقرّر کرده بودند و سبب آنك اخراجات
حشر و یام و اولاغ و مصالح لشکر از حدّ گذشته و قوبجور مقرّر بدان
وافی نبود قوبجور منوال دستوری گشته که زواید بنسبت آن حوالت
میرفت واصحاب عَقار و مستظهران که پیش از وضع قوبجور آنکس که
١٠ مثلاً در ده موضع[1] شرکتی داشت و اسبابی جدا جدا بنسبت آن شرکت
زر بدو حوالت میکردند چنانك از یك کس پانصد دینار و هزار دینار
میگرفتند و وقت این وضع ده دینار مقرّر شده اگر مضاعف میشد مستظهران‌را
زیادت حملی نمی‌افتاد و امّا بر درویشان بدین نسبت ثقل می‌نشست
f. 199a امیر ارغون این حال عرضه داشته بود فرمان شد تا باز وضع قوبجور کنند
١٥ و مستظهرانرا از پانصد دینار و بنسبت تا درویشی‌را یك دینار برینه
کنند تا باخراجات وافی شود برین جملت کار پیش گرفتند و در کار
احصا مبالغت و استقصای تمام مینمودند، و امیر ارغون بابتدا بگرجستان
رفت و سبب آنك داود مَلِك پسر قیز[2] مَلِك در آنجا یاغی بود و
هولاکو از مغول و مسلمان لشکری بزرگ آنجا فرستاده امیر ارغون با
٢٠ خواصّ خویش و جمعی مردم از تفلیس متوجّه آن طرف شد و لشکرها
از جوانب بیکدیگر رسیدند و بسیار از گرجیان بکشتند و اسیر گرفتند و
امیر ارغون باز گشت و در اواخر رمضان سنهٔ سبع و خمسین و ستّمایه
وقت توجّه پادشاه بجانب شام بمقام تبریز بخدمت پادشاه رسید و احوال

---

(۱) کذا فی د ه، ز: در دیه موضع، ج: در دو موضع، ب: دو ده موضع،
آ: در موضعی، (۲) کذا فی د ه، ب ج ز: فیر، آ: قیر،

یاسا رسانید و خاصّ حاجب‌را یك سواره در توکیل باز فرستاد، و
چون درین نوبت شمار ولایات[1] رفته بود پادشاه جهان ولایات[2]را بر
تمامت اقربا و برادران تخصیص[3] فرمود و ذکر آن بموضع خود بیاید و
سبب آنك چتر فلك آسای منکو قاآن بجانب بلاد اقصی ختاے در
٥ حرکت می‌آمد امیر ارغون‌را باز فرمان شد تا با تمامت ملوك و امراء
بلادی که تعلّق بدو داشت باز گشت و بعزّ و نواخت و سیورغامیشی
مخصوص، و از امرا و ملوك هر کس که در نوبت اوّل بپایزه و یرلیغ
مشرّف نشده بودند ایشان‌را درین نوبت بدادند، و خواجه فخر الدّین
بهشتی در مقام اردو گذشته شد جایگاه او بر پسرش حسام الدّین امیر
١٠ حسین هرچند بزاد از پسران دیگر خردتر بود مقرّر داشت سبب آنك
هنر زفان مغولی با خطّ ایغوری جمع داشت و درین روزگار خود فضل
و کفایت اینست، و الغ بتیکچی[4] از قبل باتو بر خواجه نجم الدّین مقرّر
داشت و بتیکچیان و ملوك و امرای دیگر هر کدام که بودند بر همان
مصالح که تا غایت وقت مباشر آن بودند بر قرار بماندند و خواجه نجم
١٥ الدّین متوجّه حضرت باتو شد، و چون امیر ارغون بخراسان رسید در
رمضان سنهٔ ستّ و خمسین و ستّمایة سبب آنك امور خطیر حضرت
مشاهده کرده بود و باریکی آنرا دیده و احوال تفحّص و استکشاف آنرا
دانسته در محاسبات مناقشت فرمود و بر چند کس از متصرّفان سیاست
راند و نیابت خویش در امور دیوانی و خاصّ بخواجه عزّ الدّین که چون
٢٠ نامْ اخلاق او طاهر بود و کفایت و درایت او بر خلایق ظاهر تفویض
کرد انتساج[5] قرابت آکید و اشتباك موالات از ربا بعید که

تَجَاوَزَتِ ٱلْقُرْبَى ٱلْمَوَدَّةُ بَيْنَنَا . وَ أَصْبَحَ أَدْنَى مَا يَعُدُّ ٱلْمُنَاسِبُ

---

(١) آ ز: ولایت، (٢) آ: ولایت، (٣) ب ه: تخصیص، (٤) یعنی الغ بتیکچی گری یعنی وظیفهٔ الغ بتیکچی، (٥) آ ه: انتاج، ج: اتساح، د: انساح، ب: انساج، ز: امشاح، — تصحیح قیاسی، رجوع بص ٣٧ ح ١،

اخلاط رجس اعتقاد گردانیده بود تا اسم[1] نیز موافق فعل باشد و صحّت
الْأَلْقَابُ تَنْزِلُ مِنَ ٱلسَّمَاءِ مقرّر شود حروف لقب اورا از شین و راء شرّ
ترکیب داده بود و شرّ فی الدّین لقب کرده و چون عادتی مستمرّست و
قاعدهٔ ممهّد که تخفیف‌را تشدیدات و حروف علّت در اسماء متداول حذف
۵ کرده‌اند سَلْبِ تشدید راء و حذف یاء در نام او واجب داشتند و
شرف الدّین گفتند، و چارهٔ نیست از تقریر شمّهٔ از آنچ طَبْع طَبِع[2] او
بر آن مجبولست و اندرون نَجِس آن نَحْسِ بر آن مشمول

وَمَـا اَهْجُو لِرِفْعَتِهِ وَلٰكِنْ   رَأَيْتُ ٱلْكَلْبَ يُرْمَى بِٱلْحِجَارَةِ[3]   f. 126b

امتثال اشارت حضرت رسالت‌را که اُذْكُرُوا ٱلْفَاسِقَ بِمَا فِيهِ، و بر مرد
۱۰ بینا پوشیده نماند که این اشارت باشاعت معایب اخلاق جماعت فسّاق
از مصالح خاصّ و عامّ خالی نباشد و آن در دو قسم محصورست، اوّل
چون در محافل و انجمنها مثالب و مساوی سفیهی باز رانند جماعتی که
پیرایهٔ عقل مزیّن باشند و بحلیت سعادت آراسته از امثال آن اعراض
لازم دانند و اجتناب واجب شناسند و از اقبال بر مکارم عادات اهمال
۱۵ ننمایند تا نقش آن معانی در ضمایر مرکّب شود و ذات معالی‌را وجود
ایشان مَرْکَب و از امیر المؤمنین علیّ علیه السّلام سؤال کردند که مِمَّنْ
تَعَلَّمْتَ ٱلْأَدَبَ قَالَ مِمَّنْ لَا أَدَبَ لَهُ، و دوّم آنک معیوب مذکور اگر مستعدّ
قبول انوار کرامات باشد از آن مقامات بی شکّ معرض شود و از ملامت
لائمان منقبض و از محلّ اعتراض احتراز عین فرض شمرد و احراز کمالات
۲۰ سعادت‌را بر کلّی امور مقدّم داند تا از شَیْن و عاری که ذکر آن بر چهرهٔ

---

(۱) آ ب ج د: و تا اسم، (۲) طَبِع بروزن کتف بمعنی چرکین و شوخگن و بمعنی بی شرم و بی حیا و بی ناموس است، (۳) لأبي یوسف یعقوب بن احمد من معاصری الثّعالبی، اورده الثّعالبی فی القسم الرّابع من تتمّة الیتیمة فی محاسن اهل خراسان (نسخهٔ باریس ورق ۱۵۵a) مع بیت آخر قبله هکذا:

وَقَالُوا لِي أَبُـو حَسَنٍ كَرِيمٌ • فَقُلْتُ ٱلْمِيمُ هَاءٌ فِي ٱلْعِبَارَهْ
وَمَا لِجَلَالِهِ أَهْجُوهُ لٰكِنْ • رَأَيْتُ ٱلْكَلْبَ يُرْمَى بِٱلْحِجَارَهْ

گرجستان عرضه داشت لشکری از مغول تعیین فرمود و حشر تومانات
عراق و ایل گرجستان بمصلحت آن نامزد و تمامت آن لشکر در اهتمام
امیر ارغون فرمود چون او باز بتفلیس رسید داود مَلِك بزرگ نیز سبب
مطالبت بقایای مالها عاصی شده بود و ربقهٔ طاعت از سر بر کشیده[1]،

ذکر احوال شرف الدّین خوارزمی،

حاکم محکمهٔ رَدَّ مَنْ رَدَّ لَا لِعِلَّةٍ وَ قَبِلَ مَنْ قَبِلَ لَا لِعِلَّةٍ وقت تکوین
ارواح طایفهٔرا در سالك سعدا کشیده است و زمرهٔرا بر طویلهٔ اشقیا بسته
و السَّعِیدُ سَعِیدٌ فِی ٱلْأَزَلِ وَ ٱلشَّقِیُّ شَقِیٌّ لَمْ یَزَلْ، و چون ارواح بقالب
پیوست و در قلوب سرشته شد و بواسطهٔ تناسل و توالد هرکس در زمانی
۱۰ معیّن بر مقتضای تقدیر بفضای ظهور آمدند و از آشیانهٔ علوی بدین
آستانهٔ سفلی هابط شدند آنکس که لباس وجود او بطراز سعادت
مطرّزست آثار خیر از افعال و اقوال او بی آنك اورا در آن باب بزیادت
تکلّفی احتیاج افتد صادرست و دیگری که بداغ شقاوت موسوم است
مناسب آن حرکات و سکنات ازو بادر و مصدّق این معنی لفظ دُر بار
۱۵ پیغمبرست صلّی الله علیه و سلّم مِنَ ٱلنَّاسِ نَاسٌ جُعِلَ مِفْتَاحُ ٱلْخَیْرِ بِیَدِهِ وَ
مِنَ ٱلنَّاسِ نَاسٌ جُعِلَ مِفْتَاحُ ٱلشَّرِّ بِیَدِهِ و ایضاح تخلّص این دیباچه و
افصاح تشبیب این مقدّمه بحکم آنك

إِنِّی ٱمْرُؤٌ آسِمُ ٱلْقَصَائِدَ لِلْعِدَى ٭ إِنَّ ٱلْقَصَائِدَ شَرُّهَا أَغْفَالُهَا[2]

از احوال شرف الدّین ناطق خواهد بود، مهندس کار خانهٔ ایجاد و
۲۰ ابداع چون نهال پلید اورا مستغرَغِ فُضالات قاذورات فساد و مستودَعِ

(۱) بَ اینجا بقدر هفت هشت سطر بیاض دارد مثل اینکه نسخهٔ اصل مصنّف در اینجا
بیاض داشته برای آنکه وقایع مؤخّره از این‌را نیز ملحق سازد، (۲) من ابیات
لبَشامة بن حَزْن النّهشلی من شعراء الحماسة، (انظر شرح الحماسة للخطیب التّبریزی
طبع بولاق ج ۱ ص ۲۰۷)،

غدّار با هر یار، غمّاز هر خداوندگار، در تصلّف و ضلالت شبیه نمرود، و در تعسّف و جهالت شریك ثمود، فرعونی ذو اوتاد، و عادی بابداع عُدوی و فساد در بلاد و عباد، مفعولی مسمّی فاعل، مخذولی از کار دین غافل، جمادیست چون راکب شود، حماریست چو مرکوب گردد، مظلوم کُش ظالم کَش، عفریتی آدمی وش، مخفوق[1] اخیار و موثوق اشرار، هاتك استار و فاتك هر خواستار، سیاه کاسهٔ سپید چشم، عبوسی مانند روسی[2] پیوسته در خشم، مطعون هر انسانی، و ملعون هر لسانی،

فَمَا دَعَوْتُ عَلَيْهِ قَطُّ ٱللَّعْنَةُ ‧ إِلَّا وَ سَامِعُهَا يَتْلُو بِآمِينِ

حیوانی بچهار دست و پای، شیطانی آدمی آسای، شرّیری دیو اثر، خنزیری ١٠ در لباس بشر، ابلیسی از کثرت تلبیس، خسی از دناءت همّت خسیس، خنّاسی در زیّ ناس، نسناسی از کثرت وسواس،

معجزست این همی درین عالم ‧ آدمی صورتی نـه از آدم
هست مانند دیو از تلبیس[3] ‧ نیست فارغ زخبث وزندلیس
إِنْ كَانَ يَقْبَلُهُ أَبُونَـا آدَمٌ ‧ فَٱلْكَلْبُ خَيْرٌ مِنْ أَبِينَا آدَمِ[4]

ظاهرًا بنام دو نفر از خلفای بنی امیّة شاید یزید بن معاویة و یزید بن الولید بن عبد الملك که ملقّب بود بناقص، و مقصود مقابله بین زیادت و نقصان نیز هست،

(١) ب د ه ز: ممقوت، (٢) کذا فی آ ج د ه ز، ب: روبی، — تشبیه غریبی است تشبیه شخص عبوس بروس!، (٣) کذا فی ب د، آ ج ز: دیو از ابلیس، ه: دیو و چون ابلیس، (٤) من ابیات ثلثة لأبی الحسن علیّ بن الحسن اللّحّام من شعراء السّامانیّة اوردها الثّعالبی فی یتیمة الدّهر (ج ٤ ص ٤٢) و یاقوت فی معجم البلدان فی ذیل «خوارزم» مع اختلاف یسیر بینهما، وهی:

مَا أَهْلُ خوارَزْمِ سُلَالَـةَ آدَمِ ‧ مَا هُمْ وَحَقِّ ٱللهِ غَيْرَ بَهَائِمِ
أَرِنِي شَبِيهَ رُؤُوسِهِمْ وَلُغَاتِهِمْ ‧ وَصِفَاتِهِمْ وَثِيَابِهِمْ فِي ٱلْعَالَمِ
إِنْ كَانَ يَقْبَلُهُمْ أَبُونَا آدَمٌ ‧ فَٱلْكَلْبُ خَيْرٌ مِنْ أَبِينَا آدَمِ

و فی الیتیمة المطبوعة غُیِّر «فالکلب خیر» فی البیت الثّالث الی «فانا بریءٌ»، و کتب احد القرّاء بهامش نسخة آ بعد ما سوّد غالب کلمات هذا البیت «هذا کفر صریح لعن الله قائله ان مات علیه و تاب علیه ان آب عنه»

روزگار مخلّد باشد مسلّم ماند و بتکلّفْ خصال پسندیده و خلال گزیده‌را
بازاحت سیّآت اعمال در نفس خویش مرکوز می‌کند چنانك در زمانی
نزدیك بحسن صفات در میان اقران مذکور گردد و اگر عیاذًا بالله بر
وجود او خود رقم ادبار و علامت خذلان کشیده باشند بهیچ تنبیه پنبهٔ
٥ غفلت از گوش بر نکشد و از قاعدهٔ خویش منزجر نگردد بلك هرروز
اصرار او در آن شیوه در مزید بود و رسوخ او در آن کار بیشتر،

وَ الشَّيْخُ لَا يَتْرُكُ أَخْلَاقَهُ • حَتَّى يُوَارَى فِي ثَرَى رَمْسِهِ[1]

جدا نشاید کردن ازو مخازیها • جدا چگونه توان کرد گندرا از گوه
گله کند که چرا مرمرا هجا کردی • هُوَ الْهِجَاءُ فَمَا ذَا الَّذِي بِهِ تَهْجُوهُ

١٠ چنانك این فاسق ببزرگی نه لایق بود

لَا يَلِيقُ الْعُلَى بِوَجْهِ أَبِي يَعْلَى وَ لَا نُورُ بَهْجَةِ الْإِسْلَامِ[2]

آن افعی صورت عقرب سیرت لئیم کردار شنیع دیدار مؤنّث شکل مخنّث فعل

أَبُو الرِّضَا الْقَارِي لَهُ مَنْظَرٌ • يُعْرِبُ عَنْ بِنْيَةِ تَأْنِيثِ
مُخَنَّثُ الطَّبْعِ وَ لَيْسَتْ لَهُ • خِتَّةُ أَزْوَاجِ الْمَخَانِيثِ[3]

١٥ نمّام ذو وجهین، قرین عوار و شین، مشوی[4] بر هر مخدوم، مذموی
از محاسن سیرت محروم، فاجر فاخر بظلم وعُدْوی، مؤاجر یافته در جهان
درجهٔ اقصی[5]، ناقص [6]منظری، یزید[6] مخبری، بد گوهری، پلید اثری،

---

(١) لصالح بن عبد القدّوس الزّندیق، انظر الأغانی ج ١٣ ص ١٥، (٢) قبله:

نِعْمَةُ اللهِ لَا تُعَابُ وَلٰكِنْ • رُبَّمَا اسْتُقْبِحَتْ عَلَى أَقْوَامِ وبعده:

وَبِخُ الثَّوْبِ وَ الْعِمَامَةِ وَ الْبِرْ • ذَوْنِ وَ الْوَجْهِ وَ الْقَفَا وَ الْغُلَامِ

لابن الحجّاج الشّاعر الخلیع المشهور عزاها الیه محمّد بن ابراهیم الکتبی فی کتاب غرر الخصائص الواضحة و عرر النّقائص الفاضحة (نسخة باریس Arabe 1301 ورق ٢٦b)، انظر ایضًا محاضرات الرّاغب ج ١ ص ١٤٨ من الطّبعة الجدیدة لسنة ١٣٢٦،

(٣) لأبی الخیر المفضّل بن سعید بن عمرو المعرّی من معرّة النّعمان اوردها الثّعالبی فی القسم الأوّل من تتمّة الیتیمة فی محاسن اهل الشّام و الجزیرة (نسخة باریس ورق ١٠٥a)، (٤) د: مشوی، آ ب ه: میشوی، ز: سوی، (٥) فقط در ز، و از روی قیاس و مناسب سجع با عُدْوی بهتر «قُصْوی» است، (٦) تلمیح است

چون از سنّ رِضاع بگذشت و بحدّ بِضاع رسید از اعتدال هواء و لطافت ماء خلقتی لطیف و منظری ظریف حاصل داشت موئی رسیده تا ازارگاه[1] و روئی شکیبه[2] بازار ماه، دندانی مانند دُرّ درفشان، و دهانی شبه پستهٔ خندان، و خلقی از عشق او گریان،

۵ عَلَى وَجْهِ مَيٍّ مَسْحَةٌ مِنْ مَلَاحَةٍ ٭ وَتَحْتَ ٱلثِّيَابِ ٱلْخِزْيُ لَوْ كَانَ بَادِيَا[3]

روزی ملك خوارزم می‌گذشت نظرش بدو افتاد صورتی متجانس و اعضائی متناسب یافت نیك بدو شیفته و بمحاسن او فریفته گشت و اورا بخدمت خود نزدیك و متّصل کرد و حجاب حیا زایل و چون بکچندی بر آن گذشت و در آداب خدمت و رسوم آن ماهر گشت دواتیِ ملك شد

۱۰ بلك قلم اورا دواتی، و دَرْد اورا دوائی، و دُرْد اورا انائی، و بسبب ملازمت استعمال قلم او اندك سیاهی از سپیدی بدانست و هلم جرًّا تا بحدّ اختطاط رسید و جمال او روی بانحطاط نهاد و معلومست که محاسن امردان مانند وفای زنان ناپایدار بود،

دایم گل رخسار تو بر[4] بار نماند ٭ وین دل شده در حسرت و تیمار نماند

۱۵ و عشقِ شیطانی وسواسی است که زود خاك در چشم عقل اندازد و آتش آن هوس باندك اراقت آبی اطفا پذیرد و چون باد بر گذرد،

عشق آن باشد که کم نگردد ٭ تا باشد از آن قدم نگردد

میلان مَلِك چون امتداد سنّ اضافت علّت شده بود بملالت انجامید و حِدّت بکلالت کشید،

۲۰ كُنْتُ أَخْشَى جَفْوَةَ ٱلْغِيدِ إِذَا مَا ٱزْدَادَ سِنِّي ٭ فَحَبَانِي ٱلشَّيْبُ عَنْهُنَّ سُلُوًّا فَوْقَ ظَنِّي

---

(۱) کذا فی ز، باقی نسخ: ابزارگاه، (۲) کذا فی آ، ب ج د ه: شکنده، ز: شکیبه، (۳) من ابیات لذی الرّمّة یهجو میّة معشوقته، انظر الصّفحة السّابقة ح ۵، (۴) ه: پر،

استغفر الله من هنوات اللّسان، توانگری بمایهٔ جهل، درویشی از پیرایهٔ فضل، نفوری از تکالیف کرم، غیوری الّا بر حرم، فراخ پوستی با حصول حوصلهٔ تنگ، بی حمیّتی فارغ از نام و ننگ، صاحب نظری دقیق، لکن در احتساب شعیرات و دوانیق، زیرکی در تحرمز[1]، ابلهی در تبرّز، ٥ فحّاشی جویای پرخاش، نبّاشی ربوده گوی از هر اوباش، ملولی از اوامر الهی، حریص بر اقدام مناهی، گشاده عنان در هر شرّی، بسته بنان در هر خیری، جافی مگر از گناه، نافی رحمت بی حصر اله، اعوری با فنون عُوار، نابینائی از فضل غفّار، چون سگ حریص بر مردار دنیا، فارغ از کار آخرت و عقبی، بر جبین نفس او نقش آيِسٌ مِنْ رَحْمَةِ ٱللّٰهِ مسطور، ١٠ و از صحیفهٔ سینهٔ ظلمانی او انوار یقین بحجاب شکّ و شبهت دور، حقیقت حال و صدق مقال آنست که،

ابلیس اگر شناختی فعلت[2] ٭ در پیشهٔ خود ترا وصی کردی
ور آدم زادن تو دانستی ٭ از ننگ تو خویشتن خصی کردی

و الحق مَقْدَم شوم او بر اهل خراسان مقدّمهٔ مَقْدَم[3] دجّال را مانست ١٥ بلك هجوم طلیعهٔ آجال را،

عَيْنَـاهُ عُنْوَانُ شُؤْمٍ ٭ وَٱلشُّؤْمُ فِي ٱلْعُنْوَانِ
فِي صُلْبِ آدَمَ سِيْءٌ ٭ مُبَشِّـرَ ٱلْأَحْـزَانِ[4]

و بیان سرّ مَخْفِیّ و رموز مَکْنِیّ آنست که این بی اصل معرّی از لباس فضل پسر حمّالی بود از رساتیق خوارزم،

٢٠ أَلَا حَبَّذَا أَهْلُ ٱلْمَلَا غَيْرَ أَنَّـهُ ٭ إِذَا ذُكِرَتْ مَيٌّ فَلَا حَبَّذَا هِيَا[5]

---

(1) آ جَ: تحرز زَ: تحریر، (2) جَ: فعلش، (3) کذا فی بَ باصلاح جدید، آ دَ: مقدم مقدمهٔ، هَ: مقدّم مقدم، جَ: مقدّمهٔ، زَ ندارد،
(4) لأبی الفضل الفضلی الکسکری عزاها الیه الثّعالبی فی اواخر القسم الثّالث من تتمّة الیتیمة فی محاسن اشعار اهل العراق (نسخة باریس ورق ٥٢٥b)، (5) من ابیات لذی الرّمّة یهجو میّة معشوقته، انظر الأغانی ج ١٦ ص ١١٩—١٢٠ و معجم البلدان فی ذیل «الملا» و ابن خلّکان فی ترجمة ذی الرّمّة غیلان،

و کار خراسان در طبطاب و اضطراب بود و نوایر فتنها و تشویشها در التهاب واگرچه از مرور لشکرها پای مال بود امّا اهالی آن مستأصل کلّی
f. 128a نگشته بودند سبب آنك ناحیتی یا دیهی که ایل شدی بمجرّد اندك علوفهٔ و ده گز کرباس غایت یا صد گز بنسبت هر موضعی راضی گشتندی و
۵ دست تعرّض کشیده کردندی و دیهی‌را که بحرب و قتال بگشادندی ظاهرْ آنچ یافتندی از چهار پایان و اقمشه ببردندی و جماعتی‌را که باقی ماندهٔ شمشیر بودی[1] بمطالبه و مثله زحمتی نرسانیدندی و مغول‌را در ابتدا بزر و جواهر التفاتی نبود چون جنتمور متمکّن شد این بزرگ اظهار کفایت‌را مال در دلهای ایشان شیرین کرد چون ابلیس که از زهرات دنیا در
۱۰ دلها محبّتی انداخته است و سر مایهٔ همه بلائی ساخته بهر کجا که رسیدی و گذر ایشان بودی جماعتی که ایل شدندی مالی بر اهل آن حکم کردی وموضعی که ببأس و قتال بگرفتندی اهالی آنرا بشکنجه عقوبت می‌کردندی تا آنچ داشتی بدادی[2] و بآخر زنده نگذاشتندی و جماعتی‌را که بریشان ابقائی در حساب بودی جانهارا بزر باز خریدندی و درین دوران عزّت
۱۵ مردم از آنست که اکثر ایشان جان بزر خریده اند و هلمّ جرًّا تا بوقتی که خراسان و مازندران در زیر سنگهای بلای این آسیای گردان نرم گردن شدند و در زیر اقدام قضا چون خاك فرو تن و کار آن حدود باصالت بر جنتمور مقرّر شد و موادّ مشوّشات زایل گشت و فتنهٔ فتّانان مستدفع شد این فاسق مذکوررا که بعد از فقر و فاقه صاحب جمل و ناقه گشته
۲۰ بود و از خون دل یتامی و ارامل با بهرهٔ کامل شده قال الله تعالی یَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ سبب قدمت خدمت و اختفا و تواری اصحاب کفایت باسم الغ بتیکچی موسوم کردند و دیدهٔ فضل و معالی خونابه می‌بارید و این اشارت می‌راند که،

---

(۱) ب ج ه ز: بودندی، (۲) ب ج: داشتندی بدادندی، د: داشتند بدادندی،

خِفْتُ اَنْ يُعْرِضْنَ عَنِّيَ . فَإِذَا ٱلْإِعْرَاضُ مِنِّي

تا بوقت آنك از حضرت فرمان رسید که جنتمور با لشکر خوارزم بخراسان رود و آن بلادرا در موافقت خدمت جورماغون مستخلص کند جنتمور نویسنده خواست هیچ معروفی رغبت آن سفر ننمود از دو وجه یکی آنك قصد تخریب بلاد اسلام بود و دوّم آنك اعتماد کلّی نبود که آخر کار چگونه خواهد نشست ملك خوارزم شرف الدّین‌را الزام کرد و بتکلیف در خدمت او روان،

اَوْجُهُ ٱلْمُرْدِ مُضِيئَةْ . وَ ثَنَايَاهُمْ شَهِيَّةْ
وَ لَهُمْ دَلٌّ وَ غَنْجٌ . وَ شَفَاعَاتٌ قَوِيَّةْ
فَإِذَا ٱلشَّعْرُ بَدَا فِي . صَفْحَةِ ٱلْوَجْهِ ٱلْوَضِيَّةْ
فَرَّقَ ٱلْإِلْفَ عَنِ ٱلْإِلْفِ كَتَفْرِيقِ ٱلْمَنِيَّةْ[1]

ای کرده بدستِ خارْ گلزارْ گرو . چون خار بر آمدت برو خار درو
وقتی بودی که گفتم ای خوب بیا . اکنونت همی گویم ای زشت برو

و یك دراز گوش یك چشم بدو دادند دجّال‌وار چون بر آن سوار شد رَكِبَ زُنْبُورٌ عَقْرَبًا اِلَى جُحْرِ حَيَّةٍ و با صد هزار بی نوائی پای در راه نهاد،

ازین مفلوجکی زین دود گندی . ازین مجهولکی بی دودمانی
نه اندر هیچ شهرش آشنائی . نه اندر هیچ جایش خانمانی

و چون یکچندی ملازمت او نمود و زبان ترکی بیاموخت و بیرون او مترجمی نه فرا پیش کار افتاد،

اِذَا مَا ٱلْأُمُورُ اَضْطَرَبْنَ اَعْتَلَى . سَفِيهٌ يُضَامُ ٱلْعُلَى بِاَعْتِلَائِهِ
كَذَاكَ اِذَا ٱلْمَاءُ حَرَّكْتَهُ . طَفَا عَكَرٌ رَاسِبٌ فِي إِنَائِهِ[2]

---

(١) لأبى محمّد طاهر بن الحسين بن يحيى المخزومىّ البصرىّ اوردها الثّعالبى فى القسم الأوّل من تتمّة اليتيمة فى محاسن اهل الشّأم والجزيرة و فيها «صفحة الخدّ النقيّة» مكان المصراع السّادس (نسخة باريس ورق ٥٠٥a)، (٢) لأبى القاسم الحسين بن علىّ الوزير المغربى عزاها اليه الثّعالبى فى القسم الأوّل من تتمّة اليتيمة (نسخة باريس ورق ٥٠٦a)،

از آن قوم یك کس دفتری‌را که آن دو روی بخطّ زنده که ریهٔ مگس‌را
مانستی [ساخته بود] بکورکوز داد گمان حقیقت و شكّ بی شبهت شد که
اثارت اکثر آن فتنها بتلقین آن لعین و تقریر آن شریر و گفتار آن گفتار
بودست صورت حال از زبان امیر جینقای[1] چون بسمع پادشاه عادل و
۵ شهنشاه عاقل قاآن رسید فرمود که شکل و صورت او از خبث و فساد
باطل مخبرست اگر ملازم کورکوز باشد سر اورا از منهج صواب منحرف
کند و بواسطهٔ تحرمز و مکیدت او امور ممالکی که بکرکوز مفوّض شدست
از قاعدهٔ راستی منصرف شود اورا بطرفی می‌باید فرستاد تا بمصالح و مهمّات
خراسان اختلال راه نیابد شرف الدّین چون بر احوال واقف شد و از
۱۰ انتقام کورکوز خائف بتخلّف ازو و توقّف در اردو خوشدل و شادمانه شد
جمعی کرکوزرا محرّض گشتند که شرف الدّین دشمن ضعیف است که
بزرگان در همه اوقات در تدارك کار ایشان پیش از آنك فرصت فایت
شود و ندامت دستگیر نیاید مبالغت داشته‌اند و در آن مصلحت اهمال و
امهال از کمال عقل و دور اندیشی بعید و بدیع دانسته و عالم کون و
۱۵ فساد از غِیَر و حوادث خالی نه اگر او درین حدود بماند نباید وقتی
رخنهٔ و ثلمهٔ یابد و انتهاز فرصتی جوید که مادّهٔ فتنه و تشویشی گردد
و کورکوز می‌گفت او ماری است که از سلّه جسته است هرکه بگیرد
اوراست دَعِ ٱلشَّرَّ یَعْبُرُ امّا آن جماعت حزم و احتیاطرا بر آن سخن
اصرار می‌نمودند تا کورکوز نیز سخن ایشان قبول کرد وبعلّت آنك
۲۰ محاسبات خراسان و مازندران مفروغ نیست نباید منصرّفان و عمّال
وقت استخراج اموال سبب غیبت او چیزی بدو حوالت کنند و مال
دیوان پای مال شود اجازت مراجعت او خواستند و آن ظالم بی مثال‌را
بی یرلیغ بحکم فرمان باز گردانید و با او اظهار سخط و غضب می‌نمود تا
چون از جیحون بگذشت امرا و ملوك و اکابر خراسان و عراق باستقبال

(۱) آ: جیبقای، ب: جنقای، ز: جبقای، ه: جغتای، ج: حىقای، د: ندارد،

أَصْبَحَ وَجْهُ ٱلزَّمَانِ مُنْقَلِبَا ٭ وَصَارَ وَجْهًا قَفَاهُ يَا عَجَبَا
إِسْتَأْخَرَ ٱلرَّأْسُ عَنْ مَرَاتِبِهِ ٭ وَصَارَ مِنْ بَعْدِ عِزِّهِ ذَنَبَا
وَأُسْرِجَ ٱلْعَيْرُ بَعْدَ ذِلَّتِهِ ٭ سَرْجَ نُمُورٍ مُكَلَّلًا ذَهَبَا
كَمْ مِنْ دَعِيٍّ وَنَسْلِ فَاسِقَةٍ ٭ لَا يَدَّعِي أَكْرَمَ ٱلرِّجَالِ أَبَا
٥ قَدْ رَاشَهُ ٱلدَّهْرُ وَٱسْتَقَامَ لَهُ ٭ فَٱكْتَسَبَ ٱلْمَالَ وَٱدَّعَى ٱلْحَسَبَا

و با هر ولایتی که مال قرار نهادندی یا مالی رسیدی بخطّی که بتالان نویسند بر آن ترتیب بر کاغذ پارها ثبت می‌کردی تا بوقتی که جمعی از اکابر خراسان وضع دفاتر و محاسبات کردندی و برین سیاقت تا بوقتی که جنتمور گذشته شد و نوسال قایم مقام او این طاغی بحضرت باتو رفت ١٠ و بر امضای مصلحتی که بدان موسوم بود برلیغ ستد و بدان مهمّ مشغول شد تا چون نوبت بکورکوز رسید بقرار بهمان کار منصوب و بدان مصلحت منسوب بود و چون کورکوز از دهاة و کفاةِ مشارٌ الیه بود شرف الدّین‌را با او مجال آن نبود که حکمی کند و بی اشارت و امر او دمی زند و بر کسی ظلمی کند و بنا واجب بر ضعیفی حملی اندازد پسر جنتمور ١٥ ادکو تیموررا بر اختیار منصب پدر تحریض می‌نمود و در خفیه منهیان بجانب او متواتر می‌داشت و تقریرات کورکوز می‌نوشت و نهال خلاف‌را در دل او می کاشت و بظاهر با کورکوز دم موافقت می‌زد و در عداوت با ادکو تیمور مطابقت می‌کرد یا زن زن باید بود یا مرد مرد وسوسهٔ او در دل ادکو تیمور جای گرفت تا ایلچی بتعریف احوال کورکوز بحضرت قاآن ٢٠ فرستاد و از حضرت پادشاه جهان امیر ارغون‌را با جمعی نوکران بتفحّص احوال و استخراج اموال نامزد کردند چون بخراسان رسیدند بر قرار شیوهٔ نفاق می‌سپرد و در موافقت کورکوز بصورت ملازمت می‌نمود چون بحضرت رسیدند بر قاعدهٔ پیشین ملازم کورکوز بود و منهی و معلّم ادکو تیمور چون در باب کورکوز عاطفت و مرحمت قاآن مبذول گشت و معاندان مخذول شدند و جماعتی از یاران ادکو تیموررا ضرب الخشبی نیکو بجای آوردند

f. 128b

اتمام آن خبر خبر وصول ایلچیان برسید کورکوز التزام احتیاط را شخصی
بسبزوار فرستاد تا مصلحت او در توقّف دارند و تعجیل نکنند و فِی
التَّأْخِیرِ آفَاتٌ و عن علیّ علیه السّلام عَرَفْتُ رَبِّی بِفَسْخِ الْعَزَائِمِ وَ نَقْضِ
الْهِمَمِ، محمود شاه سبزوار دانست که مزاج جهان موافق اندیشهٔ او
۵ گشته است و تیغ خلاف از نیام زمان کشیده و خفتگان فتنها بیدار شده
و بچگان ایّام از مادر امان بیزار گشته اعزاز او آغاز نهاد و اکرام او
التزام کرد تا چون ایلچیان رسیدند و کورکوزرا بگرفت باستحضار او ایلچی
فرستادند و اورا یاورد هنوز باز نرسیده بود که دست بظلم و عدوان
گشاده کرد و قصد سرایا[1] و جور بر رعایا پیش گرفت، عادة ترضّعت
۱۰ بروحها تنزّعت[2]، و عهود و مواثیق را که در ایّام خلوت و لیالی محنت با
حضرت عزّت و جلالت بسته بود نقض کرد قال الله تعالی فَمَنْ نَكَثَ
فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ الآیة در وقت بجید و نتوانست از مصادره و مطالبه
بجای آورد و در مصاحبت ایلچیان متوجّه حضرت گشت چون باردوی
الغ ایف[3] رسید خواست تا در بارغو با کورکوز سخنی گوید و مجادلهٔ
۱۵ زند چنان کعبتین اورا باز مالید که زفانش در ششدر کلالت و روانش
در حجاب دهشت و خجالت ماند از امرا یکی روی بدو نهاد و گفت که
کورکوزرا سبب زلّتی و عثرتی که ازو روایت کرده‌اند این حادثه پیش
آمد نه بکفایت تو درین واقعه افتاد اعتذار بحال تو از نقار بصلاح کار

(۱) گویا مقصود مصنّف ازاین کلمه سَرَاة اَست جمع سَرِیّ بمعنی نجبا و اشراف قوم ولی استعمال سرایا در این معنی درست نیست چه سرایا جمع سَرِیَّه است بمعنی زن نجیبه و شریفه یا بمعنی دستهٔ از لشکر، (۲) گویا این عبارت از امثال مستحدثهٔ ملحونهٔ مولّدین است وترضّع از باب تفعّل در لغت ظاهرًا نیامده است و همچنین تنزّع بمعنی گندن یا کنده شدن که در اینجا مقصود است مسموع نیست بلکه تنزّع بمعنی آرزو کردن و کشیدن میل انسان است بسوی چیزی، وبنا برین معلوم نیست ترضّعت و تنزّعت در این مَثَل مصنوعی بصیغهٔ معلوم است یا مجهول، (۳) آ: الغ ایف، بَ: الغ اىف، دَ زَ: الغ انف، جَ ندارد،

کورکوز رفتند کسی بدو التفات نمی‌نمود و او بلك سواره کآحاد النّاس
اختلافی و شد آمدی می‌کرد و تردّدی می‌نمود،

إِنَّ ٱلْوَزِيرَ هُوَ ٱلَّذِي • يُمْسِي[1] وَزِيرًا عِنْدَ عَزْلِهْ
إِنْ غَابَ سُلْطَانُ ٱلْوِلاَ • يَةِ عَادَ فِي سُلْطَانِ فَضْلِهْ

f. 129a تا چون بطوس رسیدند کورکوز با ارکان حضرت در وقت مقام اردو
تقریر کرده بود که اورا موقوف کنند و تفحّص اجرام او بجای آرند اورا
گرفت و دو شاخ نهاد بعد از اقرار و اعتراف او باعلام آن ایلچی بحضرت
روان کرد چون بمیان راه رسید حالت حادثهٔ قاآن واقع گشته بود و راهها
بسته و درهای فساد گشاده ایلچی هم از راه باز گشت و با نزدیك کورکوز
۱۰ آمد شرف الدّین‌را بر قرار محبوس می‌داشتند و هر یکچندی بملکی می‌سپرد
و در آن وقت که اورا بند نهادند و بو لهب‌وار در بند بلا و عذاب
افتاد حمّالة الحطب یعنی جفت او بانهای حال او ایلچیان بحضرت پادشاه
زادگان فرستاد بعضی‌را در راه بگرفتند و بمقصد نرسیدند از آنجملت
یك کس بحضرت الغ ایف[2] رسید و اتّفاق چنان افتاد که در آن
۱۵ حالت[3] باستحضار کورکوز جمعی‌را از امرا نام زد فرموده بودند مصلحت
او نیز بدان ایلچیان فرمودند چون بطوس رسیدند و در آن حالت[3]
اورا بمحمود[4] شاه سبزوار سپرده بودند که بقلّت عقل و کثرت جهل
و عدم التفات باوامر و نواهی یزدان و اقدام بر منکرات از اباحت اموال
و دمای مسلمانان مشار الیه بود تا اورا از دست بردارد تا اگر وقتی
۲۰ دشمنی سخنی گوید پای او گیرند بیك تیر دو نخجیر گرفته باشند و بیك
تدبیر دو شریر از میان برداشته امّا چون سیلاب محنت اهالی خراسان
نگذشته بود و از شراب بلا در کأس ایشان جرعهٔ باقی مانده پیش از

(۱) ب ز: یمشی، و هو محتمل ایضاً، (۲) آ: الغ ایف، ب: الغ امف، ه ز: الغ انف، ج ندارد، (۳—۳) این جمله از آ ساقط است، (۴) د: بجلال الدّین محمود،

ولایتی تعیین کرد و خلاصهٔ مکتوبات بر آن مشتمل که هیچ کس[1] میل و محابا نکند[2] و وجوه از متموّل مستظهر خواهند چه زر می‌باید زر نــه حساب و دفتر لاجرم از هر کس که چیزی داشت آنچ در امکان می‌آمد حاصل کردند و او بنفس خود در تبریــز بایستاد و مصلحت آن پیش ۵ گرفت و مالی بر مسلمانان بیش از قوّت و طاقت ایشان مسمّی[3] بــر شریف و وضیع و رئیس و مرؤوس و متموّل و مفلس و مصلح و مفسد و شیخ و جوان حکم کرد و جمعی از بی دینان دون بر سر هریك موکّل گماشت تا سران سرآه‌را در پای خواری می‌آوردنــد و جمعی از عباد الله الصّالحین که بیگانگان دین از مُؤَن و عوارضات ایشان‌را معاف و مسلّم ۱۰ داشته اند و بنظر احترام و اکرام می‌نگرند بر سبیل نصیحت و تنبیه اورا وعظی گفتنــد و ارباب شهررا عمومًــا و خویش‌را خصوصًا از محکمات نظری[4] خواستند باز آنك مورد ایشان‌را با اذلال و اهانت تلقّی کرد و سخن حقّ بگوش کر مادر زاد استماع نمود

تَلَقَّاهُمْ بِوَجْــهٍ مُکْفَهِــرٍّ • کَأَنَّ عَلَیْهِ أَرْزَاقَ الْعِبَادِ[5]

۱۵ آنچ بریشان حکم کرده بود مضاعف کرد و بــر آن اصرار نمود قال الله تبارك و تعالی حکایة عن نوح علیه السّلام وَ إِنِّی کُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِی آذَانِهِمْ وَ اسْتَغْشَوْا ثِیَابَهُمْ وَ أَصَرُّوا وَ اسْتَکْبَرُوا اسْتِکْبَارًا و بسیار آن بود که جمعی از بیوه زنان و بنای که در شرع یزدانی بریشان حرجی نیست و در یاسای چنگز خانی تکلیفی نه بالتماس نظری[4] ۲۰ نزدیك او آمدندی زبان بفحش و شتم بگشادی و راه مواساة[6] و مسامحت بسته کردی و دست ردّ بــر پیشانی هریك نهادی تــا خائبًا خاسرًا باز

---

(۱) بَ (باصلاح جدید) دَ: هیچ کس‌را، (۲) بَ دَ هَ: نکنند، (۳) رجوع بص ۲۷۴ ح ٦، (٤) النَّظَرُ الأحسان و الرّحمة و العَطْفُ (اللّسان)، (٥) عزاه فی الحماسة الی امرأة بدون تسمیة قائلتها، و فیها «تَلَقَّاهُ» مکان تَلَقَّاهُمْ، انظر شرح الحماسة للتّبریزی طبع بولاق ج ٤ ص ٥٧، (٦) آ: مواسا،

نزدیکترست چه اگر او ازین سخن خلاص یابد تو مرد میدان او نیستی
چون از آنجا روان شدند و نزدیك توراکینا خاتون رسید بواسطهٔ کینهٔ
قدیم که با او در سینه داشت کار اورا مهمل ماند و مصالح او مختلّ
گذاشت و با امیر ارغون عنایتی بی شمار و اهتمام بسیار داشت[1] کار
f. 129b او[2] بواسطهٔ امیر ارغون ساخته شد و مثال ستد و چهار هزار بالش زر
تقریر کرد که بقایای خراسان و مازندران است و تحصیل آنرا متقبّل
شد و بدین سبب در خدمت امیر ارغون بازگشت و چون بخراسان
رسید تمامت مصالح پیش گرفت،

غَلَبَ ٱلزَّمَانَ بِجِدِّهِ فَسَمَا بِهِ • وَكَبَا ٱلزَّمَانُ لِوَجْهِهِ وَ ٱلْكَلْكَلِ[3]

۱۰ و امیر ارغون نیز مهمّات با او گذاشت چون بدهستان رسید از طرف
باتو بطلب او آمدند بواسطهٔ اهتمام و اعتبار امیر ارغون و علّت قبول
بقایا از آن ورطه نیز بعدما که چند گاه اورا یارغو کردند چون خصمی
در مقابل نبود خلاص یافت، در آن وقت که او باز رسید امیر ارغون
بتبریز رسیده بود او نیز عنان باز نکشید تا بخدمت او پیوست و تا
۱۵ کورکوز در ربقهٔ حیاة باقی بود بر زیادتی اقدام نمی‌توانست کرد چون
خبر واقعهٔ او بشنید آنچ همّت بلید[4] و طویّت پلید[5] او اقتضای آن
می‌نمود و جبلّت او بر آن مجبول بود و نهاد او بر آن مشمول از اثارت
نوایر ظلم و هیجان غدر ابتدا کرد ع، وَكُلُّ إِنَاءٍ بِٱلَّذِى فِيهِ يَرْشَحُ، قبول
مالی‌را که ملتزم شده بود و عشر عشیر آن بوجه معامله بر هیچ موضعی باقی
۲۰ نمانده بمصادره و مطالبه آغاز نهاد و محصلان بتمامت ممالك مسمّی[6] بر هر

---

(۱) یعنی توراکینا خاتون، (۲) یعنی کار شرف الدّین، (۳) من ابیات لأبی
محمّد الیزیدی مذکورة فی الحماسة، انظر شرح الحماسة للخطیب التّبریزی طبع بولاق
ج ٤ ص ۵۷، (٤) کذا فی ه زَ، آ: ملبد، بَ: ملبد، جَ: بلبد، دَ: پلبد،
(۵) کذا فی ه، آ بَ: ملید، زَ: تلید، جَ دَ ندارند، (٦) گویا مراد از
مسمّی مال مقرّر یا مالیّات اجباری و نحو ذلك باید باشد و بعد ازین مکرّر این
کلمه‌را در همین معنی استعمال خواهد کرد،

آن بود[۱] که اولاد خودرا در بند رهن می‌کردند و قوت خود می‌فروختند شخصی بود که در حالت نزع محقّری بدو حوالت رفته بود چون جان تسلیم کرد و تجهیز او کردند محصّل بمطالبهٔ مال باز آمد چیزی دیگر نبود کفن او بستدند و متوفّی‌را همچنان بگذاشتند فوجی از ضعفا و مساکین ۵ از غایت عجز و بیچارگی که چارهٔ دیگر ندیدند روی بصومعهٔ شیخ الأسلام زبدة الأنام جمال الملّة و الدّین الجبلی[۲] منّ الله تعالی علی کافّة المسلمین بامتداد ظلّه نهادند بر امید آنك این شقی‌را پندی دهد بعد از تفکّر اشارت کرد و بر لفظ مبارك براند که ظلمات ظلم پیش دل ظلمانی او که عبارت از آن فَهِیَ کَالْحِجَارَةِ اَوْ اَشَدُّ قَسْوَةً است حجابی گشته است و انوار ۱۰ سعادت و ایمان از آنجا منقطع شده نصیحت‌را در آن چندان اثر نتواند[۳] بود که باران‌را بر سنگ خاره امّا دل فارغ باید داشت که تیر اندازان سحرگاهی از شست دعا ناوکی بـــر هدف حبوة او زده‌اند کـه زخم آن ظاهر نیست،

اِذَا کَانَ نَبْضُ ٱلسَّهْمِ مِنْ بَاطِنِ ٱلْحَشَا. فَکَیْفَ تَجُنُّ ٱلْمَرْءَ مِنْهُ دُرُوعُ[۴]

۱۵ امّا تا من نیز درین واقعه باشما موافقت نموده باشم و درین ظلم شریك گشته از ادراری که سال بسال از دیوان عزیز لا زال عزیزا می‌رسد پنج دینار باقیست و بیرون از آن از حطام دنیا در اندرون و بیرون خانه چیزی ذخیره نمانده[۵] فرمود تا بدیشان دادند، چون هرچ دست داد

---

(۱) ب ج د ه ز: بودند، (۲) دَ: الحیلی، جَ: الحُبْلَی (!)، (۳) بَ (باصلاح جدید) ه: تواند، (۴) من ابیات لأبی الغوث بن نحریر المنبجی (المبجی؟) یصف الحُمّی اوردها الثّعالبی فی القسم الثّانی من تتمّة الیتیمة فی محاسن اشعار اهل العراق، وقبله

وَحُمَّی حَمَتْنِی ٱلنَّوْمَ حَتَّی کَأَنَّمَا • شُئُونُ جُفُونِی فِی ٱلصِّفَاقِ صُدُوعُ
تَهُبُّ بِنَا ثُمَّ تُعْقِبُ صَالِقًا • أَمَا لِبَنِیكِ ٱلْمُنْکَرَاتِ رَبِیعُ
أُدَبِّرُ عَنْهَا بِٱلْحَشَایَا تَعَلُّلاً • وَلَیْسَ لَهَا عَمَّا تُرِیدُ رُجُوعُ
اِذَا کَانَ نَبْضُ ٱلسَّهْمِ البیت،

(۵) هَ افزوده: شمارا بدهم تا تخفیفی در موءن شما باشد،

گشتندی امیر ارغون فرمودی تا از خزانهٔ خاصّهٔ او آن مقداررا که مؤاخذه
می‌کردندی بدادندی و در شهر نفیر عورات و زفیر ایتام و تضرّع مصلحان
f. 130a و نالهٔ مفسدان و استغاثت مظلومان و نفرین درویشان بآسمان می‌رسید
در هر گوشهٔ شکنجهٔ و در هر خانهٔ بیگانهٔ و در هر منزلی موکّلی نه خوف
٥ خالق وازع نه ملامت و شرم از خلایق رادع و درین حالت سیّد
مجتبی‌راست تغمّده الله برحمته

زنهار بنام و ننگ باید کوشید ٭ وین بار بنام و ننگ باید کوشید
زنهار نمی‌دهند و زر میخواهند ٭ ناچار بنام و ننگ باید کوشید[1]

چون صحن تبریز پاك برُفت از آنجا بشهر قزوین رفت که شهر موحّدان
۱۰ و ثغر اسلام است وصول او در ماه رمضان سنهٔ اثنتین و اربعین و
ستّمایه بود در کوشك ملك نزول کرد آکابر و معارف‌را حاضر کردند
و مسمّی[2] بر هرکس مالی تعیین کرد ایشان‌را بر بام کوشك باز داشت
بی زاد و آب و بوقت افطار بیرون نگذاشت و رخصت آنك بنزدیك
ایشان طعامی برند نداد و محلّه محلّه‌را جدا جدا محصّلان نامزد کرد و
۱٥ طایفهٔ دونان‌را که جهت دو نان صد کس‌را بـر آتش نهند بریشان
گماشت تا آب روی هر صاحب مروّتی بر خاك مذلّت ریخت و عرض و
مال‌را بر باد داد و تکلیف ما لایطاق‌را بر صغیر و کبیر ایشان بتقدیم
می‌رسانید از عقوبت شکنجه و مثله ناله و تضرّع مسکینان [3] و آه دود
آسای خلقان[4] بآسمان می‌رسید نه برادر غم برادر می‌توانست خورد اگر چه
۲۰ بر آذرش می‌دید و نه پدر کار پسررا می‌توانست ساخت نـه خویش فرا
خویش می‌رسید وگر همه خونش می‌ریختند يَوْمَ يَفِرُّ ٱلْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَ
أَبِيهِ در آن چند روز که او آنجا مقام داشت مشاهده می‌رفت و چند کس

(۱) این رباعی در سخافت و بشاعت نظیر ندارد، (۲) رجوع بص ۲۷٤ ح ٦،
(۳—۴) کذا فی ب د ه، آ: و آه درویشان و خلقان، ز: و آه و دود ابنای
خلق، ج: و آه درویشان،

چون باستو[1] رسید بنزدیك مشهد نزول کرد خادم آن مشهد بنزدیك امیر ارغون رفت اورا صدقهٔ فرمود و جهت عمارت و زراعت دراز دنبال[2] پروانه[3] چون پروانه بدین چیز بی خبر از کار و غافل از آفریدگار رسید فرمود تا خادم‌را مشتی چند بر بناگوش نیکو بر کار کردند
۵ چنانك مدهوش بیفتاد و یکباره بی خبر بگاه از نوروز گذشته بود چهار پایان‌را در غلّها سر گشاده کرد، تا بحدّ طوس رسید رنجوری که مبدأ آن از تبریز بود زیادت شد و او بتکلّف خویشتن‌را بر پای می‌داشت،

وَ تَجَلُّدِی لِلشَّامِتِینَ أُرِیهِمِ • أَنِّی لِرَیْبِ ٱلدَّهْرِ لَا أَتَضَعْضَعُ[4]

و ملك الموت دندان اجل تیز کرده بزفان قضا می‌گفت که

۱۰ وَ إِذَا ٱلْمَنِیَّةُ أَنْشَبَتْ أَظْفَارَهَا • أَلْفَیْتَ کُلَّ تَمِیمَةٍ لَا تَنْفَعُ[4]

تا عاقبت قوّت نفس ساقط شد و دست علّت قویّ از پای در آمد سر بر بالین نهاد و بچشم راست اعمی شد

خوردی چو پیاله خون بی جرمان[5] • آمد گه آن که کاسه گردانی[6]

و باز آنك پهلو بـر بستر و فراش مرگ داشت پنبهٔ غفلت از گوش بر
۱۵ نمی‌کشید و شکم حرص سیر نمی‌گشت و دائمًا دهان گشاده و زبان بکام باز نهاده که فلان چندان و بهمان چندین بدهد و همچنین نوبت بمتعلّقان و خواصّ او رسید و آهنگ مکسوبات جفت خود کرد و برو نیز ده هزار دینار[7] حکم چون رنج برو مستولی گشت چنانك اطبّا از معالجهٔ
۱۹ آن عاجز شدند و او نیز در اندرون صولات ملك الموت بشناخت و

---

(۱) کذا فی آ د ه ز، ب باصلاح جدید : باستور، ج : بابیورد، — رجوع بیاقوت در «اُسْتُوَا»، (۲) دراز دنبال یعنی گاو وگاومیش است (برهان)،
(۳) ب (تصحیح جدید) ه : پروانه داد، (۴) البیتان من قصیدة مشهورة لأبی ذؤیب الهُذَلی یرثی بها اولاده، انظر خزانة الأدب لعبد القادر البغدادی طبع بولاق ج ا ص ۲۰۲، وشرح شواهد المغنی للسّیوطی طبع مصرص ۹۳، (۵) ه آ : بی جرمان‌را، ز : مردم نفس، (۶) ز : کاسه کردان کردی، (۷) ج : درم،

بستد پای برگرفت تا بریّ رسید شیوهٔ مذمومه‌را که در اموال مسلمانان
f. 130b خاصّیت محموده داشت[1] التزام کرد عورات‌را سافرات الوجوه و رجال‌را
حافیات[2] الأرجل از خانها بیرون می‌آورد و مال می‌گرفت و از مواضع
دیگر چون اصفهان و قم و کاشان و همدان و غیر آن محصّلان باز رسیدند
۵ و وجوهات آوردند فرمود تا در مسجد جامع جمع کردند و چهار پای
در اندرون مسجد راندند روز حرکت پوشش تمام نبود فرشهای مسجد
بنفس خود بر سر بایستاد تا پوشش بارها کردند، و از آنجا کوچ کرد و
در مقدّمه کس فرستاد و مالی بر ارباب دامغان حکم کرد بیش از طاقت
ایشان محصّلان چون آنجا رسیدند زنان و مردان‌را بسینه و پای می‌آویختند
۱۰ تا کار بعجز و اضطرار رسید بملاحده توسّل جستند و دامغان بدیشان
دادند و ملاحده بدامغان آمدند و جمعی‌را بکشتند و اکثر آن‌را بقلعهٔ
گِرد کوه بردند و آب بر حصار بستند و بارهٔ آنرا با کوچه یکسان کردند
و غلّه بکشتند و همچنین دیه و خانهارا ویران کرد، و آمل و استراباد و
کبود جامه هم برین منوال بود، و محمود شاه‌را بتحصیل اسفراین و جوین
۱۵ و جاجرم و جوربد[3] و آنچ تعلّق بملك نظام الدّین داشت فرستاد از راه
تعصّب اهل شیعه با ارباب سنّت و جماعت و مکاشفتی که اورا از قدیم
باز با امرای اسفراین بود آتش ظلم چنان افروخت که حجّاج آن نوع
هرگز نکرده بود و بیشتر مردمان‌را از افلاس بر خاك سیاه نشاند و آب
روی اکثر ایشان بریخت و کس بابیورد فرستاد تا ملك اختیار الدّین‌را
۲۰ بگرفتند و با او خود بر سری[4] قصد سر داشت تا بمال خود چه رسد،

---

(۱) یعنی خاصّیت مُسْهِل داشت، و محموده سقمونیاست که داروی مُسْهِلی است معروف، (۲) کذا فی آ ب ج د ز، ه: حافیة، و ظاهر نسخهٔ ه است و بهتر از آن «حُفَاة» است، و حافیات درصفت رجال در هر صورت خطاست، (۳) آ: جوربد، ب: حوربد، ز: حوربذ، ج: جوربد، د: خوربد، — رجوع بیاقوت، (۴) کذا فی آ ج ه ز (بر سرّی ؟)، ب تبصحیح جدید: بر ملا، د ندارد،

دست تناوُل[1] مردمان پای بستهٔ عزلت و انزوا بود اورا بر کشید وَ إِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ چون در پی او حالت او واقع شد[2] هرکس از اهل عصر درین باب نظمی تلفیق دادهاند، یکی‌راست از آن طایفه

یَا لَهْفَ عَلَى فَوْتِ شَمَالِ[3] ٱلدِّينِ . كَانَتْ بِبَقَائِهِ مَعَالِي ٱلدِّينِ
بِٱلْجِصِّ عَلَى مَرْقَدِهِ قَدْ كَتَبُوا . هٰذَا عَمَلُ ٱلصَّدْرِ جَمَالِ ٱلدِّينِ

و در تبریز شاعریست اورا زجاجی[4] گویند این قطعه گفته است

ای مبارك قدم جمال علی . عالمی گشت شادمان از تو
تا بطوسش برفتی اندر پی . عاقبت هم نبرد جان از تو
می‌نیابد برون زهیبت تو . صاحبا صاحب الزّمان از تو
بهزیمت برفت از تبریز . مدبرا خواجهٔ جهان از تو
هیچ مخلوق از تو جان نبرد . گر گریزد بآسمان از تو

و دیگری‌راست از اهل روزگار

لَقَدْ مَاتَ مَنْ أَحْيَا رُسُومًا ذَمِيمَةً . مِنَ ٱلظُّلْمِ وَ ٱسْتَعْصَى عَلَى ٱللهِ مَارِدَا
أَتَانَا[5] نَعِيٌّ[6] حِينَ كَانَ نَعِيُّهُ . عَلَى ٱلْكَبِدِ ٱلْحَرَّى اربرق[7] بَارِدَا
فَيَا سَادَتِي عِشْتُمْ بِخَيْرٍ تَنَاشَدُوا . سَأَلْتُ بَرِيدًا عَنْ خُرَاسَانَ وَارِدَا[8]

---

(1) ج: تناك، آ: عاك، (2) یعنی چون پس از نصب جمال الدّین شرف الدّین فوت شد، (3) ب: بمال، آ ج د: بال، ه ز: جمال، — تصحیح قیاسی، (4) آ: رجاجی، ب: زحاجی، ه: زجاجی، د: حاجی، ج ندارد، (5) تصحیح قیاسی، — آ ج د ز: اتاه، ه: اتاه، ب: اماه، (6) نَعِیّ بر وزن فعیل مرادف نَعْی است بر وزن ظبی یعنی خبر مرگ کسی، (7) کذا فی آ ج، د: اوبرق، ب ز: ارتق، ه: اربر، — تصحیح این کلمه بهیچوجه میسّر نشد، (8) تضمین مصراع اوّل است از دو بیت مشهور که صاحب ابن عبّاد بعد از وفات ابو بکر خوارزمی گفته است وهما:

سَأَلْتُ بَرِيدًا عَنْ خُرَاسَانَ وَارِدًا . أَمَاتَ خُوَارَزْمِيُّكُمْ قِيلَ لِي نَعَمْ
فَقُلْتُ اكْتُبُوا بِالْجِصِّ مِنْ فَوْقِ قَبْرِهِ . أَلَا لَعَنَ الرَّحْمٰنُ مَنْ كَفَرَ النِّعَمْ

دانست که مقاومت با این خصم میسّر نخواهد شد جمعی‌را بخواند و
f. 131a وصیّت کرد و بامیر ارغون پیغام فرستاد که کار بجان رسید و از دست
درمان در گذشت هر مصلحتی‌را که قاعدهٔ آن ممهّد کرده‌ام و مالی‌را (۱)که
پای آن بهر کس باز بسته(۱) اگر سر موئی از آن بگردد و نقصان بدان
۵ راه یابد اساس امور اختلال پذیرد و جماعتی‌را که کنگاج رفته است که
از دست برگیرند بریشان نیز بهیچ نوع ابقا جایز ندارد، پیغام او هنوز
بامیر ارغون نرسیده بود که او الی نار الله و سقره شتافته بود امیر ارغون
تمامت اموال‌را که او تقریر کرده بود ترك کرد و محبوسان‌را از بند
خلاص داد و کلّی خلایق مرگ اورا راحتی شگرف دیدند و ذهاب
۱۰ بلای اباب اورا قدوم حسنات روزگار دانستند قال الله تعالی وَ مَا
يَسْتَوِي ٱلْبَحْرَانِ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَ هٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ سبحان الله
یخلق ما یشاء بقدرته از یك موضع شخصی‌را مثل این مذکور در وجود
آرد و نشانهٔ لعاین بندگان کند و دیگری‌را مثل صاحب یلواج محمود قبلهٔ
آمال(۲) و مقاصد آفریدگان گرداند قومی‌را بدان بلا مبتلی گرداند و
۱۵ جمعی‌را بدین نعمت منّت نهد،

قَدْ يَبْعُدُ ٱلشَّيْءُ مِنْ شَيْءٍ يُشَابِهُهُ • إِنَّ ٱلسَّمَاءَ نَظِيرُ ٱلْمَاءِ فِي ٱلزُّرَقِ(۳)

و در آن وقت که آن شقیّ در تبریز بود جمال الدّین علیّ تفرشی که یکیست
از اکابر عراق که جمعی معارضان او سبب حسد یا از روی حقیقت اورا
بشآمت قدم موسوم کرده‌اند بدو متّصل شد و در افعال و اعمال او
۲۰ معاون گشت و سبب تعاون و تظاهر او بر اثم و عدوان بعدما که از

(۱-۱) کذا فی آ، ب ج ة: که با هرکس پای باز بسته، د: که بهر کس باز بسته،
ز: که بر هرکس باز داشته، (۲) آ: امان، (۳) عزاه الثّعالبي فی القسم الأوّل
من تتمّة الیتیمة فی محاسن اهل الشّام و الجزیرة (ورق ۵۰۷a من نسخة باریس) الی ابی
الضّیاء الحمصی و فی القسم الثّانی فی محاسن اهل العراق (ورق ۵۲۱b) الی ابی الرّماح
العُبدی، و اورد فی کلا الموضعین «اللّونِ» مکان «الزُّرَق»،

حواشی و اضافات

ص ۱ س ۲، ابن فندق البیهقی، ترجمهٔ حال او مبسوطًا در معجم الأدباء یاقوت (طبع مرگلیوث ج۵ ص ۲۰۸ ببعد) مسطور است،

ص ۱۶ س ۱۷–۲۰، براین اسماء افزوده شود التون ابه (نسوی ص ۱۹۶، ۱۹۷) و طرت ابه (ایضًا، ص ۱۹۸)،

ص ۲۱ س ۱۰، طغانشاه، نسخ جهانگشای در این موضع همه «سلطانشاه» دارند بجای «طغانشاه» و ما قیاسًا بدلایلی که در حاشیهٔ آن صفحه مسطور است متن‌را «بطغانشاه» تصحیح کردیم بعد از آن در یک نسخهٔ بسیار مصحّح مضبوطی از جامع التّواریخ (Suppl. pers. 1643, f. 134b که در فهرست مطبوع کتابخانهٔ ملّی مذکور نیست) دیده شد که در این موضع صریحًا «طغانشاه» دارد نه سلطانشاه معلوم شد حدس راقم سطور صائب بوده است،

ص ۳۰ س ۱۲، این بیت از ابو العلاء المعرّی است در خطاب باهل بغداد از قصیدهٔ که مطلعش اینست:

نَبِیٌّ مِنَ ٱلْغِرْبَانِ لَیْسَ عَلَی شَرْعٍ ٭ یُخَبِّرُنَا اَنَّ ٱلشُّعُوبَ اِلَی صَدْعٍ

و این بیت در دیوان ابو العلاء (سِقْط الزَّنْد – Arabe 3110, f. 111a) بدین طریق مسطور است:

فَبِئْسَ ٱلْبَدِیلُ ٱلشَّأْمُ مِنْکُمْ وَ اَهْلُهُ ٭ عَلَی اَنَّهُمْ قَوْمِی وَ بَیْنَهُمْ رَبْعِی

ص ۱۴۴ س ۱۵، انّ الکرام للکریم محلّ، در محاضرات راغب اصفهانی طبع جدیـد سنهٔ ۱۳۲۶ ج۱ ص ۴۷ مسطوراست: – «قال معاویة لعبد الرّحمن بن الحکم انّك قد لهجت بالشعر فایّاك و التّشبیب بالنّساء فتعرّ شریفة و الهجاء فتهجن کریمًا او تثیر لئیما و ایّاك و المدح

کسانی که اورا دیده باشند و کردار او دانسته دانند که آنچ تقریر رفت
از عادات او انموذجی است و وجیزی از وسیطی و جُمَلی از منفصّلی و
مختصری از مطوّلی و یکی از هزار و اندکی از بسیار و عیاذًا بالله که
مطالعان این مسوّدات که افعال او مشاهده نکرده باشند مقرّررا بتجاوز
۵ حدّی نسبت دهند و بشماتتی که از دناءت و خساست منتج باشد موسوم
کنند و قال النّبیّ علیه الصّلوة و السّلام الشَّمَاتَةُ لُؤْمٌ و اگر ازین ورطه کسی‌را
خلاص امید بودی شماتت که هم از قبل لؤم و ناکسی است لایق نیفتادی،

فَقُلْ لِلشَّامِتِينَ بِنَا اَفِيقُوا . سَيَلْقَى الشَّامِتُونَ كَمَا لَقِينَا[1]

امّا مرد موفّق در هرچ نظر کند از ضمن آن فائدهٔ حاصل کند و ازین
۱۰ حالت تجربهٔ تمام بردارد و بصالحات اعمال گراید و هرچ موجبات
نقصان و مادّهٔ خسران او خواهد بود در دنیا و دین
تحرّز و تصوّن از آن واجب داند تا در اولی
نیك نام و در عقبی راست کام
باشد ان شاء الله
تعالی

تو چنان زی چو[2] بیری برهی
نه چنان زی که بمیری برهند

(حکایت خطّ کاتب نسخهٔ آ)
تمام شد مجلّد دوّم از تاریخ جهانگشای جوینی حامدًا لله
تعالی و مصلّیا علی نبیّه محمّد و آله

---

(۱) عزاه فی الحماسة (شرح الحماسة للتّبریزی طبع بولاق ج۴ ص ۱۱۱) الی الفرزدق، وفی الحماسة البحتریّة (طبع لیدن ص ۱۵٤) الی مالك بن عمرو الأسدی، و فی خزانة الأدب للأمام عبد القادر البغدادی الی ذی الأُصْبَعِ العَدْوَانی، (۲) کذا فی آ، باقی نسخ: که،

فرض کرده‌اند، و اشاره بجمیع مواضعی که در آن ذکری ازین کلمه شده مورث اطناب و قلیل الفائده است ولی نمونه‌را بذکر چند عدد از نسخ قدیمهٔ موثوق بها در اینجا اکتفا میکنیم:

اوّلاً کتاب موسوم بسیرة جلال الدّین منکبرنی تألیف محمّد بن احمد بن علیّ بن محمّد النّسوی منشی سلطان جلال الدّین که در همهٔ سفرها و غزوات در رکاب او حاضر بوده است، مؤلّف این کتاب‌را در سنهٔ ٦٣٩ یعنی یازده سال بعد از وفات سلطان جلال الدّین (٦٢٨) تألیف نموده و یك نسخهٔ نفیسی از آن که ظاهراً منحصر بفرد است و در سنهٔ ٦٦٠ (یا ٦٦٧ بقراءت هوداس) استنساخ شده در کتابخانهٔ ملّی پاریس محفوظ است[1]، کلمهٔ منکبرنی در این نسخه پنج یا شش مرتبه ذکر شده است در صفحات ۲، ۳٦، ۷۷ (دو مرتبه)، ۳۳۵، از اصل نسخهٔ پاریس[2] (مطابق صفحات ۲، ۲۵، ۵۵، ۲٤۷ از متن مطبوعی که مسیو هوداس Houdas در سنهٔ ۱۸۹۱ از روی نسخهٔ پاریس بطبع رسانیده است)، و در همهٔ این مواضع در کمال صراحت و وضوح این کلمه «منکبرنی» با نون بضبط فوق نوشته شده است،

ثانیاً خود جهانگشای که مؤلّف آن زمان سلطان جلال الدّین‌را در اوایل عمر در یافته بوده و آباء و اجداد وی همه از ملازمان خوارزمشاهیّه بوده اند و جدّ وی شمس الدّین محمّد مستوفی دیوان سلطان جلال الدّین بوده است (مقدّمهٔ مصحّح ج۱ ص یز–یج و نسوی ص ۱۹۵)، جهانگشای چنانکه در مقدّمه مذکور شد در

---

(۱) بدین نشان Arabe 1890

(۲) بعکس طریقهٔ معموله در کلّیّهٔ نسخ خطّی در این نسخه صفحات‌را عدد گذارده‌اند نه اوراق‌را اینست که ما در طیّ حواشی سابقه و آتیه همه جا حواله بصفحات این نسخه داده‌ایم نه اوراق آن،

فهوکسب الأنذال .... و ان لم تجد من المدح بدًا فکن کالملك المرادیّ حین مدح فجمع فی المدح بین نفسه و بین الممدوح فقال

احللتُ رحلی فی بنی ثُعَلٍ ، انّ الکریم للکریم مَحَلّ»

از اینجا معلوم میشود که این جمله مصراعی است از بیتی و نیز آنکه صواب نسخهٔ زَ است که مطابق محاضرات است،

ص ۱٤۸ س ۱، ۲، ٦، سدوستان، این کلمه در بعضی از کتب مسالك و ممالك عرب مانند اصطخری ص ۱۷۲، ۱۷۵، ۱۷۹، و مقدّسی ص ٤۷۷، و ابن خرداذبه ص ٥٦ «سدوسان» بدون تاء مسطور است و ابو الفداء نیز در تقویم البلدان ص ۳٤۸ همین قسم ضبط میکند: «سدوسان بفتح السّین و ضمّ الدّال المهملة و واو ثمّ سین مهملة ثانیة مفتوحة و الف و نون مدینة غربیّ نهر مهران عن ابن حوقل و هی خصبة کثیرة الخیر حولها قری و رستاق و هی جلیلة ذات اسواق» ولی مخصوصًا در ابن حوقل که ابو الفدا از آن نقل میکند (ص ۲۲۷، ۲۳۰، ۲۳٤ از طبع دخویه) همه جا سدوستان مانند متنِ اینجا باضافهٔ تاء دارد،

ضبط منکبرنی،

ص ۱٦٥ س ۱۹، منکبرنی، هم در ضبط این کلمه و هم در وجه تسمیه و مفهوم آن اختلاف بسیار است، و تا کنون بنظر راقم سطور نرسیده که جائی این کلمه‌را صراحةً ضبط کرده باشند ولی در اغلب نسخ قدیمهٔ فارسی و عربی که این جانب تتبّع کرده است غالبًا این کلمه‌را در کمال وضوح منکبرنی (بمیم و نون و کاف و باء موحّده و راء مهمله و نون و در آخر یاء آخر حروف) نوشته‌اند، و عمدهٔ اختلاف در حرف ماقبل آخر است که آیا نون است کما علیه اغلب النّسخ یا تاء مثنّاة فوقیّة چنانکه بعضی از مستشرقین اروپا

سنهٔ ۹۷۱ نیز این کلمه‌را قطعاً منکبرنی با نون میخوانده است و در وجه تسمیهٔ آن گوید [۱]: «سلطان جلال الدّین بن سلطان قطب الدّین محمّد چون خالی بر بینی داشت بمنکبرنی اشتهار یافت» یعنی چون مینگ بترکی بمعنی خال و بورون بمعنی بینی است، و این وجه تسمیه هرچند بنظر بعید مینماید چه ظاهرًا منکبرنی نام اصلی سلطان جلال الدّین بوده است نه لقب او ولی در هر صورت میرساند که مورّخ مذکور این کلمه‌را منکبرنی با نون تلفّظ میکرده است،

علاوه بر قرائن مذکوره بسیاری از مستشرقین اروپا نیز این کلمه‌را منکبرنی با نون خوانده اند، از جمله فاضل مأسوف علیه کاتْرِمِرْ Quatremère در ترجمهٔ حال عطاملك جوینی مؤلّف جهانگشای در «کنوز مشرقیّه» (Mines de l' Orient) سنهٔ ۱۸۰۹ ص ۲۲۰ آنرا مَنْکَبِرْنِي Mankbernyp (کذا) خوانده است و بدون شك حرف p در آخر کلمه سهو مطبعی است، دیگر الیوت Elliot در تاریخ هند که بزبان انگلیسی تألیف نموده است [۲] ج ۲ ص ۵٤۹ آنرا مَنْکُبُرْنِي Mankburni خوانده است، دیگر فاضل مأسوف علیه ریو Rieu در فهرست نسخ فارسی موزهٔ بریطانیه ج۱ ص ۱٦۱ : مَنْگُبُرْنِي Mangburni دیگر راورتی Raverty در ترجمهٔ طبقات ناصری بانگلیسی (فهرست اسماء الرّجال ص 51): مَنْگْبَرْنِي Mang-Barni

ادوارد تُمَاس Edward Thomas سکّه شناس انگلیسی مقالهٔ بعنوان «مسکوکات ملوك غزنه» در روزنامهٔ انجمن همیونی آسیائی سال ۱۸٤۸ ص ۲٦۷–۳۸٦ منتشر نموده است [۳] و در آنجا در

---

(۱) تاریخ جهان آرا نسخهٔ موزهٔ بریطانیهٔ Or. 141, f. 100*b*

(۲) Sir H. M. Elliot, *History of India*, London, 1867—1872, vol. II, p. 549.

(۳) Edward Thomas, *On the coins of the Kings of Ghazni*, Journal of the Royal Asiatic Society, 1848, pp. 267—386.

حدود سنهٔ ٦٥٠–٦٥٨ یعنی بیست الی سی سال بعد از وفات سلطان جلال الدّین (٦٢٨) تألیف شده و یك نسخهٔ معتبر قدیمی از آن (نسخهٔ آ) که در سنهٔ ٦٨٩ استنساخ شده درکتابخانهٔ ملّی پاریس موجود و اساس طبع این کتاب است، این کلمه گویا فقط یك مرتبه در جهانگشای پیش ذکر نشده (ج ۲ ص ١٦٥ س ١٩) و چنانکه در حاشیهٔ آنجا متعرّض شدیم در نسخهٔ مذکوره این کلمه در کمال وضوح «منکبرنی» با نون بضبط فوق مسطور است،

ثالثًا در معجم البلدان یاقوت که در حدود سنهٔ ٦٢١–٦٢٤ یعنی در حیات سلطان جلال الدّین تألیف شده دو مرتبه ظاهرًا ذکری از این کلمه شده است یکی در ذیل «اذربیجان» و دیگر در ذیل «تفلیس» و در هر دو موضع در طبع ووستنفیلد «منکبرنی» با نون بضبط مذکور چاپ شده است با نسخه بدلهای منکرنی، منکرفی و غیره، و بدبختانه نسخهٔ قدیمی از این کتاب در محلّ دسترس راقم سطور نیست،

رابعًا در طبقات ناصری که در سنهٔ ٦٥٨ تألیف شده این کلمه بیشتر از ده مرتبه ذکر شده است و در اغلب نسخ قدیمهٔ آن کتاب در لندن و پاریس که این جانب تتبّع نموده همه جا «منکبرنی» با نون بضبط مذکور نوشته شده است،

خامسًا درکتاب مسالك الأبصار فی ممالك الأمصار لابن فضل الله الدّمشقی المتوفّی سنة ٧٤٩ در ج ٢٢ از نسخهٔ کتابخانهٔ ملّی پاریس[1] که ظاهرًا در حیاة مصنّف استنساخ شده در ورق ٧٧a در کمال وضوح این کلمه «منکبرنی» با نون بضبط مذکور مسطور است،

سادسًا قاضی احمد غفّاری صاحب تاریخ جهان آرا مؤلّف در

(1) Arabe 2328.

استنباط نمود که اوّلاً منکبرنی در بعضی از ممالك از جمله القاب ترکی بوده است که برجال معتبر داده میشده است، ثانیًا آنکه منکبرنی در ترکی شاید معادل «هزار مرده» بفارسی[1] یا چیزی قریب بدان بوده است یعنی شاید مفهوم «هزار» در معنی این کلمه مندرج بوده است (مِینگ بترکی بمعنی عدد هزار است)، و شاید بهمین مناسبت است که بعضی‌را در ایران شنیده‌ام که نام این سلطان‌را «مِینْگبِرْلِی» با لام میخوانند و میگویند چون سلطان جلال الدّین هزار ویك جنگ کرد بدین نام معروف شد (مینگ = هزار، بِرْ = یك، لِی = علامت نسبت)، و بدیهی است که این قراءت و این وجه تسمیه بکلّی باطل و مصنوعی است،

و عجب آن است که در تاریخ ابن الأثیر و تاریخ کبیر جامع التّواریخ رشید الدّین فضل الله (تا آنجا که راقم سطور توانسته تتبّع نماید) اصلا کلمهٔ «منکبرنی» مذکور نیست و همه جا از این آخرین خوارزمیّه «بسلطان جلال الدّین» فقط تعبیر کرده‌اند لاغیر با آنکه ابن الأثیر خود معاصر وی بوده و تاریخ او ختم میشود بسنهٔ ٦٢٨ یعنی بهمان سنهٔ وفات سلطان جلال الدّین، و رشید الدّین نیز متقارب العصر با وی بوده و وسایلی که برای کسب اطّلاعات و جمع اسناد بدست داشته برای کمتر کسی میسّر بوده است، و علّت این تغافل‌را ظاهرًا همان مشکوکیّت قراءت نام وی باید فرض کرد والّا محمل دیگر نمیتوان برای آن تصوّر نمود،[2]

امّا کسانی که این کلمه‌را منکبرتی با تاء مثنّاة فوقیّة خوانده‌اند عمومًا این کلمه‌را مرکّب از «مونکو» که بمغولی بمعنی ابدی و جاوید است یعنی خدا و از «بِرْتِی» ماضی از فعل بیرمالث (یعنی دادن بترکی) گرفته اند پس معنی ترکیبی منکبرتی بنا برین «خدا داد» میشود،

(۱) لقب «هزار مرد» گویا از قدیم مابین ایرانیان معمول بوده است، رجوع کنید بکامل المبرّد طبع اسلامبول ص ۲۴۵: «فاطمه بنت عمر بن حفص هزار مرد»،

(۲) رجوع کنید ج۲ ص ۲۰۸–۲۰۹ ح،

ص ۲۸۲–۲۸٤ سه عدد از مسکوکات سلطان جلال الدّین‌را که در موزهٔ دیوان هند India House محفوظ است شرح میدهد (مسکوکات شمارهٔ ۱۷، ۱۸، ۱۹، از ذیل Supplement مقالهٔ مذکوره) و ما بین این سه مسکوك فقط سکّهٔ شمارهٔ ۱۷ که تماس گوید منحصر بفرد است حاوی نام و لقب سلطان جلال الدّین است توأم با نام النّاصر لدین الله خلیفهٔ عبّاسی معاصر و آنرا تماس اینطور خوانده است:

النــاصر لدین اللــه امیر المــؤمنین
جلال الدنیا و الدین منکبرین بن السلطان

و چنانکه ملاحظه میشود تماس این کلمه‌را منکبرین بتقدیم یاء بر نون خوانده است نه بر عکس یعنی منکبرنی چنانکه مشهور است، و بدبختانه مؤلّف عکس فتوگرافی این مسکوك‌را در ضمن عکسهای مسکوکاتی که در آخر این مقاله ملحق کرده است بدست نمیدهد تا درست معلوم شود که که آیا حقیقةً نام وی در سکّهٔ «منکبرین» است یا آنکه تماس بخیال خود آنرا اینطور خوانده است، امّا نقش دو مسکوك دیگر یعنی شمارهٔ ۱۸ و ۱۹ فقط اینست: «السلطان الأعظم جلال الدنیا و الدین» بدون اسم منکبرنی،

صاحب طبقات ناصری (طبع کلکتّه ص ۲۳٤) در ترجمهٔ حال ملك کبیر خان ایاز معزّی معروف بهزار مرده از ممالیك سلاطین شمسیّهٔ هندوستان گوید: – «چون سلطان سعید [شمس الدّین التتمش] بلاد ملتان‌را در سنهٔ خمس و عشرین و ستّمایة در ضبط آورد شهر و حصار ملتان و قصبات اطراف و نواحی آنرا بملك عزّ الدّین کبیر خان ایاز داد و اورا بایالت آن خطّه نصب فرمود و اورا بلقب کبیر خان منکبرنی[۱] مشرّف کرد و اگرچه در میان خلق ایاز هزار مرده گفتندی و لیکن کبیر خان منکبرنی[۱] معروف شده»، و از این عبارت طبقات ناصری میتوان

(۱) کذا واضحاً فی غالب النّسخ، و در متن مطبوع: منکبرنی، با نسخه بدلهای منکبرنی و منکبولی،

قراءت این کلمه بطور قطع و تحقیق ثابت نشده است احتیاط در این است که متابعت اغلبیّت نسخ قدیمه‌را نموده آنرا منکبرنی با نون خواند و نوشت و جهل بوجه تسمیهٔ آنرا با احتیاطِ متابعت اغلبیّت نسخ بر وجه تسمیهٔ دلچسب مذکور با خطر مخالفت اکثر نسخ معتبره ترجیح داد و الله اعلم بحقیقة الحال،

از جمله کسانی (و شاید اوّلین کسی) که این کلمه‌را منکبرتی با تاء مثنّاة فوقانیّه خوانده اند مأسوف علیه دوسُون d' Ohsson صاحب تاریخ معروف مغول است در چهار جلد بزبان فرانسه، وی در جلد اوّل از تاریخ مزبور ص XII و ۱۹۵ این کلمه‌را منکبرتی Mangoubirtî و Mangou-birtî (بحروف عربی و فرانسه) نوشته و آنرا بمعنی «خدا داد» فرض کرده مرکّب از کلمهٔ منگو بمعنی «جاوید» و برتی بمعنی «داد»[۱]،

دیگر مأسوف علیه بارون دوسلان de Slane است که در کتاب موسوم «بمورّخین شرقی حروب صلیبیّه[۲]» ج۱ ص ۸۱۹، ۸٤٤ این کلمه‌را منکبرتی Mancobirti (بحروف عربی و فرانسه) نوشته و به Deus dedit (خدا داد) تفسیر کرده و گوید آنرا بترکی شرقی مونکو وبردی گویند (?)، — و ایضًا همو در فهرست نسخ عربی کتابخانهٔ ملّی پاریس[۳] ص ۳٤۱ در

ج۱ ص قیبو) محفوظه در کتابخانهٔ ملّی پاریس (Arabe 1577) ورق ۲٤۵a که در آنجا این کلمه‌را منکوبرتی با تاء مثنّاة فوقانیّه و زیادتی واوی بعد از کاف نوشته است ولی بدبختانه این نسخهٔ نوبری سقیم و محلّ اعتماد نیست،

(۱) *Histoire des Mongols depuis Tchinguiz Khan jusqu'à ... Tamerlan*, par le baron d'Ohsson, Amsterdam, 1834—1852, tome I, pages XII et 195: «Djelal-ud-din Mangou-birti»; et en note (page 195): «Ce nom signifie en turc *Dieu-donné*, de *Mangou*, l'Eternel et *birti* ou *birdi*, donné».

(۲) *Recueil des Historiens des Croisades*, publié par les soins de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres, *Historiens Orientaux*, tome I, Paris, 1872, pp. 819, 844.

(۳) *Catalogue des manuscrits arabes*, par le baron de Slane, Paris, 1883—1895, p. 341.

و این توجیه در بدو امر بنظر بسیار مناسب و نزدیك بذهن میآید
و نظایر بسیار نیز برای آن میتوان آورد چون خدا وبردی و الله وبردی
و تغری بردی و خدا بخش و خدا داد و امثالها ولی عیب عمدهٔ آن اینست
که این توجیه از قبیل «ثبّت العرش ثمّ انقش» میباشد چه اوّلاً بطریق
نقل و سماع یا از روی استناد بنسخ قدیمهٔ موثوق بها باید اثبات نمودکه
ضبط این کلمه منکبرتی با تاء مثنّاة فوقیّه است پس ازآن بفکر توجیهات
برای وجه تسمیهٔ آن افتاد نه آنکه ابتداء و قبل از تحقّق ضبط اصل کلمه
یك وجه تسمیهٔ مناسبی درخیال خود تراشیده و آنرا نصب العین خود
ساخته پس ازآن این کلمهرا بطبق آن وجه تسمیهٔ خیالی قراءت نمود و
فقط محض برای اینکه «مونکو» بمغولی بمعنی خداست و «بِرتی» بترکی
بمعنی داد این کلمهرا بر خلاف کتابت اغلب نسخ قدیمه عالمًا عامدًا نون
آنرا بتاء تحریف نموده آنرا منکبرتی خواند واین توجیهرا عنفًا بدو چسبانید،
و بعبارةٍ اخری توجیهات در خصوص اشتقاق و تفسیر معنی لغوی اَعْلام
باید تابع و فرع ضبط آنها باشد نه برعکس چه بدیهی است که ضبط اسماء
اشخاص و اماکن منوط برسماع است و قیاس و اجتهادرا در آن مدخلیّتی
نیست و مادام که ضبط کلمهٔ بطریق سماع و نقل ثابت نشده باشد خوض
در بیان وجه تسمیهٔ آن از قبیل رجم بالغیب و اتّباع ظنون و اوهام است
و در مورد ما نحن فیه نه آنکه فقط اثبات نشده که منکبرتی با تاء است
بل چنانکه سابق شرح دادیم در اغلب نسخ قدیمه این کلمه منکبرنی با
نون نوشته شده است[1]، و بنظر این جانب عجالةً تا از دلائل خارجی

[1] فقط نسخی که عجالةً راقم سطور دیده است که منکبرتی با تاء درآن نوشته شده
است دو موضع است، یکی تاریخ ابو الفداء نسخهٔ پاریس (Arabe 1508) ورق ۲۸۷a که
منکبرتی با تاء نوشته است و این نسخه بعضی اوراق آن بخطّ خود ابو الفدا ست و
بیشترش بخطّ دیگری است با تصحیحات ابو الفدا و چند ورقش بخطّ جدیدتری است
که از جملهٔ آنها بدبختانه همین ورقه است که حاوی کلمهٔ منکبرتی است، — و دیگر
یکی از مجلّدات تاریخ نویری موسوم بنهایة الأرب فی فنون الأدب (رجوع بمقدّمهٔ مصحّح

شجرهٔ نسب سلاطین خوارزمشاهیّه [1]

(اسماء سلاطین مسبوق بعدد هندسی است)

- نوشتکین غرجه
  - ۱ — قطب الدّین محمّد خوارزمشاه
    - ۲ — اتسز خوارزمشاه
      - آتزلیغ
      - ۳ — ابو الفتح ایل ارسلان خوارزمشاه
        - ۴ — سلطانشاه خوارزمشاه
        - ۵ — تکش خوارزمشاه
          - ناصر الدّین ملکشاه
            - هندوخان
            - ارسلانشاه
          - ۶ — علاء الدّین محمّد خوارزمشاه
            - آق سلطان
            - ارزلاق سلطان
            - ۷ — جلال الدّین منکبرنی
              - ترکان (دختر)
            - رکن الدّین غورسانجی
            - غیاث الدّین پیرشاه
            - خان سلطان (دختر)
          - یونس خان
          - نغان تغدی
            - اربوز خان
          - تاج الدّین علیشاه
      - سلیمانشاه
      - ختای خان

(۱) این شجره که از روی جهانگشای التقاط شده گرچه بالطّبیعه ناقص است یعنی جامع جمیع اعضاء خانوادهٔ خوارزمشاهیّه نیست چه غرض مؤلّف استیعاب تمامی اعضاء خانوادهٔ مذکوره نه بل فقط ذکر سلاطین آن طبقه بوده است ولی باز نسبةً کاملترین جدولی است در این موضوع،

تحت عنوان «سیرة جلال الدّین منکبرتی» للنّسوی باز این کلمه‌را منکبرتی Mankoubirti (بحروف عربی و فرانسه) نوشته و به Dieu-donné (خدا داده) تفسیر کرده است،

. دیگر مسیو هوداس Houdas طابع متن سیرهٔ جلال الدّین للنّسوی و مترجم آن بفرانسه[1] این کلمه‌را همه جا در تضاعیف متن و ترجمه منکبرتی Mankobirti نوشته است و آنرا به Dieu-donné (خدا داده) تفسیر کرده است (ص ۷ از دیباچه)، و خود در ص VI اقرار میکند که در اصل نسخهٔ وحیدهٔ نسوی این کلمه منکبرنی با نون نوشته شده است ولی میگوید نقطهٔ نون بجای خود گذارده نشده است (کذا!)،

دیگر مأسوف علیه شِفِر Schefer در کتاب «قطعات منتخبهٔ فارسی»[2] ج۲ ص ۱۳۵، ۱۸۹، ۲۵۰ از قسمت فرانسوی این کلمه‌را Mangouberdy (فقط بحروف فرانسه وبدون تفسیر) نوشته است،

دیگر مسیو بلوشه Blochet در حواشی ص۵۷٦ از متن جامع التّواریخ و ص ٦۱ از حواشی که در مقدّمهٔ کتاب مذکور افزوده است این کلمه‌را منککوبرتی و منککوبردی Mönkké-birdi (بحروف عربی و فرانسه) نوشته و به Le ciel éternel l'a créé (خدای جاوید اورا آفریده) ترجمه کرده است،

و چنانکه گفتیم جمیع این توجیهات اجتهاد مقابل نصّ و از قبیل اوهام و ظنون است، و تا قراءت این کلمهٔ مشکوکه بطور قطع از دلیل خارج معلوم نگردد احتیاط در متابعت اغلبیّت نسخ قدیمه است،

---

(۱) *Histoire du sultan Djelal ed-Din Mankobirti, prince de Kharezm*, par Mohammed en-Nesawi, texte et traduction par O. Houdas, Paris, 1891 et 1895.

(۲) *Chrestomathie Persane*, par Ch. Schefer, Paris, 1885, volume II, pp. 135, 189, 250.

(۳) *Djami el-tévarikh, Histoire des Mongols*, de Fadl Allah Rashid ed-Din, éditée par E. Blochet, Leide, 1911.

(۱) بتصریح حبیب السّیر در سلطنت تکش و ظاهر جهانگشای ص۳٦، ۳۹، ٤۰،

فهرست اسماء الرّجال

(حرف حَ یعنی حاشیه وحرف ظَ یعنی ظاهرًا)

[1] کذا فی جمیع النّسخ، و ظاهرًا صواب «ایلك ترکان» است، رجوع کنید بغلطنامه،

(1) C. J. Tornberg,

[1] اغانی ج۱ ص ۸٤ بیعد،

(۱) Michael Jan De Goeje متوفّی در ۱۷ مه ۱۹۰۹،
(۲) Constantin Mouradgea d'Ohsson متوفّی در سنهٔ ۱۸۵۲،

(۱) در فهرست ج ۱ سهواً عدد صفحهٔ این کلمه سقط شده است و آن ص ۱۱۶ است، تصحیح شود،

[1] اغانی ج ۱ ص ۹۲ ببعد

(۱) باضافهٔ علاء الملك بقندز ظاهراً، یعنی علاء الملك که از اهل قندز یا حکمران قندز بود،

(1) Quatremère متوفّی سنهٔ ۱۸۵۷،

(١) ترجمهٔ حالی ازو در معجم الأدباء یاقوت (طبع مرگلیوث ج ٥ ص ٢٠٨–٢١٨) مسطور است،

(١) قبل از سلطنت لقب وی قطب الدّین بود و بعد از جلوس بعلاء الدّین لقب پدر ملقّب گردید،

[1] Jules Gantin متوفّی سنهٔ ۱۹۰۸،

(١) Jos. Marquart (٢) D. S. Margoliouth

[1] برای ترجمهٔ حال او رجوع کنید بنسوی ص ۲۸–۳۲، ٤۰، ٤۱،

(1) M. Th. Houtsma (2) O. Houdas

فهرست الأماكن و القبائل،

(الأسماء المشكوكة القراءة)

---

(۱) تولك قلعهٔ محکمی بوده در جبال نزدیك هرات درحدود قهستان ظاهرًا، رجوع بطبقات ناصری ص ٦۲، ۲٦۱—۲٦٤،
(۲) کوهستانی در نزدیکی پروان در سرحدّ غزنین و بامیان—ظ،

(۱) جامع التّواریخ طبع برزین ج ۱ ص ۱۷۰، رجوع کید نیز بحواشی کاترمر بر جامع التّواریخ ص ۵۲–۵۳، – قَرْلُغ و قرلیغ و قارلق و قارلوق و خَرْلُخ و همچنین خَلُخ شعرای ایران (که هیئت مدغمهٔ خَرْلُخ است) همه صور مختلفهٔ یك کلمه است و آن قبیلهٔ بوده است از اتراك در شمال و شمال شرقی ماوراء النّهر معروف بحسن صورت و طول قامت و تناسب خلقت،

[1] جامع التواریخ ایضاً، ص ۲۲،

(۱) کذا فی المتن فی المواضع، و الظّاهر «مرو الرّوذ» بالذّال المعجمة،

(الأسماء المشکوکة القراءة)

[1] یازر شهری متوسط بوده در خراسان و جزو ولایت مرو محسوب میشده است، رجوع کنید بنزهة القلوب حمد الله مستوفی در فصل «رَبع مرو شاهجان»،

(۱) جامع التّواریخ، طبع برزین ج ۱ ص ۱۲۶–۱۴۵،
(۲) در نسخهٔ اساس (آ) هراةرا تقریبًا بطور کلّی «هراة» با تاء مربوطه می‌نویسد،

(۱) رجوع بمقدّمهٔ مصحّح ج۱ ص وَ–زَ، (۲) تتمّة الیتیمة ذیلی است که ثعالبی خود بر یتیمة الدّهر تألیف خود افزوده است و یک نسخهٔ نفیس از آن (Arabe 3308) که با یتیمة الدّهر معاً تجلید شده است در کتابخانهٔ ملّی پاریس موجود است و بدبختانه این ذیل مهمّ با اصل یتیمة الدّهر که در دمشق چاپ شده بطبع نرسیده است،
(۳) رجوع کنید بمقدّمهٔ مصحّح ج۱ ص ەَ–وَ،

فهرست الکتب،

(١) رجوع بابن فندق در فهرست رجال،
(٢) رجوع کنید بمقدّمهٔ مصحّح ج١ ص قَ—قَدَ،
(٣) رجوع بدوسون در فهرست رجال،

(1) Dozy (2) Rieu (3) Johnson (4) رجوع بابن فندق در فهرست رجال،

(۱) Dozy (۲) رجوع کنید بمقدّمهٔ مصحّح ج۱ ص قَ—قدَ، (۳) Ethé

فهرست مندرجات الکتاب،

صفحه	سطر	غلط	صواب
۵۲	۱٦	غیاث الدّین، کذا فی جمیع النّسخ، و ظاهرًا بل بدون شك صواب «شهاب الدّین» است چه از همین ص ۵۲ س ۱ ببعد و ص ۵۲ س ۸ ببعد صریحًا معلوم میشود که سلطان غیاث الدّین قبل از این واقعه یعنی فتح مرو و قتل خرنك وفات کرده بوده و برادرش شهاب الدّین بجای او شاغل تخت سلطنت بوده است،	
۵۷	۲ بآخر	محمّد بن عیینة	محمّد بن ابی عیینة — کما فی کامل المبرّد طبع لیپزیك ص ۲٤۱–۲٤۳،
۵۸	۹	مرو الرّوذ — کما فی جَ فی کلا الموضعین فی هذا السّطر و هو الصّواب،	
٦۰	٤	بستار	بستان
٦۲	۵	پراکنه	پراگنه
٦۷	۵ و ۱۸	پراکنه	پراگنه
۷٤	۹	در این موضع بلا فاصله قبل از عنوانِ فصل آتی در بَ بیاضی است بمقدار سه چهار سطر،	
۹۲	۹	می بستند	می بستند
۱۲۱	۱۹–۲۰	عبارت متن که مطابق نسخ آ بَ جَ است مضطرب است و صواب اصلاح عبارت است باستعانت نسخهٔ دَ هکذا: «تا نگویند سلطانی که متقلّد اسلام باشد بر هوس ملك قصد امامی [کرد] که رکن اسلام ببیعت او تمام شود [و] ایمان خودرا بر باد داد»، — هَ اصل این عبارت‌را ندارد، زَ بکلّی فاسد است،	
۱۲۹	۲۲	الیمینی	العتبی

غلطنامه

صحیفه	سطر	خطا	صواب
٦	١٢	مِلَابِسَ	مَلَابِسَ
٧	٣	اَلْمَبْنِيَّةِ	اَلْمُتَبَنَّةِ (ظ)
١٥	٤ و ٨	ایلك ترکان، كذا فی جمیع النّسخ، و ظاهرًا بقرینهٔ ص ٨٨ س ٢ صواب «ایلك ترکان» باشد، و ایلك ترکان چنانکه از این موضع اخیر استنباط میشود گویا لقبی بوده است زعماء اتراك را پایین‌تر از درجهٔ «خان» یعنی پادشاه،	
١٨	١٩	ص ١٨ س ٦	ص ١٦ س ٨
٢٧	١٣	مرو الرّود	مرو الرّوذ – کما فی جَ و هو الصواب،
٣٠	١٢	عَنْكُمْ وَ اَهْلُهَا، كذا فی جمیع النّسخ، ولکن در دو نسخهٔ مصحّحهٔ سِقط الزّند محفوظه در کتابخانهٔ ملّی پاریس (Arabe 3112, p. 377; Arabe 3110, f. 111a) بجای این دو کلمه «مِنْكُمْ وَ اَهْلُهُ» دارد و هو الظّاهر،	
٣٢	١٤	نوشتهٔ	نوشته
٣٣	٣	ابن	بن
٤١	١	عدد ورق نسخهٔ آ «f. 72a» که در مقابل این سطر در حاشیه چاپ شده است باید بص ٤٠ در مقابل س ١٥ نقل کرده شود،	
٥١	٧	مرو الرّود	مرو الرّوذ – کما فی جَ و هو الصّواب،

صحیفه	سطر	خطا	صواب
۴۵۲	٦	راغون	ارغون
۴۷۰	۱۵	اختبار	کذا فی النّسخ، «ولعلّه احتیاز»
۴۷۴	۱۹	سرّاة اسّت	سرّاة است
۴۸۲	آخر	الفغدادی	البغدادی

فائت غلطنامهٔ جلد اوّل

صحیفه	سطر	خطا	صواب
یَ	۸	درآخر این سطر رقم(۲) برای حواله بحاشیه افزوده شود،	
یحَ	۲۰	ثوفون	توفون
نجَ	۷	شهنه	شنبه
عوَ	۱۵	عتها	عنها
صدَ	۴ بآخر	قبل از عدد ۴۵۴ افزوده شود: «۴۱۴۰ (مکرر)، ۴۱۷، ۴۳٤»	
قَ	۱۷	(۱)	(٥)
قكَ	۱۷	منشورًا	منشورًا
٦	۱	آنکه	آنك، کذا فی آ و همین صواب و مطابق رسم الخطّ مطّرِدِ نسخهٔ آ است که اساس متن مطبوع است
۱٤ :	۱۱	غدّارُ، کذا فی بَ دَ هَ و فی شرح الیمینی للشیخ احمد المنینی طبع قاهره ج۱ ص ۴۹۷، ولی در یك نسخهٔ مصحّح مضبوطی از تاریخ یمینی محفوظ در کتابخانهٔ ملّی پاریس (Arabe 1894) ورق ۱۷۴b در اینجا «غرّارُ» دارد ولعلّه الظّاهر، – جَ این مصراع‌را اصلاً ندارد، آ: عدار،	

صحیفه	سطر	خطا	صواب
۱۲۹	٤ بآخر	لجبله	لجبلة
۱٤۰	۳ بآخر	1090a	1094b
۱٤۲	۱٦	(٦)	(٥)
۱٥۷	۱۲	رَوْنَق	رَوْنَقُ
۱٦۲	۲ بآخر	یِعَمِ	نِعَمِ
۱٦٥	۸	استحمام، من گمان میکنم که صواب «استجمام» باشد با جیم بطبق نسخهٔ ج بمعنی راحت کردن و آسودن و از خستگی بیرون آمدن اسب خصوصاً و سایر حیوانات و انسان عموماً	
۱۷۸	۲	برُوز	بروز
۱۸۹	۹	ار	از
۱۹۱	٤ بآخر	حاشبه	حاشیه
۱۹٥	٦	(٤)	(٥)
«	۱۱	(٥)	(۷)
«	۱٦	(٦)	(۸)
«	۱۸	(۷)	(۹)
۱۹۹	۹	نوا	نوا
۲۰۰	٥ بآخر	رستم جمشید	رستم [و] جمشید
۲۰۷	۹	وَ نَّ	وَ آنَّ
۲۲۱	۱۰	بهادر	بهادر(۲)
۲۲۲	۲	در طرف دست راستِ این سطر عدد ورق نسخهٔ آ «f. 115b» که سهواً از طبع ساقط شده افزوده شود،	
۲٥۱	۷	جمای	جمادی
۲٥۲	٥ بآخر	نبز	نیز

صحیفه	سطر	خطا	صواب
			از سِقْط الزَّند و شرح آن از خطیب تبریزی محفوظ در کتابخانهٔ ملّی پاریس (Arabe 3110, f. 73; Arabe 3112, p. 270).
۱۰۸	۱٦	سال	این سال
»	۵ بآخر		در آخر حاشیهٔ ۴ افزوده شود: «آ جَ اصل جمله‌را ندارند»،
»	٤ بآخر		در ابتدای حاشیهٔ ۷ افزوده شود: «تصحیح قیاسی»، و در آخر آن افزوده شود: «جَ ندارد»،
۱۲۵	۲۲	الملك	الملك
۱٦۸	۵		وَ ٱبْنَ ٱلْفُرَاتُ، احتمال قوی دارد که صواب در متن «وَ ٱبْنُ ٱلْفُرَاتِ» باشد و مراد ابو الحسن علیّ بن محمّد بن الفرات وزیر المقتدر بالله باشد که از مشاهیر اجواد زمان خود بوده است، و این منوط است بر اینکه قوافی ابیات مجرور باشد نه مرفوع،
۱۹۸	آخر	قوزبغا	قوربغا
۲۵۰	۷		در آخر این سطر افزوده شود «رجوع کنید بفاآن»،
۲۵۵	۵ بآخر	۲۱۳	۲۱٤
۲۵٦	۱۸		در آخر سطر افزوده شود: «۱۱٦»
۲۵۷			ما بین س ۱۱ و ۱۲ این سطر افزوده شود: دلالهٔ محتاله، ۲۰۰،
۲۷٤	٤ بآخر،		مراد از جیحون در ص ٦۷، ٦۸، ۷۱، ۷۲ جیحون معروف است و در ص ۱۰۸ رود سند است و کلمهٔ «جیحون» در این مواضع باصطلاح قدما بطور اسم جنس استعمال شده است بمعنی مطلق نهر بزرگ (رجوع بج ۲ ص ۵۹)، بنا برین صواب این است

صحیفه	سطر	خطا	صواب
۲۸	۲۲		بت تنگری، از قرار اظهار شفاهی مسیو پلیو[1] چینی دان معروف براقم سطور صواب در این کلمه بعقیدهٔ او «تب تنگری» است بتقدیم تاء مثنّاة فوقیّه بر باء موحّده (بطبق نسخهٔ آ) اتّکالاً بر متون چینی، — هیئت متن مطبوع «بت تنگری» بتقدیم باء بر تاء مثنّاة مطابق نسخهٔ جَ است،
۵۹	۵	زندپیچی	زنـدنیجی، رجوع بمقدّمهٔ کتاب در خصایص لغوی،
۶۰	٤		
٦٤	۱۰		بهامون، کذا فی جمیع النّسخ، ولعل الظّاهر «بهومان»،
٦۷	٦		جیحون بجندست، کذا فی بَ باصلاح جدید، و ظاهرًا اگرچه معنی تفاوتی پیدا نخواهد کرد صواب «جیحونِ خجندست» بطبق آ دَ هَ یا «جیحونِ جَندست» بطبق جَ باشد، و مراد از جیحونِ خجند یا جَند رود سیحون معروف است و اضافهٔ بخجند یا بجَند مخصوصًا برای توضیح این است که مقصود در اینجا جیحون معروف نه بل سیحون است یعنی کلمهٔ «جیحون» در اینجا باصطلاح متعارف قدما بطور اسم جنس بمعنی مطلق نهر بزرگ استعمال شده است نه عَلَمًا بمعنی جیحون خوارزم،
۸۵	١٤ و س آخر	(۲)	(٦)
۱۰۵	۲۲		در ضمن نسخه بدلها افزوده شود: «آ: نکحوك»،
۱۰۷	۱۷	ضَمَّتْ	ضُمَّتْ — بطبق دو نسخهٔ مصحّح مضبوط

(1) Pelliot.

TABLE OF CONTENTS.

(Persian part).

ILLUSTRATIONS.

صحیفه	سطر	خطا	صواب
			که عنوان جیجون تجزیه شود بسه عنوان مستقلّ هکذا:
			جیجون، ١٦، ٧٤، ٧٧، ٨٠، ٨٤ح، ١٠٠، ١٠٢، ١١٠،
			جیجون (یعنی رود سیجون)، ٦٧، ٦٨، ٧١، ٧٢،
			جیجون (یعنی رود سند)، ١٠٨،
٢٨١	٥	بیکرین	بیکرین
٢٨٦	٨	تاریخ الیمینی	تاریخ یمینی (یا) التّاریخ الیمینی

